

www.virtual-project.eu

Jo Walton

printre ceilalți

PALADIN | FANTASY

„Există cărți pe care vrei să le dăruiești prietenilor și cărți pe care ai vrea să ți le fi putut dărui ție, la o vârstă mai fragedă. Și mai există și altfel de cărți, ca *Printre ceilalți*, de Jo Walton, care se încadrează în ambele categorii.”

Charlie Jane Anders,
autoarea romanului *Toate păsările din cer*

„O carte fantastică despre o lume fantastică.”

The Guardian

„Unul dintre basmele rar întâlnite care au ecou până în inima puterii vindecătoare a literaturii! Va fi o adevărată comoară pentru toți cei cărora o carte bună le-a schimbat viața.”

San Francisco Chronicle

„Extraordinară! Cu pricepere și cu o imaginație fabuloasă, Jo Walton combină genurile literare și scrie o carte de mare efect.”

Booklist

„Nu știu în ce măsură *Printre ceilalți* este o carte autobiografică, dar, scriind-o, Jo Walton a devenit o eroină literară. Indiferent dacă iubiți sau nu literatura SF, dacă vreodată vă veți simți pierduți, vă veți regăsi în această poveste și vă veți îndrăgosti de o scriitoare care-și dovedește încă o dată curajul în lumea literară.”

Bookslut

„Minunată! Povestea captivantă a unei fete care încearcă să-și pună ordine în viață, analizându-și experiențele trăite și nenumăratele lecturi.”

Shelf Awareness

„*Printre ceilalți* se adresează celor care-și doresc o lume magică, necunoscută, în locul celei în care trăiesc, dar care descoperă, în cele din urmă, că propriile lor vieți sunt cele mai frumoase povești din

câte există.”

The Bloomsbury Review

„Un imn pentru cei înzestrați și neobișnuiți – o sursă de inspirație și un sprijin pentru oricine s-a simțit vreodată printre oameni, dar nu asemenea lor.”

Cory Doctorow

JO WALTON

PRINTRE CEILALȚI

Original: *Among Others* (2010)

Traducere din limba engleză și note:
LIVIU SZOKE

virtual-project.eu

Editura: Paladin

2017

*Dedic această carte tuturor bibliotecilor din lume și
bibliotecarilor care stau acolo zi de zi și împrumută
cărți oamenilor.*

Mulțumiri și note

Aș vrea să-i mulțumesc mătușii mele, Jane, care a acceptat axiomatic că voi crește și voi deveni scriitoare, și fiicei sale, Sue, acum numită Ashwell, care mi-a dăruit atât *The Hobbit*¹, cât și trilogia *Earthsea* a lui Le Guin. De asemenea, îi sunt recunoscătoare doamnei Morris, fosta mea profesoară de limba galeză, care și-a făcut griji pentru mine timp de treizeci de ani.

Mary Lace și Patrick Nielsen Hayden m-au susținut în timp ce scriam această carte. Cei de la Live Journal cu care corespondam au fost extraordinari, căci mi-au furnizat orice fel de informații ceream, mai ales Mike Scott, fără de care totul ar fi fost imposibil. Unii oameni au asistenți de cercetare cu normă întreagă, care nu sunt la fel de rapizi sau de bine informați. Mulțumesc încă o dată, Mike.

Emmet O'Brien, Sasha Walton și, destul de des, Alexandra Whitebean mi-au oferit găzduire în timp ce scriam. Alter Reiss mi-a cumpărat un laptop cu sistem DOS, ca să pot continua să scriu, iar Janet M. Kegg mi-a găsit o baterie pentru el și mi-a trimis-o. Vecinul de vizavi, René Walling, a găsit titlul potrivit. Am cei mai buni prieteni. Serios.

Louise Mallory, Caroline-Isabelle Caron, David Dyer-Bennett, Farah Mendlesohn, Edward James, Mike Scott, Janet Kegg, David Goldfarb, Rivka Wald, Sherwood Smith, Sylvia Rachel Hunter și Beth Meacham au citit cartea după ce am terminat-o și au făcut comentarii pertinente. Liz Gorinsky și oamenii care muncesc din greu la producție și la publicitate în cadrul editurii Tor sunt întotdeauna foarte atenți când se ocupă de cărțile mele și fac tot posibilul să ajungă în mâinile oamenilor.

Toată lumea îți spune să scrii despre ceea ce știi, însă am descoperit că să scrii ceea ce știi este mult mai dificil decât să inventezi ceva. Este mai ușor să cauți informații despre o anumită perioadă istorică decât despre viața ta și este mult mai ușor să te descurci cu situații care au o încărcătură emoțională mai mică și de

¹ Titlurile au fost păstrate în limba engleză. Pentru versiunea în limba română, a se consulta *Lista de titluri* de la finalul cărții (n.r.).

care ți-e mult mai simplu să te detașezi. Este un sfat foarte prost! De aceea veți descoperi că n-au existat niciodată locuri precum văile galeze, că n-a existat cărbune sub ele și că pe acolo n-au circulat niciodată autobuze roșii; n-a existat niciodată un an ca 1979, nici vârsta de cincisprezece ani și nicio planetă numită Pământ. Zânele sunt reale, totuși.

Er' perrehnne.

Ursula K. Le Guin, *The Lathe of Heaven*

Care ar fi sfatul pe care ți l-ai da ție însăși, la o vârstă mai fragedă, și când anume?

În orice moment cuprins între 10 și 25 de ani:
Va fi mai bine. Sincer. Chiar există oameni
de care îți va plăcea și care te vor plăcea și ei,
la rândul lor.

Farah Mendlesohn, Live Journal, 23 mai 2008

Joi, 1 mai 1975

Fabrica Phurnacite din Abercwmboi a distrus toți copacii pe o rază de trei kilometri. Am măsurat pe kilometraj. Semăna cu ceva ieșit din adâncurile iadului, ceva negru ce se ridica în adevărate furnale de flăcări, care se reflectau într-o baltă neagră ce omora orice pasăre sau animal care bea de acolo. Mirosul era de nedescris. Întotdeauna închideam de tot ferestrele mașinii când treceam pe lângă ea și încercam să ne ținem respirația, însă bunicu' spunea că nimeni nu-și poate ține respirația atât de mult și avea dreptate. Se simțea sulf în acel miros, adică un adevărat infern chimic, așa cum știe toată lumea, și mai erau și altele, mult mai rele, de metale fierbinți, fără nume, și de ouă stricate.

Eu și sora mea îi puseseăm numele Mordor și nu mergeam niciodată singure acolo. Aveam zece ani. Chiar și așa, mari cum eram, imediat ce am coborât din autobuz și-am zărit-o, ne-am luat de mână.

Era pe seară și, cu cât ne apropiam, cu atât fabrica părea că se înalță mai întunecată și mai înfricoșătoare ca niciodată. Pe șase dintre furnale ieșeau flăcări; patru emanau fum toxic.

— Sigur este un dispozitiv al Dușmanului, am murmurat eu.

Mor n-avea chef de joacă.

— Chiar crezi că va funcționa?

— Zânele erau convinse de asta, am zis eu încercând s-o liniștesc.

— Știu, totuși câteodată nu sunt sigură cât de mult înțeleg ele din lumea reală.

— Lumea lor este reală, am protestat. Doar că într-un mod diferit. Dintr-un punct de vedere diferit.

— Da.

Se uita la Phurnacite, care se mărea și devenea mai înfricoșătoare pe măsură ce ne apropiam.

— Dar tot nu sunt sigură cât de mult înțeleg ele din lumea înconjurătoare. Iar asta, fără îndoială, face parte din acea lume. Copacii sunt uscați. Nu există nicio zână pe o rază de kilometri întregi.

— De-asta suntem noi aici, am zis eu.

Am ajuns la gardul de sârmă, trei fire încâlcite dintre care doar cel de sus era ghimpat. Pe un panou scria „Interzis Accesul Persoanelor Neautorizate. Atenție la Căinii de Pază”. Poarta se afla foarte departe, pe partea cealaltă, și nu o puteam vedea din locul ăla.

— Sunt și câini? m-a întrebat ea.

Lui Mor îi era frică de câini, iar ei simțeau asta. Câini foarte prietenoși, care se jucau cu mine, se zbârleau la ea imediat. Mama zicea că este o metodă prin care oamenii ne-ar putea deosebi una de cealaltă. Poate c-ar fi mers, însă, tipic pentru mama, metoda ei era, în același timp, îngrozitor de malefică și cam riscant de pus în practică.

— Nu, i-am răspuns.

— De unde știi?

— Am strica totul dacă ne-am întoarce tocmai acum, după ce-am depășit atâtea greutăți și am ajuns atât de departe. În plus, este o misiune și n-o poți lăsa baltă pentru că ți-e frică de câini. Nu știu ce-ar spune zânele. Gândește-te la tot ce trebuie să suporte oamenii într-o misiune.

Știam că n-o să funcționeze. În timp ce vorbeam, scrutam întunericul care se adâncea. Mă strângea de mână din ce în ce mai puternic.

— În plus, câinii sunt animale. Chiar și câinii dresați ar bea din apa asta și atunci ar muri. Dacă aici chiar ar fi câini, măcar câțiva ar trebui să zacă morți pe marginea bălții, dar nu văd niciunul. E o cacealma.

Ne-am strecurat pe sub gardul de sârmă, făcând cu rîndul ca să-l ținem ridicat. Balta nemișcată arăta precum cositorul neșlefuit, în ea reflectându-se flăcările de la furnale ca niște dăre tremurătoare și întrerupte. Mai jos de furnale se zăreau lumini, care-i ajutau pe cei din tura de seară să lucreze.

Nu exista niciun fel de vegetație, nici măcar copaci uscați. Tăciunii ne trosneau sub picioare, iar bucățele de zgură amenințau să ne sucească gleznele. Părea că doar noi eram în viață acolo. Steluțele de lumină de la ferestrele caselor de pe dealul din partea opusă păreau teribil de departe. Aveam o colegă care locuia acolo. Fuseserăm la o petrecere la ea odată și remarcaserăm mirosul chiar și în interiorul casei. Tatăl ei lucra la fabrică. Mă întrebam dacă era în momentul

acela înăuntru.

Ne-am oprit la marginea bălții. Era complet nemișcată, fără cea mai mică unduire naturală a apei. M-am scotocit prin buzunar după floarea magică.

— Tu o ai pe a ta?

— E un pic zdrobită, mi-a răspuns, scoțând-o.

M-am uitat la flori. Și a mea era un pic zdrobită. Nimic din ceea ce făcuserăm până atunci nu păruse atât de copilăresc și de prostesc, precum să stăm în mijlocul pustietății, la marginea bălții moarte, ținând în mâini două scânteiuțe zdrobite, despre care zânele ne spusese că vor distruge fabrica.

Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit de zis.

— Hai! Un', doi, trei! am spus și la „trei”, ca de obicei, am aruncat florile în balta plumburie, unde au dispărut fără să stârnească nici măcar o undă.

Nu s-a întâmplat nimic. Apoi un câine a lătrat undeva departe și Mor s-a întors și a rupt-o la fugă, iar eu am pornit după ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, a zis ea când eram deja pe drum, după ce parcurseserăm distanța înapoi în mai puțin de un sfert din timpul pe care-l făcuserăm la dus.

— La ce te așteptai? am întrebat-o.

— Ca Phurnacite să se prăbușească și să lase un crater în urmă, mi-a zis pe cel mai normal ton cu putință. În sfârșit, la asta sau la huorni².

Nu mă gândisem la huorni, deși mi-ar fi plăcut enorm să-și facă apariția.

— Am crezut că se vor dizolva florile și că apa va începe să bolborosească tot mai tare, fabrica se va face bucăți, iar copacii și iedera vor ieși la iveală dintre dărâmături, în timp ce noi am fi privit, și balta se va umple de apă adevărată, și o pasăre va veni și va bea din ea, apoi zânele vor sosi, și ne vor mulțumi, și-și vor face din fabrică un palat.

— Dar nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta, a continuat ea oftând. Măine va trebui să le spunem că n-a funcționat. Haide, mergem pe

² Copacii din *The Lord of the Rings*, care pot vorbi și se pot deplasa (n.r.).

jos acasă sau așteptăm autobuzul?

Funcționase, totuși. A doua zi, titlul de pe prima pagină din ziarul *Leader*, din Aberdare, suna așa: „Fabrica Phurnacite se închide: Mii de slujbe pierdute”.

Am început cu această parte a poveștii pentru că este mai densă, mai concisă și are mai mult sens, iar continuarea nu mai e la fel de simplă.

Gândiți-vă la ea ca la o amintire. Gândiți-vă la ea ca la una dintre acele amintiri care mai târziu sunt discreditate, spre groaza celorlalți, pentru că autorul a mințit și s-a dovedit că e de altă culoare, e de alt sex, face parte din altă clasă socială și are alte orientări decât cele la care se gândise toată lumea. Eu am cu totul altfel de problemă. Trebuie să mă străduiesc să nu las impresia că sunt prea normală. Ficțiunea este simpatică. Ficțiunea îți permite să selectezi și să simplifici. Asta nu este o poveste simpatică și nu este nicio poveste ușor de spus. Dar este o poveste despre zâne, așa că simțiți-vă liberi să vă gândiți la ea ca la o poveste cu zâne. Oricum, nu e ca și cum o să-i dați crezare.

Foarte personal.
Acesta NU este un caiet pentru școală!

*Et haec, olim, meminisse iuvabit!*³

Virgiliu, *Eneida*

³ „Într-o zi, vă veți bucura poate și de amintirea lor!”, *Eneida*, Cartea I, trad. Eugen Lovinescu, Editura Albatros, București, 1978.

— Și ce bine îți va fi, mi-au spus, să stai la țară. După ce ai plecat dintr-un loc atât de, să-i zicem, ei bine, industrializat. Școala e chiar la țară, vor fi acolo vaci, iarbă și aer curat.

Vor să scape de mine. Să mă trimită la o școală cu internat, lucru în avantajul lor, așa putând pretinde în continuare că nu exist. Nu mă priveau niciodată direct în ochi. Se uitau pe lângă mine sau mă priveau mijindu-și ochii. Nu eram genul de rudă pe care ar fi preferat s-o aibă, dacă ar fi avut de ales. *El* probabil că se uita la mine, nu sunt sigură. Eu nu mă puteam uita la el. Tot ce făceam era să arunc priviri piezișe, examinându-i chipul, barba, culoarea părului. Oare semăna cu mine? Nu-mi dădeam seama.

Erau trei, surorile lui mai în vârstă. Le văzusem într-o fotografie, mult mai tinere, însă fețele lor arătau exact la fel; erau îmbrăcate ca niște domnișoare de onoare, iar pe lângă ele, mătușica mea, Teg, arăta la fel de maronie ca o boabă de cafea. În fotografie fusese și mama, în rochia ei oribilă de mireasă de culoare roz – roz din cauză că era decembrie, iar noi urma să ne naștem în iunie, așa că îi era oarecum rușine –, dar pe *el* nu-l văzusem. Ea rupsesse partea cu el. Rupsesse, tăiasse sau arsesse toate părțile cu el din fotografiile de nuntă, după ce o părăsise. N-am văzut niciodată o poză cu el, nici măcar una. În *Jane of Lantern Hill*, de L. M. Montgomery, o fată, ai cărei părinți divorțaseră, recunoaște o fotografie a tatălui ei într-un ziar, fără să fi știut cum arată. După ce am citit despre asta ne-am uitat la câteva fotografii, dar pentru noi n-au avut niciun efect. Ca să fiu sinceră, în cea mai mare parte a timpului nici nu ne gândeam la el.

Deși mă aflu în casa lui, eram aproape uimită să văd că există cu adevărat, atât el, cât și cele trei surori vitrege ale lui, care dădeau ordine și-mi cereau să le numesc mătuși.

— Nu mătușică! mi-au zis. Mătușică e prea comun.

Așa că le-am spus mătuși. Se numesc Anthea, Dorothy și Frederica, știu asta, așa cum știu și multe alte lucruri, deși sunt minciuni. Nu pot avea încredere în nimic din ce mi-a spus mama, decât dacă a fost mai întâi verificat. Totuși, unele lucruri nu pot fi verificate cu ajutorul cărților. Oricum, nu-mi folosește la nimic faptul că le știu numele,

pentru că nu le pot deosebi, așa că nu le spun mătușa cutare, ci doar mătușă. Ele îmi spun Morwenna, foarte formal.

— Arlinghurst este una dintre cele mai bune școli pentru fete din țară, a spus una.

— Toate trei am învățat acolo, a continuat alta.

— Am petrecut acolo cea mai minunată perioadă a vieții, a încheiat a treia.

Vorbitul pompos părea a fi un obicei pentru ele.

Stăteam în fața șemineului rece, privind pe sub breton și sprijinindu-mă în baston. Ăsta era un alt lucru pe care nu voiau să-l vadă. Am citit milă pe chipul uneia dintre ele când am coborât din mașină. Urăsc treaba asta. Mi-ar fi plăcut să stau jos, dar nu voiam să le spun. Acum pot sta mult mai bine în picioare. Mă voi vindeca, orice ar spune doctorii. Câteodată îmi doresc atât de mult să alerg, încât resimt dorința asta mai tare decât durerea din picior.

M-am întors ca să-mi iau gândul de la asta și m-am uitat la șemineu. Era din marmură, lucrat foarte elaborat, cu model de frunze de mesteacăn din bronz. Totul era foarte curat, dar nu părea confortabil.

— Deci, îți vom cumpăra uniformele chiar azi, din Shrewsbury, și te conducem acolo mâine, mi-au spus.

Mâine. De-abia așteaptă să scape de mine, cu accentul meu urât galez, cu șchiopătatul meu și, cea mai rea dintre toate, cu existența mea deranjantă. Nici eu nu-mi doresc să fiu aici. Problema e că nu am unde să mă duc în altă parte. Nu poți să locuiești singur până la vârsta de șaisprezece ani; am aflat asta la cămin. Iar el este tatăl meu, chiar dacă nu-l mai văzusem niciodată. Există un anumit sens în această situație, în faptul că femeile astea sunt mătușile mele. Iar asta mă face să mă simt mai însingurată și mai departe de casă ca niciodată. Îmi este dor de adevărata mea familie, cea care m-a dezamăgit.

Restul zilei l-am petrecut la cumpărături, cu toate cele trei mătuși, dar fără el. Nu știam dacă mă bucuram sau îmi părea rău din cauza asta. Uniforma școlii Arlinghurst trebuia comandată din magazine speciale, la fel ca și uniforma pe care o avuseserăm în școala gimnazială. Am fost atât de mândre când am luat testul Unsprezece

plus⁴. Eram considerate cele mai bune din regiune. Acum totul s-a dus și sunt obligată să merg la școala asta pretențioasă, cu cerințele ei ciudate. Una dintre mătuși avea o listă și am cumpărat toate obiectele trecute acolo. Cu siguranță mătușile nu șovăie atunci când vine vorba să cheltuiască bani. Niciodată nu s-au mai cheltuit atâția bani pentru mine. Păcat că toate lucrurile sunt atât de oribile. Multe dintre ele sunt echipamente sportive. Nu le-am spus că probabil n-o să le folosesc prea curând sau, poate, niciodată. Evit în continuare să mă gândesc la asta. Toată copilăria am alergat, amândouă. Am câștigat maratoane. În cele mai multe dintre maratoanele de la școală am concurat una împotriva celeilalte, depășindu-i pe toți. Bunicu' vorbea despre Jocurile Olimpice, visa cu ochii deschiși, dar amintise lucrul ăsta. Nu mai participaseră niciodată gemeni la Jocurile Olimpice, spunea el.

Când am ajuns la pantofi a apărut o problemă. Le-am lăsat să-mi cumpere pantofi de hochei, pantofi pentru alergat și espadrile pentru gimnastică pentru că le puteam folosi sau nu. Când am ajuns la pantofii pentru uniformă, de purtat zi de zi, a trebuit să le opresc.

— Am un pantof special, le-am zis fără să le privesc. Are o talpă specială. Pantofii trebuie făcuți de un medic ortoped. Nu-i pot cumpăra, pur și simplu.

Vânzătoarea le-a confirmat că nu-i puteam cumpăra din orice magazin cu încălțăminte pentru elevi. Ea a ridicat mâna, ținând un pantof pentru școală. Era urât și nu foarte diferit de pantofii greoi pe care-i purtam.

— N-ai putea să mergi cu ăștia? m-a întrebat una dintre mătuși.

Am luat pantoful și m-am uitat la el.

— Nu, am zis eu, răsucindu-l pe toate părțile. Uite, are toc.

Era un argument slab, deși școala probabil consideră că pantofii cu toc sunt ceva ce ar purta orice adolescentă cu un minim respect de sine.

Nu voiau să mă umilească în timp ce cotcodăceau despre pantofi, despre mine și despre talpa mea specială. Trebuia să-mi reamintesc asta în timp ce stăteam acolo nemișcată ca o stâncă, cu un zâmbet

⁴ Sistem de teste de examinare pentru o parte dintre elevii aflați în ultimul an de școală primară, care condiționează admiterea la gimnaziu.

abia schițat și îndurerat pe față. Voiau să mă întrebe ce am pățit la picior, dar le priveam sfidătoare și nu prea îndrăzneau. Faptul că nu îndrăzneau și că citeam asta pe fețele lor mă înveselea un pic. Au renunțat la ideea cu pantofii și au spus că cei de la școală vor trebui să înțeleagă situația.

— Nu e ca și cum aș purta niște pantofi roșii și extravaganti, le-am zis.

Asta a fost o greșeală, pentru că s-au holbat toate la pantofii mei. Sunt pantofi pentru infirmi. Am avut de ales un singur model pentru femei invalide, negri sau maro, și mi-am ales negri. Bastonul este din lemn. A fost al bunicului, care încă mai trăiește, este în spital și încearcă să se facă bine. Dacă se va însănătoși, s-ar putea să mă pot întoarce acasă. N-am prea multe șanse, având în vedere tot ce s-a întâmplat, dar e singura mea speranță. Am un breloc din lemn atârnat de fermoarul puloverului. Este o bucățică dintr-un copac, cu tot cu coajă, din Pembrokeshire. Îl am de dinainte ca toate astea să fi avut loc. L-am atins și le-am observat privirile. Am văzut ce au văzut și ele, o adolescentă ciudată, irascibilă și infirmă, cu o bucățică de lemn veche în mână. Dar ar fi trebuit să vadă doi copii încrezători și luminoși. Eu știu ce s-a întâmplat. Ele nu știu și nici nu vor înțelege vreodată.

— Sunteți foarte englezoaice, am spus.

Au zâmbit. Acolo de unde vin eu, asta este o insultă, o ocară îngrozitoare, cel mai rău lucru pe care i-l poți spune cuiva. A fi englez. Însă acum sunt în Anglia.

Am luat cina la o masă care ar fi fost neîncăpătoare pentru șaisprezece persoane, totuși eu, doar o persoană din cinci, mă simțeam nelalocul meu. Toate se asortau, fețele de masă, șervețelele, farfuriile. Totul era complet diferit de lucrurile de acasă. Mâncarea era, așa cum mă și așteptasem, îngrozitoare – carne ca pingeaua, cartofi apoși și un fel de legumă verde în formă de suliță, care avea gust de iarbă. Toată viața auzisem că mâncarea englezească este îngrozitoare și mi s-a părut oarecum liniștitor să-mi dau seama că e adevărat. S-a vorbit despre școlile cu internat, la care merseseră toate trei. Știam deja totul. Că doar n-am citit degeaba seria *Greyfriars* sau

Malory Towers sau operele complete ale Angelei Brazil⁵.

După cină, *el* m-a chemat în birou. Mătușilor nu prea le-a picat bine, dar n-au zis nimic. Biroul a fost o surpriză absolută, pentru că era plin de cărți. Având în vedere cum arăta restul casei, mă așteptam să văd ediții legate în piele ale romanelor lui Dickens, Trollope și Hardy (bunica îl iubea pe Hardy), în schimb, rafturile erau ticsite cu exemplare ieftine, multe dintre ele volume SF. M-am simțit cu adevărat relaxată pentru prima dată de când mă aflam în casa asta și în prezența lui, pentru că, în preajma cărților nu poate fi totul chiar atât de rău.

În încăpere mai erau și alte lucruri – scaune, un șemineu, o tavă pentru băuturi, un picup –, însă le-am ignorat sau le-am evitat și am mers pe cât de repede eram în stare către raftul cu SF-uri.

Erau o mulțime de cărți de Poul Anderson pe care nu le citisem. Înghesuită deasupra raftului cu scriitori ale căror nume încep cu litera A se afla *Dragonquest*, de Anne McCaffrey, care părea un fel de continuare a povestirii „Weyr Search”, pe care am citit-o într-o antologie. Pe raftul de dedesubt se afla un volum de John Brunner⁶ pe care nu-l citisem. Și, mai bine de-atât, două romane de John Brunner, ba nu, trei romane de John Brunner pe care nu le citisem. Mi-am simțit ochii înotând în lacrimi.

Îmi petrecusem vara practic lipsită de cărți, având doar ce luasem cu mine când am fugit de la mama – cele trei volume în ediții de buzunar din *The Lord of the Rings*, desigur, *The Wind's Twelve Quarters*, volumul 2, de Ursula K. Le Guin, despre care aş susține oricând în fața tuturor că e cea mai bună culegere de povestiri a unui autor din toate timpurile, și *The Last Starship from Earth*, de John Boyd, din care citisem cam jumătate și despre care cred că nu mai are același farmec atunci când o recitești, oricât de mult ți-ai dori. Citisem, deși nu o luasem cu mine, *When Hitler Stole Pink Rabbit*, de Judith Kerr, și comparația cu Anna luând cu ea o jucărie nouă în locul iubitului iepure roz când au părăsit Al Treilea Reich mi-a dat un sentiment neplăcut de fiecare dată când m-am gândit la romanul lui

⁵ Scriitoare britanică (1868-1947).

⁶ Scriitor britanic de science-fiction (1934-1995), cunoscut mai ales pentru romanul *Stand on Zanzibar*, apărut în 1968.

Boyd.

— Pot... am vrut să întreb.

— Poți împrumuta oricâte cărți dorești, doar să ai grijă de ele și să le aduci înapoi, mi-a zis.

Am înșfăcat cărțile de Anderson, de McCaffrey și pe cele de Brunner.

— Ce-ai luat?

M-am întors și i-am arătat. Ne uitam amândoi la cărți, nu unul la celălalt.

— Ai citit-o pe prima? m-a întrebat arătând cu degetul un volum de McCaffrey.

— De la bibliotecă, am zis.

Citisem toată colecția de science-fiction și de fantasy a bibliotecii din Aberdare, de la *Ensign Flandry* a lui Anderson și până la *Creatures of Light and Darkness* a lui Roger Zelazny, ceva ciudat, o carte despre care încă nu știu ce să cred.

— Ai citit ceva de Delany? m-a întrebat.

Și-a turnat niște whisky și a băut. Mirosea ciudat, oribil.

Am clătinat din cap. Mi-a întins un Ace Double⁷, din care jumătate era *Empire Star*, de Samuel R. Delany. L-am întors pe partea cealaltă pentru a vedea și celălalt titlu, însă el a țâțâit nerăbdător și pentru o fracțiune de secundă chiar l-am privit.

— Cealaltă jumătate e o porcărie, a zis indiferent, zdrobind un chiștoc de țigară cu o forță inutilă. Ce zici de Vonnegut?

Citisem toată opera lui Kurt Vonnegut de până atunci. Pe câteva le citisem stând în picioare în librăria Lears din Cardiff. *God Bless You, Mr. Rosewater* este foarte ciudată, dar *Cat's Cradle* este una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit vreodată.

— Oh, da! i-am răspuns.

— Ce-ai citit de Vonnegut?

— Tot, i-am zis eu sigură pe mine.

— *Cat's Cradle*?

— *Breakfast of Champions, Welcome to the Monkey House...*

Am continuat să înșir titluri. El zâmbea. Părea mulțumit.

⁷ Serie de cărți apărută la editura americană Ace, în care două romane erau publicate într-un singur volum.

Lectura fusese consolarea și dependența mea, însă nimeni până atunci nu se mai arătase mulțumit de mine pentru atâta lucru.

— Dar *The Sirens of Titan*? m-a întrebat, când am făcut o pauză să respir.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit de ea.

Și-a pus paharul jos, s-a aplecat, a luat cartea, abia aruncând o privire spre rafturi, și a așezat-o peste teancul meu.

— Dar Zenna Henderson?

— *Pilgrimage*, i-am spus pe nerăsuflăte.

Este o carte care efectiv îmi vorbește. O ador. Nu mai cunosc pe nimeni care s-o fi citit. N-am luat-o de la bibliotecă. O avea mama, o ediție americană cu o gaură în copertă. Nici măcar nu cred că există o ediție britanică. Henderson nu era trecută în catalogul bibliotecii. Pentru prima dată mi-am dat seama că, dacă el este tatăl meu, ceea ce, într-un anumit fel, chiar este, atunci, cu mult timp în urmă, chiar *a cunoscut-o*. S-a însurat cu ea. Avea continuarea la *Pilgrimage* și încă două antologii. Le-am luat, fără să știu ce să cred despre el. De-abia puteam să apuc teancul cu o singură mână. Le-am pus pe toate în geanta pe care o țineam pe umăr, ca de obicei.

— Cred că acum o să mă pun în pat și-o să citesc, i-am spus.

A zâmbit. Avea un zâmbet plăcut, complet diferit de al nostru. Toată viața ni s-a spus că semănăm cu el, dar eu nu vedeam nicio asemănare. Dacă el era Lazarus Long⁸ pentru noi, iar noi eram Laz și Lor ale lui, m-aș fi așteptat să văd o oarecare asemănare. Noi nu am semănat niciodată cu cineva din familie. În afară de culoarea ochilor și a părului, nu vedeam nimic altceva. Nu mai conta. Aveam cărți, cărți noi, și pot suporta orice atâta timp cât am cărți.

Joi, 6 septembrie 1979

Tata m-a condus la școală. Pe bancheta din spate se afla un

⁸ Personaj creat de Robert A. Heinlein (1907-1988), apărut pentru prima oară în *Metuselah's Children* (1941) și pentru ultima oară în *To Sail Beyond the Sunset* (1987). Are doi copii, de fapt două clone ale sale, pe nume Lapis Lazuli și Lorelei Lee, de unde și numele Laz și Lor.

geamantan frumos pe care nu-l mai văzusem niciodată, în care, mă asigurase una dintre mătuși, se aflau toate uniforme, perfect împachetate. Mai era acolo și un ghiozdan din piele, în care mi-a spus că aveam rechizite. Și geamantanul și rucsacul cred că erau noi. Probabil costaseră o avere. În vechea mea geantă aveam ceea ce pusesem când fugisem de-acasă, plus cărțile împrumutate. Am strâns-o la piept și m-am împotrivit încercării lor de a mi-o lua și de a o pune alături de bagaj, în spate. Am dat din cap, luându-mi la revedere de la ele cu limba împletită. E ciudat cât de greu îți e să plângi sau să arăți o emoție puternică în fața acestor oameni. Nu sunt familia mea. Nu sunt ca familia mea. Parc-ar fi fost primele versuri ale unui poem și muream de nerăbdare să mi le notez în jurnal. Am urcat în mașină poticnindu-mă. Mă durea piciorul. Cel puțin aveam loc suficient să-l țin întins. Scaunele din față sunt mai comode decât bancheta din spate, mai observasem asta și înainte.

Am reușit să le spun mulțumesc și la revedere. Mătușile m-au sărutat pe obraz.

Tatăl meu nu se uita la mine în timp ce conducea, ceea ce însemna că puteam să-l privesc pe furiș. Fuma, aprinzându-și țigară de la țigară, la fel ca ea. Am deschis geamul ca să pot să respir. Tot nu mi se părea că semăna câtuși de puțin cu noi. Nu doar din cauza bărbii. M-am întrebat ce-ar fi crezut Mor despre el și apoi am alungat gândul cu violență. După un timp mi-a vorbit, pușind:

— Te-am înscris cu numele de Markova.

Este numele lui. Daniel Markova. Am știut asta dintotdeauna. Este numele de pe certificatul meu de naștere. A fost înșurat cu mama. Este și numele ei. Dar eu nu l-am folosit niciodată. Numele meu de familie este Phelps și pe acesta l-am folosit la școală. Phelps înseamnă ceva, cel puțin în Aberdare, înseamnă bunicii mei, familia mea. Doamna Markova e nebuna aia de mama. Totuși, nu va însemna nimic la Arlinghurst.

— Morwenna Markova parcă îți umple gura, am spus după o pauză puțin cam lungă.

El a râs.

— Așa am spus și eu atunci când v-ați născut. Morwenna și Morganna.

— Ea ne-a zis că tu ne-ai ales numele, i-am spus aproape șoptit.

Mă uitam pe geamul deschis la câmpurile în mișcare, pline de tot soiul de ierburi. Unele încă mai erau miriști, altele fuseseră arate.

— Cred că așa a fost, a zis el. Ea făcuse o listă și m-a pus să aleg. Toate erau foarte lungi și galeze. I-am spus că parcă îți umplu gura, dar ea a zis că oamenii le vor prescurta foarte repede. Așa au făcut?

— Da, i-am răspuns eu, încă uitându-mă pe geam. Mo sau Mor. Sau Mori.

Mori Phelps este numele pe care îl voi folosi când voi fi o mare poetă. Este cel cu care îmi semnez cărțile acum. Ex libris Mori Phelps. Ce legătură are Mori Phelps cu Morwenna Markova și ce i s-ar putea întâmpla la o nouă școală? O să râd de chestia asta mai târziu, mi-am spus eu în gând. O să râd despre asta împreună cu niște oameni atât de inteligenți și de sofisticati, încât acum nici nu mi-i pot imagina.

— Și surorii tale i-au spus Mog?

Nu mă mai întrebasese până atunci despre ea. Am clătinat din cap, apoi mi-am dat seama că el conducea și că nu se uita la mine.

— Nu, am răspuns. Mo sau Mor, așa ne-au spus amândurora.

— Dar cum vă deosebeau?

Și-a aprins o altă țigară.

— Nu ne deosebeau, i-am spus zâmbind.

— Nu te deranjează să te numești Markova la școală?

— Nu-mi pasă. Și, oricum, tu plătești.

S-a uitat la mine pentru o secundă, apoi și-a întors privirea la drum.

— Surorile mele plătesc, a zis el. Eu n-am niciun ban, doar ce-mi dau ele. Cunoști situația familiei mele?

Ce era de știut? Nu știam despre el decât că era englez, ceea ce m-a băgat în numeroase încăierări pe terenul de joacă, și că se însurase cu mama la nouăsprezece ani, luându-și tălpășița doi ani mai târziu, pe când ea se afla în spital dând naștere unui copil care avea să moară din cauza șocului.

— Nu, i-am răspuns.

— Mama s-a măritat cu un bărbat pe nume Charles Bartleby. Era destul de bogat. Au avut trei fiice. Apoi a venit războiul. El a plecat să lupte în Franța în 1940, a fost luat prizonier și trimis în lagăr. Mama

le-a lăsat pe cele trei surori cu bunica Bartleby, la Old Hall, casa în care locuim și acum. S-a dus să lucreze într-o cantină a forțelor aeriene britanice pentru a susține și ea eforturile de război. Acolo a întâlnit și s-a îndrăgostit de un ofițer aviator polonez pe nume Samuel Markova. Era evreu. Eu m-am născut în martie 1944. În septembrie 1944, Bartleby a fost eliberat din lagăr, s-a întors acasă, în Anglia, și a divorțat de mama. Ea s-a măritat cu tatăl meu, care tocmai aflase că toată familia lui din Polonia fusese ucisă.

Oare avusese și el o soție și copii? Eram sigură că avusese. Un evreu polonez! Sunt o parte poloneză. O parte evreică? Tot ce știu despre iudaism provine din *A Canticle for Leibowitz* și din *Dying Inside*. Mă rog, și din *Biblie*.

— Mama avea ceva bani, dar nu prea mulți. Tata a părăsit forțele aeriene după război și s-a angajat într-o fabrică din Ironbridge. Bartleby le-a lăsat banii și casa surorilor mele. Când aveam treisprezece ani, mama a murit într-un accident de mașină. Surorile mele, deja mature pe atunci, au venit la înmormântare. Anthea s-a oferit să plătească pentru ca eu să pot merge la școală, iar tatăl meu a acceptat. De atunci mă susțin financiar. Așa cum știi, m-am căsătorit în timpul facultății.

— Ce s-a întâmplat cu Bartleby? l-am întrebat.

Probabil că nu era cu mult mai în vârstă decât bunicul.

— S-a împușcat când fetele au împlinit douăzeci și unu de ani, mi-a zis pe un ton care nu mai lăsa loc altor întrebări.

— Și tu ce... faci?

— Ele țin frâiele averii, iar eu administrez moșia, a zis el, lăsând chiștocul să cadă în scrumiera care dădea pe dinafară. Îmi plătesc un salariu și locuim în aceeași casă. Un trai foarte victorian, de fapt.

— Ai locuit tot timpul acolo, de când ai fugit? l-am întrebat.

— Da.

— Dar au spus că nu știau unde ești. Bunicul a venit și a vorbit cu ele.

Eram indignată.

— Au mințit.

Nici nu se uita la mine.

— Te-ai întristat chiar atât de mult că am fugit?

— Și eu am fugit de ea, i-am spus, ceea ce nu-i răspundea la întrebare, deși părea să-l mulțumească.

— Știam că bunicii voștri vor avea grijă de voi.

— Și au avut. Nici n-ai fi avut de ce să-ți faci griji în privința asta.

— Aha! a spus el.

Și în clipa aceea mi-am dat seama, simțindu-mă vinovată, că însăși prezența mea acolo, în mașină, era de fapt un mare reproș. Pentru că, în primul rând, eram doar eu în timp ce el abandonase doi copii. În al doilea rând, eram infirmă. În al treilea rând, eram acolo după ce fugisem. Fusesem nevoită să-i cer ajutorul – și, mai rău, apelasem la serviciile sociale. Evident, planurile pe care le făcuse pentru noi n-au fost nici pe departe cele mai bune. Mai mult, faptul că mă aflam acolo în acel moment demonstra că este un părinte groaznic. Și, ca să fiu sinceră, chiar este. Lăsând-o la o parte pe mama, să-ți părăsești copiii este un lucru absolut inacceptabil – și, de fapt, să-ți abandonezi copiii, lăsându-i cu ea, este cu adevărat extraordinar de iresponsabil. Dar și eu fugisem de ea.

— Oricum, altfel n-aș fi reușit să mă maturizez, am continuat.

Bunicii. Văile. Casa.

— Serios. Erau atât de multe lucruri pe care le iubeam. N-aș fi putut avea o copilărie mai bună.

— O să te duc să-l cunoști pe tatăl meu curând, poate la jumătatea semestrului.

A semnalizat că face stânga și a întors între doi ulmi, amândoi uscați, pe o alee cu pietriș ce scrâșnea sub roțile mașinii. Era Arlinghurst. Ajunseserăm.

Primul lucru care s-a petrecut la școală a fost cearta din cauza chimiei. Este o clădire elegantă, construită pe un domeniu vast, cu aspect impunător, victorian. Dar miroase ca o școală – cretă, varză fiartă, dezinfectant, transpirație. Directoarea este manierată și distantă. Nu i-a permis tatălui meu să fumeze, ceea ce nu prea i-a convenit. Scaunele sunt prea joase. Abia reușesc să mă ridic. Totuși, nimic din toate acestea n-ar fi contat dacă n-ar fi fost noul orar. În primul rând, în fiecare zi avem trei ore de activitate fizică. În al doilea rând, arta și educația religioasă sunt obligatorii. În al treilea rând, poți merge ori la chimie, ori la limba franceză și ori la ora de latină,

ori la biologie. Celelalte variante sunt foarte simple, fizică sau economie și istorie sau muzică.

Robert Heinlein spune în *Have Spacesuit, Will Travel* că singurele materii care merită studiate sunt istoria, limbile străine și științele. De fapt, el mai adaugă și matematica, dar, ca să fiu sinceră, partea care trebuie să se ocupe de matematică în creierul meu nu funcționează. La Mor funcționa de minune. Era la fel pentru amândouă: ori înțelegeam totul imediat, ori nu ne băgai nimic în cap nici cu burghiul. „Cum poți înțelege algebra booleană când tu tot mai ai probleme cu conceptul de diviziune multiplă?” obișnuia să mă întrebe, disperat, profesorul de matematică. Diagramele Venn sunt simple, pe când diviziunea multiplă rămâne o provocare. Cele mai grele dintre toate rămâneau însă problemele cu oameni care făceau lucruri de neînțeles, fără niciun motiv. Aveam tendința de a-mi muta gândul de la calcule pentru a mă întreba de ce le-ar păsa oamenilor la ce oră vor trece două trenuri unul pe lângă celălalt (spioni), de ce sunt atât de mofturoși când trebuie să aleagă locurile pe scaune (persoane recent divorțate) sau – ceva ce până în ziua de azi a rămas un mister – de ce să dai drumul la apă în cadă fără să pui dopul la scurgere?

Istoria, limbile străine și științele nu pun astfel de probleme. Când ai nevoie de matematică în științe, întotdeauna are sens și, de altfel, poți să folosești un calculator.

— Trebuie să studiez și latina, și biologia, și franceza, și chimia, am spus ridicându-mi privirea din orar. Însă nu trebuie să studiez arta și educația religioasă, așa că va fi ușor să facem schimbările.

Directoarea și-a ieșit din minți când m-a auzit, pentru că în mod clar orarele erau sfinte sau așa ceva. Nu prea i-am dat atenție.

— Sunt peste cinci sute de fete în această școală. Propui să le stric tuturor orarul ca să-ți convină ție?

Tatăl meu, care fără îndoială îl citise pe Heinlein, m-a susținut. L-aș accepta oricând pe Heinlein ca director de școală. Într-un final am ajuns la un compromis, în urma căruia am renunțat la biologie și le-am primit pe celelalte trei, ceea ce s-a putut aranja după câteva schimbări de ore. Urma să fac chimia cu o clasă diferită, dar îmi era complet indiferent. Părea că obținusem o primă victorie și am fost de

acord să mi se arate camera și să fac cunoștință cu șefa de dormitor și cu „noile prietene”.

Când și-a luat la revedere, tata m-a sărutat pe obraz. L-am urmărit cu privirea din cadrul ușii de la intrare și l-am văzut aprinzându-și o țigară imediat ce a ieșit din curte.

Vineri, 7 septembrie 1979

Statul la țară s-a dovedit o glumă.

Mă rog, într-un anumit fel este adevărat. Arlinghurst este singura clădire de pe domeniu, înconjurată de terenuri agricole. Nu există nici măcar un centimetru pătrat nefolosit pe o rază de treizeci de kilometri. E plin de vaci, proaste și urâte, negru cu alb, ca vacile de jucărie, nu maro, ca vacile adevărate pe care le-am văzut în vacanță. (Cum adică, vaci maro? Nimeni nu poate vorbi cu astea.) Pasc pe câmpuri până vine vremea mulsului, apoi intră pe rând în curtea fermei. Mi-am dat seama în după-amiaza asta, când mi s-a dat voie să fac o plimbare prin împrejurimi, că vacile astea sunt proaste. Bovine! Știam cuvântul, însă nu-mi dădusem seama cât de literal poate fi.

Eu provin dintr-o vale din Țara Galilor. Există un motiv pentru care sunt denumite „Văile”. Sunt văi glaciare abrupte și înguste, fără prea mult teren plat. Se găsesc pe tot cuprinsul Țării Galilor. Majoritatea au o biserică și câteva ferme și, poate, vreo mie de oameni în toată valea. Cam câți pot susține în mod natural. Valea noastră, valea Cynon, la fel precum cele din împrejurimi, are o sută de mii de locuitori, care trăiesc în case terasate pe coastele dealurilor ca vița-de-vie, încolonate și înghesuite una într-alta, având loc între ele doar pentru atârnatul rufelor la uscat. Casele și oamenii stau la grămadă, la fel ca într-un oraș, mai rău decât într-un oraș, doar că nu este un oraș. Dar, în afară de acele coloane, totul este sălbăticie. Și, chiar și acolo, tot îți poți ridica oricând privirea spre cer.

Ridicat-am ochii mei la munți, de unde va veni ajutorul meu – un psalm⁹ care întotdeauna a avut un înțeles clar pentru mine. Dealurile erau minunate, erau verzi, erau pline de copaci și de oi și erau mereu acolo. Erau sălbatice, în sensul că oricine putea să le străbată la voia

⁹ Biblia, Psalmul 120.

întâmplării. Nu aparțineau nimănui, spre deosebire de terenul agricol plat și mărginit de garduri din jurul școlii. Dealurile erau teren comun. Chiar și pe fundul văilor, erau râuri, păduri și ruine, după ce turnătoriile n-au mai fost folosite, după ce fabricile imense au fost abandonate. Printre ruine a încolțit vegetația, locurile s-au sălbăticit, apoi s-au mutat zânele acolo. Ceea ce crezuserăm noi că se va întâmpla cu Phurnacite chiar s-a întâmplat. Doar că a durat ceva mai mult decât ne imaginaserăm.

Ne-am petrecut copilăria jucându-ne printre ruine, câteodată singure, câteodată cu alți copii sau cu zânele. Nu ne-am dat seama mult timp ce reprezentau ruinele. Chiar lângă casa mătușicii Florrie, unde obișnuiam să ne jucăm tot timpul, se afla o turnătorie. Erau și alți copii, cu care ne jucam uneori de-a v-ați ascunselea, urmărindu-ne unii pe alții. Nu știam ce era aceea o turnătorie. Dacă aș fi fost constrânsă, mi-aș fi dat seama după etimologia cuvântului că cineva probabil turna fierul acolo, dar nu am fost niciodată constrânsă să fac ceva. Era un loc oarecare, un spațiu. Toamna, creșteau pufulițe cu flori mici. Ar fi fost neobișnuit să știm semnificația exactă a aceluia loc.

Majoritatea ruinelor printre care ne jucam în pădure n-aveau nume și ar fi putut fi orice. Le spuneam căsuța vrăjitoarei, castelul uriașului, palatul zânei și ne imaginam că erau ultima reședință a lui Hitler sau zidurile din Angband, dar nu erau decât relicve industriale pe cale să se prăbușească. Nu fuseseră construite de zâne. Ele se mutaseră acolo odată cu verdețea, după ce oamenii le abandonaseră. Zânele nu puteau face nimic, adică nu ceva palpabil, real. Absolut nimic. De aceea aveau nevoie de noi. Noi nu știam asta. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le cunoșteam, despre care nu ne gândiserăm să întrebăm. Înainte ca oamenii să vină în zonă, bănuiesc că zânele locuiau în copaci și nu aveau case. Poate că fermierii lăsau lapte pentru ele. Și poate nici nu erau atât de numeroase.

Oamenii au venit în Văi sau, mai degrabă, strămoșii lor au venit, la începutul Revoluției Industriale. Sub dealuri se găseau fier și cărbune și s-au construit orașe prospere, care s-au umplut de locuitori. Dacă v-ați întrebat vreodată de ce galezii nu au emigrat către Lumea Nouă în număr la fel de mare ca irlandezii și ca scoțienii, să știți că nu din cauză că n-au fost nevoiți să-și părăsească fermele la fel ca ceilalți. Ci

din cauză că ei mai aveau și alte locuri în care să se ducă, locuri ale lor. Sau, cel puțin, așa au crezut ei, că le aparțineau. Au apărut și englezii. Limba galeză a început să piardă teren. Galeza a fost limba maternă a bunicii, cea de-a doua limbă a mamei mele, iar eu doar bâjbâi prin ea. Familia bunicii mele a venit din vestul Țării Galilor, din Carmarthenshire. Încă mai avem rude acolo, Mary-de-la-țară și ai ei.

Strămoșii mei au venit și ei la fel ca toată lumea, după ce s-a descoperit fier și cărbune. Oamenii au început să construiască topitorii, căi ferate pentru a căra încărcătura, case pentru muncitori, și mai multe topitorii, și mai multe mine, și mai multe case, până când văile au început să zumzăie de oameni și de activitate. Dealurile au rămas la locul lor, așa că zânele probabil s-au înghesuit pe dealuri. Apoi fierul s-a terminat sau producerea lui a început să se ieftinească în altă parte și, deși încă mai exista cărbune, acesta era doar o rămășiță vrednică de milă a belșugului din urmă cu o sută de ani. Turnătoriile au fost abandonate. Puțurile au fost închise. Unii oameni au plecat, dar cei mai mulți au rămas. Acolo era casa lor. Când ne-am născut noi, rata șomajului era zdrobitoare, iar zânele se întorseseră în văi și puseseră stăpânire pe ruinele de care nimeni nu mai avea nevoie.

Noi am crescut jucându-ne nestingherite printre ruine, fără să fim niciun moment conștiente de toate lucrurile astea. Era un loc minunat pentru copii. Era abandonat, invadat de buruieni și neluat în seamă și, odată ce te furișai departe de case, sălbatic. Puteai oricând să urci pe munte ca să fii cu adevărat la țară, căci acolo găseai stânci, copaci și oi, totul acoperit cu pulbere cenușie de la cărbune și neatrăgător. (Nu înțeleg cum pot deveni oamenii sentimentali când vine vorba de oi. Obişnuiam să strigăm „Sos de mentă!” ca să le punem pe fugă. Mătușica Teg tresărea mereu când ne auzea și ne spunea să n-o mai facem, dar noi continuam oricum. Oile coborau în vale, călcau coșurile de gunoi în picioare și distrugeau grădinile. De aceea trebuia să ții tot timpul porțile închise.) Chiar și în vale, legătura pe care o stabiliseră copacii cu ruinele depășea orice obstacol. Erau peste tot, prin, pe sub și paralel cu orașul. Nu era singurul peisaj pe care-l știam. Mergeam în Pembrokeshire în

vacanță, sus pe munte, pe Brecon Beacons, și la Cardiff, care este un oraș mare, cu magazine mari. Văile erau casa noastră. Alcătuiau un peisaj al normalității și n-am pus niciodată asta la îndoială.

Zânele n-au spus niciodată că ele au construit ruinele. Mă-ndoiesc c-am întrebat. Dacă am fi făcut-o, probabil c-ar fi răs, așa cum râdeau de majoritatea întrebărilor noastre. Ele se aflau în mod inexplicabil acolo în unele zile, iar în altele, tot în mod inexplicabil, nu erau de găsit. Uneori vorbeau cu noi, alteori fugeau de noi. La fel ca și cu ceilalți copii pe care-i cunoșteam, ne puteam juca și cu ele, și fără ele. Aveam nevoie doar una de cealaltă și de imaginația noastră.

Locurile copilăriei mele erau străbătute de poteci magice, unele pe care niciun adult nu le folosea. Ei aveau drumuri, noi aveau poteci. Acestea din urmă erau pentru mersul pe jos, erau diferite și mult mai frumoase, mai largi decât o cărare, totuși nu suficient de mari pentru mașini, câteodată paralele cu drumurile adevărate, alteori plecând de niciunde și ducând nicăieri, de la o ruină a elfilor spre labirintul lui Minos. Le-am dat nume, dar știam, fără nicio îndoială, că de fapt se numeau „drumuri cu șine”¹⁰. N-am stat niciodată să examinez acel cuvânt, să-l plimb prin gură și să văd ce este cu adevărat: drum pentru vagonete¹¹. Galeza transformă consoanele inițiale. De fapt, toate limbile o fac, însă pentru majoritatea sunt necesare secole, în timp ce galeza o face în timp ce încă n-ai terminat de rostit cuvântul. De la vagonet s-a ajuns la șine¹², desigur! Cândva, pe șinele căilor ferate treceau vagonete pline cu minereu de fier sau cu cărbune. Acum atât de goale și acoperite de frunze căzute, folosite doar de copii și de zâne, odinioară mici căi ferate!

Nu că noi n-am fi știut istorie. Chiar dacă puneai la socoteală numai lumea reală, tot știam mai multă istorie decât majoritatea oamenilor. Am învățat despre oamenii cavernelor, despre normanzi și despre dinastia Tudorilor. Am învățat despre greci și despre romani. Știam o mulțime de istorisiri despre Al Doilea Război Mondial. Știam chiar și o mulțime de lucruri despre istoria familiei noastre. Dar toate astea nu aveau nicio legătură cu mediul înconjurător. Și doar mediul

¹⁰ În original *dramroad*.

¹¹ În original *tram road*.

¹² În original *Tram to dram*.

înconjurător a fost cel care ne-a format, care ne-a schimbat, care a schimbat totul. Credeam că trăim într-un mediu înconjurător fantastic, când de fapt noi trăiam într-unul științifico-fantastic. Din ignoranță, ne-am jucat de-a lungul timpului printre ceea ce lăsaseră în urma lor elfii și uriașii, punând stăpânire pe ceea ce de fapt aparținea zânelor. Am denumit drumurile cu șine după locuri din *The Lord of the Rings*, când, de fapt, ar fi trebuit să-mi dau seama că sunt din *The Chrysalids*.

E incredibil cât de multe lucruri importante poți trece cu vederea.

Marți, 18 septembrie 1979

Școala este îngrozitoare. Deloc surprinzător. Pentru că, în primul rând, după cum știam din toate poveștile despre școală, unul dintre cele mai importante aspecte ale școlilor cu internat este sportul. Eu nu sunt în forma fizică necesară sporturilor. În plus, toate celelalte fete au același statut. Aproape toate sunt englezoaice, din locuri nu prea depărtate, produse ale aceluiași mediu asemănător școlii. Diferă foarte puțin la greutate și înălțime, însă majoritatea au cam același accent. Accentul meu, șic pentru Văi, dar care îmi trădează imediat originea socială, mi-a pus aici stigmatul de venetică barbară. De parcă să fii o infirmă barbară nu era destul de rău, trebuie luat în considerare și faptul că m-am înscris târziu în anul școlar, într-o clasă în care toate se cunosc deja de doi ani, cu dușmăni și cu alianțe bine stabilite, despre care eu habar n-am.

Din fericire, m-am prins repede de toate astea. Nu sunt proastă. N-am mai mers niciodată la o școală unde să nu mă cunoască toată lumea, pe mine ori pe cei din familia mea. N-am mai mers nici la o școală nouă ca un copil singur la părinți, dar am rezistat timp de trei luni la căminul de copii, iar aici n-are cum să fie mult mai rău. Folosindu-mă de accente, am identificat și alte barbare: o irlandeză (Deirdre, poreclită Dreary¹³) și o evreică (Sharon, poreclită Shagger¹⁴). Fac ce pot ca să mă împrietenesc cu ele.

Mă uit urât la celelalte fete când încearcă să mă necăjească, să-mi

¹³ „Posomorâta”.

¹⁴ „Lățoasa”.

vorbească de sus sau să se ia de mine și mă bucur să văd că uitătura mea urâtă funcționează la fel de bine ca întotdeauna. Am primit o mulțime de porecle, precum „Taffy”¹⁵ sau „Hoața” sau „Comunista”, precum și unele ceva mai îndreptățite, cum ar fi „Infirma” sau „Înghite-Tot”. „Comunista” mă strigă din cauză că au impresia că numele meu este rusesc. Am greșit când am crezut că nu voi însemna nimic pentru ele. Mă ciupesc și mă înghiontesc atunci când cred că nu pot fi prinse, dar nu sunt cu adevărat violente. Asta nu-i nimic, absolut nimic, după perioada în cămin. Eu am bastonul și privirea urâtă și de curând am început să spun povești cu stafii după ce se dă stingerea. Lasă-le să se teamă de mine atâta timp cât mă lasă în pace. Lasă-le să mă urască atâta timp cât se tem de mine. Este o strategie destul de bună pentru școala cu internat, doar a funcționat în cazul lui Tiberius¹⁶. I-am zis asta lui Sharon și s-a uitat la mine de parcă eram un extraterestru. Ce? Ce?! N-o să mă obișnuiesc niciodată cu acest loc.

Am ajuns repede în fruntea clasei la toate materiile, mai puțin la matematică. Foarte repede. Mai repede decât m-am așteptat. Poate că fetele astea nu sunt atât de inteligente ca cele de la școala gimnazială? Una sau două de acolo reprezentau cât de cât o competiție pentru noi, dar aici nu pare să fie nimic de genul ăsta. M-am ridicat deasupra tuturor. Popularitatea mea, în mod bizar, crește și scade în funcție de note. Fetelor nu le pasă de lecții și mă urăsc pentru că le întrec, dar se acordă puncte bonus dormitorului ale cărui fete au note excepționale și le pasă foarte mult de punctele bonus. Este deprimant cât de mult seamănă școala cu internat cu cea descrisă de Enid Blyton, iar atunci când există diferențe, acestea sunt în defavoarea celei de astăzi.

Ora de chimie, cu altă clasă, este mult mai plăcută. Aici predă profesorul de științe, singurul profesor bărbat din școală, iar fetele par mult mai captivate de subiect. Este cea mai plăcută materie din programă, chiar mă bucur că m-am luptat pentru ea. Nu-mi pasă că am pierdut arta – deși mătușicii Teg i-ar păsa. Nu i-am scris. M-am gândit s-o fac, dar n-am avut curaj. Ea nu i-ar spune mamei unde

¹⁵ Denumire peiorativă dată galezilor de către englezi.

¹⁶ Referire la romanul *I, Claudius*, de Robert Graves.

sunt – ar fi ultima persoană care ar face asta –, totuși nu pot risca.

Ieri am descoperit biblioteca. Am primit permisiunea să-mi petrec timpul aici atunci când ar trebui să fiu pe terenul de antrenament. Dintr-odată, a fi infirmă începe să pară un avantaj. Nu este cea mai grozavă bibliotecă, însă este mult mai bună decât nimic, așa că nu mă plâng. Am terminat toate cărțile pe care mi le-a împrumutat tata (a avut dreptate cu privire la cealaltă jumătate a volumului din care face parte *Empire Star*, însă *Empire Star* este una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit vreodată). Pe-aici, pe rafturi, mai sunt *The Bull from the Sea* și o altă carte de Mary Renault de care n-am mai auzit, numită *The Charioteer*, și trei romane SF pentru adulți de C. S. Lewis. Pereții sunt acoperiți cu lambriu și scaunele sunt îmbrăcate în piele crăpată. Până acum pare pustie, cu excepția mea și a bibliotecarei, domnișoara Carroll, cu care sunt tot timpul politicoasă.

Acum n-o să mai rămân în urmă cu jurnalul. Unul dintre cele mai rele lucruri de aici este că e imposibil să rămâi singură, iar oamenii te întreabă tot timpul ce faci. „Scriu un poem” sau „Scriu în jurnal” ar însemna condamnarea la moarte. După vreo două zile n-am mai încercat, chiar dacă îmi doream foarte tare să scriu. Deja cred despre mine că sunt ciudată. Dorm într-un dormitor împreună cu alte unsprezece fete. Nu sunt singură nici măcar în baie – nu există uși la toalete sau la cabinele de duș, iar ele consideră, desigur, că farsele de la baie sunt dovada supremă de istețime.

Pe fereastra bibliotecii pot vedea ramurile unui ulm uscat. Ulmii se usucă peste tot aici, este boala ulmilor olandezi. Nu e vina mea. Nu pot face nimic în privința asta. Însă continui să cred că aș putea, dacă zânele mi-ar spune ce să fac. Este genul de situație în care ceva cât de mic ar face diferența. Copacii uscați arată foarte deprimant. I-am cerut bibliotecarei, și mi-a dat un număr vechi al revistei *New Scientist*, în care am citit mai multe despre boală. A fost adusă din America într-un transport de bușteni și este de natură fungică. Asta chiar sună ca și cum ar exista un tratament. Ulmii sunt un singur ulm, sunt clone, de aceea și se usucă toți. Niciun pic de rezistență naturală în rândul populației, pentru că nu există diversitate. Și gemenii sunt clone. Dacă te uiți la un ulm n-o să-ți vină niciodată să crezi că a făcut parte din ceilalți. O să vezi doar un ulm. La fel mă văd

și pe mine oamenii acum: văd o persoană, nu jumătate dintr-o pereche de gemene.

Miercuri, 19 septembrie 1979

După ce ne terminăm temele și înainte de cină avem o jumătate de oră liberă. Ieri n-a plouat, așa că pe înserat am ieșit afară. Am mers pe jos până la hotar, unde se termină terenul școlii. Acolo e un câmp, cu vaci bălțate. M-au privit apatice. Tot acolo mai sunt câțiva copaci răzleți lângă un șanț. Dacă ar fi și zâne prin preajmă, acolo le-aș găsi. Vremea era rece și umedă. Cerul își pierdea culoarea fără un apus de soare vizibil.

E destul de greu să dai de zâne, chiar și atunci când știi unde sunt. Am crezut mereu că zânele sunt precum ciupercile, te împiedici de ele când nici n-ai gândi, însă sunt greu de găsit atunci când le cauți. Nu-mi adusesem cu mine brelocul, tot ce purtam era nou și nu putea stabili nicio legătură, așa că nu m-am putut folosi de asta. Dar bastonul era vechi și din lemn, așa că ar fi putut să-mi fie de folos. Am încercat să mă gândesc la ulmi și la posibilitatea de a-i ajuta. Am încercat să-mi liniștesc mintea.

Am închis ochii și m-am sprijinit în baston. Am încercat să ignor durerea și să fac abstracție de golul imens unde ar fi trebuit să se afle Mor. Este dificil să nu iei în seamă durerea, însă știam că le-ar speria mai tare ca orice altceva. Mi-am adus aminte cum s-au împrăștiat sărind în toate părțile ca niște oi speriate atunci când m-am tăiat la mână în spatele Camelotului. Durerea normală din piciorul meu are două faze, o împunsătură ascuțită și o măcinare înceată. Dacă stau nemișcată și nu-mi las greutatea pe picior, măcinarea scade la o durere suportabilă și împunsătura nu vine decât dacă îmi mut greutatea, așa că am încercat să stau într-o astfel de poziție și am reușit s-o țin sub control. M-am gândit la cum procedam noi ca să le chemăm. Mi-am deschis mintea. Nu s-a întâmplat nimic. „Bună seara?” am încercat în galeză. Dar oare zânele din Anglia n-ar vorbi în engleză? Sau poate că nu există deloc zâne pe aici. N-au prea mult spațiu în zona asta. Am deschis din nou ochii. Vacile se îndreptau spre ferme. Cred că era cam pe la vremea mulului. Pe partea dinspre școală a șanțului se aflau un tufiș, un frasin de munte pipernicit și un

alun. Mi-am așezat mâna stângă pe coaja netedă a alunului, fără să mai sper că s-ar putea întâmpla ceva.

Printre crengi se afla o zână. Era foarte precaută. Am observat dintotdeauna că zânele se aseamănă cel mai mult cu plantele. Când vine vorba de oameni și de animale ai de-a face cu un singur tipar: două mâini, două picioare, un cap, un om. Sau patru picioare și lână, o oaie. La plante și la zâne, totuși, există indicii care arată ceea ce sunt, dar un copac ar putea avea oricâte ramuri, crescând de oriunde. Există un anumit tipar și aici, însă un ulm nu va arăta exact ca cel de lângă el, ba ar putea arăta complet diferit, pentru că va fi crescut în mod diferit. Zânele pot fi ori extrem de frumoase, ori absolut hidoase. Toate au ochi și majoritatea au un fel de chestie ce poate trece drept cap. Unele au membre care ar putea părea umane, altele arată mai degrabă ca niște animale, iar altele nu seamănă cu absolut nimic. Aceasta făcea parte din ultima categorie. Era lunguiață, fusiformă și avea pielea precum coaja aspră de copac. Dacă nu i-ai fi văzut ochii, care erau oarecum înfundați în orbite, ai fi luat-o drept un fel de vierme învelit în pânză de păianjen. Așa cum stejarii au ghinde și frunze în formă de palmă, iar alunii au alune și frunze mici și curbate, majoritatea zânelor sunt noduroase, sunt de culoare gri, verde sau maro și au o anumită porțiune a corpului foarte păroasă. Aceasta era gri, foarte noduroasă, într-adevăr, și se număra categoric printre exemplarele hidoase ale speciei.

Zânele nu se prea dau în vânt după nume. Celor pe care le știam noi acasă le dăduserăm nume, iar ele răspundeau sau nu. Păreau oarecum amuzate. Zânele nu le dau nume nici locurilor. Ele nici măcar nu-și spun zâne, noi le-am numit așa. Nu au nici noțiunea de substantive, dacă stau bine să mă gândesc, iar felul în care vorbesc... În orice caz, zâna asta era complet neobișnuită pentru mine, și eu pentru ea, și n-aveam niciun nume sau vreun cuvânt-cheie pe care să i-l spun. Se uita la mine, gata să-și ia tălpășița oricând, ori să dispară în copac. Sexul este un alt aspect ambiguu în ceea ce privește zânele, cu excepția situațiilor când au un păr lung și, plin de flori sau un penis la fel de mare ca restul corpului sau altceva asemănător. Zâna asta nu-mi dădea niciun fel de indiciu, așa că m-am gândit la ea ca fiind de genul neutru.

— Prietenă, i-am zis, ceea ce-ar fi trebuit să fie o replică bună de-nceput.

Apoi, din nemișcarea absolută, a izbucnit într-o explozie de gesturi și de cuvinte.

— Pleacă! Pericol! Găsește!

Zânele nu vorbesc ca ceilalți oameni. Nu contează cât de mult îți dorești să fie asemenea lui Galadriel¹⁷, deoarece n-or să țină niciodată un astfel de discurs. Zâna mi-a spus doar acele cuvinte, apoi a dispărut, dintr-odată, înainte să-i pot spune cine sunt sau s-o întreb ceva despre ulmi și dacă aş putea cumva să-i ajut. S-a întâmplat într-o clipită, deși nici nu clipisem. Întotdeauna se întâmplă așa când dispar rapid – dispar între două bătaii de inimă, dispar de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Pericol? Să găsesc? Habar n-aveam ce-ar fi putut să însemne asta. Nu vedeam niciun pericol, dar m-am întors la școală, unde suna clopoțelul pentru cină. Am ajuns printre ultimele la rând, oricum mâncarea nu merită mâncată nici măcar când e fierbinte. Pericolul n-o să dea peste mine și nici eu peste el, cel puțin nu la noapte. Mi-am băut cacaua fără gust și am sperat că zâna era în regulă. Sunt bucuroasă că e aici, chiar dacă nu e prea vorbăreță. Mă simt de parcă am găsit un colțișor de acasă.

Joi, 20 septembrie 1979

Azi-dimineață am aflat ce-a vrut zâna să spună prin „găsește” și „pericol”. Am primit o scrisoare de la mama.

Nu știu cum se face că după ce am găsit zâna ea și-a dat seama unde mă aflu. Lumea nu funcționează într-un mod drăguț și logic. Zânele nu i-ar fi spus și, în ciuda faptului că există oameni care i-ar fi putut spune, aceștia i-ar fi putut spune oricând. Cred că m-a căutat în tot acest timp. Mă aflu într-un mediu diferit, înconjurată de o mulțime de lucruri noi, cu care n-am apucat încă să mă obișnuiesc – n-am decât bastonul și câteva lucruri personale cu mine, iar celelalte lucruri ale mele care au rămas la ea probabil că și-au pierdut aproape toată puterea. Dar, deschizându-mi mintea pentru a o chema pe

¹⁷ Personaj din *The Lord of the Rings*.

zână, i-am atras atenția. Poate că așa a convins pe cineva să-i dea adresa mea sau poate c-a reușit ea însăși s-o găsească. Nu contează. Poți găsi tot felul de coincidențe încercând să demonstrezi faptul că lumea magică este iluzorie. Asta pentru că lucrurile nu funcționează ca în cărți. Coincidențele fac lumea asta să funcționeze. Așa stă treaba. E ca și cum ai pocni din degete și ai face să apară un trandafir doar fiindcă cineva aflat într-un avion ar da drumul unui trandafir la momentul potrivit ca să-ți cadă în mână. Poate că există o persoană reală, un avion real și un trandafir real, dar asta nu înseamnă că trandafirul n-a apărut în mâna ta datorită magiei înfăptuite de tine.

Asta a fost greșeala mea dintotdeauna. Mi-am dorit ca lucrurile să funcționeze într-un fel magic. M-am așteptat să se întâmple ca în cărți. Dacă e ca în cărți, atunci este ca în *The Lathe of Heaven*, cel mai probabil. Am crezut că Phurnacite se va transforma în praf și pulbere chiar în fața ochilor noștri, când de fapt decizia de a se închide fusese luată la Londra cu multe săptămâni înainte, numai că n-ar fi luat nimeni decizia asta dacă n-am fi aruncat florile. E mai greu să-ți iasă așa decât dacă s-ar întâmpla ca-n povești. Și este mult mai ușor să renunți, poți renunța la tot dacă te-ai răzgândit cu scepticism din simplul motiv că întotdeauna există o explicație de bun simț. Întotdeauna funcționează prin intermediul lucrurilor din lumea reală și întotdeauna se poate nega.

Și scrisoarea mamei se poate explica în acest fel, sub un anumit aspect. Are ghimpî, dar ghimpîii n-ar fi tocmai vizibili dacă aş arăta scrisoarea altcuiva. Se oferă să-mi trimită poze cu Mor după ce-i dau un răspuns. Spune că îi este dor de mine, însă este rândul tatei să mă aibă în grijă pentru o vreme. Răstălmăcește situația și mă face să-mi doresc s-o strâng de gât. Iar plicul are adresa trecută cu scrisul ei inimitabil, pe numele Morwenna Markova, ceea ce înseamnă că știe ce nume folosesc.

Sunt îngrozită! Totuși, mi-ar plăcea să am pozele și sunt destul de sigură că mă aflu suficient de departe ca să nu-mi facă niciun rău.

Sâmbătă, 22 septembrie 1979

Astăzi plouă.

Am ieșit în oraș, Oswestry, care nu e cine știe ce oraș, și am

cumpărat șampon pentru Sharon. Ea nu poate cheltui bani sâmbăta, pentru că este evreică. Am găsit o bibliotecă, dar se închide la amiază. La ce bun o bibliotecă, dacă se închide sâmbăta la amiază? Tipic englezesc, sincer. Nu există nicio librărie, deși există un magazin Smiths unde au și câteva cărți, doar bestselleruri, dar tot e mai bine decât nimic.

M-am întors și mi-am petrecut restul după-amiezii în bibliotecă, șocată din cauza lui *The Charioteer*. Până acum nu-mi dădusem seama că în cărțile lui Renault, a căror acțiune se petrece în Grecia Antică, bărbații care se îndrăgostesc unul de altul sunt homosexuali, abia acum îmi dau seama că exact asta sunt. Am citit-o pe furiș, de parcă cineva mi-ar fi smuls-o din mâini dacă ar fi știut despre ce este vorba. Mă mir că se găsește în biblioteca școlii. Mă întreb dacă sunt prima persoană care o citește din 1959 încoace, anul în care a fost achiziționată.

Duminică, 23 septembrie 1979

Trebuie să scriem acasă în după-amiezile de duminică. I-am scris tatălui meu, Daniel, scrisori destul de lungi despre cărți, neuitând fraza formală „sper că tu și mătușile mele sunteți bine”. El mi-a răspuns pe un ton similar și mi-a trimis un pachet cu singura carte de care chiar n-am nevoie, o ediție cartonată *The Lord of the Rings* în trei volume. Ediția necartonată pe care o am eu a fost un cadou de la mătușica Teg. Mi-a mai trimis și *Dragonflight*, adică „Weyr Search” și ce s-a petrecut imediat după, *City of Illusions* a lui Le Guin și *The Flight of the Horse*, de Larry Niven. Este destul de bun, dar nu la fel ca *Ringworld* sau ca *A Gift from Earth*.

Astăzi i-am scris mamei. I-am spus că sunt bine și că îmi plac orele de curs. I-am trecut și notele și locul între elevele din clasă. I-am scris și despre performanțele fetelor din dormitorul meu la hochei și lacrosse. A fost o scrisoare model, care de fapt a fost inspirată de scrisoarea pe care prietena mea irlandeză, Deirdre, cea care dezvoltă o adevărată artă a scrisului, le-a trimis-o părinților ei. Am lăsat-o pe Deirdre, căreia eu nu-i spun niciodată Dreary, să copieze traducerea mea din latină. De fapt este o fată foarte drăguță – nu foarte inteligentă și care nu spune niciodată ce trebuie – totuși foarte

amabilă. Cred că m-ar fi lăsat să-i copiez scrisoarea și fără să-i ofer ceva în schimb.

Marti, 25 septembrie 1979

Scrisoarea a adus rezultate, chiar la următoarea sosire a poștei. Așa cum promisese, mi-a trimis o poză. E o poză cu noi două pe plajă, construind un castel de nisip. Mor stă cu spatele la aparat, bătătorind nisipul cu mâinile. Eu privesc în obiectiv sau la bunicu', cel care ne face poza, dar nu mi se poate distinge decât silueta, pentru că am fost arsă din fotografie.

Miercuri, 26 septembrie 1979

La școală, ca de obicei. Pe primul loc în clasă, cu excepția matematicii, tot ca de obicei. Am fost până la șanț, ca să caut zânele și să văd caii și grajdurile, dar n-am zărit nimic. Ulmii sunt tot uscați. Citesc *Out of the Silent Planet*, care nu e din aceeași categorie cu universul Narnia. Încă o scrisoare îngrozitoare. Crampe la stomac.

Sâmbătă, 29 septembrie 1979

Nu poți fi niciodată sigur în ce punct ai ajuns cu magia. Și nu poți fi niciodată sigur dacă într-adevăr ai făcut ceva sau dacă doar te-ai jucat. În orice caz, n-ar trebui să fac nimic magic, pentru că i-aș atrage atenția și deja am făcut-o prea mult.

Eu și Mor ieșeam afară să ne jucăm în zilele de vară în care nu ploua. Ne jucam de-a cavalerii, făcând încercări disperate de a salva Camelotul. Ne imaginam că suntem într-o misiune. Purtam conversații lungi cu zânele, în care oricum vorbeam noi două. Ar fi perfect posibil să scot zânele din amintirile astea – desigur, nu și pe Mor, așa că tot n-aș putea vorbi despre ele. Nu pot vorbi deloc despre copilărie, pentru că nu pot spune „eu”, când de fapt vreau să spun „noi”, iar dacă spun „noi”, atunci s-ar ajunge la o discuție despre cum am eu o soră moartă, în loc să vorbesc despre ceea ce vreau cu adevărat să vorbesc. Asta am aflat în timpul verii. Așa că nu vorbesc deloc despre asta.

Mergeam de-a lungul unui drum cu șine, vorbind, cântând și jucându-ne, iar când ajungeam în apropierea unor ruine ne furișam printre ele, de parcă astfel ni s-ar fi oferit posibilitatea de a le surprinde. Câteodată, zânul pe care îl numeam Glorfindel¹⁸ ne pândea ca să ne ia prin surprindere, iar noi începeam un joc de-a v-ați ascunselea, urmărindu-le. Alteori, își doreau ca noi să facem anumite lucruri. Zânele știu o mulțime de treburi, dar nu le pot pune în practică, nu în lumea reală.

În *The Lord of the Rings* se spune că elfii și-au pierdut din importanță și că trăiesc în secret. Nu știu dacă Tolkien știa ceva despre zâne. Înainte așa credeam. Obişnuiam să cred că le cunoștea și că ele îi dezvăluiseră poveștile pe care le așternuse pe hârtie, ceea ce însemna că poveștile erau adevărate. Zânele nu prea pot minți. Însă, indiferent dacă o pot face sau nu, oricum nu vorbesc limbile elfilor. Vorbesc galeza. Cele mai multe dintre ele nici nu seamănă fizic cu oamenii, ca elfii. Și nu ne-au spus nici povești, cel puțin nu povești adevărate. Au presupus doar că noi știam totul, că eram parte a întregului, așa cum erau ele.

Până la sfârșit, faptul că le-am cunoscut ne-a adus numai lucruri bune. Iar la sfârșit nu cred că au înțeles. Nu, au înțeles. Ele au fost cât se poate de clare. Noi am fost cele care n-am înțeles.

Îmi doresc ca magia să fie ceva mai dramatică.

Duminică, 30 septembrie 1979

Azi am stat în fața ușii grajdului și i-am scris mătușicii Teg.

Familia mea este mare, complicată și, din anumite puncte de vedere, perfect normală. Doar că – nu! Dacă aș încerca să-i explic cuiva bine intenționat, care nu știe absolut nimic despre ea, sunt sortită eșecului din start.

Bunica n-a avut nici frați, nici surori, dar a fost crescută de mătușica ei, Syl, fiindcă mama îi murise. De fapt, este chiar mai complicat de-atât. Ar trebui să încep cu generația de dinainte, ca totul să aibă sens. Cadwalader și Marion „Mama” Teris au venit din vestul Țării Galilor, lăsând în urmă o mare parte din familie, și s-au

¹⁸ Personaj din *The Lord of the Rings*.

stabilit în Aberdare. Aici el a lucrat în mină, iar ea a condus școala primară. Au avut cinci copii: Sylvia, Susannah, Sarah, Shulamith și Sidney. Îmi pare tare rău pentru biata Shulamith, dar ce puteau face din moment ce începuseră cu seria de nume asemănătoare și avuseseră atât de multe fete?

Sylvia nu s-a măritat niciodată și a avut grijă de copiii celorlalte.

Susannah s-a măritat cu un bărbat de soi rău. Era miner. După ce-a bătut-o, l-a părăsit, luându-și ambele fiice. În acele vremuri părăsirea bărbatului era considerată o rușine, nu bătaia, așa că și-a lăsat cele două fiice, pe Gwendolen și pe Olwen, cu mătușica Syl și a plecat la Londra, ca să-și caute de lucru. Mătușica Gwennie a crescut și a devenit o femeie fermecătoare, apoi s-a căsătorit cu unchiul Ted, cu care a făcut două fete, care au născut cinci nepoți, cei care, dacă stai s-o asculți pe ea, sunt atât de perfecți încât nu te poți abține să nu-i urăști. Mătușica Olwen a devenit infirmieră și a trăit alături de o altă infirmieră, mătușica Ethel, din anii 1930 încoace. Au trăit exact ca un cuplu căsătorit și toată lumea s-a purtat cu ele de parcă așa ar fi fost.

Sarah s-a căsătorit cu un preot pe nume Augustus Thomas. Țsta a fost un pas înainte pe scara socială. S-au cunoscut pe când el era preot la Sfântul Fagans, biserica noastră locală, și s-au căsătorit când a obținut o parohie în Gower, în apropiere de Swansea. A luat-o pe Sarah cu el și au făcut un băiat, botezat tot Augustus, dar cunoscut de toată lumea ca Gus, pe care tatăl său l-a adus înapoi la mătușica Syl ca să-l crească, atunci când biata Sarah a murit. Unchiul Gus a devenit erou de război și s-a căsătorit cu o infirmieră englezoaică pe nume Esther, căreia nu i-a plăcut de niciunul dintre noi. El a fost vărul favorit al bunicii, deși ea nu l-a văzut niciodată atât cât și-ar fi dorit.

Shulamith s-a căsătorit cu Matthew Evans, care era miner. Shulamith a fost mama bunicii mele și a fost profesoară înainte să se căsătorească, la fel ca mama ei. De fapt, era ilegal să fii un profesor adevărat după căsătorie, dar era în regulă în cazul în care conduceai o școală primară, la care copiii veneau să învețe chiar în casa ta. A avut un copil care n-a supraviețuit, apoi pe bunica mea, pe Rebecca, după care a murit.

Sidney a avut un magazin de postavuri în sat, iar mai târziu a

devenit primar. S-a însurat cu o femeie pe nume Florence, care a murit dându-i naștere mătușicii Flossie. Mătușica Flossie, la rândul ei, a avut trei copii. Soțul ei a murit de moartea neagră¹⁹, pe care a luat-o de la un șobolan. Apoi mătușica Flossie a redevenit profesoară, așa că și-a lăsat copiii în grija mătușicii Syl, o nouă generație de crescut. Deci vărul meu, Pip, care e mai mare cu șase ani decât mine, fiind născut în 1958, a fost ultimul copil crescut de Sylvia, pe când primul copil, mătușica Gwennie, avea deja șaiszeci de ani, fiind născută în 1898.

Ai putea crede că au fost o mulțime de decese pe parcurs și așa e, dar cu toții au trăit în era victoriană, așa că nu aveau antibiotice, un simț al igienei prea dezvoltat sau o noțiune cât de vagă despre boli. Oricum, cred că erau, probabil, destul de bolnăvicioși, din moment ce, dacă te uiți la familia Phelps, îți dai seama de diferență. O să scriu despre ei cu altă ocazie. Mătușica mea, Florrie, sora bunicului meu, dădea vina pe educația primită de cei din neamul Terry. Nu prea văd cum i-ar fi putut omorî asta –, iar mătușica Syl, care era la fel de educată ca și ceilalți, a trăit peste optzeci de ani. Mi-o aduc aminte.

Scris în jurnal, pare mult mai complicat decât este în realitate. Poate că ar trebui să desenez o diagramă. Dar nu contează. Nu trebuie să-ți aduci aminte cine au fost de fapt toți acești oameni. Tot ce vreau să spun este că atunci când faci parte dintr-o familie atât de mare ca aceasta, când cunoști pe toată lumea și toate istorisirile despre toată lumea, chiar și evenimentele care s-au petrecut înainte să te naști, iar toată lumea știe cine ești și cunoaște poveștile despre tine, atunci n-o să fii niciodată doar Mor, ci „Mor a lui Luke și Becky” sau „nepoatele lui Luke Phelps”. Și, de asemenea, atunci când ai nevoie de cineva, acel cineva va fi alături de tine. Poate că nu părinții sau bunicii tăi, însă, dacă ai o nevoie absolut disperată de cineva care să aibă grijă de tine, atunci cineva își va face apariția, așa cum o făcea mătușica Syl. Dar ea a murit înaintea bunicii mele, iar când eu am avut nevoie de cineva, cumva, acea legătură familială pe care contasem, acea plasă de siguranță a trambulinei a dispărut, așa că, în loc să am ceva care să amortizeze căzătura, am izbit pământul din

¹⁹ Ciumă.

plin. Familia n-ar fi recunoscut că era ceva în neregulă cu mama, deși ar fi trebuit s-o facă dacă intenționau să mă ajute. Și, odată ce am fost nevoită să apelez la serviciile sociale ca să scap de ea, n-au mai putut face nimic, din moment ce pentru serviciile sociale o mătușică pe care o cunoști de când te știi nu înseamnă absolut nimic în comparație cu un tată pe care nu l-ai mai întâlnit niciodată.

Iar el are, la rândul lui, propria sa familie.

Mărti, 2 octombrie 1979

De fapt, *Warm Worlds and Otherwise* al lui James Tiptree Jr. reprezintă un concurent redutabil pentru *The Wind's Twelve Quarters*, volumul II. Aș spune că Le Guin încă mai este o precursoră, dar nu chiar atât de net superioară pe cât crezusem. Celelalte două cărți din pachetul de la tata, cel de astăzi, au fost ambele de Zelazny. Încă nu m-am apucat de ele. *Creatures of Light and Darkness* a fost groaznic de bizară.

Joi, 4 octombrie 1979

Nine Princes in Amber și *The Guns of Avalon* sunt absolut geniale. Tot ce-am făcut în ultimele două zile a fost să citesc. Conceptul de Umbră este minunat, la fel ca și cel de Atuuri²⁰, dar ceea ce le face atât de reușite este vocea lui Corwin. Trebuie să mai citesc și altceva de Zelazny.

Astăzi a sosit o scrisoare de la mătușica Teg, care pare foarte ușurată că sunt bine. Mi-a trimis o bancnotă de o liră. Am aflat o mulțime de noutăți despre familie. Verișoara Arwel a început să lucreze la Căile Ferate Britanice din Nottingham. Mătușica Olwen este înscrisă pe listă pentru a fi operată de cataractă. Verișoara Sylvie e din nou însărcinată –, deși Gail încă n-a împlinit doi ani! Unchiul Rhodri se însoară. Nu menționează nimic despre mama. Nici nu mă așteptam s-o facă. Nici eu nu i-am scris nimic despre ea. Nu i-am spus nimic nici despre faptul că am renunțat la desen în favoarea chimiei. Ea predă desen, așa că n-ar înțelege. Chimia, fizica și latina

²⁰ În original *Trumps*.

sunt materiile mele preferate, deși cele mai mari note le-am primit pentru plictisitoarea engleză veche, ca de obicei. Studiem *Prietenul nostru comun*, pe care îl numesc în secret *Dușmanul nostru comun*²¹. Ar putea fi rescris cu acest titlu, pentru a-l demasca pe Rogue Riderhood²² în ochii tuturor.

Vineri, 5 octombrie 1979

Tatăl bunicului meu a fost francez. A venit în Marea Britanie din Rennes. Mama lui era indiancă, din India. Avea pielea foarte închisă la culoare, după câte se pare, iar bunicul și surorile lui o aveau și ei destul de întunecată – cu toții aveau părul și ochii închiși la culoare, căpătând când se bronzau o nuanță mai maronie decât majoritatea europenilor. Mama are același pigment. Dar noi ne înroșeam de la soare, lucru care îl dezamăgea teribil pe bunicu'. Alexandre Rennes și-a schimbat numele în Phelps când s-a însurat cu străbunica mea, Annabelle Phelps, pentru că altfel ea nu s-ar fi măritat cu el. Alexandre a muncit în mină. Anabelle a mai avut șapte frați și a născut la rândul ei șapte copii, dintre care cinci au supraviețuit până la maturitate; a trăit nouăzeci și trei de ani și i-a tiranizat pe toți întreaga viață. A murit cu un an înainte să mă nasc eu, dar am crescut auzind povești despre ea.

Din cauză că Alexandre era francez, vorbeau în engleză acasă, spre deosebire de familia bunicii, care alesese să vorbească întotdeauna în galeză. Cei cinci copii care au supraviețuit s-au căsătorit cu toții și au avut copii, la rândul lor.

Băiatul cel mai în vârstă, Alexandre, s-a căsătorit în ajunul Marelui Război și, imediat după căsătorie, și-a părăsit nevasta gravidă, ca să se ducă să lupte în tranșee. Nu s-a mai întors niciodată și familia a primit o telegramă în care se spunea că dispăruse în misiune. Tânăra lui soție, mătușica Bessie, s-a mutat la socri, a născut copilul, pe unchiul John, fiind tratată în general, la fel ca și mătușica Florrie, ca

²¹ Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre cuvintele *friend* (prieten) și *fiend* (dușman).

²² Personaj creat de Charles Dickens, apărut în *Prietenul nostru comun*, menționat în text (n.r.).

servitoarea neplătită a străbunicii. Apoi, ani mai târziu, în 1941, o tânără a coborât din autobuz în Aberdare împreună cu doi băieți cu priviri solemne, unchi mei, Malcolm și Duncan. A venit în casa străbunicii, pretinzând că este văduva fiului ei, Alexandre. El nu murise, ci rămăsese în cadrul armatei și plecase în India, unde se căsătorise din nou, fără a mai trece prin formalitatea unui divorț de mătușica Bessie.

Cea de-a doua lui soție, Lillian, era englezoaică, crescuse în India și nu prea avea bani. Era obișnuită să trăiască într-o țară călduroasă și să aibă servitori. Străbunicii mei au luat-o la ei, lucru pe care unii l-au văzut ca pe un act de binefacere având în vedere circumstanțele, dar ea a considerat că traiul ăla era prea dificil. După o vreme, ea și mătușica Bessie, care avea o mică pensie de văduvă, s-au gândit că și-ar putea permite o casuță numai a lor. Când m-am născut eu, scandalul nu mai reprezenta nimic nou – știam că sunt văduvele aceluiași bărbat, însă ce se mai putea face? La urma urmei, el era mort. Cele două văduve s-au descurcat foarte bine. Au supraviețuit războiului tricotând ciorapi pentru soldați, apoi, după război, au deschis un magazin de textile în camera din față, în care vindeau lână și articole tricotate în casă. Aveau un miros înțepător de animal, pe care ele încercau să-l mascheze cu ajutorul unor borcane pline cu frunze de levănțică din grădina mătușicii Florrie, primul potpuriu pe care l-am văzut vreodată.

Bunicul a avut trei surori, care s-au căsătorit și au avut și ele copii. Una dintre ele, mătușica Maudie, a căzut în dizgrație pentru că s-a măritat cu un catolic și a plecat să locuiască în Anglia, unde a avut unsprezece copii, ultimul un mongoloid, pe lângă el adoptând încă patru, dintre care doi africani. Nu mi se pare nimic șocant în asta, dacă ea ar fi putut avea grijă de toți. Și chiar a putut. A fost sora preferată a bunicului, dar acum n-ar mai putea sta unul lângă altul fără să se ia la harță. Seamănă foarte mult cu mama ei. N-am înțeles ce era atât de șocant în a fi catolic, prin comparație cu a fi bigam, un aspect care i se iertase decedatului Alexandre, sau lesbiană, ca mătușica Olwen, despre care oamenii nu discutau, dar pe care o acceptau fără comentarii.

Mătușica Bronwen a avut trei fii și o fiică, iar soțul ei a muncit tot

în mină. Mătușica Florrie locuia foarte aproape de noi și o vedeam mai tot timpul – bunica o folosea ca dădacă. Soțul ei, care fusese miner, murise în război. Ea a avut doi băieți, pe unchiul Clem, care a intrat la pușcărie pentru falsificare de bani, și pe unchiul Sam, care părea că nu dă niciodată pe-acasă. Într-o zi, mătușica Florrie l-a văzut pe diavol în casă și l-a urmărit pe scări cu o carte de rugăciuni, după care l-a închis în cămară. Apoi, i-a cerut bunicului să zidească ușa de la cămară, pentru ca diavolul să nu mai poată ieși. Ani mai târziu, după ce ea a murit, el a dărâmat zidul din cărămidă și am pătruns înăuntru, măcinați de curiozitate, pentru a găsi nimic altceva decât o tiparniță. A aruncat-o, nu înainte ca noi să păstrăm câteva cărți de vizită nescrise și câteva litere din plumb.

Bunicul meu, Luke, a fost cel mai mic și s-a căsătorit cu bunica, Becky, cu care a făcut doi copii, Elizabeth și Tegan. Mama, Liz, s-a căsătorit cu tata și ne-a născut pe noi. Mătușica Teg nu s-a căsătorit cu nimeni, din cauză că era mereu ocupată să ne poarte de grijă. În majoritatea privințelor, ea a fost mai mult ca o soră mai mare decât ca o mătușă.

Îmi este tare dor de ea, la fel și de bunicu’.

Sâmbătă, 6 octombrie 1979

O zi minunată astăzi, cea mai frumoasă de când am venit aici.

Am ajuns în oraș înainte ca biblioteca să se închidă și am încercat să mă înscriu. Nu m-au lăsat. Am fost incredibil de calmă, n-am plâns, n-am ridicat vocea, nimic de felul ăsta. Mi-au spus că au nevoie de semnătura unui părinte și de o adresă. Le-am spus că învăț la Arlinghurst, de parcă nu și-ar fi putut da seama și singuri după uniformă. Când ieșim în oraș, trebuie să purtăm un sarafan bleumarin, un sacou bleumarin, o pelerină de ploaie (dacă plouă, deși plouă mereu, cu excepția zilei de azi, când soarele strălucește) și un chipiu al școlii. Iarna, purtăm o beretă. Pe timpul verii, purtăm o pălărie de paie. Chipiul e o corvoadă pentru mine; îmi alunecă de pe cap de fiecare dată când mă mișc.

Bibliotecarul, un bărbat destul de tânăr, mi-a zis că dacă învăț la Arlinghurst ar trebui să folosesc biblioteca școlii. I-am spus că asta și fac, dar că este nepotrivită pentru nevoile mele. Atunci m-a privit,

împingându-și ochelarii în sus pe nas, și, pentru o clipă, am crezut că am câștigat, deși n-a fost așa.

— Îți trebuie semnătura unuia dintre părinți pe acest formular și o scrisoare de la bibliotecara școlii care să precizeze că ai nevoie să folosești această bibliotecă, mi-a spus.

În spatele lui era plin de rafturi cu cărți, cât vedeai cu ochii. Nu m-a lăsat nici măcar să le răsfoiesc.

În orice caz, am găsit o librărie într-o zonă încă neexplorată. Există două străzi în Oswestry pline de magazine, la capătul cărora se află o piață. Biblioteca are sediul într-o clădire victoriană tipică undeva în apropiere. Ultima dată, asta a fost tot ce am reușit să văd – autobuzul oprește la poalele dealului, iar biblioteca se află practic în vârful lui. Mai există și un drum care șerpuiește în jos și către stânga, despre care am crezut că ar putea ajunge până în stația de autobuz. N-a fost așa, iar drumul s-a transformat într-unul rezidențial, și m-am gândit să fac cale întoarsă, dar am urmat o curbă și am dat de un iaz cu rațe sălbatice, cu lebede albe și cu copaci de jur împrejur și, de partea cealaltă a drumului, de un mic șir de magazine, între care o librărie.

Am cumpărat *Triton*, de Samuel Delany. Nu știu dacă tata o are deja, totuși nu mă interesează. A costat 85 de pence. Doamna de la librărie a fost chiar drăguță. Nu citește SF, însă încearcă să păstreze o ofertă diversă. Nu semăna cu oferta librăriei Lears din Cardiff, dar nu era nici prea rea. Îl voi ruga pe tata să-mi dea bani de buzunar ca să-mi cumpăr cărți. Și o să-l rog să semneze formularul pentru bibliotecă. Sunt destul de sigură că va fi de acord. Nu sunt sigură dacă domnișoara Carroll va scrie scrisoarea.

Lângă librărie e un magazin de vechituri în care am găsit și trei rafturi cu cărți la mâna a doua, toate vechi și jerpelite. Am cumpărat *I Capture the Castle*, de Dodie Smith, cu zece pence. Îmi plac cărțile ei cu dalmațieni, mai ales *The Starlight Barking* sau „Haine care fac clanc!”²³, cum îi spunea Mor. N-am știut că Dodie Smith a scris și ficțiune istorică. O s-o păstrez pentru când voi avea dispoziția necesară de a citi despre un asediu reușit.

Îmi rămăseseră cinci pence. N-am mai găsit nimic acolo care să

²³ În original *Klothes that Klank*.

coste atât. Al treilea magazin din șir este o cafenea cu patiserie. Am intrat pentru că Sharon m-a rugat să cumpăr brișe. Asta fac oamenii pe aici. Iată cum funcționează lucrurile: cumperi brișele tu însăși sau rogi pe altcineva să le cumpere pentru tine. Apoi le dai celor de la bucătărie cu tot cu instrucțiuni, după care sunt oferite destinatarilor după prânzul de duminică. Regula spune că trebuie să cumperi cel puțin două, nu poți cumpăra doar una, pentru tine. Fetele populare primesc o mulțime de brișe în fiecare săptămână. De obicei, eu nu primesc niciuna. Deirdre nu prea are bani, iar Sharon este evreică. Dar Sharon cumpără brișe săptămâna asta, ceea ce e drăguț din partea ei. Vreau să spun că mai ales din partea ei este drăguț, din moment ce ea nici măcar nu le poate mânca. Evreii au un regim alimentar special. Mâncarea specială a lui Sharon pare mult mai gustoasă decât mâncarea primită de noi de la școală. Este adusă în tăvi speciale. Mă întreb, oare mi-ar da și mie dacă le-aș spune că sunt evreică? Dar dacă nu sunt suficient de evreică și mâncarea o să mă omoare sau o să mă îmbolnăvească? Ar trebui să vorbesc cu Sharon înainte să încerc. Oricum, Sharon mi-a cerut să cumpăr brișe pentru mine, pentru Deirdre și pentru Karen, care este cealaltă prietenă a ei. Am cumpărat brișe, care costau zece pence fiecare sau patru la 35 de pence, așa că am cumpărat patru, folosind și moneda mea de cinci pence. Erau brișe cu miere, călduțe încă, și am mers spre iaz, mâncând una. A fost absolut delicioasă.

Lângă iaz e o bancă, e plin de iarbă în jur, iar pe mal sunt sălcii, aplecate deasupra apei. Frunzele de pe ramuri au început să se îngălbenească. Mereu mi s-a părut că sălciile plângătoare e un nume foarte potrivit pentru ele, dar s-ar mai putea numi și „sălci plimbărețe”. Sălciilor le place apa, în timp ce aninii o urăsc. În apropiere de Mlaștina Croggin se află un drum, numit Heol y Gwern, Drumul Aninilor, din cauză că oamenii au plantat anini de-a lungul lui pentru a-l păstra uscat și sigur. Oamenii din neolitic, așa se crede. Cu siguranță era acolo înainte de venirea romanilor. A fost un șoc când am citit istoria văii. Când mă întorc nu știu dacă voi mai putea s-o accept ca pe ceva de la sine înțelese, cum făceam înainte.

M-am așezat pe bancă, lângă sălcii, mi-am terminat brișa cu miere și am citit din *Triton*. În lume sunt o mulțime de lucruri

îngrozitoare, e adevărat, dar sunt și câteva cărți minunate. Când voi crește mare îmi doresc să scriu o carte pe care oamenii s-o poată citi stând pe o bancă, într-o zi nu prea calduroasă. Să stea acolo și să citească, uitând complet unde se află sau cât e ceasul, fiind mai degrabă în interiorul cărții decât în interiorul propriei minți. Mi-aș dori să scriu ca Delany, ca Heinlein sau ca Le Guin.

De-abia am prins autobuzul înapoi spre școală. L-am văzut la poalele dealului și mi-am dorit să pot fugi ca să-l prind, mi-am amintit cum e să fugi să-ți scapere călcâiele și mi-am dorit să fac asta, să-mi iau avânt și să fac pași mari, rapizi. Aproape că am făcut un pas ca ăla, dar, când mi-am lăsat greutatea pe piciorul beteag, m-am simțit de parcă aș fi fost înjunghiată. Șoferul autobuzului m-a văzut venind și a recunoscut uniforma, așa că m-a așteptat. În autobuz se mai aflau o mulțime de alte fete de la școală, cele mai multe dintre ele din alte clase. Aproape toate știu, sau cred ele că știu, că merg sprijinindu-mă în baston din cauză că mama înfinge ace într-o păpușă voodoo. Am găsit un scaun liber, după aceea, Gill Scofield, o colegă de la cursul de chimie, a venit și s-a așezat lângă mine.

— Ce-ai făcut de-ai întârziat? m-a întrebat.

— Am citit, i-am spus. Am pierdut noțiunea timpului.

— Nu te-ai întâlnit cu băieți?

— Nu!

— Nu fi șocată, asta au făcut jumătate dintre fetele din autobuz. Mai mult de jumătate. Uită-te la ele.

M-am uitat. Multe dintre ele aveau fustele sarafanelor șifonate și buzele suspect de roșii.

— Ce scârbos! am exclamat.

Gill a început să râdă.

— Eu vreau să devin cercetător, mi-a mărturisit.

— Cercetător?

— Da. Unul adevărat. Ieri am citit despre Lavoisier. Ai auzit de el?

— A descoperit oxigenul, am zis eu. El și Priestley.

— Da, și era francez. A fost un aristocrat, un marchiz. A fost ghilotinat în timpul Revoluției Franceze și a spus că va continua să clipească după ce i se va tăia capul atâta timp cât va mai fi conștient. A clipit de șaptesprezece ori. ăsta a fost un adevărat cercetător, a zis

Gill.

E o ciudată. Dar îmi place de ea.

Duminică, 7 octombrie 1979

Am terminat *Triton*. Este extraordinară. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât înțeleg mai puțin de ce a mințit-o Bron pe Audri.

Am folosit timpul pentru scris scrisori de astăzi pentru a-i trimite un mesaj de încurajare verișoarei Arwel Parry și un mesaj de felicitare unchiului Rhodri.

De ce *a mințit-o* Bron pe Audri?

Luni, 8 octombrie 1979

Pe de o parte, bunica și bunicu' n-au pomenit niciodată despre sex. Probabil că au făcut-o, altfel nu le-ar fi avut pe mătușica Teg și pe mama, deși nu cred că de mai mult de două ori. Apoi mai este felul în care se vorbește despre sex la școală și la biserică. Iar în Pământul de Mijloc²⁴ nu există sex, abia dacă există dragoste de orice fel, ceea ce mă face să cred că da, lumea ar fi mult mai bună fără el. Arwen²⁵ nu este decât un dar pentru câștigarea bunăvoinței. Sau un receptacul pentru viitorii Regi Supremi pe jumătate elfi ai Gondorului și Arnorului²⁶. Un premiu. I-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi căsătorit cu Eowyn – care era o eroină, la urma urmei, în felul ei – și să-i lase pe Numenoreeni să dispară încet. (Uitați-vă acum la noi!) Așa că sexul este un rău necesar pentru a face copii. E ceva normal.

Iar când te uiți la fetele alea din autobuz și la mama și la iubiții ei și la fetele care se furișează una în patul alteia în timpul nopții și... *ach y fi*²⁷.

Dar, pe de altă parte, și eu am impulsuri sexuale. Iar *Triton*, Heinlein și *The Charioteer* m-au făcut să mă gândesc că, de fapt, sexul în sine este ceva neutru, pe care societatea îl demonizează și-l face să

²⁴ Locul în care se desfășoară acțiunea din *The Lord of the Rings*.

²⁵ Personaj din *The Lord of the Rings*.

²⁶ Gondor și Arnor, regate din *The Lord of the Rings*

²⁷ Expresie în limba galeză care exprimă dezgustul, scârba, aversiunea.

devină dezgustător. Și toată treaba cu schimbarea de sex din *Triton*, probabil c-o fi vreun tip de spectru al sexualității, iar cei mai mulți oameni sunt undeva la mijloc, undeva între bărbați și femei, în timp ce unii dintre ei sunt la extreme – eu la un capăt și Ralph împreună cu Laurie la celălalt. Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la science-fiction este modul în care te face să te gândești la anumite lucruri și felul în care te face să le privești din mai multe puncte de vedere, unele pe care nu le-ai mai luat în considerare până atunci.

De acum înainte voi începe să văd sexul ca pe un lucru pozitiv.

Miercuri, 10 octombrie 1979

Dacă școala și-ar fi abandonat misiunea, încercând să ne îndepărteze de magie, n-ar fi putut organiza lucrurile mai bine decât. Mă întreb dacă asta a fost intenția inițială. Sunt sigură că acum nu mai știe nimeni nimic despre asta, dar Arlinghurst funcționează așa de mai bine de o sută de ani.

Nu gătim, suntem ținute departe de pregătirea mâncării pe care o mâncăm, care este absolut oribilă. Ieri, de exemplu, cina a constat din carne prăjită, piure de cartofi fără niciun gust și varză răsfartă. Am primit budincă de vanilie cu o jumătate de miez de nucă în mijloc, pe care am împărțit-o șase fete. Iar asta se numește Delicatesă Hawaiană. Mai există una asemănătoare, pe care o primim cel puțin o dată pe săptămână, numită Surpriză Hawaiană, care are în mijloc o jumătate de cireasă glasată. Nu-mi plac cireșele glasate sau nucile, așa că devin populară pentru scurt timp ori de câte ori ni se servesc, din cauză că nu mă alătur luptei pentru ele. Nu-mi place nici vanilia, dar câteodată mi-e atât de foame încât o mănânc. N-ai putea primi mâncare mai proastă sau mai îndepărtată de natură nici dac-ai vrea. Dacă primești un măr, stabilești o legătură cu pomul din care provine. Dacă primești o porție de budincă de vanilie cu o jumătate de cireasă glasată nu stabilești nicio legătură, cu nimic.

Ca să continui cu subiectul legat de mâncare, nu avem propriile noastre farfurii sau cuțite, furculițe sau cești. La fel ca majoritatea lucrurilor pe care le folosim, sunt bunuri comune, pe care le primim la întâmplare. Niciun obiect nu are nici cea mai mică șansă să

însemne ceva, să prindă viață prin intermediul afecțiunii cuiva. Nimic de aici nu pare să reflecte o anumită personalitate, niciun scaun, nicio ceașcă. Nimeni nu se poate atașa de nimic.

Acasă mă învârteam printre o mulțime de lucruri care aveau o noțiune cât de cât vagă despre cui aparțineau. Scaunului bunicului îi plăcea să se așeze altcineva pe el aproape la fel de mult pe cât îi plăcea și bunicului. Cămașile și puloverele bunicii se ajustau singure pentru a-i ascunde sânul lipsă. Pantofii mamei vibrau de o încărcătură pozitivă, de parcă aveau conștiință. Jucăriile noastre aveau grijă de noi. În bucătărie era un cuțit pentru curățat cartofii pe care bunica nu-l putea folosi. Era un obiect destul de banal, cu mâner maro, dar se tăia o dată cu el și de atunci dorea mai mult din sângele ei. Dacă răscoleam prin dulapul din bucătărie, îl simțeam agitându-se. După ce bunica a murit, cuțitul și-a pierdut puterea. Apoi mai erau și lingurițele pentru cafea, folosite rar, micuțe, un cadou de nuntă. Erau din argint și erau conștiente de superioritatea lor față de celelalte lucruri și de cât de speciale sunt.

Niciun lucru din toate astea nu făcea nimic special. Lingurițele pentru cafea nu amestecau în cafea fără să fie mânuite de cineva. Nu purtau conversații cu cleștii pentru cuburile de zahăr cu privire la cine este cel mai prețuit. (Deși simțeam că ar putea la un moment dat.) Bănuiesc că tot ce făceau acele lucruri era de natură psihologică. Consolidau trecutul, conectau totul, erau firele dintr-o țesătură. Aici nu este niciun fel de țesătură, doar zornăim lucrurile separat.

Altă scrisoare. N-am deschis-o. Am remarcat-o totuși din cauza chestiei ăsteia. Pulsează de semnificație – o semnificație malefică, totuși, o semnificație. Orice altceva în jurul ei amuțește.

Joi, 11 octombrie 1979

Domnișoara Carroll a fost imediat de acord să scrie scrisoarea pentru bibliotecă.

— Am văzut că ai fost nevoită să recurgi la cărțile lui Arthur Ransome²⁸, mi-a zis.

²⁸ Scriitor britanic (1884-1967), autorul unei serii foarte populare pentru copii și nu numai, *Swallows and Amazons*.

De fapt, îmi place Arthur Ransome. N-aș spune c-am fost nevoită. I-am mai citit cărțile și înainte, cu ani în urmă, dar m-am bucurat și acum de ele. E ceva foarte plăcut în cărțile astea doar pentru copii, lipsite de sex și cu final fericit – cărți scrise de Ransome, de Streatfeild²⁹, genul ăsta de cărți. Nu sunt foarte solicitante și știi la ce să te aștepți, iar ceea ce primești este o poveste cinstită despre copii care-și fac de cap prin vreo barcă sau care învață să facă balet sau altceva, care obțin mici succese sau care creează mici dezastre, însă toate cu un final fericit. Este reconfortant, mai ales după ce ieri am citit Cehov. Mă bucur tare mult că nu sunt rusoaică.

Totuși, am obținut ceva care mă va aduce mai aproape de un permis de bibliotecă, așa că am zâmbit fără să spun nimic. Dacă mi-ar trimite și *el* formularul înapoi, aș putea obține permisul la sfârșitul săptămânii. N-ar trebui să-i spun „el”. Dar îmi este greu să mă hotărâsc cum să-i spun. Cum îi poți spune tatălui tău dacă doar ce l-ai cunoscut? „Tati” ar fi ridicol. Totuși, deși așa îl cheamă, ar fi un pic cam ciudat să-i spun Daniel.

Vineri, 12 octombrie 1979

Scrisoarea de la tata a venit cu prima poștă, împreună cu zece lire sterline (!) și cu formularul semnat. Mi-a spus că banii sunt pentru cărți, dar am de gând să iau și niște briose.

Am avut o discuție cu Sharon despre mâncarea evreiască. Spune că Dumnezeu este cel care le-a spus ce să mănânce și ce nu, iar mâncarea este într-adevăr specială, însă nu-i face rău altcuiva dacă o mănâncă. Spune că mâncarea pe care o primește este foarte bună. Primește o grămadă de carne de vită și pește. Este bine gătită, însă întotdeauna rece, din cauză că nici măcar nu poate fi încălzită alături de mâncarea noastră. Spune că pâinea este absolut delicioasă, dar cam veche, din cauză că este adusă tocmai din Manchester. Se pare că este destul de problematic să fii evreu, iar mie mi-ar dispăcea tare mult dacă n-aș avea voie să cheltuiesc bani în zilele de sâmbătă, mai ales că este singura zi când ni se permite să ieșim. Totuși s-ar putea să

²⁹ Noel Streatfeild (1895-1986), scriitoare britanică, autoarea unei serii pentru copii, numită Shoes.

merite.

A fost dificil s-o fac să vorbească despre asta. A fost ridiculizată destul de mult din această cauză, dar se folosește de lucrul ăsta pentru a-i face pe ceilalți să se teamă de ea, așa că e de la sine înțeles că nu-și dorește ca oamenii s-o cunoască prea bine. A trebuit să-i povestesc despre bunicul din partea tatălui care este evreu. Ea zice că asta nu mă face și pe mine la fel, nu poți fi doar parțial evreu. Este un statut care se moștenește pe linie maternă. Spune că dacă aș vrea să devin evreică, ar trebui să mă convertesc.

Îmi amintesc când a venit la biserică un misionar și ne-a vorbit despre convertirea păgânilor. Ne-a spus că unii dintre ei pretindeau că se convertesc pentru mâncare pe gratis, după care se reîntorceau la vechii lor zei păgâni de îndată ce apărea vreo criză. Îi numea „creștini ai orezului”. Presupun că aș putea fi și eu o evreică a orezului.

Pe de altă parte, bunicu' ar face o adevărată criză dacă ar afla. Mama s-ar asigura că va afla în speranța că-i va mai cauza încă un atac cerebral.

Sâmbătă, 13 octombrie 1979

În ultima săptămână vremea s-a schimbat complet. Sâmbăta trecută a fost caldă și însorită, toamna se uita nehotărâtă peste umăr către vară. Astăzi a fost umed și vântul a bătut vijelios, toamna grăbindu-se parcă să întâmpine iarna. Pământul a devenit alunecos din cauza frunzelor căzute. Oswestry arăta mai puțin îmbietor ca niciodată. Acum, după ce Gill m-a pus în temă, am observat că fetele din autobuz își trec din mână-n mână un ruj interzis și chicotesc. Îmi aduc aminte de Susan din *The Last Battle*. Am început să visez cu ochii deschiși că mă întâlnesc cu C. S. Lewis, deși știu că e mort. Mi-e și rușine să povestesc despre asta.

M-am dus la bibliotecă, înarmată cu scrisoarea și cu formularul semnat, și am fost întâmpinată de o bibliotecară prietenoasă și amabilă, care sunt sigură că m-ar fi primit și fără ele. De-abia le-a aruncat o privire. Acum am un set de opt carduri, care-mi vor permite să iau oricând opt cărți – sau, de fapt, în orice dimineață de sâmbătă în care pot ajunge în oraș, înainte de prânz. De asemenea, mi-a spus că dacă am nevoie de ceva ce ei nu au, împrumuturile

interbiblioteci sunt gratuite pentru cei sub șaisprezece ani. Așa că pot comanda orice îmi doresc, iar ei vor face rost de cărți pentru mine. Tot ce trebuie să știu sunt autorul și titlul. Așa că am început cu toate titlurile de Mary Renault trecute în *The Charioteer* de care nu mai auzisem. Am de gând să fac o listă cu cărțile trecute la începutul altor cărți și s-o aduc cu mine săptămâna viitoare. Bibliotecara mi-a spus că se poate face rost de orice titlu publicat vreodată în Marea Britanie, indiferent dacă se mai găsește pe piață sau nu. Mi-a spus că o să-mi trimită un formular, dar i-am zis că este în regulă, pot economisi banii de timbre pentru a cumpăra cărți, așa că o să vin pur și simplu în fiecare săptămână și o să iau ce găsesc.

Împrumuturile interbiblioteci sunt o minune a lumii moderne și un apogeu al civilizației.

Bibliotecile chiar sunt minunate. Sunt mai bune și decât librăriile. Vreau să spun că librăriile obțin profit vânzându-ți cărți, în timp ce bibliotecile există pur și simplu ca să ți le împrumute, fără să se plângă, din pură bunătate.

Am petrecut apoi o oră de fericire printre rafturi, care sunt la fel ca cele din biblioteca școlii, adică și ele conțin câteva bijuterii, însă doar câteva. În plus, cărțile SF sunt amestecate cu celelalte cărți, ceea ce îngreunează mult lucrurile. Din cauza celor opt cărți care erau destul de grele și a ploii care mă biciuia peste față voiam să mă întorc direct la școală, ca să mă apuc să citesc în biblioteca mea confortabilă. Totuși, am vrut să trec și pe la librărie, iar opt cărți par (și se simt!) grele și multe, dar nu e ca și cum mi-ar ajunge pentru toată săptămâna. În mod normal citesc dis-de-dimineață, dacă mă trezesc mai devreme, înainte de semnalul clopoțelului, timp de trei ore cât durează sporturile obligatorii, în timpul oricărei ore de curs plictisitoare, în intervalul rămas liber după ce mi-am terminat temele, teoretic jumătate de oră, deseori mai mult, și în jumătatea de oră pe care o avem la dispoziție în pat, înainte de stingere. Așa că pot devora două cărți aproape în fiecare zi.

Am pornit încet la vale, către librărie. Vântul sfichiua ramurile salciei pe deasupra apei. Cea mai mare parte a frunzelor galbene căzuseră și pluteau. Nu mai era nici urmă de lebede. Dar am observat că dincolo de iaz erau și mai mulți copaci.

Am cumpărat câteva cărți. Aș fi vrut să știu cât ar fi trebuit să-mi ajungă cele zece lire. Majoritatea cărților costă 75 de pence, însă cele mai groase sunt mai scumpe. Am lăsat în urmă o mulțime de cărți când am fugit de-acasă. Le-aș putea înlocui, dar aș vrea, totuși, și cărți noi. Recititul este o variantă acceptabilă. Am cumpărat o nouă serie de Tiptree³⁰. Are o introducere scrisă de Le Guin, deci probabil că și ei îi place! Este minunat când scriitorii care îmi plac mie se plac și ei între ei. Poate că sunt prietene, ca Tolkien și Lewis. La librărie mai e și o nouă biografie despre toți membrii grupului Inklings³¹, scrisă de Humphrey Carpenter, cel care a scris biografia lui Tolkien. Este o ediție cartonată. Va trebui s-o comand la bibliotecă.

După librărie am trecut la verificarea rafturilor din magazinul de vechituri și am cumpărat și de acolo vreo două cărți. Deja căram atât de multe încât de-abia mai puteam merge, iar piciorul firește că mă durea îngrozitor. Așa se întâmplă de câte ori plouă. Nu mi-am dorit ca piciorul meu sănătos să fie înlocuit de o giruetă ruginită și scârțâitoare, dar presupun că nimeni nu și-ar dori. Aș fi făcut sacrificii și mai mari. Eram pregătită să mor, iar Mor chiar *a murit*. Ar trebui să mă gândesc la asta ca la o rană de război, ca la cicatricile unui soldat bătrân. Frodo și-a pierdut un deget și orice posibilitate de a fi fericit. Tolkien a înțeles cum se vor petrece lucrurile după final. Pentru că asta vine după final, asta reprezintă partea cu *Se face curățenie în Comitat*³², asta înseamnă să-ți dai seama cum să mergi mai departe în vremurile care n-ar trebui să se întâmple după ultima înfruntare glorioasă. Am salvat lumea, sau cred că am salvat-o, și uite, lumea încă e aici, cu apusuri de soare și cu împrumuturi interbiblioteci. Și lumii nu-i pasă de mine mai mult decât i-a păsat Comitatului de Frodo. Nu contează. Mama nu este o regină a magiei negre pe care toată lumea o iubește și de care se teme³³. Trăiește, firește, dar e

³⁰ Scriitoare americană de science-fiction, pseudonimul lui Alice B. Sheldon (1915-1987).

³¹ Grup literar alcătuit din academicieni legați într-un fel sau altul de Universitatea Oxford (cei mai cunoscuți membri fiind J. R. R. Tolkien și C. S. Lewis).

³² *The Scouring of the Shire*, capitoul 18 din volumul trei din *The Lord of the Rings*.

³³ În original *a dark queen everyone loves and despairs*. Una dintre replicile lui Galadriel, personaj din *The Lord of the Rings*, atunci când are o viziune a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă inelul i-ar fi aparținut ei.

prinsă în plasa răutății, ca un păianjen prins în propria-i pânză. Am scăpat de ea. Iar acum nici măcar nu-i mai poate face rău lui Mor.

Am intrat în patiserie și m-am așezat la una dintre mesele de la fereastră, unde am mâncat un pateu Cornish și o brișă cu miere și m-am prostiț cu o cană de ceai. Nu-mi place ceaiul, iar cafeaua este și mai rea, miroase bine, însă are un gust groaznic. De fapt, nu beau decât apă, deși, dacă aș fi obligată să beau altceva, aș putea bea limonadă. Prefer apa. Dar o cană de ceai îți oferă o scuză și nimeni nu-și poate da seama dacă ai terminat-o, mai ales dacă n-ai băut deloc din ea. În plus, îți oferă ocazia să stai, să citești și să te odihnești pentru o vreme.

Asta am și făcut, după care am luat patru brișe la pachet, cu banii mei de data asta. Una pentru Deirdre, una pentru Sharon, deși sigur că ea n-o va putea mânca, deci tot eu o voi primi, și una pentru Gill. Săptămâna trecută am primit brișa lui Sharon, iar săptămâna asta o va primi ea pe-a mea. Mai importantă este semnificația decât brișa în sine, deși – Dumnezeule! – brișele sunt chiar gustoase. Nu cumpăr și pentru Karen, pentru că ea îmi spune Țopăilă³⁴, o poreclă pe care o urăsc mai tare decât pe oricare alta. Comunistă este aproape afectuos, iar Taffy este inevitabil, dar să spui Invalidă sau, mai ales, Țopăilă, e dușmănos.

Apoi am întrebat-o pe fata de la patiserie despre iaz.

— Este un parc?

— Un parc, dragă? Nu, este marginea proprietății.

— Dar lângă iaz e o bancă. O bancă la fel ca în parcuri.

— Au pus-o cei de la primărie ca să stea oamenii pe ea. Partea de lângă drum aparține primăriei, așa că presupun că acolo ar putea fi un parc, însă nu un parc adevărat, cu flori. Ce vezi tu în spate, copacii și celelalte, reprezintă o parte a proprietății, așa că o să dai destul de aproape de un semn cu Trecerea interzisă, pentru că sunt și fazani. Îi auzim țipând pe-acolo toată luna august.

Deci este o proprietate pe care se găsește o casă de vacanță, administrată de cineva, unde probabil se organizează și tot felul de jocuri și alte lucruri, dar lăsată pe jumătate sălbatică pentru fazani.

³⁴ În original *Hopalong*.

Pariez că e plin de zâne peste tot pe-acolo.

Duminică, 14 octombrie 1979

Am primit un avertisment după prânz și am fost consemnată, prima dată când mi se-ntâmplă asta. Se pare că nu se cade să oferi briose fetelor care nu stau în același dormitor cu tine sau cu care nu ești în aceeași clasă, decât dacă îți sunt rude. Iar Gill, deși urmă cursul de chimie împreună, nu stă în același dormitor cu mine și nici nu se consideră că ar face parte din clasa mea, așa că nu am voie să fiu prietenoasă cu ea, iar faptul că i-am oferit o brișă este considerat teribil de suspect. Probabil lumea crede că suntem lesbiene. Cred că, având în vedere tot ce s-a spus, Gill chiar ar putea fi lesbiană. Foarte bine. N-am nicio problemă cu asta. Eu nu sunt lesbiană, dar sunt de partea lui Heinlein și a lui Delany în această privință.

Chiar și Deirdre și Sharon cred că n-ar fi trebuit să-i ofer o brișă lui Gill. Deirdre a încercat să-mi găsească o scuză, spunând că eu nu înțeleg cum stă treaba din cauză că sunt nou-venită și că, poate, chimia mi-a afectat creierul.

N-o să înțeleg niciodată acest loc.

Luni, 15 octombrie 1979

Nu i-am mai răspuns la scrisoare. Însă ea continuă să-mi scrie și să-mi trimită fotografiile arse. Primesc una sau două în fiecare săptămână. Sunt atât de disperată să văd imagini cu Mor, încât continui să deschid scrisorile și nu mă pot abține să nu le citesc. Le păstrez până ajung în bibliotecă, pentru că nu suport ca celelalte fete să mă vadă citindu-le. Dar astăzi, Lorraine Pargeter a fost foarte răcită și a venit la bibliotecă, unde m-a văzut uitându-mă la una dintre acele poze decupate. Lorraine este o fată blondă, proastă și cu oase proeminente, căpitanul echipei de hochei și unul dintre cei mai importanți membri ai defensivei din echipa de rugby. Și ea m-a făcut în toate felurile și m-a ciupit, dar le-a oprit pe celelalte fete când au vrut să-mi pună piedică atunci când ieșeam de la dușuri, așa că nu simt neapărat aversiune față de ea. Astăzi are nasul foarte roșu și pare destul de supărată din cauză că nu poate ieși să asiste la unul dintre

sporturile ei favorite de pe teren. Am auzit cum o întreba pe profesoară dacă și-ar putea lua pe ea ceva mai gros ca să se ducă să vadă meciul.

— Ce-i aia, Morwenna? a întrebat ea.

Nu voiam să creadă că-mi pasă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi ascuns-o, așa că i-am aruncat-o peste masă. A ridicat-o și s-a uitat la ea. Era o fotografie cu noi două primind premii la școală, doar că eu eram arsă, ca de obicei.

— Mama e vrăjitoare, i-am spus pe un ton cât se poate de normal.

Lorraine a icnit și a dat drumul fotografiei.

— E ceva voodoo? a șoptit ea.

Și eu m-am întrebat câteodată. Nu știu cum funcționează lucrurile astea și, ei bine, încercați și voi să analizați. Ce înseamnă să arzi o fotografie? Ce s-ar putea întâmpla? Ce consecințe ar avea? Am pipăit după brelocul din lemn, dar firește că nu l-am găsit, nu-l pot purta la uniformă. Am o piatră în buzunar și am băgat mâna după ea, ca s-o simt. Nu știu dacă ajută, însă cu siguranță mă liniștește. Am atins biroul din lemn al bibliotecii, care a fost lustruit de timp și de sute de coate.

— Un fel de, am zis eu încet. Mă arde din poze, totuși, se pare că sunt în regulă.

— Dar tu ești chiar aici, a protestat Lorraine, suficient de tare încât domnișoara Carroll să arunce o privire în direcția noastră.

Normal, Lorraine nu știe nimic despre Mor. N-am menționat-o niciodată pentru că, în primul rând, este ceva personal, în al doilea rând, nu suport să fiu compătimită și, în al treilea rând, n-aș suporta să fiu ridiculizată și mai mult. Oamenii care m-ar ridiculiza din cauza lui Mor s-ar putea să mă facă să-mi pierd cumpătul.

— Oh, chiar așa? am întrebat, întinzând mâna după poză. Încă nu m-am uitat la asta. De obicei eu sunt cea pe care o arde. Oricum, sunt protejată. Ar fi îngrozitor dacă ar începe să se ia de prietenii mei.

Lorraine a icnit și s-a mutat de lângă mine, așezându-se în capătul celălalt al bibliotecii și prefăcându-se că citește *Pe aripile vântului*. Tot restul zilei „Lasă-i să se teamă de mine atâta timp cât mi se supun” a funcționat chiar mai bine decât de obicei, dar Deirdre și Sharon au păstrat și ele distanța, ceea ce m-a făcut să mă simt

groaznic de singură.

Marți, 16 octombrie 1979

Știți, orele de curs sunt precum magia. Nu te poți concentra suficient de mult pe nimic, se evaporă înainte să încerci să le analizezi, dar sunt reale și influențează comportamentul oamenilor și felul în care se desfășoară evenimentele.

Sharon probabil că primește cei mai mulți bani dintre toate fetele din anul nostru. Suntem în clasa a noua, ceea ce este absolut lipsit de importanță în oricare alt context, încât mi-e și jenă să mă gândesc la asta. Numărătoarea începe cu clasa a șaptea. Teoretic, există un fel de școală primară care începe cu clasa întâi, când copiii au șapte ani. De fapt, nu există așa ceva, iar eu îmi dau seama cum stă treaba din cauza acestor numere stupide. În momentul în care ajung în clasa a zecea, la gimnaziu sau la liceu, cei de aici se află la același nivel cu restul lumii care începe cu clasa întâi și termină cu clasa a patra din școala primară și care începe cu clasa întâi și termină cu clasa a șasea în gimnaziu. Arlinghurst merge de la unu la șase, ca orice alt gimnaziu, numai că numără aiurea.

Noi suntem în clasa a noua. Clasele sunt împărțite în A și B, dar nu suntem împărțite pe clase în funcție de aptitudini și de nevoi, Doamne ferește! Aparent ar fi complet greșit! Doar că, de fapt, suntem împărțite așa, pentru că Gill și toată clasa de chimie au nivel A și sunt indubitabil mai inteligente. Conform notelor mele ar trebui să fiu și eu la nivel A, dar ei nu ne mută decât la sfârșitul semestrului. Domnișoara Carroll, bibliotecara, mi-a spus că a auzit c-ar trebui să fiu mutată la nivelul A de Crăciun, doar că s-ar modifica orarul, ceea ce înseamnă că voi rămâne aici, cu toantele, până în luna septembrie a anului următor. Mi-a spus asta de parcă ar fi sperat că astfel voi primi o lecție despre importanța cunoașterii propriului loc, dar eu mă bucur că am luptat pentru ora de chimie. Îmi doresc să fi insistat și pentru biologie.

Sistemul de cazare este diferit de cel de notare. Notele merg pe orizontală, sistemul de cazare merge pe verticală. Fetele din toate cele trei clase din fiecare an stau în cele patru dormitoare. Dormitoarele concurează unul împotriva celuilalt pentru cupe – cupe

din argint adevărate, care sunt ținute în holul principal. Dormitoarele sunt denumite după poeți victorienți. Eu stau în Scott. Celelalte dormitoare sunt Keats, Tennyson și Wordsworth. Nu există Shelley sau Byron, bănuiesc că din cauză că au avut reputații oarecum discutabile. Bunicii îi plăceau foarte mult toți acești poeți, mai puțin, ironic, tocmai Scott. Sistemul de notare controlează orele de curs, în timp ce sistemul de cazare controlează restul – mai ales competițiile sportive și, de asemenea, distribuirea punctelor bonus câștigate sau pierdute ca urmare a comportamentului. Se presupune că ținem foarte mult cont de dormitoarele noastre și de statutul lor relativ și că avem grijă de celelalte persoane din dormitor, din oricare clasă ar face parte. Nu mai e nevoie să spun că nu dau nici măcar o ceapă degerată pe acest aspect. Este un gargalon³⁵ în cel mai pur sens al cuvântului și-i sunt nespuse de recunoscătoare lui Vonnegut pentru că mi-a furnizat termenul.

În sfârșit, încercam să povestesc despre cursuri. Dintre fetele de vârsta mea, singurele pe care le cunosc, Sharon are cei mai mulți bani. Ea merge în străinătate în vacanțe mai des decât majoritatea fetelor. Tatăl ei este chirurg, iar familia ei are o casă mare și o mașină mare. Totuși, ca poziție socială, se situează destul de jos, din cauză că este evreică, ceea ce o face diferită, și mai ales din cauza celorlalte aspecte legate de apartenența la grup care sunt de neînțeles, asemenea magiei. N-are un ponei, chiar dacă și l-ar permite fără probleme. Familia ei are piscină, dar nu și ponei, din cauză că părinții ei au alte priorități. Se duce la schi de Crăciun, dar în Norvegia, deoarece părinții ei n-ar merge în Germania sau în Elveția.

Părinții Juliei nu au bani. Uniformele pe care le poartă ea au fost ale surorii ei. Au o mașină veche. Sora ei este Lidera Eleivelor, iar mama ei a fost șefa clasei și a câștigat o cupă la tenis pentru Dormitorul Wordsworth. Julie stă în Wordsworth pentru că mama, mătușile și sora ei au stat în Wordsworth. Există o fotografie veche alb-negru în sala de sport cu mama lui Julie ținând cupa. Iar pe placa de sub fotografie scrie „Onorabila Monica Wentworth”, pentru că

³⁵ În original *granfalloon*. Termen împrumutat din *Cat's Craddle*, de Kurt Vonnegut, care semnifică un „karass fals”, un grup de oameni care se aseamănă și au același scop, dar a căror asociere n-are niciun sens.

bunicul lui Julie din partea mamei este viconte. Julie nu este o Onorabilă, însă, pentru că mama ei este, ca poziție socială se situează mai sus decât oricine. Nu e numai asta, e vorba de combinația dintre Onorabilă, cupă și tradiția școlii. Iar Julie nu este chiar atât de isteată, dar este bună la sport, ceea ce contează mult mai mult.

În clasa a zecea este o fată grasă, care chicotește mult, căreia i se spune Lady Sarah. Tatăl ei este conte. Cred că Julie ar asculta de părerea ei, însă nu sunt sigură. Poziția socială nu este doar snobism curat, mai înseamnă și o mulțime de alte lucruri. Tuturor le pasă de asta teribil de mult. Una dintre primele întrebări care mi-au fost puse când am venit aici a fost ce model de mașină are tatăl meu. „Una neagră” n-a fost un răspuns prea bun. Nu le venea să creadă că nu știam. Nu le-am spus că n-am văzut-o decât de vreo două ori și că oricum nu-mi plac mașinile cine știe ce. S-a dovedit că este un Bentley – am scris și am întrebat – deci mașină acceptabilă. De ce le pasă? Își doresc să încadreze pe toată lumea cu mare precizie. Firește, și-au dat seama repede de situația mea – fără ponei, fără titlu nobiliar și galeză pe deasupra. Am primit puncte pentru casa în care locuiește tatăl meu – sunt interesate de poziția socială a tatălui. Unele fete au părinții divorțați – biata Deirdre, de exemplu –, dar chiar dacă locuiesc cu mamele lor, tot poziția taților contează.

Poziția socială este intangibilă, iar modul în care influențează lucrurile nu este un subiect ce poate fi supus unei analize științifice și, deși n-ar trebui să existe, este invazivă și determinantă. Vedeți? La fel ca magia!

Miercuri, 17 octombrie 1979

Când voi crește mare și voi deveni faimoasă, n-o să recunosc niciodată că am fost la Arlinghurst. O să mă prefac că nici n-am auzit de ea. Când oamenii mă vor întreba unde am învățat, o să-i ignor.

Mai există și alți oameni ca mine. Există un karass³⁶. Știu că există, sunt sigură.

³⁶ Termen împrumutat din bokononism, religie inventată de Kurt Vonnegut în *Cat's Cradle*, care definește un grup de oameni cu o legătură extrem de puternică, chiar dacă nu sunt neapărat conștienți de asta.

Joi, 18 octombrie 1979

Școala asta este capabilă să transforme pe oricine în comunist.

Am citit astăzi *Manifestul comunist* – este foarte scurt. Ar fi ca și cum ai trăi pe Anarres³⁷. Aș alege oricând asta în locul școlii.

Vineri, 19 octombrie 1979

Am iubit-o pe Mor, dar n-am apreciat-o niciodată suficient de mult. Nu înțelegeam cât de minunat era să ai întotdeauna pe cineva cu care să vorbești și care să știe despre ce vorbești. Pe cineva cu care să te joci, care înțelegea cu ce fel de lucruri îți dorești să te joci.

Doar o săptămână până la jumătatea semestrului.

Sâmbătă, 20 octombrie 1979

Binecuvântat fie împrumutul interbibliotecii! Mi-au găsit *Purposes of Love* și *The Last of the Wine*.

Am adus înapoi cele opt cărți de săptămâna trecută. Am luat alte cinci scrise de autori de care auzisem și *The Magus*. Autorul mi-e necunoscut (Fowles), dar hei! O carte despre un vrăjitor.

Am comandat douăzeci și opt de titluri, luate de pe listele de la începutul unor cărți. Bibliotecarul a părut oarecum surprins, deși n-a comentat nimic.

Ploua cu găleata și aproape toate frunzele au căzut din copaci. M-am dus din nou la patiseria-cafenea, pentru că celelalte fete nu merg acolo și se răspândesc prin toate cafenelele bune din oraș. Apoi m-am plimbat până la iaz și o lebădă a sâsâit la mine. Pantofii mi se scufundau în noroiul de pe marginea apei, dar m-am dus până la copaci, în căutare de zâne. Erau acolo una sau două, greu de observat și nu prea dornice de conversație, ceea ce e păcat, pentru că în afară de o scrisoare de la tata n-am mai schimbat cu nimeni nicio vorbă toată săptămâna.

³⁷ Urras și Anarres formează un sistem de planete dublu care orbitează în jurul stelei Tau Ceti; pe Anarres (și pe Urras) se desfășoară acțiunea din *The Dispossessed*, de Ursula K. Le Guin; este locuită de odonieni, un grup anarhist ce s-a autoexilat de pe Urras.

James Tiptree Jr. Este femeie! Dumnezeu!

Totuși, n-aș fi ghicit niciodată. O, Doamne, probabil că Robert Silverberg³⁸ se face de râsul lumii! Pariez că nu-l interesează. (Dacă aș fi scris *Dying Inside* nu mi-ar mai fi fost niciodată rușine că m-am făcut de râs cu vreo ocazie. Ar putea fi cea mai depresivă carte din lume, adică, vreau să spun, poate sta alături de Hardy sau Eschil, dar este și genială, totodată.) Iar povestirile lui Tiptree sunt bune, de asemenea, însă niciuna nu este la fel de bună ca „The Girl Who Was Plugged In”. Bănuiesc că a procedat așa ca să câștige respect, însă Le Guin n-a făcut asta și tot a primit respect. A câștigat premiul Hugo. Cred că, într-un fel, Tiptree a ales calea mai simplă. Dar gândiți-vă cât de înclinate sunt personajele sale spre ambiguitate și superficialitate; poate că la fel este și ea! Bănuiesc că toți scriitorii se folosesc de personaje ca de niște măști, iar ea s-a folosit de numele masculin ca de-o acoperire. Dacă e să extrapolez, în cazul în care aș fi scris eu „Love Is the Plan, the Plan Is Death”, tot s-ar putea să-mi fi dorit ca oamenii să nu știe unde locuiesc.

Am fost singura persoană care n-a primit azi brioșă. Nu că mi-ar păsa! Chiar și Deirdre a primit una de la Karen. Deirdre mă privește ciudat, ceea ce e, de fapt, mai rău decât orice. Acum înțeleg mult mai bine încrederea lui Tiberiu în Sejan. Înțeleg și de ce a devenit așa bizar. Să fii lăsat deoparte –, iar eu sunt lăsată deoparte – nu este chiar ceea ce-mi doream. Oare așa se înrăiesc oamenii? Eu nu-mi doresc să devin așa.

I-am scris mătușicii Teg, încercând să par veselă. I-am scris tatălui meu, sperând c-aș putea să-l conving să mă ducă s-o văd și, poate, să-l văd și pe bunicu', la spital. Ei sunt singurii oameni apropiați care mi-au mai rămas. *El* n-ar vrea să-i vadă, dar eu aș vrea și el ar putea aștepta în mașină. Ar fi chiar drăguț să întâlnesc niște oameni care mă plac. Încă cinci zile până la jumătatea semestrului și o să scap din locul ăsta pentru o săptămână.

Luni, 22 octombrie 1979

³⁸ Autor SF și editor care a susținut că James Tiptree Jr. nu era femeie (n.r.).

Astăzi, la ora de chimie, Gill a venit și s-a așezat lângă mine. Un act curajos din partea ei, de fapt, având în vedere cum se poartă toate celelalte.

— Deci, tu nu crezi că sunt o leproasă voodoo? am întrebat direct când s-a terminat ora.

— Sunt cercetătoare, a zis ea. Nu cred în nimic de genul ăsta. Și știu că ai dat de belea din cauză că mi-ai trimis o brișă.

Era vremea mesei, așa că ne-am îndreptat împreună către cantină. Mie nu-mi pasă ce cred oamenii. Ea spune că nu citește prea multă ficțiune, dar că o să-mi împrumute o carte de eseuri de Asimov, care se numește *The Left Hand of the Electron*. Gill are trei frați mai mari decât ea. Cel mai mare studiază la Oxford. Cu toții studiază științele. O plac. Îmi dă o senzație de calm.

The Magus este foarte ciudată. Nu sunt sigură dacă îmi place sau nu, dar de-abia aștept să continui lectura și mă gândesc la ea tot timpul. Nu este despre magie, nu chiar, deși atmosfera este asemănătoare. Experiența citirii ei este neobișnuită, din cauză că și personajul merge mereu cale de kilometri întregi de-a lungul insulei, înconjurat de mirosul de lămâiță, așa cum obișnuiam și noi să facem. Nu ne gândeam la nimic când ne plimbam kilometri întregi de-a lungul drumurilor cu șine, spre Llwydcoed sau spre Cwmdare. De obicei, luam un autobuz spre Penderyn și, odată ajunse acolo, ne plimbam cu orele de-a lungul creștelor. Adoram priveliștea oferită de înălțimi. Stăteam pe spate în iarbă și ne uitam în sus ca să vedem ciocârlile sau adunam de pe jos smocuri de lână de la oi, pe care le dăream și le dăeam zânelor.

Marti, 23 octombrie 1979

Azi mă doare piciorul foarte tare. Am zile când pot să merg cât de cât, dar mai am și altfel de zile. Cred că aș putea spune că sunt zile când scările sunt greu de urcat și de coborât și zile când sunt o tortură. Ziua de azi face cu siguranță parte din cea de-a doua categorie. Am mai primit o scrisoare, fir-ar să fie! Trebuie să le ard sau așa ceva. Sunt atât de malefice, mai că nu pâlpâie din cauza asta! Le pot vedea cu coada ochiului, deși de vină ar putea fi doar durerea care-mi joacă feste. Vineri ajungem la jumătatea semestrului. Tata va

veni să mă ia la ora șase. Nu mi-a spus unde mergem apoi, însă voi scăpa din locul ăsta. Nu pot lua scrisorile cu mine, deși nici aici nu le pot lăsa.

Nu m-a convins sfârșitul lui *The Magus*. Pare și mai ambiguu decât cel din *Triton*. Cine ar scrie ultimele două rânduri în latină, o limbă pe care aproape nimeni n-o înțelege? Este o carte de la bibliotecă, dar am scris ușor deasupra, cu creionul, traducerea:

Mâine să iubească cel care n-a iubit niciodată și cel care a iubit să iubească tot mâine.

Deci, Alison îl va iubi, presupun, dacă asta mai are vreo importanță. Înainte nu fusese de ajuns. El și-a dorit-o cu adevărat abia atunci când a crezut-o moartă.

Ultima parte a cărții, înapoi în Londra, când Nicholas vrea să se întoarcă la mister, oricare ar fi acesta, e partea în care nu mi-aș dori niciodată să mă aflu. N-ar fi trebuit niciodată să încerc să-i vorbesc acelei zâne. Să facă altcineva ceva cu privire la boala ulmilor olandezi. Nu este problema mea. Am terminat cu salvarea lumii și nu m-am așteptat niciodată ca cineva să-mi fie recunoscător. Trebuie să suport durerea asta prostescă și sâcâitoare și-l înțeleg prea bine pe Nicholas, pentru că cine nu și-ar dori așa ceva? Dar, în același timp, nu vreau nici să fiu demnă de milă, ca el.

Joi, 25 octombrie 1979

Nu mai ploua, pentru prima dată după o groază de timp, și piciorul nu prea mă mai supăra, așa că am ieșit pe afară după ce mi-am făcut temele. Am coborât până la marginea terenurilor de sport, la șanț, acolo unde am văzut zâna, și am făcut un mic foc cu scrisorile. Era aproape întuneric și s-au aprins toate dintr-odată, stârnind o flacără puternică, de la un singur băț de chibrit. Presupun că din cauza hârtiei fotografice, din cauză că era parțial arsă și și-ar fi dorit să ardă în întregime. „Cui pe cui se scoate”³⁹, așa a spus și Gandalf. Dar nu e o regulă universală. Nu te poți baza pe asta, deși se pare că se întâmplă

³⁹ În original *Oft evil wvill doth evil mar*, corect *Oft evil will shall evil mar*, citat din *The Two Towers*, al doilea volum al trilogiei *The Lord of the Rings*, dar nu Gandalf este cel care spune aceste cuvinte, ci regele Théoden.

destul de des.

M-am simțit mult mai bine după ce s-au aprins. Câteva zâne au ieșit la iveală și au dansat în jurul focului, așa cum obișnuiesc. Le spuneam salamandre și igneide. Au o culoare extraordinară, un albastru care licărește și se schimbă în portocaliu. Cele mai multe se purtau de parcă nici nu mă vedeau, sau de parcă eu nu le puteam vedea pe ele, dar una dintre ele se uita fix la mine, un pic pieziș. S-a îngălbenit la fel ca petele de pe scoarța ulmului când a văzut că o privesc, așa că mi-am dat seama că știa ce întrebasesm înainte.

— Ce pot face? am întrebat din nou, demnă de milă, în ciuda a ceea ce spuseseam ieri despre Nicholas.

Au dispărut toate când am vorbit și au reapărut după o clipă. Nu prea seamănă cu zânele noastre de acasă. O fi din cauză că nu au ruine în care să locuiască. Zânele dau impresia că preferă locurile sălbatice. Am învățat despre Îngrădirea Pământurilor Obștești de curând, la istorie. Se pare că toată țara a avut în trecut islazuri comunale libere – precum Islazul Ake, presupun, unde țăranii își puteau duce animalele la păscut, puteau aduna lemne de foc sau puteau culege mure. Nu aparțineau nimănui, erau ale tuturor. Pariez că erau pline de zâne. Apoi moșierii au reușit să-i convingă pe oameni să le îngrădească și să le transforme în adevărate ferme, curate și îngrijite, iar ei nu și-au dat seama cât de înghesuiți vor deveni fără islazuri, până când acestea au dispărut. Satele ar trebui să aibă acele filoane de sălbăticie șerpuiind peste tot, pentru că fără ele au de suferit. Aici satele sunt mai moarte decât orașele, într-o anumită privință. Șanțurile și copacii există în continuare doar pentru că aici se află școala, iar copacii din apropierea librăriei reprezintă granița unei proprietăți.

Zânele nu au vorbit cu mine, nici măcar câteva cuvinte, cum făcuse cea din copac. Dar zâna galbenă a continuat să mă privească, precaută, așa că mi-am dat seama că înțelesese. Sau, mai degrabă, mi-am dat seama că înțelesese *ceva*. Nu pot fi sigură ce anume. Așa se poartă zânele. Chiar și cele pe care le știam prea bine, cele cărora le dăduserăm nume și care vorbeau tot timpul cu noi puteau fi la fel de ciudate ca cea din fața mea.

Apoi au dispărut toate, iar hârtiile s-au transformat în cenușă – au

ars repede –, iar Ruth Campbell m-a prins și mi-a dat zece puncte penalizare din cauză că am aprins focul. Zece! Ai nevoie de trei puncte bonus ca să anulezi un punct de penalizare, ceea ce este greșit din start, dacă e să mă întrebi pe mine. Trecând peste toate astea, am câștigat patruzeci de puncte datorită rezultatelor excelente obținute la cursuri. Iar eu am unsprezece puncte penalizare, ceea ce înseamnă că trebuie să folosesc treizeci și trei de puncte bonus ca să le anulez. Este un sistem stupid și nu-l iau în serios, dar, *sincer*, vouă vi se pare corect?

Cel mai ciudat lucru este că Ruth a fost mai supărată din cauza asta decât mine. Ea este șefă de dormitor și este o Scott, așa că penalizându-mă cu zece puncte i-a făcut rău propriului dormitor, iar ei îi pasă mult mai mult decât îmi pasă mie. Dacă ai zece puncte de penalizare înseamnă că ești consemnată sâmbăta următoare și nu poți ieși în oraș, totuși, săptămâna asta, fiind mijlocul semestrului, nu se ia în calcul. O să fie bine în cele din urmă, din moment ce am suficiente puncte bonus ca să le anulez pe celelalte, dar ar trebui să-mi iau măsuri de precauție ca să nu mai fiu prinsă pe viitor.

Oh, cică așa fi putut da foc școlii! A fost un foc mic, ținut sub control, iar eu am aprins astfel de focuri ani de zile. Știam ce fac. Și, chiar dacă n-aș fi știut, mă aflam la mare distanță de orice clădire, iar pământul era suprasaturat de apă de la ploaie, plus că șanțul era și el plin cu apă. Apoi, prin jur erau o mulțime de frunze umede, pe care le-aș fi putut presăra deasupra focului dacă ar fi apărut cel mai mic pericol, dar nu fusese cazul. Am acceptat penalizarea, pentru că în niciun caz nu mi-aș fi dorit ca această chestiune să ajungă la urechile unui profesor. Mai bine să nu-i amestecăm. Ruth mi-a confiscat inclusiv chibriturile.

Este o mare ușurare, acum că scrisorile au fost distruse. Mă simt în largul meu știind că nu mai sunt acolo.

Vineri, 26 octombrie 1979

În școală se simțea o atmosferă aproape tangibilă de nerăbdare reținută. Toată lumea voia să plece. Toate fetele vorbeau despre planurile lor de săptămâna viitoare și se dădeau mari. Sharon a plecat încă de azi-dimineață, mica ticăloasă norocoasă, pentru că încă o

chestie pe care nu o pot face evreii e să călătorească vineri seara sau sâmbăta. Ce se întâmplă dacă o fac? E ca și cum ar avea aruncate asupra lor mai multe *geasa*⁴⁰.

Câteva fete au fost luate cu mașinile încă de după-amiază. Celelalte le-au urmărit cu privirea de la ferestrele bibliotecii, ca să vadă în ce mașini s-au urcat și ce purtau mamele lor – căci în majoritatea cazurilor mamele veniseră după ele. Deirdre a fost luată de sora ei mai mare cu o mașină albă micuță. Cred că nu va reuși niciodată să treacă peste o asemenea rușine. Mamele se presupune c-ar trebui să poarte un Burberry și o eșarfă din mătase. Un Burberry este un pardesiu făcut de o firmă de top.

Nimeni nu m-a întrebat ce poartă mama, pentru că nimeni nu vorbește cu mine. Dar e bine și așa. Ea poartă fiecare al treilea lucru din garderobă și își alternează hainele într-o ordine bizară, pe care numai ea o înțelege. Nu știu dacă face asta din cauza vreunei forme de magie sau o face din cauză că e nebună. Este foarte greu să fac diferența. Câteodată arată exact ca un bărbat, câteodată arată ca o persoană perfect normală. Zilele când pare normală aparent coincid cu acelea în care i-ar prinde bine să pară așa – a arătat sfioasă și demnă în sala de judecată, de exemplu, și atunci a fost ultima dată când am văzut-o. Cu mult timp în urmă, când lucra la grădiniță, arăta destul de normal pentru o profesoară –, pe atunci mai trăia bunică și putea s-o țină sub observație. Dar am văzut-o purtând inclusiv rochia de mireasă când mergea la cumpărături sau o haină groasă în iulie. Ori am văzut-o de-abia acoperită cu ceva subțire în ianuarie. Are părul lung, negru și chiar când e pieptănat și aranjat, tot arată ca un cuib de șerpi. Dacă ar purta un Burberry și o eșarfă din mătase n-ar fi ea însăși, s-ar deghiza. Ca un veșmânt aruncat peste un altar pe care s-a făcut un sacrificiu.

Tata a sosit în același timp cu mai mulți părinți și nimeni n-a făcut nicio remarcă. Arăta ca el însuși. Mă tem că iar m-am întors la aruncatul privirilor piezișe. Nu știu de ce, este chiar absurd, având în vedere că ne-am scris unul altuia ca niște ființe umane normale în tot acest timp. Am mers la Old Hall.

⁴⁰ În folclorul irlandez, o obligație sau o interdicție impusă cuiva prin magie.

— Vom rămâne peste noapte aici, apoi am să te duc să-l cunoști pe tatăl meu, mi-a zis.

Farurile luminau drumul până departe. Puteam vedea iepurii topăind din calea noastră și modelul complicat făcut de crengile luminate pentru o clipă, după care se lăsa din nou întunericul.

— Vom sta la un hotel. Ai mai stat la un hotel înainte?

— În fiecare vară, i-am răspuns. Ne duceam în Pembrokeshire și stăteam două săptămâni la hotel. La același hotel în fiecare an.

Simțeam că vocea mi se îngroașă din cauza unui suspin ce-mi stătea în gât când mă gândeam la asta. Bunicu' ne ducea cu mașina la tot felul de plaje, la castele sau la megaliți. Bunica ne spunea povești. Era profesoară, ca toată lumea din familia mea, însă eu eram hotărâtă să întrerup seria. Îi plăceau mult vacanțele, când nu trebuia să gătească și când ea și mătușica Teg se puteau relaxa și puteau râde împreună. Câteodată venea și mama, care stătea în cafenele și fuma și mânca lucruri ciudate. Era mai bine în anii când nu venea ea, evident. Dar era mult mai ușor de evitat în Pembrokeshire, iar influența ei pălea acolo, nu știu de ce. Eu și Mor ne jucam în felul nostru special și întotdeauna mai erau alți copii la hotel, pe care îi atrăgeam în jocurile noastre, reușind să-i distrăm și pe părinții lor cu această ocazie.

— Mâncarea era bună? m-a întrebat.

— Minunată, am spus. Mâncam lucruri speciale, cum ar fi pepene sau macrou.

Mâncăruri delicioase, pe care nu le aveam acasă.

— Ei, mâncarea va fi bună și acolo unde mergem noi, a zis el. Cum e mâncarea la școală?

— Îngrozitoare, am spus, făcându-l să râdă când i-am descris-o. Există posibilitatea să ajung și în Țara Galilor, în sud?

— Nu te pot duce cu mașina, așa cum mi-ai sugerat. Dar, dacă vrei să mergi, poți să iei trenul și poți rămâne acolo vreo două zile, ar fi în regulă.

Nu eram prea convinsă, pentru că în tren aș fi prinsă în capcană, iar acolo s-ar afla și ea, la urma urmei, și, dacă m-ar prinde, n-aș mai ști ce să fac. Dar probabil că nu s-ar apropia de mine. N-ar ști unde sunt. N-aș face niciun act de magie.

La Old Hall, când am ajuns în cele din urmă, mătușile stăteau

toate trei în salon⁴¹. Nu este o cameră în care oamenii desenează, cu șevaletul în față, ci este prescurtarea de la „camera în care te retragi”⁴², în care oamenii se retrag pentru a discuta în liniște. Totuși, abia dacă vorbeau. Le-am sărutat, apoi m-am oprit în fața rafturilor cu cărți ale lui Daniel, după care m-am retras cu *The End of Eternity*.

Sâmbătă, 27 octombrie 1979

Habar n-aveam că Londra este atât de mare. Se întinde la *nesfârșit*. Pare că se furișează pe lângă tine și, înainte să-ți dai seama, te înconjoară de pretutindeni. În suburbii sunt case cu spații între ele, apoi se aglomerează și apar din ce în ce mai multe clădiri.

Pe tatăl tatălui meu îl cheamă Sam. Are un accent nostim. Mă întreb dacă și lui i se zice Comunistu’. Locuiește într-o zonă a Londrei denumită Mile End și poartă pe cap o tichie. În rest nu seamănă absolut deloc cu un evreu. Are părul – o grămadă de păr, deși este bătrân – complet alb. Poartă o vestă tricotată, foarte frumoasă, dar un pic jerpelită. Este îngrozitor de bătrân.

Tot drumul, în mașină, am vorbit cu tata numai despre cărți. Nu a amintit de Sam decât atunci când a spus unde mergem. Mă gândeam mai mult la hotel și la Londra, așa că aproape am fost luată prin surprindere când am ajuns. Tata a claxonat după un anumit tipar, iar ușa s-a deschis și Sam a ieșit afară. Tata ne-a făcut cunoștință pe trotuar, iar el ne-a îmbrățișat pe amândoi. La început, am fost puțin alarmată, din cauză că nu seamănă cu nimeni dintre cunoștințele mele, iar cu bunicu’ nici atât. Este destul de ușor să păstrezi o oarecare distanță față de tata și de surorile lui, ba chiar să te detașezi oarecum mental de ei, poate din cauză că sunt englezi, așa mă gândesc. Dar Sam nu este englez, absolut deloc, și mi s-a părut că m-a acceptat instantaneu, în timp ce din partea celorlalți simt că mă aflu permanent într-o perioadă de probă.

Sam ne-a invitat înăuntru și m-a prezentat proprietăresei clădirii drept nepoata lui, iar ea a spus că vede asemănarea.

— Morwenna este mândria familiei, a zis el, de parcă mă cunoștea

⁴¹ În original *drawing room*.

⁴² În original *withdrawing room*.

de ani de zile. Uită-te la tenul ei. Seamănă cu sora mea, Rivka, *zichrona livrach!*

L-am privit derutată, așa că mi-a tradus:

— Fie-i amintirea binecuvântată!

Mi-a plăcut asta. Era un mod drăguț de a spune despre cineva că este mort fără a pune capăt conversației. L-am întrebat cum se scrie și în ce limbă este. Este în ebraică. Evreii se roagă întotdeauna în ebraică, așa spune Sam. Poate că într-o zi voi putea spune „Sora mea, Mor, *zichrona livracha*”, pe un ton la fel de normal ca al lui Sam.

Apoi, ne-a condus în cămăruța lui. Probabil că este ciudat să locuiești la etaj în casa altcuiva. Mi-am dat seama că n-are bani mai deloc. Mi-aș fi dat seama și dacă n-aș fi știut. În cameră era un pat, o chiuvetă, un scaun și teancuri de cărți stivuite peste tot. Mai era un bufet, ticsit cu cărți, cu un fel de samovar electric și cu pahare. Avea o pisică mare și grasă, roșcată cu alb, pe nume Președintele Mao ori, poate, Președintele Miau. Ocupa o jumătate din pat, dar când m-am așezat pe marginea patului, a venit și mi s-a așezat în poală. Sam m-a asigurat – el mi-a zis să-i spun Sam – că asta înseamnă că-i place de mine, iar ei nu-i plac prea mulți oameni. Am mângâiat-o cu grijă și nu m-a zgâriat după un minut, așa cum făcea mereu Persimmon, pisica mătușicii Teg. S-a încolăcit și a adormit.

Sam a făcut ceai, pentru el și pentru mine. Tata a vrut whisky. (Bea teribil de mult. Acum a coborât la barul hotelului, bea acolo. Mai și fumează foarte mult. Ar fi nepotrivit să spun că are toate viciile, având în vedere circumstanțele, căci el m-a ajutat să scap de mama și-mi plătește taxa de școlarizare. Nu că m-ar fi dorit lângă el.) Ceaiul a fost turnat în pahare cu toarte metalice, fără lapte sau zahăr, ceea ce l-a făcut mult mai bun. Avea o aromă foarte plăcută. Am fost surprinsă, din moment ce, de obicei, nu-mi place ceaiul și-l beau doar din politețe. Sam a luat apă din samovarul electric, despre care spune că păstrează apa la temperatura potrivită.

După puțin timp mă uitam la cărți și am văzut *Manifestul comunist* deasupra unui teanc. Probabil că am scos vreo exclamație, pentru că s-au uitat amândoi la mine.

— Am observat că ai *Manifestul comunist*, am spus.

Sam a râs.

— Mi l-a împrumutat bunul meu prieten, doctorul Schechter.

— L-am citit și eu de curând.

El a râs din nou.

— Este un vis tare plăcut, dar n-ar funcționa niciodată. Uită-te la ce se întâmplă acum în Rusia sau în Polonia. Marx este la fel ca Platon, are visuri care nu pot deveni realitate atâta timp cât oamenii rămân oameni. Asta e ceva ce doctorul Schechter nu poate pricepe.

— Am citit și despre Platon, am spus – pentru că apare în *The Last of the Wine*, desigur, alături de Socrate.

— Ai citit despre Platon? a întrebat Sam. Dar l-ai citit pe Platon?

Am clătinat din cap că nu.

— Ar trebui să-l citești, dar să te contrazici cu el tot timpul, mi-a recomandat el. Ia să vedem, ar trebui să am ceva de Platon în engleză pe undeva.

Apoi a început să mute teancuri de cărți, ajutat de tata. I-aș fi ajutat și eu, dar nu mă puteam mișca din cauza Președintelui Miau, care dormea pe genunchii mei. Îl avea pe Platon în greacă, în polonă și în germană și mi-am dat seama, în timp ce mormăia scotocind prin teancuri, că el putea citi în toate acele limbi, plus ebraică. Deși engleza lui avea un accent comic și destul de puternic și locuia într-o cămăruță cu chirie, era un om educat. Văzându-l pe tata cum îl ajuta să caute cartea, mi-am dat seama că sunt mândri unul de celălalt, deși nu prea se străduiau s-o arate.

— Aha, aici! a exclamat Sam. *Banchetul*, în engleză, un început foarte bun pentru lectură.

Era un volum subțire și negru, scos de Penguin Classics.

— Dacă-mi place, aș putea comanda și alte cărți de la bibliotecă, am zis.

— Așa să faci. Să nu fii ca Daniel, să citești numai povești și să nu mai ai timp pentru lucruri reale. Eu sunt opusul. N-am timp pentru povești.

— Am o prietenă la școală care e exact la fel, i-am spus. Citește eseuri științifice din plăcere.

S-a dovedit că Sam citise câteva dintre eseurile științifice ale lui Asimov și că avea și o carte pe care acesta o scrisese despre *Biblie*!

— Este cartea unui evreu ateu despre *Biblie*, firește că o am, mi-a

spus.

Când s-a întunecat, tata a început să nu mai aibă astâmpăr și a insistat să ne scoată în oraș la cină. Am mers la un local din apropiere, unde am mâncat clătite mici, numite blinii, cu somon afumat și cu brânză grasă, ceva absolut delicios, poate cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat vreodată. Am mâncat și găluște umplute cu brânză și cu cartofi, ceva ce-ar fi putut fi cel mai gustos lucru pe care l-am mâncat de luni de zile dacă nu ne-ar fi fost servite după somonul delicios și sărat, apoi am mâncat un alt fel de clătite, umplute cu gem. Toată lumea de acolo îl cunoștea pe Sam și toți veneau să-l salute și să facem cunoștință. La început a fost un pic stânjenitor, dar m-am obișnuit, din moment ce Sam se purta de parcă era ceva normal. Mi-am dat seama că el trăiește în mijlocul acestor oameni ca într-o familie, făcea parte din aceeași comunitate.

Îmi place de Sam. Mi-a părut rău când ne-am luat la revedere. Mi-am notat adresa lui și i-am dat-o pe-a mea de la școală. Voiam să vorbesc cu el despre cum este să fii evreu, despre ce spusese Sharon, despre ideea mea că aș fi o evreică a orezului, dar nu voiam s-o fac cu tata de față. Ar fi fost stânjenitor. Cu Sam este mai ușor. Pentru că, în primul rând, nu trebuie să mă simt recunoscătoare față de el și, în al doilea rând, el nu trebuie să se simtă vinovat din cauza mea.

Am mers cu mașina până la hotel. Nu seamănă cu cel din Pembrokeshire, la care obișnuiam să ne cazăm. Este complet anonim. Împărțim amândoi o cameră, lucru la care nu mă așteptam, dar, din moment ce el a coborât la bar aproape imediat, am avut suficient spațiu doar pentru mine. Ceasurile se dau înapoi la noapte, așa că o să dorm o oră în plus!

Banchetul este genială. Este aproape la fel ca *The Last of the Wine*, deși descrie evenimente care s-au petrecut mult mai devreme, firește, pe când Alcibiade era tânăr. Probabil că era foarte plăcut să trăiești în vremurile alea.

Duminică, 28 octombrie 1979

Sunt în tren, un intercity lung care face legătura între Londra și Cardiff. Merge fără să facă discriminare prin peisaje de țară sau prin orașe, alergând netulburat pe șinele lui metalice. Stau într-un colț al

vagonului și nimeni nu-mi remarcă prezența. Trenul are și un vagon restaurant, din care îți poți cumpăra sandvișuri oribile și băuturi carbogazoase la fel de oribile, ori cafea. Mi-am luat un Kit Kat, pe care îl mănânc pe îndelete. Plouă, ceea ce face ca peisajul de țară să pară mai curat, iar orașele mai murdare.

Este grozav să pot purta propriile mele haine. Și ieri le-am purtat, deși nu le-am acordat o importanță prea mare. Dar stând aici, de una singură, uitându-mă pe fereastră, mă simt chiar bine în blugi și-n tricoul meu cu Tolkien în locul uniformei îngrozitoare.

E amuzant, scriu toate aceste lucruri în oglindă, pentru ca nimeni să nu le poată citi, dar îmi doresc să pot scrie următoarele paragrafe în oglindă dublă sau ceva de genul ăsta, în cazul în care cineva ar putea citi scrisul răsturnat, la fel ca și pe cel invers. Jurnalul se încuie. Sunt norocoasă că pot scrie în oglindă folosindu-mă doar de mâna stângă. Datorită antrenamentului, pot scrie aproape la fel de repede ca și cu mâna dreaptă.

În fine.

Azi-noapte, după ce am scris în jurnal, am citit un pic (*World of Ptavvs*, de Niven), apoi am stins lumina. Am adormit. Mai târziu *el*, tata – chiar ar trebui să-i spun Daniel, doar așa îl cheamă și așa îi spune și Sam – Daniel a intrat, a aprins lumina și m-a trezit. Era beat. Plângea. A încercat să se suie în patul meu și să mă sărute, iar eu a trebuit să-l resping și să-l dau jos.

Știu că m-am declarat de partea sexului, și totuși!

Într-un fel, e drăguț să știu că cineva mă dorește. Atingerea este, de asemenea, plăcută. La fel și sexul, pentru că, ei bine, la școală nu există termenul de intimitate, dar aș fi avut o ocazie cu o noapte înainte. (Cât durează? Masturbarea durează cinci, zece minute cel mult. În cărți nu se precizează niciodată cât durează. Bron și Spike⁴³ o făceau ore întregi, dar ei făceau sex pentru a se da în spectacol.) Și mai știu, din *Time Enough for Love*, care este foarte explicit, că incestul nu este neapărat greșit – plus că nu pot să mă gândesc la el ca făcând parte din familie. Nu m-aș imagina dorindu-l pe bunicu', bleah! Bleah!!!

⁴³ Personaje din Triton.

Cu Daniel n-ar fi la mijloc decât problema consangvinității, pentru că, altfel, suntem complet străini. Ar mai fi problema contracepției, în favoarea căreia oricum mă declar. Am doar cincisprezece ani! Este ilegal, cred, și n-ar merita să mergi la închisoare pentru asta. Dar se pare că el mă dorește și cine m-ar mai dori pe mine, așa infirmă? Nu vreau să fiu o depravată, deși probabil deja sunt. *Oricum*, am spus nu înainte să mă gândesc, din cauză că era beat și jalnic. L-am respins, iar el s-a dus să se culce în patul celălalt, unde a început să sforăie zgomotos, iar eu am rămas întinsă în patul meu, gândindu-mă la Heinlein și la povestirea aceea a lui Sturgeon din *Dangerous Visions*, „If All Men Were Brothers, Would You Let One Marry Your Sister?”⁴⁴ Ce titlu grozav.

De dimineață s-a purtat de parcă nu se întâmplase nimic. Ne-am întors la privirile aruncate pe furis și am mâncat șuncă moale și ouă ochiuri reci în restaurantul hotelului. Mi-a dat bani pentru biletul de tren și încă zece lire pentru cărți. Chiar și dacă aș folosi o parte din ei pentru mâncare și pentru bilete de autobuz, tot mi-ar rămâne bani ca să cumpăr cel puțin zece cărți. E foarte ciudat când vine vorba de bani, căci uneori se comportă ca și cum n-ar avea niciun ban, după care ți-i întinde pur și simplu. Trebuie să mă întorc în Shrewsbury sâmbăta viitoare, pentru că trebuie să ajung la școală duminică seara. Dar asta înseamnă o săptămână, o săptămână întreagă la dispoziție. O să vină să mă aștepte la gara din Shrewsbury. Iar mătușica Teg o să vină să mă ia azi de la gară, în Cardiff. Am sunat-o din Paddington. Între timp, mă aflu undeva la mijloc, la mijloc din toate punctele de vedere, între lumi, mâncând Kit Kat și scriind în jurnal. Îmi plac trenurile.

Luni, 29 octombrie 1979

Jumătatea semestrului de aici nu corespunde cu jumătatea semestrului de la Arlinghurst, toată lumea de aici a avut deja vacanță săptămâna trecută. Tipic. Așa că mătușica Teg e la școală, predă, iar toți prietenii mei sunt tot la școală. Am ajuns aici azi-noapte, am

⁴⁴ „Dacă toți bărbații ar fi frați, l-ai lăsa pe unul să se însoare cu sora ta?”, de Theodore Sturgeon.

mâncat o bucată de plăcintă cu brânză făcută de mătușica Teg și am adormit imediat după cină.

Astăzi m-am plimbat prin Cardiff și am cumpărat cărți. Partea plăcută a librăriei Lears este că are cărți americane. Librăriile Chapter și Verse sunt foarte drăguțe, mereu trec pe acolo, dar nu importă cărți. Apoi, mai sunt și o mulțime de anticariate. Cum este cel din Castle Arcade, cel din Hayes și cel de lângă cazinou, în care găsești inclusive cărți porno în camera din spate. Cred că sunt singura persoană care cumpără cărțile din camera din față. Mi se aruncă întotdeauna priviri ciudate, de parcă mi-aș dori să intru în camera lor dosnică stupidă, ca să cumpăr cărțile lor porno stupide. Ori poate că ei nu vor să vândă cărțile normale din față, din cauză că ar fi nevoiți să aducă mai multe? Am cumpărat un *The Best of Galaxy*, volumul IV cu zece pence, care conține o povestire de Zelazny.

Apoi, seara am mers în vale ca să-l vedem pe bunicu'. A ieșit din spital și acum e într-un azil care se numește Fedw Hir. Practic, toți ceilalți de acolo sunt duși cu pluta. E un bărbat care stă pe jos și bolborosește continuu: „Blubba, blubba, blubba”; și mai e unul care țipă la anumite intervale de timp. Este cel mai oribil și mai depresiv loc în care am fost vreodată, cu toți oamenii ăia cu fălci căzute și cu ochi goi, stând în paturile lor îmbrăcați în pijamale și arătând de parcă s-ar afla în antecamera morții. Bunicu' este unul dintre cei sănătoși la cap. Este paralizat complet pe o parte, dar cealaltă parte o are la fel de zdravănă ca de obicei și poate să vorbească. Mintea o are întreagă, deși culoarea pielii nu e chiar normală. A avut părul grizonant de când îl știu, dar acum e alb și are o șuviță în nuanța laptelui prins.

Poate vorbi, deși n-are prea multe de spus. Speră să fie lăsat să plece acasă curând, totuși, mătușica Teg nu este de aceeași părere, cu toate că și ea speră să i se dea drumul pentru o zi, de Crăciun. Își dorește să vin și eu și i-am spus că voi veni doar dacă nu va trebui să dau ochii cu mama. Nu știu dacă vom reuși să facem asta. Bunicu' a fost încântat peste poate să mă vadă și a vrut să afle totul despre mine și ce anume am mai făcut, ceea ce a fost stânenitor, normal. N-a vrut să menționeze numele lui Daniel, deloc, niciodată, și n-a vrut să mai audă pe nimeni pomenindu-l de când a părăsit-o pe mama. Așa că

normal că nu pot spune nimic despre el. Dar i-am povestit despre școală, lăsând la o parte cât de îngrozitoare este și faptul că mă urăște toată lumea. I-am povestit despre note și despre bibliotecă. M-a întrebat dacă mi se vindecă piciorul și i-am spus că da.

Nu este adevărat. Însă acum îmi dau seama că n-are importanță. În regulă, mă doare, dar pot să merg chiar și așa. Eu mă pot mișca. El este pur și simplu blocat acolo, deși face fizioterapie, așa mi-a spus mătușica Teg.

Când am plecat, mătușica Teg, care vine deseori în vizită, le-a spus noapte bună unora dintre pacienți, pe care-i cunoaște, care ori nu i-au răspuns, ori i-au răspuns într-o manieră nepotrivită, urlând sau bâlbâindu-se. N-am putut să nu mă gândesc la Sam, care ar trebui să fie cam de aceeași vârstă cu acești oameni, la camera lui drăguță și călduroasă, la teancurile lui de cărți și la samovarul electric. El este o persoană, pe când acești bărbați sunt doar deșeuri, serios, rămășițele unor oameni.

— Trebuie să-l scoatem pe bunicu' de aici, am zis.

— Da, dar nu e chiar așa ușor. Nu se poate descurca singur. Eu aș putea trece pe la el la sfârșitul săptămânii, însă o să aibă nevoie de o infirmieră. Este foarte scump. Cei de la azil speră să poată ieși la primăvară.

— Aș putea locui cu el să-l ajut, am spus, iar pentru o clipă ideea a cântărit cât o mică fărâmbă de speranță.

— Tu trebuie să mergi la școală. Și, în orice caz, nu l-ai putea ajuta să se deplaseze. Își sprijină greutatea pe cel care-l ajută.

Are dreptate. M-aș prăbuși sub greutatea lui, mi-ar ceda piciorul și-am ajunge amândoi pe jos.

Ar trebui să-i scriu. Aș putea face asta, scrisori drăguțe, care să-l înveselească. Mătușica Teg i le-ar putea citi cu voce tare, ar avea un subiect de discuție în orele de vizită. Trebuie să facem ceva ca să-l scoatem de acolo. Este incredibil de sumbru locul ăla. Și eu care credeam că la școală este rău.

Marti, 30 octombrie 1979

Astăzi am mers în susul văii, într-un autobuz alb cu roșu. Este interesant. Autobuzul merge pe drumul vechi, pe străzile înguste cu

case terasate, prin Pontypridd, iar în timpul călătoriei, peste tot am văzut zone de descărcare a cărbunelui, grămezi de zgură și case urâte, înghesuite unele în altele, și deasupra lor, dealurile. Când am ajuns în Aberdare, am coborât și am mers prin cwm⁴⁵, către ruinele pe care noi le denumim Osgiliath. Nu știu sigur ce sunt. Copacii erau practic goi, iar pe pământ era plin de frunze ude. Nu ploua, ceea ce era bine, din moment ce aveam neapărat nevoie să stau jos când am ajuns acolo. Nu țineam minte să fi fost așa departe. Sau, mai degrabă, îmi aduceam aminte că se află la un kilometru distanță, cea mai mică depărtare între ruină și orice stație de autobuz, dar, totuși, o cale lungă pentru mine acum.

Nu m-am dus neapărat să caut zâne. Voiam doar să ajung în locul ăla. Dar zânele erau și ele acolo. Glorfindel, de exemplu. Mă așteptau.

Mi-ar plăcea să consemnez discuția pe care am avut-o cu ele, așa cum ar fi fost dacă aș fi avut-o cu elfii lui Tolkien.

— Mult tare ne-ai lipsit și îndelung ți-am așteptat venirea, Mori. Îndelung te-am căutat printre copaci și prin palate, în zadar. La urechi ne-a ajuns, dintr-un tărâm îndepărtat, că încă mai cutreieri lumea, despărțită de sora ta geamănă, așa că am tot așteptat, năzuind până azi ca vântul să ne aducă vești despre venirea ta. Fii binevenită printre noi, căci mare nevoie avem de tine.

N-a fost așa. Câteodată, eu și Mor ne jucam imaginându-ne că așa ar vorbi zânele cu noi. Discursul lui Glorfindel a fost în esență cum l-am descris mai sus, asta a vrut el să spună, doar că nu s-a folosit aproape deloc de cuvinte, iar când a vorbit efectiv, a făcut-o în galeză și nu s-a exprimat așa.

Glorfindel este foarte frumos. Arată ca un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, are părul negru și ochii cenușii. Poartă o mantie din frunze care se învâртеște în jurul lui, doar că de fapt nu este chiar o mantie. Nu e ca și cum ar putea să și-o dea jos de pe el.

Zânele sunt foarte înțelepte. Sau, mai degrabă, știu o mulțime de lucruri. Au o experiență bogată. Înțeleg mai bine ca oricine cum funcționează lumea magiei. De aceea, ar fi fost un dezastru teribil dacă ar fi reușit mama să le controleze. S-ar fi folosit de cunoștințele

⁴⁵ În galeză, în original *cwm* - vale.

lor ca să devină ea mai puternică. N-ar fi putut să n-o ajute. Nu știu ce s-ar fi întâmplat în lumea reală. Nu cred că ar fi devenit cu adevărat o regină malefică, nu chiar. Dar, deși nu mai poate încerca niciodată asta, pune altceva la cale. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Ceea ce vrea Glorfindel să fac este să mă duc mâine prin Ithilien, în labirintul lui Minos, unde, spune el, vor veni morții. Mâine *este* Halloweenul. Spune că trebuie să iau frunze de stejar și să fac o ușă prin care să poată trece morții. Asta o va opri pe ea să obțină controlul asupra lor. Zânele știu o mulțime de lucruri, dar nu pot face prea multe, pentru că nu pot interacționa chiar atât de mult cu lumea reală, nu pot muta lucruri, de exemplu. Trebuie să convingă pe cineva să facă asta pentru ele, adică pe mine. Potrivit spuselor lui Glorfindel, el a făcut tot ce a putut ca să mă determine să vin aici săptămâna asta. Nu știa unde sunt până când n-am vorbit cu zâna și n-a putut să mă influențeze până când n-am ars scrisorile. Apoi a aranjat lucrurile în așa fel încât să mă aducă la el. (A reorganizat orarul? Toate orele școlii? A aranjat ca Daniel să mă lase să vin aici? M-a făcut să-mi doresc să vin în cwm astăzi? Câteodată urăsc magia.)

Mi-a spus c-o să fie ușor, nu ca ultima dată. Fără riscuri. Singura dificultate este că va trebui să ajung acolo pe înserat. Am crezut c-o să fie foarte greu să fac asta, însă când am mințit-o pe mătușica Teg, spunându-i că vreau să iau ceaiul cu Moira, de la școala gimnazială, ea mi-a zis doar c-o să vină să mă ia la șapte, ca să mergem să-l vizităm din nou pe săracul bunicu' la Fedw Hir.

Citesc *The Spell Sword*, de Marion Zimmer Bradley. E foarte amuzantă.

Miercuri, 31 octombrie 1979

Am fost la limită, însă nu așa cum m-am așteptat.

Primul lucru de menționat: un drum lung, foarte luuuung! În timp ce mergeam, nu s-a apropiat de mine nicio zână. Ele urăsc durerea, nu știu de ce, dar știu asta de mult timp, de când știu orice altceva despre ele. Chiar și un genunchi julit sau o gleznă scrântită le face să se împrăstie imediat. Durerea din picior, care urla în mine la fiecare pas, probabil că le gonise de pe o suprafață de câțiva kilometri de jur împrejur. Bine că am plecat devreme, lăsând lucrurile să se așeze

după venirea mea.

Labirintul regelui Minos este chiar pe muntele Graig. Este una dintre ruinele aflate la înălțime. A fost o turnătorie foarte veche, una dintre primele, și de acolo se extrăgea minereul de fier, dar nu de la mare adâncime. Ceea ce a mai rămas din ea arată ca un labirint sau ca o rețea de labirinturi. Trebuie să-ți găsești drumul pe lângă pereți și, deși niciunul nu-ți vine mai sus de umăr, chiar te simți de parcă ai urma traseele sinuoase ale unui labirint. Intrarea către puțurile de exploatare este chiar în centru, un pic îngropată în pământ, și există un fel de alee care duce în jos, spre ea. M-am sprijinit de perete să mă odihnesc, rezemându-mi și bastonul. Cădea o burniță mărunță, așa că nu puteam citi, deși bineînțeles că îmi luasem o carte cu mine. Era *Babel 17*, de Samuel Delany. O începusem în autobuz. Adusesem și frunze de stejar, pe care le adunasem în timp ce urcam prin teribil de împăduritul Ithilien. Glorfindel nu-mi spusese câte să aduc, dar îmi îndesasem o mulțime în geantă. Frunzele stejarilor nu cad nici iarna, precum cele ale copacilor mallorn⁴⁶, așa că sunt ușor de găsit.

Eram îmbrăcată cu haina de la uniformă, din cauză că nu mai am altceva de purtat. Nu mi-am luat paltonul cu mine când am fugit de-acasă. Haina asta are emblema școlii Arlinghurst, un trandafir, cu mottoul *Dum spiro spero*, care chiar îmi place – cât timp respir, nu-mi pierd speranța. Am auzit o glumă despre o școală care și-a ales: „Aud, văd, învăț”, care s-ar traduce prin: „Audio video disco”. M-am gândit o vreme la asta. De la așa distanță pot spune că îmi cam place mottoul. Când sunt la școală simt că e de datoria mea să urăsc tot ce ține de ea, altfel ar fi ca și cum m-aș preda. Stând acolo, școala mi se părea undeva foarte departe, chiar dacă purtam haina de la uniformă. Peisajul văii are ceva real și esențial, care face ca orice altceva să pară o efemeră distragere a atenției.

După ceva vreme a apărut soarele, palid pe cer. Norii alergau cu o viteză incredibilă, iar eu priveam de-a lungul văi de la o înălțime asemănătoare cu a lor. Pe aici nu sunt prea mulți copaci, doar doi scoruși fusiformi, creșcuți la intrarea în puțurile de exploatare. Stoluri de păsări se roteau pe deasupra, probabil hotărându-se în ce parte să

⁴⁶ Specie de copac inventată de Tolkien în *The Lord of the Rings*.

migreze, profilând modele pe cer. După soare și-au făcut apariția și zânele, pândindu-mă din spatele zidurilor. În cele din urmă a apărut și Glorfindel.

E foarte frustrant să transcrii o discuție cu o zână. Ori o scriu cu cuvinte normale, ceea ce înseamnă s-o inventez, ori încerc să redau în câteva cuvinte ceva ce se desfășoară doar parțial cu vorbe. Dacă aş scrie-o așa cum am făcut-o ieri, ar fi o minciună. Transcriu ceea ce mi-aș fi dorit eu să spună, când de fapt el n-a spus decât câteva cuvinte și a arătat o mulțime de emoții. Cum să transcrii așa ceva? Poate că Delany ar fi putut.

Oricum, n-am vorbit prea mult. S-a așezat lângă mine și aproape că-l puteam simți. Apoi l-am simțit lângă mine în carne și oase, ceea ce este mai mult decât neobișnuit, și s-a creat un fel de tensiune sexuală. Știu, de necrezut, cu o zână! După aceea toate zânele au venit mai aproape, ceea ce m-a îngrijorat, iar când am început să mă îngrijorez, Glorfindel a devenit la fel de lipsit de substanță ca de obicei, deși era tot acolo.

Mi-am amintit atunci că știu povești despre femei care au făcut sex cu zâne și fiecare dintre acele povești este despre cum au rămas însărcinate. L-am privit pe Glorfindel. Da, este foarte frumos și, fără îndoială, masculin. Se uita la mine de parcă ar fi simțit și el ceva. Într-adevăr, mi-ar fi plăcut și mie, dar nu dacă ar fi inclus aia! În niciun caz! Chiar dacă toți bărbații obișnuiți pe care-i voi cunoaște se vor uita la mine doar ca la o bucată de carne. Și, într-un fel, ăsta ar fi tot incest, cu Glorfindel. Cu atât mai mult cu el.

— Neatinsă? a întrebat el, sau ceva de genul ăsta.

Nu sunt sigură ce înseamnă. Dar știam la ce se referă.

— Până acum, m-am împotrivit oricui a încercat, am spus, ceea ce a sunat mult mai aspru decât intenționasem, însă nu era decât purul adevăr, nu că aş fi numit luptă ceea ce s-a întâmplat cu Daniel. Știi ce s-a întâmplat cu Carl.

— Mort, a zis el, ca o sentință plină de bucurie malițioasă.

Carl murise. Era polițist și s-a dus în Irlanda de Nord pentru că era mai bine plătit acolo, însă a fost ucis într-o explozie. Sau, ca să explic altfel, îl întrebasesm pe Glorfindel cum aş putea scăpa de el și i-am furat pieptenele și l-am scufundat în Mlaștina Croggin. Asta s-a

întâmplat pe când locuiam cu mama, iar el venea în camera mea și se așeza prea aproape, tot încercând să mă atingă. L-am mușcat, tare, iar el m-a lovit, dar n-a mai insistat. Știam că lucrurile n-o să se termine așa. Aveam paisprezece ani pe atunci. Să arunci pieptenele cuiva într-o mlaștină nu e o crimă. Am crezut că a funcționat când el a plecat.

Glorfindel doar s-a uitat la mine și am știut că e prietenul meu, la fel ca orice altă zână, atât cât or fi ele de prietenoase, având în vedere ceea ce sunt de fapt. Celor mai multe zâne nu le pasă de oameni sau de lume, în general, iar cele cărora le pasă nu arată ca oamenii. Nu știu ce însemna pentru el dorința care plutea în aer, între noi. Numele lui nici nu este Glorfindel, nici măcar nu are un nume. Nu este o ființă umană. Eram foarte conștientă de asta.

Soarele cobora dincolo de dealul pe care ne aflam noi, însă nu apusese de tot; în valea alăturată era încă lumină. Dar presupun că întotdeauna mai urmează încă o vale, și tot așa, în jurul lumii, până când vine ziua de mâine. Umbrele noastre erau foarte lungi. Glorfindel s-a ridicat și mi-a spus să împrăștii frunzele într-o spirală prin labirint, până lângă cei doi scoruși. Așa am făcut, după care am stat și am așteptat, în timp ce lumina zilei pălea. Nu eram sigură dacă urma să văd ceva sau nu sau dacă era una dintre acele ocazii când făceam ce mi se spunea, chiar dacă n-avea nicio noimă, și nefiind sigură apoi dacă funcționase sau ce urmări o să aibă. Albastrul cerului s-a stins până când n-a mai existat niciun pic de culoare în jur, deși încă nu se întunecase. Am început să mă gândesc la drumul de întoarcere și la cât de greu îmi va fi să-l străbat.

Apoi au început să sosească, urcând de-a lungul drumurilor cu șine, ieșind din vale în amurg. Erau fantome, cred, procesiunea morților. Nu erau regi palizi sau fecioare palide, erau femei și bărbați aspriți de muncă – oameni absolut normali, doar că erau morți. N-ai fi putut în veci să-i confunzi cu viii. Nu puteai vedea prin ei, dar erau mai lipsiți de culoare decât orice altceva și nu mai erau la fel de materiali pe cât obișnuiau să fie. L-am recunoscut pe unul dintre bărbați. Stătuse lângă bunicu' în Fedw Hir, bolborosind continuu. Acum mergea cu ușurință, făcând pași mari, voios. Avea o expresie gravă și liniștită, era un bărbat demn și hotărât. S-a aplecat și a ridicat una dintre frunzele mele de stejar de pe cărare și a întins-o ca pe un

bilet de cinema în timp ce trecea printre cei doi copaci. N-am văzut pe nimeni care s-o ia. Nu puteam scruta întunericul cu privirea.

Alți câțiva se foiau în jurul intrării, căci străbătuseră cale lungă și nu puteau pătrunde din cauza a cine știe ce făcuse mama. Când l-au văzut pe bătrân dând frunza, au început și ei să adune frunze. Apoi au început să intre, unul câte unul. Erau serioși și demni, nu scoteau niciun sunet, așteptându-și rândul să treacă printre copaci și să dispară în întuneric. Nu știu dacă intrau în pământ sau sub deal, dacă intrau într-o altă lume, în Acheron sau mai știu eu unde. Printre ei erau o femeie grasă și un tânăr cu o cască de motociclist pe cap, probabil un cuplu. Toți morții se vedeau unul pe altul, dar nu păreau să ne vadă pe mine sau pe zâne, care se adunaseră pe ambele părți ale cărării și se uitau la ei. Tânărul i-a făcut semn femeii să o ia înainte, iar ea s-a supus, solemnă, de parcă ar fi fost într-o biserică.

Apoi am văzut-o pe Mor. Nu mă așteptasem la asta. Mergea liniștită alături de ceilalți, cu o frunză în mână, de parcă ar fi jucat un rol însemnat în toate astea. Am strigat-o pe nume, iar ea s-a întors și m-a văzut, după care a zâmbit, cu o asemenea căldură că mi-a frânt inima. Am întins mâna spre ea și ea la fel spre mine, dar de fapt nici nu se afla acolo. Era ca o zână, mai ceva ca o zână. Părea speriată și privea când într-o parte, când în cealaltă, la zânele aliniate de-a lungul cărării.

— Las-o să plece, a zis Glorfindel, aproape șoptindu-mi în ureche, o șoptă atât de caldă încât mi-a adiat părul.

Nu o țineam pe loc și, totuși, o țineam. Mâinile ni s-au întins una spre cealaltă, fără să se atingă. Legătura dintre noi era palpabilă. Pâlpâia cu o lumină violetă. Era singurul lucru ce avea o culoare. În mod normal, nu era vizibilă, dar, dacă ar fi fost, m-ar fi urmat pretutindeni de-a lungul ultimului an ca o punte distrusă. Acum se reîntregise, eu mă reîntregisem, pentru că eram împreună. „Să o ții sau să mori”, mi-a șoptit la ureche, iar eu am înțeles. Voia să spună că aș putea s-o păstrez lângă mine, dar ar fi un lucru rău, și am avut încredere în el, deși n-am înțeles de ce, ori aș fi putut pleca și eu cu ea prin acea poartă către moarte. Asta ar fi însemnat sinucidere. Totuși, nu-i puteam da drumul. Mi-a fost atât de greu fără ea tot timpul ăsta. A fost un an atât de groaznic. Dintotdeauna am vrut să mor și eu,

dacă așa trebuia.

— La jumătatea drumului, a zis Glorfindel, și prin asta nu voia să spună că sunt pe jumătate moartă fără ea sau că ea ar fi fost la jumătatea unei călătorii spre o anumită destinație, ori ceva de genul ăsta, voia să spună că mă aflu la jumătatea cărții *Babel 17* și că, dacă plec, nu voi mai afla niciodată cum se termină.

Poate că există motive și mai ciudate ca să rămâi în viață.

Există cărți. Există mătușica Teg și bunicu'. Mai există Sam și Gill. Există împrumutul interbibliotecii. Există cărți în care poți să te cufunzi și cărți în care te poți ascunde. Există speranța îndepărtată a unui karass cândva, în viitor. Există Glorfindel, căruia îi pasă de mine, pe cât se poate să-i pese unei zâne de cineva.

I-am dat drumul. Am ezitat, dar i-am dat drumul. Ea s-a agățat de mine. Mă ținea strâns, deci nu era suficient ca doar eu să-i dau drumul. Dacă voiam să trăiesc, trebuia s-o îndepărtiez cumva, prin intermediul legăturii dintre noi, deși ea plângea și mă striga și se agăța cât putea de strâns. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Mi-a fost mai greu decât atunci când a murit. Mai greu decât atunci când m-au smuls de lângă ea, iar ambulanța a luat-o de acolo, lăsând-o pe mama s-o însoțească, surzătoare, deși pe mine nu m-au lăsat să merg. Mai greu decât atunci când mătușica Teg mi-a spus că a murit.

Mor a fost întotdeauna mai curajoasă decât mine, mai realistă, mai draguță, în general o persoană mai bună. Ea era jumătatea mai bună.

Dar acum îi era frică, era singură, îndurerată și moartă, iar eu trebuia s-o fac să plece. Și-a schimbat înfățișarea în timp ce se agăța de mine, devenind ca iedera, înconjurându-mă complet, precum algele, cu filamente agățătoare, alunecoase, de care nu puteam scăpa. Îmi doream să o desprind de mine, dar nu reușeam și, chiar dacă își schimba forma, știam că era tot Mor. Simțeam că era tot ea. Îmi era teamă. Nu voiam să-i fac rău. Într-un final, mi-am sprijinit greutatea în picior. Durerea a retezat legătura, în același fel în care le înspăimântă pe zâne. Durerea este ceva ce corpul meu poate să producă pur și simplu. La fel de simplu cum fusese să adun frunze de stejar și să urc cu ele pe munte.

Atunci ea a dat să plece, sau a încercat, dar amurgul se

transformase în întuneric și n-a mai putut trece prin poartă, căci acolo nu se mai afla nicio poartă. A rămas lângă copaci, redevenind ea însăși, foarte tânără și pierdută, iar eu aproape că am întins din nou mâna s-o ating. Apoi a dispărut, într-o clipită, la fel cum dispar și zânele.

Drumul înapoi, prin întuneric, singură, a fost lung. La tot pasul mă temeam că am să dau peste mama, venită să vadă ce mersese prost cu planul ei de-a pune mâna pe toți. Din cauza lui Mor ar fi putut să încerce, acum îmi dau seama, pentru că Mor fusese fiica ei, sângele ei. Mă gândeam întruna că eu nu puteam să alerg, iar ea putea. O simțeam pe Mor mai departe ca niciodată. Zânele dispăruseră toate din cauza durerii, normal. Chiar și *Babel 17*, pe care o aveam în geantă, se simțea ca și cum s-ar fi aflat la mare depărtare. Dar mătușica Teg mă aștepta lângă mașină, iar bunicu' la Fedw Hir, atât de bucuros să mă vadă, încât cred că i-aș fi frânt inima dacă aș fi dispărut. Patul în care stătuse omul care bolborosea era gol, îi luaseră deja trupul de acolo. Fusese norocos că putuse să plece azi-noapte. Oamenii care mor în noiembrie trebuie să aștepte un an întreg. La fel ca Mor. Ce s-a întâmplat cu ea? Va trebui să aștepte până la anul?

Joi, 1 noiembrie 1979

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin ce s-a întâmplat. Oare toate văile au un portal ca acela? Dar oamenii care mor în locuri cu teren plat? Oare chiar o fi portalul atât de vechi, mai vechi decât turnătoriile, sau turnătoriile îl creaseră acolo unde înainte nu fusese decât coasta netedă a dealului? Unde au plecat? Oare ei au fost toți? Ce s-a întâmplat cu Mor? Unde e acum? Oare mama a pus gheara pe ea, în cele din urmă? O vor ajuta zânele? Care-i treaba cu scorușii? N-am mai auzit până acum că scorușul ar fi copacul morții – ar trebui să fie tisa care crește în cimitir. Dar au mai fost și frunzele de stejar, frunze uscate de stejar. Încă mai am una în geantă. Nu înseamnă că a mai rămas cineva pe dinafară, Mor avea și ea una, iar pe pământ încă mai erau o mulțime de frunze când am plecat eu, căci adusesem mai multe decât trebuia. Am crezut că scăpasem de toate, însă am mai găsit una în supracoperta de la *Babel 17*. Ce carte bizară! Oare limbajul chiar modelează felul în care gândim? Vreau să spun,

chiar așa o fi?

Se pare că astăzi am o groază de întrebări.

Eram frântă, iar de picior nici nu mai pomenesc, așa că am rămas în casă și am citit toată ziua. Apoi am pregătit cina pentru mătușica Teg, pentru când avea să se întoarcă de la școală – ciuperci la cuptor cu ceapă, brânză și smântână, cartofi în coajă, cu și mai multă brânză, și mazăre. Mi-a spus că totul a fost foarte gustos, că bărbații au parte zilnic de așa ceva, dacă sunt căsătoriți, și că ea ar avea nevoie nu de un bărbat care s-ar aștepta la așa ceva din partea ei, ci de o soție care să facă asta pentru ea. A fost foarte plăcut să gătesc cu ingrediente adevărate. Este ceva foarte legat de pământ. Nu e ca și cum aș fi făcut vreun act de magie, căci este ceva dincolo de magie să iei ciuperci mari și lătarețe și cartofi cruzi și să transformi toate astea în ceva absolut delicios. Eu doar pregătisem cina. Mă întreb cât de mult din actul gătitului pentru altcineva este magic, pur și simplu mai mult decât îmi dau eu seama. Cred că destul de mult. Farfuriilor mătușicii Teg nu le place de mine mai mult decât îi place lui Persimmon. Cuțitele nu m-au tăiat, dar s-au răsucit ciudat în mâinile mele. Ele știu că nu sunt persoana care ar trebui să le folosească în mod normal.

Se pare că există un roman fantasy scris de Heinlein, cu titlul *Glory Road*. Asta chiar că ar fi ceva! Mă întreb dacă Daniel îl are. Dacă nu, întotdeauna există binecuvântatul împrumut interbibliotecii.

Vineri, 2 noiembrie 1979

Astăzi m-am dus iar cu autobuzul în Aberdare. Nici urmă de Mor ori de zâne, deși am avut tot timpul senzația că dispăreau chiar de sub ochii mei și că apăreau chiar acolo unde nu mă uitam eu. Era un joc, firește, dar nu eram dispusă să-l joc. Eu voiam răspunsuri, deși ar trebui să știu că este imposibil să primești răspunsuri directe de la ele, chiar și atunci când și ele au nevoie de ceva, ceea ce clar nu era cazul acum.

M-am dus la casa bunicului. Încă mai am cheia de la ușa din față, deși era mai înțepenită ca oricând și mi-a fost tare greu să intru. Mătușica Teg păstrează curățenia, însă tot se pune praful și se simte un miros de încăperi nefolosite. Este o casă foarte mică, înghesuită

între alte două case. Pe când locuia mătușica Florrie aici nu exista o baie, era comună cu bucătăria, iar toaleta era un *ty bach*⁴⁷ afară. Așa era și pe vremea când locuiau acolo străbunicii mei. Bunicul a pus instalații sanitare când s-a mutat. Chiar îmi plăcea cada din bucătărie, de lângă soba cu cărbuni. Era surprinzător de confortabil. Dar uram tare mult să trebuiască să merg la toaletă în grădină, mai ales noaptea.

El s-a mutat aici după ce a murit Mor, ca să scape de mama. Toată lumea fuge de ea. Oficial, eu n-am locuit niciodată aici. Oficial, am locuit cu ea. Câteodată chiar locuiam cu ea pentru o vreme, atunci când insista, însă de obicei evitam să fac asta, pe vremea când bunicu' era sănătos. Aveam camera mea, cu patul meu și cu un cufăr albastru. Majoritatea cărților și hainelor rămăseseră la ea acasă, dar am găsit un pulover din lână al lui Mor, pantalonii mei scurți din dril, cu un leu pe ei, și un exemplar din *Destinies*. *Destinies* este o revistă americană de science-fiction, legată ca o carte broșată și care se vinde în librăriile Lears, o revistă care mie îmi place nespus de mult. Luni am cumpărat de acolo „April – June”, un număr nou. O păstrez ca s-o citesc în tren.

Am renunțat la câteva cărți. Știu că n-o să le pot lua până la Crăciun, dar teancurile tot cresc, și sunt destul de sigură că n-o să-mi doresc să le recitesc prea curând pe cele lăsate în urmă. La școală nu prea am cine știe ce spațiu. Oricum, și dacă le duc dorul, îmi place să le știu aici. Dacă bunicu' se înzdrăvenește suficient de mult încât să poată ieși de la Fedw Hir și să vină acasă, m-aș putea întoarce și eu. Lui Daniel nu prea îi pasă, așa că sunt sigură că nu va avea nimic de obiectat. Mă simt ca și cum n-aș locui de fapt nicăieri, ceea ce îmi displace profund. Gândul că există opt cărți pe pervazul din camera mea așezate în ordine alfabetică este liniștitor. Și asta e magie, este o legătură magică. Mama nu poate ajunge aici și, chiar dacă ar putea, sunt cărți. Nu poți face magie cu ajutorul cărților, decât dacă sunt exemplare foarte speciale – și, chiar dacă ar putea, oricum are deja multe dintre cărțile mele. Are mult prea multe lucruri lăsate de mine în urmă, dar n-am cum să mi le iau înapoi.

⁴⁷ În galeză, în original *ty bach* - closet.

Dacă aş înfrânge-o din nou, şi cred că aş putea s-o fac, oare şi-ar dori să se răzbune? N-o să mai fie deloc la fel ca ultima dată. Este foarte puţin spectaculos, mai ales din cauză că nu-l găsesc pe Glorfindel, ca să-i pot pune cele nouă milioane de întrebări pe care le am.

Iar n-am reuşit să încui uşa din faţă. Am încuiat-o pe dinăuntru şi am ieşit pe uşa din spate, după care am pus cheia la loc, prin fanta pentru scrisori. I-am spus mătuşicii Teg, pentru că ea va fi următoarea persoană care va intra în casă.

M-am întâlnit în după-amiaza asta cu Moira, Leah şi Nasreen după ce s-au întors de la şcoală. M-au întrebat cum este să înveţi la Arlinghurst, dar nu le-am spus nimic, doar lucruri vagi. Leah are un iubit, Andrew, care era foarte bun la matematică pe când eram mici şi învăţam la Park School. Le-am spus asta, iar Moira a zis că unele dintre noi au rămas mici. Ea a crescut dintr-odată. Mă întreb dacă şi cu mine se va întâmpla la fel. Am aceeaşi greutate de la doisprezece ani, când eram cele mai înalte din clasă, dar acum majoritatea m-au depăşit. Mi-au povestit toate bârfele. Dorcas, cea care era întotdeauna cea mai bună la franceză şi la galeză şi ai cărei părinţi erau într-o sectă de ţicniţi, Adventiştii de Ziua a Şaptea sau ceva asemănător, a rămas însărcinată. Sue a renunţat la şcoală, din cauză că părinţii ei se mută în Anglia. M-am simţit destul de normal şi, în acelaşi timp, bizar, de parcă jucam un rol.

Măine mă întorc în Shrewsbury, chiar când ele termină cu şcoala pe săptămâna asta şi când am fi putut face ceva împreună.

Sâmbătă, 3 noiembrie 1979

Trenul care pleacă din Crewe este mult mai mic decât trenul cu care am venit din Londra. Are un culoar şi compartimente mici, cu câte opt locuri fiecare, pe un soi de banchete puse faţă în faţă. Deasupra lor e un suport pentru bagaje şi fotografii în alb-negru cu tot felul de locuri – în compartimentul meu e o fotografie a lui Newton Abbot, un loc de care n-am mai auzit niciodată. Mă întreb unde se află. Arată drăguţ. Mare parte din călătorie am avut compartimentul la dispoziţie doar pentru mine, totuşi o doamnă între două vârste şi cei doi copii ai ei s-au urcat la Abergavenny şi au

coborât la Hereford. Nu m-au deranjat prea tare. Cea mai mare parte din timp mi-am petrecut-o uitându-mă pe fereastră sau citind, într-o *Destinies*, apoi am început *Callahan's Crosstime Saloon*, de Spider Robinson, pe care o cumpărasem tot de la Lears.

Trenurile trec în viteză granița Țării Galilor. După Cardiff și Newport, nu mai urmează decât câmpii și dealuri până la graniță. Soarele apăsă și dispărea, așa cum se întâmplă toamna, aruncând acea lumină neobișnuită, specifică unei după-amiezi tomnatice, cumva ca o lume subacvatică în culori. Norii umbreau culmile munților, iar sub câte o rază de soare, iarba părea aproape luminoasă, încât puteai citi la lumina ei. Se vede și Sugarloaf din tren. Ei bine, este un munte foarte deosebit. Obişnuiam să mergem în Abergavenny uneori și să cântăm un anumit cântec în mașină: „Pe dealurile din Abergavenny, sperând că vremea va fi bună”⁴⁸. M-am bucurat nespus să-l văd, chiar dacă nu se zăreau decât gara și dealurile din spatele lui. O să menționez că am trecut pe acolo când îi voi scrie bunicului. După Abergavenny trenul trece undeva granița în Anglia, căci Hereford se află în Anglia, la fel ca și Ludlow. Ludlow este un orașel care arată ca un târg. Din tren, seamănă cu Oswestry, doar că pare un pic mai primitiv.

Ultima oprire înainte de Shrewsbury este Church Stretton. Aici s-au urcat o mulțime de oameni, iar colțișorul meu frumos, în care mă simțisem atât de confortabil, a devenit dintr-odată cam aglomerat. Inima mi s-a înnegurat un pic. Reușisem până atunci să mă bucur de călătorie fără să mă gândesc la destinație.

Daniel nu mă aștepta în gara din Shrewsbury. Am crezut că mă aștepta pe peron, dar nu era acolo. Am trecut de bariere și am ajuns în parcare. M-am gândit să iau un autobuz, însă n-aveam nici cea mai mică idee ce autobuz să iau sau de unde. O altă chestie, în Văi știu unde duc toate autobuzele, le știu traseele și știu de care am nevoie. Cele alb cu roșu merg la Cardiff, iar cele roșu-închis sunt locale. Este ușor să te gândești că știi drumurile cu șine și felul în care se potrivesc lucrurile, dar nu m-am gândit niciodată cât de util este să cunoști traseele autobuzelor, până când n-am rămas acolo singură și

⁴⁸ *Abergavenny*, melodie lansată de Marty Wilde în 1968.

pierdută. Aveam geamantanul cu mine, plus încă o geantă cu cărți, deci nu eram chiar împovărată, totuși, nici ușor nu-mi era.

Din cele zece lire îmi mai rămăseseră două și zece pence. (Poate că nu pare mult, dar cumpărasem o mulțime de cărți.) M-am întors în gară, unde era un magazin W. H. Smiths, și am cumpărat o hartă făcută de Ordnance Survey⁴⁹, una cu o copertă roz, cu o scară de aproximativ trei centimetri la doi kilometri, care acoperea zona orașului Shrewsbury și a împrejurimilor. (Întotdeauna am crezut că se spune „ordnance”, dar se pare că nu este așa. Ordnance. Ce cuvânt amuzant și ce idee amuzantă. Au topografiat toată țara pentru armată și acum vând hărțile tuturor. Mă rog, oricum nu intenționez să invadez pe nimeni.) M-am întors în parcare și m-am așezat pe o bancă. Am găsit Mickleham, unde se află Old Hall, și m-am gândit că un autobuz care merge spre Wolverhampton va trece și prin apropierea lui, când Daniel a ajuns, în sfârșit. Am fost ușurată văzând Bentley-ul negru intrând în parcare. Am împăturit harta și am pus-o deoparte, dar tot a observat-o.

— Văd că ai cumpărat o hartă.

— Hărțile sunt foarte interesante, să știi, i-am spus stânjenită, deși el ar fi trebuit să fie cel stânjenit, din moment ce întârziase.

Am urcat în mașină. A aruncat un chiștoc pe geam și a pornit. N-ar fi trebuit să facă asta, nici chiar într-o parcare. Este un obicei urât. Ar putea stârni un incendiu. Am fost tare dezamăgită.

Cred că voi cumpăra cât mai multe hărți realizate de Serviciul Național Topografic. Sunt organizate logic. Aș putea colecționa tot setul și să acopăr, astfel, toată țara, în cele din urmă. Apoi voi putea oricând să știu unde mă aflu și unde se situează anumite locuri în raport cu altele. Deși nu-mi vor fi de mare folos dacă o să le las acasă, în timp ce eu o să fiu în cu totul altă parte. Va trebui să mă organizez și să iau cu mine harta locului spre care mă îndrept și, poate, și hărțile care acoperă împrejurimile, ținându-le tot timpul în geantă.

Din Shrewsbury cumpărasem uniforma. Este un orașel, nu un oraș mare, și toate clădirile par construite din aceeași piatră rozalie.

Am ajuns la Old Hall la timp pentru ceaiul și gustarea mai

⁴⁹ Ordnance Survey – Serviciul Topografic Național.

substanțială. Există ceaiul de la ora cinci dacă bei ceai, cu prăjituri, biscuiți și sandvișuri mici alături, dar mai există și ceaiul cu gustare caldă și consistentă. Acum aveau un platou cu gustări calde, adică paste cu brânză și cu șuncă, dar toate celelalte erau reci. Sandvișurile au fost cu ton și castraveți, cu șuncă și pătrunjel și cu brânză și murături. Chiar mi-au plăcut foarte mult. Biscuiții au fost la fel de uscați ca deșertul Kalahari. Și s-au sfărâmat când i-am uns cu unt. Aș fi putut face biscuiți mai buni și la patru ani. N-am spus-o atunci, dar poate că data viitoare îi voi spune uneia dintre mătuși (nu le deosebesc deloc) că mi-ar plăcea să fac și eu o încercare și să fac câțiva biscuiți. Pare genul de lucru cu care ar fi de acord.

N-au vorbit decât despre școală și s-au așteptat să contribui cu noutăți despre profesori și despre situația dormitoarelor. Toate trei au fost în dormitorul Scott și le pasă mult mai mult de asta decât îmi pasă mie. Nu le înțeleg absolut deloc! Sunt femei mature și au propria lor casă – ba chiar o casă impunătoare. Totuși, nu fac absolut nimic. Nu citesc, nu muncesc, nu fac nimic. Organizează vânzări de obiecte la mâna a doua pentru biserică. Și bunica făcea asta, dar pe lângă serviciul de profesor cu normă întreagă. Au grijă de casă și păstrează curățenia, însă asta nu e o slujbă cu normă întreagă pentru trei persoane. Îl plătesc pe tata să administreze proprietatea și finanțele, ca să nu fie ele nevoite s-o facă. Sunt bogate, destul de bogate, așa cred, însă nu pleacă nicăieri și nu fac nimic, doar stau acolo, mănâncă biscuiți oribili și povestesc entuziasmate despre vremea când cele din dormitorul Scott au câștigat cupa. Nu-mi dau seama cât sunt de bătrâne, dar s-au născut înainte de 1940, deci au cel puțin patruzeci de ani și încă le mai pasă de un dormitor idiot în care au stat la școală. Nu se prefac, ca și cum ar vrea să arate că le pasă de mine. Îmi pot da seama de diferență. Continuă discuția și în lipsa mea. De ce stau acolo? Și de ce nu s-a măritat niciuna? Poate că urăsc copiii. Cu siguranță, pentru ele reprezintă o provocare, deși asta nu se pune; dacă și-ar fi dorit, ar fi putut avea copii drăguți din clasa superioară englezăscă, copiii lor, educați și sociabili.

Daniel are *Glory Road* și *Waldo and Magic, Inc.*, despre care spune că sunt amândouă fantasy-uri scrise de Heinlein. Mi-a împrumutat și *The Broken Sword*, de Poul Anderson. Încă mai citesc aventurile lui

Callahan, care sunt extrem de drăguțe, nu la fel ca *Telepath*, de Spider Robinson, totuși, le savurez cu plăcere.

Mâine la biserică, apoi prânzul cu mătușile, după care înapoi la școală, fir-ar să fie!

Luni, 5 noiembrie 1979

Îmi amintesc cât de departe mi s-a părut școala de labirint, dar în secunda în care m-am întors acolo a devenit la fel de prezentă și de invazivă, de parcă n-aș fi fost plecată absolut deloc.

E nostim cât de neimportante sunt evenimentele demne de menționat care s-au petrecut aici în prima jumătate a semestrului. A trecut doar o săptămână, dar s-au întâmplat atât de multe prin comparație cu o săptămână petrecută la școală, încât a părut un an întreg. Totuși, când am fost întrebată despre asta la cursul de franceză, de la prima oră, n-am putut spune decât: „Je visite mon grandpère dans Londres et je visite mon autre grandpère dans Pays de Galles”⁵⁰. Două vizite la bunici, atât. Tot ce-a spus profesoara a fost c-ar fi trebuit să folosesc *en* în loc de *dans*. M-am cufundat în orele de curs ca într-o cadă cu apă caldă, iar acestea s-au închis deasupra mea. Chiar dacă aș fi fost în stare să le povestesc despre Halloween, despre Glorfindel și despre morți, n-aș fi vrut s-o fac.

Glory Road este mai mult decât dezamăgitoare. O urăsc. M-am oprit din citit și am început cartea cu eseuri a lui Asimov luată de la Gill, atât de mult o urăsc. Îl iubesc pe Heinlein, dar e clar că nu se *pricepe* la fantasy. E pur și simplu prostesc. Nimeni n-ar spune „Oh, Scar” și să se înțeleagă „Oscar”, nici măcar nu sună verosimil. Este aproape la fel de proastă ca și coperta, iar asta spune multe, căci coperta este atât de proastă, încât domnișoara Carroll a ridicat din sprâncene când a văzut-o de la biroul ei de bibliotecară aflat în cealaltă parte a încăperii. Este amuzant cum *Triton*, în care este vorba numai despre sex și sociologie, are o copertă cu o navă spațială care explodează, în timp ce *Glory Road*, în care sexul este menționat ici și

⁵⁰ Traducere aproximativă (exprimarea personajului este incorectă gramatical): „L-am vizitat pe bunicul meu în Londra și l-am vizitat pe celălalt bunic al meu în Țara Galilor”.

colo, dar de fapt este doar o poveste de aventuri stupidă, are o copertă ca aia.

S-a organizat un fel de concurs de poezie. Toată lumea pare să creadă c-o să câștig eu, de parcă ar fi de la sine-nțeleș.

Mi-e dor de munți. Nu mi-a mai fost dor până acum, cu excepția momentelor când remarcam cât de neatrăgător de plate sunt locurile pe aici. Însă acum, că am fost acasă și am stat în mijlocul lor pentru o vreme, mi-e dor tot timpul, mai mult decât de ce-a mai rămas în viață din propria mea familie, mai mult decât de posibilitatea de a închide ușa la toaletă. Terenul de aici nu este absolut plat, ci urcă și coboară, și pot vedea munții din nordul Țării Galilor când e senin. Dar îmi lipsesc dealurile îngrămădite în jurul meu.

Marti, 6 noiembrie 1979

Focuri de artificii și un foc de tabără azi-noapte, pe terenul școlii. Am văzut și un grup de zâne de foc. Nimeni altcineva nu le-a mai văzut. Le poți vedea doar dacă deja crezi în ele, ceea ce înseamnă că, cel mai probabil, pot fi văzute de copii. Oamenii ca mine nu încetează să le vadă. Ar fi un *act de nebunie* din partea mea dacă aș renunța să mai cred în ele. Dar o mulțime de copii renunță atunci când cresc, chiar dacă obișnuiau să le vadă. Nu mai sunt copil, deși nu sunt nici adult încă. Trebuie să spun că de-abia aștept.

Vărul meu, Geraint, care este cu patru ani mai mare ca mine, le-a văzut pe zâne când ne jucam împreună în cwm. El avea unsprezece sau doisprezece ani, iar noi aveam șapte sau opt. I-am spus că trebuie să închidă ochii și, când îi va deschide, le va vedea, și chiar le-a văzut. A fost uimit. N-a putut vorbi cu ele, din cauză că el nu vorbea decât în engleză, dar noi am tradus ce a spus el și ce au spus zânele. Probabil că aveam opt ani, fiindcă îmi aduc aminte că am făcut o traducere aproximativă în cel mai pur stil tolkian, iar noi n-am citit *The Lord of the Rings* mai devreme de opt ani. La acea vreme, eram mereu în căutarea cuiva cu care să ne jucăm, de preferat un băiat, din cauză că în cărți acesta este genul de grup care îți trebuie dacă vrei să pășești în altă lume. Credeam că zânele ne vor duce cu ele în Narnia

sau în Elidor⁵¹. Geraint părea un candidat potrivit. Le văzuse pe zâne și fusese fascinat de ele. Le plăcuse, iar ele îl plăcuseră pe el. Însă Geraint locuia în Burgess Hill, în apropiere de Brighton, și își petrecea doar verile în Aberdare, iar vara următoare n-a mai putut să le vadă, a zis că era prea mare ca să se mai joace, amintindu-și ce se întâmplase doar ca pe un joc în care noi ne prefăcuserăm că suntem zâne. Tot ce-și dorea să facă era să joace fotbal. Am fugit și l-am lăsat în grădină cu mingea lui stupidă, supărat, dar nu le-a spus adulților că l-am abandonat. La cină a povestit ce zi plăcută a avut jucându-se cu mingea. Bietul Geraint!

De dimineață am primit o scrisoare, pe care n-am deschis-o, și, de asemenea, o scrisoare de la Sam. M-a întrebat dacă mi-a plăcut Platon și dacă am găsit și altceva scris de el. Sam scrie la fel cum vorbește. O să-i răspund duminică. Nu există nimic de Platon în biblioteca școlii. Am întrebat-o pe domnișoara Carroll, iar ea mi-a spus că nu se predă limba greacă în școală, deci nimeni nu cere așa ceva. Aș putea avea o problemă cu împrumutul interbibliotecii, din cauză că nu cunosc numele niciunui traducător, ba chiar nici vreun titlu de carte. Dar aș putea comanda titlurile trecute în *Banchetul*, firește, așa că asta voi și face.

Penguin este cea mai bună editură atunci când vine vorba de menționarea altor titluri, chiar dacă nu sunt publicate de ei. Am o grămadă de titluri de comandat sâmbăta asta, pentru că în *Up the Line* am găsit o întreagă listă de titluri de Robert Silverberg. De asemenea, am de gând să comand *Beyond the Tomorrow Mountains*. Sylvia Engdahl a scris această carte minunată, *Heritage of the Star*, iar Puffin, editură ce face parte din grupul Penguin, a publicat-o, și eu am citit-o. Este vorba despre oameni care trăiesc influențați de o mulțime de superstiții, dar e și despre tehnologie, pe care ei o consideră magie! Acești oameni sunt asupriți de Cărturari și de Tehnicienii, iar cine nu gândește cum trebuie este declarat Eretic. De fapt, sunt coloniști pe o altă planetă, însă ei nu știu asta și este pur și simplu genial! În această poveste există o profeție, că atunci când li se va permite să dobândească cunoașterea, când totul va reveni pe

⁵¹ Tărâm imaginat de Alan Garner (n. 1934) în romanul cu același nume.

făgașul normal, vor pleca „Dincolo de Munții de Mâine”, și există și o urmare cu acest titlu, dar n-am văzut-o pe nicăieri, deși o caut de foarte multă vreme.

Concursul de poezie se desfășoară la nivel național. Toată lumea de la Arlinghurst trebuie să scrie un poem, apoi se va alege cel mai bun poem din fiecare clasă și-l vor trimite mai departe. Nu-mi vine să cred că lumea crede c-o să câștig. În regulă, realistic vorbind, voi fi cea mai bună din seria inferioară sau, poate, din întreaga grupă, dar asta pentru că standardele de examinare de aici nu sunt deosebit de ridicate. Totuși, să fiu cea mai bună dintre toții elevii de cincisprezece ani din toată țara? În niciun caz. Celei mai bune din școală i se vor acorda cincizeci de puncte bonus. Asta entuziasmează pe toată lumea. Cele mai bune o sută de poeme din toată țara vor fi publicate într-un volum, iar cel mai bun dintre toate câștigă o sută de lire și o mașină de scris. Chiar mi-ar plăcea o mașină de scris. Nu că aș ști s-o folosesc, dar la reviste trebuie să trimiți texte scrise la mașină.

Deirdre a venit la mine ezitând, în timpul mesei de prânz, și s-a așezat la un scaun distanță, ca din întâmplare, însă purtându-se atât de stupid încât mai toate fetele au observat-o. Arăta speriată, biata de ea, dar hotărâtă.

— Mama mi-a spus c-ar trebui să stau pe lângă tine, mi-a șoptit.

— Bravo ei, am zis pe un ton normal.

— O să mă ajuți cu poemul? m-a întrebat.

Așa că, în timp ce ne facem temele, o voi ajuta să scrie un poem, ceea ce probabil înseamnă că-l voi scrie eu. Încă nu l-am scris pe-al meu, deși mai am destul timp până vineri.

Joi, 8 noiembrie 1979

Am scris un poem pentru Deirdre și am fost destul de mulțumită de el. Dar ieri, când citeam *Waldo and Magic, Inc.* (care este, de fapt, alcătuită din două nuvele destul de diferite), domnișoara Carroll a venit la mine cu un teanc de cărți de poezie modernă, pe care credea că mi-ar plăcea să le răsfoiesc.

Se pare că poezia a avansat de la Chesterton încoace. Cine s-ar fi gândit? Cu siguranță, nu bunica și nimeni altcineva din vreuna dintre școlile pe care le urmasem eu. Am văzut o strofă dintr-un poem scris

de Auden pe care îl citase Delany, dar nu mai auzisem de T. S. Eliot sau de Ted Hughes. M-am cufundat în lumea lui Eliot și am întârziat la ora de latină, primind astfel un punct penalizare. M-am răzbunat traducându-l pe Horațiu exact în stilul lui Eliot, iar profesoara n-a mai putut comenta, pentru că respectasem originalul întocmai.

Am scris un poem pentru concurs. Nu sunt chiar mulțumită de el. L-am făcut față cu brio lui Chesterton, chiar m-am descurcat bine, dar nu mă simt stăpână pe situație. Este un poem despre războiul nuclear, despre boala ulmilor olandezi și despre cum ar trebui să ajungem în spațiu, cât încă mai putem.

Se pare că există un poem lung al lui T. S. Eliot, care se cheamă *Patru cvartete*, pe care nu l-am găsit la școală. O să-l comand și pe ăsta, sâmbătă. Potrivit domnișoarei Carroll, T. S. Eliot lucra într-o bancă atunci când scria *Tărâmul pustiit*, din cauză că meseria de poet nu aduce bani.

„Beznă, beznă, beznă...”⁵² „Acelea-s perle care au fost ochii lui. Frânturile acestea le-am țărnut pe lângă rumurile mele”.⁵³

Vineri, 9 noiembrie 1979

Nu mai pare un lucru atât de îngrozitor că ulmii se usucă acum, când e toamnă, și toți copacii par pe moarte.

Altă scrisoare. Va trebui să le ard și pe astea. Aproape că îmi doresc să aflu dacă a spus ceva despre ce am făcut eu. Mi-ar plăcea să am o confirmare. Deși știu că a funcționat.

Am predat poemul. Domnișoara Lewes s-a uitat la el, dar n-a zis nimic. Domnișoara Gilbert, care predă engleza celor din clasa a unsprezecea, va evalua toate poemele.

Sper că mă vor aștepta câteva cărți mâine, la bibliotecă, mai ales că aproape am terminat tot ce mai aveam de citit. Recitesc *Nine Princes in Amber*.

Continui să o visez pe Mor. Visez că se îneacă, iar eu nu sar după

⁵² Vers din poemul *East Coker*, trad. Sorin Mărculescu, în *Opere poetice*, T. S. Eliot, Editura Humanitas, București, 2011.

⁵³ Vers din poemul *Tărâmul pustiit*, trad. Mircea Ivănescu, în *Opere poetice*, T. S. Eliot, Editura Humanitas, București, 2011.

ea. Visez c-o împing în fața mașinii, în loc să încerc s-o salvez. Ne-a lovit pe amândouă. Sunt mereu conștientă de asta, dar nu și în vise. Visez că o îngrop de vie în mijlocul labirintului, aruncând pământ peste ea în timp ce se zbate, iar pământul îi acoperă părul.

Totul s-a întâmplat exact cu un an în urmă. Am tot încercat să nu mă gândesc la asta, însă amintirile nu-mi dau pace.

Sâmbătă, 10 noiembrie 1979

Am mers în oraș cu autobuzul, anticipând cu încântare momentul în care aveam să ajung la bibliotecă. La gândul ăsta mi se păreau drăguțe până și străzile cenușii și umede, dar mai era totuși cale lungă până acolo. Burnița, iar cerul era apăsător și nemișcat.

Bibliotecarul a fost un pic șocat când a văzut cât de multe cărți voiam să comand, însă n-a făcut decât să-mi întindă un teanc de formulare, pe care să le completez. Mă așteptau o mulțime de cărți! apoi am coborât spre librărie și am cumpărat *Patru cvartete*, *Crow*, de Ted Hughes și *Dragonsinger*, de Anne McCaffrey. Am mai cumpărat și o cutie de chibrituri.

N-am cumpărat o carte cu titlul *Lord Foul's Bane*, de Stephen Donaldson, care are îndrăzneala să se compare pe sine pe coperta unu cu „Tolkien în formă maximă”. Coperta a patra atribuie citatul lui *Washington Post*, un ziar ale cărui citate vor condamna pentru mine orice carte de acum încolo. Cum îndrăznesc? Și cum îndrăznesc editorii? Nu este o comparație pe care s-o facă oricine, decât dacă spune: „Prin comparație cu Tolkien în formă maximă, aceasta este lipsită de valoare”. Adică, ai putea spune asta chiar și despre cărți geniale precum *A Wizard from Earthsea*. Mă aștept ca *Lord Foul's Bane* (oribil titlu, sună ca un roman cu Conan) să fie mai degrabă ceva de genul Tolkien în cea mai proastă formă, ceea ce ar fi valabil pentru începutul romanului *The Silmarillion*.

Treaba cu Tolkien, și mă refer aici la *The Lord of the Rings*, este că totul e perfect. Este o lume complexă, care te acaparează cu totul, o adevărată călătorie. Nu este, sunt destul de sigură, reală, dar asta o face și mai extraordinară, faptul că cineva a putut s-o creeze. Citind-o, se schimbă totul, îmi amintesc când am terminat *The Hobbit* și i-am pus-o în mână lui Mor, spunându-i: „Citește-o. Este destul de

bună. Nu cumva mai e una de genul ăsta pe-aici, pe undeva?” Și îmi amintesc că am găsit-o – am furat-o din camera mamei. Când ușa era deschisă, lumina de pe hol cădea pe rafturile cu autori ale căror nume începeau cu R, S și T. Ne era mereu teamă să intrăm acolo. Ne gândeam că ea s-ar putea ascunde în întuneric ca să ne prindă. A făcut așa o dată, când Mor puneă înapoi *The Crystal Cave*, de Mary Stewart. De obicei, dacă luam una dintre cărțile ei, deranjam cărțile de pe raft, ca să nu se cunoască. Dar cu *The Lord of the Rings*, fiind într-un singur volum mare și gros, nu a mers. Am fost îngrozită că va observa. Eram gata să n-o mai iau. Dar ori nu și-a dat seama, ori nu i-a părut – sau mai degrabă era plecată pe undeva cu unul dintre iubiții ei.

N-am mai zis nimic despre ceea ce intenționez de fapt să vorbesc.

Cititul te face să te simți prezent în mijlocul acțiunii. E ca și cum ai găsi o fântână magică într-un deșert. Are de toate. (Mai puțin senzualitate, a zis Daniel. Dar îl are pe *Limbă de Vierme*.)

Este o oază pentru suflet. Chiar și acum mă pot retrage oricând pe Pământul de Mijloc să fiu fericită.

Cum poți compara orice altceva cu asta? Nu-mi vine să cred ce arrogant e Stephen Donaldson!

Duminică, 11 noiembrie 1979

Am ieșit pe geamul de la dormitor la miezul nopții, am făcut un cerc și am dat foc scrisorilor. Nu m-a văzut nimeni. Am făcut un cerc din obiectele care zăceau în jur, frunze, crenguțe și pietre, am pus în interior frunza de stejar, bucata mea de lemn și piatra din buzunar, pe care o am de pe plaja din Amroth. Simțeam că funcționează, era ca și cum aș fi stat sub o umbrelă. Mai întâi am citit scrisorile. Voiam să știu ce avea de spus. La fel de bine aș fi putut să nu mă deranjez. Singurul lucru pe care l-a spus despre ce am făcut a fost: „Întotdeauna ai fost cea care a semănat cel mai mult cu mine” – ei bine, un om de zăpadă seamănă mai degrabă cu un nor decât cu un morman de cărbuni, însă nici norul, nici mormanul de cărbuni nu se aseamănă prea bine cu omul de zăpadă. Am împăturit scrisorile și am făcut o pagodă din ele, după care le-am dat foc. Nu m-am uitat la poze, dar am văzut că erau câteva.

Am împrăștiat cenușa, așa că n-am lăsat nicio urmă. Apoi am luat piatra pe care o țineam de obicei în buzunar, am ridicat-o deasupra capului, în lumina lunii (lună în al treilea pătrar, nu știu sigur dacă e corect), și am încercat să realizez o protecție împotriva viselor rele. Nu știu dacă a funcționat. Am luat piatra și bucata de lemn și am plecat.

M-am cățărat înapoi și m-am băgat în pat. Toată lumea dormea. Lumina lunii cădea pe fața lui Lorraine. Arăta bizar de frumoasă și, de asemenea, îndepărtată, de parcă era moartă, de parcă era moartă de secole și acum ajunsese o statuie din marmură, pe propriul mormânt.

Singura problemă cu privire la trimiterea acestor scrisori este că va trebui să continui să le ard. Târziu în noapte este cu siguranță ideea cea mai bună, fiindcă atunci nu sunt oameni prin preajmă.

Deirdre mi-a dat o brioadă – o brioadă din Finefare, cu glazură de zahăr, foarte lipicioasă și dulce. Sunt ambalate câte șase, așa că le-a oferit mai multor persoane, dar eu tot am apreciat gestul. Este plăcut să nu te simți ca un adevărat paria.

I-am scris lui Daniel despre Cărciuma lui Callahan și despre aroganța lui Stephen Donaldson. I-am scris lui Sam despre Platon și despre faptul că am mai comandat cărți scrise de el. I-am spus și despre *The Last of the Wine*, pentru că s-ar putea să-i placă, deși de obicei nu-i plac romanele. I-am scris bunicului despre trecerea prin Abergavenny și despre dorul de munți, despre toate jocurile cu mingea care se joacă pe aici și despre cât de mult mi-ar plăcea și mie să mă alătur lor dacă aș putea alerga. Îmi *amintesc* cum era să alerg. Tot corpul meu își amintește. Este o memorie cinetică, dacă așa s-o spune. L-am cam mințit când i-am spus că mi-ar plăcea să fac sport. Îmi place să stau în bibliotecă și să citesc și urăsc faptul că sporturile sunt atât de importante pentru fete. Sunt complet triviale. Ceea ce îmi place mie este să arunc o minge și să alerg după ea, nu să-mi dau suflul pentru scor.

Care e faza cu mine și cu Anne McCaffrey și oare de ce am cumpărat mai întâi cea de-a doua carte? *Dragonsinger* este urmarea unei cărți pe care n-am văzut-o niciodată, care se numește *Dragonsong!* Oricum, am citit-o. Este ciudat de ușurică în comparație cu celelalte două. Acțiunea se desfășoară în Pern, dar nu e o carte

despre Pern, dacă are vreun sens ceea ce spun. Mi-ar plăcea o șopârlă-de-foc.

Sau un dragon, mai degrabă. M-aș avânta în picaj, călare pe dragonul meu albastru, iar el ar sufla flăcări și ar arde școala din temelii!

Luni, 12 noiembrie 1979

Poemul lui Deirdre a câștigat concursul de poezie la nivel de școală.

În ciuda faptului că eu l-am scris, sunt șocată. Toată lumea se aștepta să câștig, chiar și eu însămi. Ce a fost în neregulă cu poemul meu? Presupun că domnișoara Gilbert este o tradiționalistă. Nimeni n-a spus nimic, iar eu am felicitat-o pe Deirdre împreună cu celelalte fete, deși m-am simțit umilită public. (Pe de altă parte, chiar eu am scris acel poem și măcar Deirdre știe asta.)

Mărti, 13 noiembrie 1979

Deirdre a venit la mine după ce am terminat temele și m-a târât afară, ca să putem discuta fără să fim auzite. A început să plângă și era incoerentă, dar ceea ce voia, mă gândesc, era să spună că n-ar fi trebuit să-i dau ei creația mea cea mai bună. Ei bine, nu i-o dădusem. Dar ea crede că i-am dat-o, fiindcă a câștigat. E prima dată când câștigă ceva. Nu cred că a mai câștigat vreodată un punct bonus, poate doar când a înscris vreun gol. I-am spus că merită. S-a așezat lângă mine la micul dejun și mi-a oferit, generoasă, cârnatul ei, pe care l-am luat, nu pentru că ar fi fost o insultă, ci pentru că mi-era foame.

Fetele din dormitorul Wordsworth sunt extrem de mândre de ea. Sandra Mortimer, șefa dormitorului, o roșcată ai cărei ochi sunt mereu umezi și roșii, i-a vorbit personal lui Dierdre, care aproape a leșinat de cât de onorată se simțea.

Citesc *The Shockwave Rider*, de Brunner. Este foarte bună, dar nu se compară cu *Stand on Zanzibar*. Mă întreb cum este să fi scris capodopera ta absolută și să știi că n-o să mai fii niciodată în stare de așa ceva?

Aceasta este povestea adevărată și completă despre cum eu și Deirdre am primit câte un punct penalizare azi-dimineață.

Ne aflam în baie, o încăpere în care sunt înșirate douăsprezece dușuri, cu o presiune destul de rezonabilă și cu apă caldută, dar a cărei temperatură variază. Acolo fac baie zilnic. Există apă caldă, adică apă care nu e rece ca gheața, între orele șapte și opt atât dimineața, cât și seara. Sunt dușuri și lângă sala de gimnastică, la care trebuie să mergi obligatoriu după fiecare meci, dar apa de acolo este rece. Majoritatea fetelor doar dau fuga prin ele și stropesc pe toată lumea. Ca să te speli serios trebuie să faci asta la prima oră a dimineții sau seara târziu. Probabil că e paradisul lesbienelor, pentru că vezi mereu în fața ochilor fete dezbrăcate fâțându-se de colo-colo.

Cred că de dimineață erau vreo cincisprezece fete în duș, concurând toate pentru apa cu țârâita. Eu și Deirdre împărțeam un cap de duș și contam pe statutul meu de leproasă pentru a-l păstra doar pentru noi. Am văzut-o pe Shagger aruncând câteva priviri în direcția noastră, de parcă s-ar fi căit pentru faptul că se ferea de mine. În timp ce ieșeam de sub jetul de apă pentru a-mi șampona părul, Deirdre a spus râzând:

— Îți cresc sânii.

— Nu-i adevărat! am zis eu automat, înainte să mă uit.

Apoi m-am uitat în jos și am văzut că avea oarecum dreptate. Am avut un soi de bobocei multă vreme. Dar la fel avea și mama, așa că m-am gândit că ai mei vor fi tot așa, dar acum erau umflați și parcă se țuguiau. O mulțime de fete din grupa noastră aveau deja sâni destul de mari. Nu e cine știe ce diferență, ca în cazul părului pubian, ceea ce am și eu, mai întunecat la culoare decât părul de pe cap, sau ca în cazul menstruației, ceea ce au aproape toate fetele de aici. Mie mi-a venit deja ciclul de doi ani. M-am temut că asta mă va împiedica să mai văd zânele, dar n-a contat, indiferent de ce credea C. S. Lewis despre pubertate.

— Ai nevoie de sutien, a zis Deirdre.

— Ba nu! am ripostat imediat.

Am împins-o de sub duș și mi-am clătit părul. În timp ce șamponul

se scurgea din păr, am privit în jos, spre sânii mei încă nedezvotați.

— Hei, Dee, crezi că au cumva o formă urâtă?

Ea râdea atât de tare, încât de-abia mai putea respira. Fetele au început să se uite la noi ca să-și dea seama ce era atât de amuzant.

— Nu, pe bune, am spus eu încet, dar așteptând un răspuns. Au un fel de formă de pară. Sânii altor fete n-au forma asta.

M-am uitat în jur, la celelalte fete de la dușuri, și niciuna nu avea sânii de forma pe care o aveau ai mei.

— Sunt în regulă, a spus Deirdre.

— Hei, Posomorâto, ce e așa amuzant? a întrebat Lorraine.

— Comunista a făcut o glumă grozavă, i-a răspuns Deirdre.

Unele fete terminaseră cu spălatul și se înfășurau în prosoape, iar acum începuseră să cânte „Jake the Peg”. M-am uitat urât la ele, însă n-a funcționat din cauza apei.

Eu și Deirdre am rămas împreună sub șuvoiul de apă.

— Sunt în regulă, a șoptit ea. Arată ciudat pentru tine din cauză că tu îi privești de sus în jos. Dacă i-ai putea privi așa cum îi văd ceilalți, ți-ai da seama că sunt la fel ca ai celorlalte fete.

— Într-o oglindă, am zis.

— Ar trebui să zici „Oglindă, oglinjoară”, așa cum zice Karen, a râs Deirdre.

— Rahat! am spus eu, folosind un alt cuvânt cu care școala nu era de acord.

Singura oglindă se află deasupra șirului de chiuvete de la toalete, acolo unde ne spălăm pe dinți și ne pieptănăm. Este o oglindă lungă dreptunghiulară fixate în perete, cu tuburi de neon montate deasupra.

— Haide! i-am zis.

Deirdre a chicotit și a înșfăcat prosopul, iar eu l-am luat pe al meu și mi l-am înfășurat în jurul corpului, ca pe o mantie. Am pus săpunul și șamponul înapoi în săculețul pentru burete, pentru că altfel cineva ar fi putut să mi le fure sau să-mi verse șamponul în scurgere, cum mi se întâmplase cu gelul de duș în prima săptămână, atunci când îl lăsasem în baie.

Am mers la toalete, care erau lipite de încăperea în care se aflau dușurile. Acolo nu mai era nimeni, ceea ce era ușor de observat din

moment ce cabinele toaletelor nu au uși. Am lăsat jos săculețul pentru burete și mi-am înfășurat prosopul în jurul capului, ca pe un turban. Este o aptitudine folositoare, pe care am deprins-o de la Sharon. Dacă îi faci un pliseu, rămâne fix. Sharon are păr lung și rebel și, chiar și așa, reușește să și-l prindă în prosop. Deci prosopul meu era înfășurat în jurul capului, iar al lui Deirdre în jurul umerilor, în rest, eram goale.

Am observat dintr-o privire că oglinda era inutilă. Ne reflecta fețele și gâturile, dar nimic aflat mai jos, cum erau sânii.

— Poate dacă ne-am urca pe ceva, a zis Deirdre, uitându-se-n jur.

— N-avem cum, am spus. Doar dacă ne urcăm pe scaunele toaletelor, dar atunci am fi prea sus.

— Hai să încercăm! a zis ea.

Așa că am lăsat în jos capacele de la veceuri și ne-am suit pe ele. Am văzut că suntem prea sus, după care am încercat să ne ghemuim, ca să ajungem la înălțimea potrivită, aproape goale, balansându-ne periculos și chicotind, fiindcă era de-a dreptul amuzant. Și atunci una dintre elevele de serviciu a venit să afle ce e cu tot acel zgomot.

Joi, 15 noiembrie 1979

Ori vraja de protecție împotriva viselor n-a funcționat, ori ea nu mai trimite vise, iar ele vin din subconștientul meu.

Noaptea trecută am visat că mama plănuia să ne despartă. Urma să se mute în Colchester, în Essex, și să o ia și pe Mor, pentru că, zicea ea, Mor era mai supusă, iar eu nu eram deloc ascultătoare, plus că mă împotriveam, spunând că prefer să rămân acolo. Noi protestam și ne luptam. O trăgea pe Mor cu forța, în timp ce eu plângeam și mă agățam de ea. Într-o anumită privință, era exact opusul a ceea ce se petrecuse în labirint. Eu n-o lăsam să plece, iar mama încerca s-o tragă după ea, în timp ce Mor începea să se preschimbe în alte lucruri și eu trebuia s-o țin. Nu puteam suporta gândul despărțirii și intenționeam să mă plâng în fața tuturor, în fața întregii familii, că era ceva de nesuportat și că era de datoria lor să nu lase să se întâmple asta. Ei au lăsat-o pe mama nepedepsită atâta timp fiindcă nu voiau să accepte ideea că e nebună, așa consideram eu. Mor urla și se agăța de mine! Apoi m-am trezit. Pentru o clipă, am simțit un fior de

ușurare că totul fusese un vis, dar a urmat imediat gândul că realitatea era mult mai rea. Oamenii pot veni *înapoi* din Colchester. (N-am idee de ce Colchester.) Iar eu nu știu ce înseamnă să fii mort.

Citesc *Imperial Earth*, de Arthur C. Clarke. Are atât de multe răsturnări de situație adorabile, dar specifice science-fictionului. Nu se compară cu *Childhood's End* sau cu *2001*, dar e tot ce-mi doresc pentru astăzi. Mai sunt câteva cărți de Clarke pe care nu le-am găsit, dar le-am trecut pe lista de săptămâna asta.

Mă întreb, oare or fi zâne și în spațiu? Într-un fel, este o probabilitate mai mare să se afle în universul creat de Clarke, decât în cel creat de Heinlein, chiar dacă ingineria lui Clarke pare la fel de stabilă. Mă întreb dacă este din cauză că e britanic. Lăsând la o parte spațiul, oare or avea zâne în America? Și, dacă au, oare toate vorbesc galeza, pretutindeni?

Vineri, 16 noiembrie 1979

O scrisoare în dimineața asta. N-am deschis-o și nici n-am de gând.

Astăzi, când se ruga, Deirdre a zis „reînviere” în loc de „înviere” la sfârșitul Crezului. În timpul rugăciunii, aducându-mi aminte de „învierea morților/Și viața veacului ce va să vie”, m-am gândit la cum se leagă asta de ceea ce am văzut în noaptea de Halloween. Pe de o parte, cum are loc învierea dacă morții mășăluiesc prin vale și pătrund în deal? Pe de altă parte, care este rolul religiei aici? Unde este Iisus? Zânele au fost acolo, dar nu am zărit niciun sfânt, nimic. Murmuram Crezul fără măcar să mă gândesc la el ca lumea.

Trebuie să recunosc că am fost destul de supărată pe Dumnezeu de când a murit Mor: pare că El nu face nimic și nu oferă niciun ajutor. Presupun că este la fel ca și cu magia, nu-ți poți da seama dacă a făcut sau nu ceva, sau de ce, ca să nu mai vorbesc de căile misterioase prin care acționează. Dacă aș fi omnipotentă și omniscientă, eu n-aș fi naibii atât de criptică! Bunica obișnuia să spună că nu-ți poți da seama când lucrurile funcționează așa cum ar trebui. Înainte credeam asta, pe când ea era în viață, dar, după ce a murit, după ce a murit și Mor, nu știu ce să mai cred. Nu că n-aș crede în Dumnezeu, doar că nu m-am simțit niciodată foarte dornică să îngenunchez și să venerez

pe cineva care-și dorește ca eu să cred că „fără îndoială universul este organizat așa cum ar trebui”⁵⁴. Pentru că nu pot face asta. Cred că trebuie să fac ceva în legătură cu organizarea universului, din cauză că pe planetă există lucruri care au evident nevoie de atenție urgentă, cum ar fi faptul că americanii și rușii ar putea arunca lumea în aer în orice moment și boala ulmilor olandezi, foametea din Africa sau, bineînțeles, mama. Dacă aș fi lăsat universul doar în seama lui Dumnezeu, mama ar fi înhățat o bucată din el încă de anul trecut. Și dacă planul lui Dumnezeu de a o opri ne include pe noi, pe zâne, moartea lui Mor și schilodirea mea, ei bine, dacă aș fi fost omnipotentă și omniscientă, cred că aș fi putut elabora un plan mai bun. Loviturile de fulger sunt întotdeauna la modă.

Citesc *The Broken Sword* și sunt momente când cred că zeii ăia ar fi mult mai ușor de venerat. Fără a uita să menționez că sunt și mult mai umani. Să te amesteci așa în viața oamenilor! Mai degrabă ca zânele. (Ce sunt zânele? De unde vin?)

Dar nu vreau să-i provoc bunicului încă un atac cerebral, așa că merg în continuare la biserică, mă rog alături de celelalte fete de la școală și mă spovedesc chiar dacă nu știu cum se împacă toate astea unele cu altele. Totuși, nu e o discuție pe care s-o port vreodată cu un preot.

La zâne nu se pune problema credinței. Ele se află chiar acolo. Poate că nici nu-ți remarcă prezența, dar sunt chiar în fața ta și te poți contrazice cu ele. Zânele știu o mulțime despre magie și despre cum funcționează lumea și sunt de acord să intervină în ordinea lucrurilor. Aș putea face ceva magic. Mă pot gândi la o mulțime de lucruri utile. Aș putea face o vrajă mult mai bună contra coșmarurilor. Și chiar mi-ar plăcea un karass!

Sâmbătă, 17 noiembrie 1979

Șapte cărți mă așteptau la bibliotecă. Mă întreb ce se întâmplă dacă sunt mai mult de opt? Astăzi era bibliotecara și m-a lăsat să-mi

⁵⁴ În original *no doubt the universe is unfolding as it should*. Vers din poemul *Desiderata* apărut în 1927, scris de Max Ehrmann (1872-1945) și recunoscut ca rugăciune de religia protestantă (n. r.).

completez singură formularele pentru împrumutul interbiblioteci. Dacă voi continua să comand în jur de cincizeci de cărți pe săptămână, voi depăși numărul de opt cărți din fiecare sâmbătă. Mă întreb dacă mi s-ar da voie să ies în oraș într-o seară din cursul săptămânii. Unele fete ies când au lecții de muzică. Poate că ar fi o idee să-nvăț să cânt la un instrument și, în felul ăsta, să pot ajunge la bibliotecă, deși sunt atât de jalnică în materie de muzică, încât s-ar putea să nu meargă. Oare există o altă activitate extrașcolară care să-mi permită să ies? Aș putea s-o întreb pe domnișoara Carroll.

N-aveam niciun ban, dar am intrat oricum în librărie. Am aflat că pădurea de vizavi se numește Codrul Braconierului – este trecută pe hartă – și m-am dus acolo ca să ard scrisoarea pe care am primit-o ieri. Am intrat în pădure și am făcut un cerc. Nimeni nu m-a văzut, cu excepția câtorva zâne indifferente. N-am citit scrisoarea. Nici măcar n-am deschis-o. Pentru că era doar o scrisoare și plicul era destul de gros, n-am mai făcut un foc, ci am aprins un colț și am aruncat scrisoarea pe pământ. Aproape că mi-a luat foc părul atunci când s-a aprins mai repede decât m-am așteptat, așa că nu voi mai proceda la fel data viitoare.

Era frig, dar nu ploua. Era pentru prima oară când ieșeam în oraș și nu ploua, după mult timp. Am încercat să stau pe banca pe care citisem *Triton* și să citesc *Born With the Dead*, dar vântul era prea rece. Nu prea mă deranjează frigul, ceea ce mă deranjează este că zilele sunt atât de scurte. S-a întunecat înainte să vină vremea să mă întorc la școală.

Am aruncat o privire prin librărie și am văzut câteva cărți pe care mi-aș dori să le cumpăr când voi avea din nou bani sau, dacă nu, să le comand la bibliotecă. Am găsit o carte pentru adulți, scrisă de Alan Garner, care se numește *Red Shift*. Mă întreb despre ce-o fi vorba. Are o copertă ciudată, cu o piatră și cu o lumină, care nu dezvăluie nimic. Dacă îi spun lui Daniel că vreau s-o cumpăr, probabil că-mi va trimite niște bani, doar dacă nu cumva alea zece lire ar fi trebuit să-mi ajungă până la Crăciun. Ei, dacă așa stau lucrurile, atunci mi-o pot comanda.

Fiindcă se întunecase, dar nu doream să mă întorc și nici n-aveam bani să intru în cafenea și să mă prefac că beau ceai, am dat o raită pe

la celelalte magazine din oraș. Am intrat la Woolworths, de unde am șterpelit o pudră de talc și un Twix. O fată de la orfelinat, pe nume Carrie, care șterpelea lucruri tot timpul, îmi arătase cum se face. Este destul de ușor, atâta timp cât rămâi calm. Nimeni nu mă bagă pe mine în seamă. N-aș lua, totuși, o carte. Aș șterpeli de la Woolworths, dacă ar vinde cărți, însă nu dintr-o librărie, decât dacă aș fi într-adevăr *disperată*.

Am intrat la C&A, ca să mă uit la sutiene. N-am probat niciunul. Sunt mai scumpe decât aș fi crezut, iar mărimile sunt foarte complicate. Mătușica Teg ar trebui să știe cum stă treaba cu ele.

La Smiths am văzut-o pe Gill uitându-se la viniluri. Pe mine nu mă interesează vinilurile absolut deloc, ba chiar asociez interesul pentru muzica pop cu chestiile despre care spunea ea că le disprețuiește, adică modalitățile prin care încearcă fetele să-i facă pe băieți să se arate interesați de ele. Dar am intrat ca s-o salut. Se uita la un disc numit *Anarchy in the U.K.*, scos de o trupă numită Sex Pistols. Avea o copertă foarte urâtă, dar sunt destul de interesată de anarhism de când am citit *The Dispossessed*. Cred că ar fi mult mai plăcut să trăiești pe Anarres. Gill a zis că n-ar fi pentru că părinții noștri n-ar avea bani și noi n-am avea avantaje. I-am spus că toată lumea ar avea aceleași avantaje. Nu i-am zis că oricum familia mea nu este la fel de bogată ca a celorlalte fete. Am întrebat-o de ce ar trebui noi să avem parte de o educație mai bună decât cei care nu-și permit să studieze la Arlinghurst.

Gill a cumpărat discul, deși n-o să aibă unde să-l asculte până la Crăciun, așa că nu-i văd rostul.

Pe drumul către școală am vorbit despre Leonardo. Se pare că, pe lângă faptul că a pictat Mona Lisa, a fost și om de știință, a inventat elicopterele, a studiat fosilele și a ținut un jurnal. Gill are o carte despre viețile oamenilor de știință, pe care a zis că mi-o împrumută. Un gest foarte drăguț din partea ei, deși nu prea e genul meu de carte. Ea e un pic – nu știu cum să zic. Nu este proastă, ceea ce e un lucru îmbucurător, și nu-i este teamă să discute cu mine, dar pare o persoană cam insistentă, ceea ce poate fi puțin neplăcut. Am impresia că urmărește ceva.

Am împărțit Twix-ul cu Deirdre. Nu i-am spus că l-am șterpelit.

Duminică, 18 noiembrie 1979

I-am scris bunicului. Când o să am bani, o să-i cumpăr o felicitare în care să-i urez însănătoșire grabnică. I-am povestit despre note (plictisitor de bună la toate materiile, mai puțin, ca de obicei, la matematică) și despre vreme. I-am scris lui Daniel, mai mult despre *Imperial Earth* și despre *The Shockwave Rider*, dar l-am menționat și pe Garner. Mi-aș dori să-mi dea mai mulți bani de buzunar, așa cum au majoritatea fetelor. Așa aș ști mereu câți bani pot să cheltuiesc. I-am scris mătușicii Teg despre problema cu sutienul, foarte atentă să nu-i cer bani, de fapt precizând să nu-mi trimită bani, pentru că n-ar fi corect. Voiam doar să știu cum stă treaba cu mărimile. Există un număr și o literă. Probabil c-aș putea s-o întreb pe Deirdre sau poate chiar pe Gill, dar aș prefera să n-o fac.

Nicio brioșă astăzi.

Mărti, 20 noiembrie 1979

Colet de la Daniel în dimineața asta, cu *City*, de Clifford Simak, și cu *Dune*, de Frank Herbert, însă niciuna nu mă atrage prea tare. Ce bine e să ai multe cărți de citit! De asemenea, încă zece lire. Nu știu ce să zic, dacă îmi va trimite zece lire de fiecare dată când spun că vreau să cumpăr o carte, cred că e un lucru bun, dar nu pot fi nici sută la sută sigură. Am vorbit cu Deirdre despre asta, deși a fost greu să deschid subiectul, din moment ce banii și banii de buzunar reprezintă unul dintre acele subiecte tabu despre care se presupune că nu ai voie să vorbești decât pe ocolite. Totuși, când a început să vorbească, de-abia am mai putut s-o opresc.

— Primesc două lire de câte ori ne întoarcem aici. Mama spune că n-am nevoie de bani pentru că deja mi se oferă totul, însă asta e o prostie. Știu că ai observat că-ți împrumut mereu săpunul. Așa că săpunul, șamponul și toate lucrurile astea trebuie să le iei de la magazin. Chiar și un măr, dacă ai nevoie. Și dacă nu cumperi brioșe niciodată, toată lumea va spune că ești rea sau mai rău, o să știe că ești săracă și o să te privească de sus. Înainte de vacanță, Karen mi-a cumpărat o brioșă și mi-a zis pe un ton foarte lingușitor: „Știu că tu n-o să poți să-mi întorci favoarea, dar nu-ți face griji pentru asta”. Așa

că am cumpărat briose în prima săptămână după vacanță.

Am observat, pentru că mi-a cumpărat și mie o brișă.

— Nu e nevoie să-mi cumperi și tu o brișă la rândul tău, serios, i-am spus. Deși normal că mi-ar plăcea să primesc una.

— Majoritatea fetelor primesc o liră pe săptămână sau chiar două. Nu știu cum se vor descurca dacă bancnotele de o liră se vor schimba cu monede de o liră, fiindcă banii sunt trimiși în scrisori. Nimeni nu discută despre câți bani primește cu exactitate, din cauză că e vulgar să aduci în discuție astfel de chestiuni personale.

Este vulgar să aduci în discuție astfel de chestiuni personale, dar ce model de mașină are tatăl tău, ce slujbă are, ce casă are și ce haină de blană poartă mama ta sunt chestiuni obișnuite de adus în discuție! Eu nici măcar nu știam că există diferite tipuri de blănuri, și nici atât care sunt mai bune. Prima dată când m-au întrebat am spus de vulpe, la întâmplare, ceea ce a părut verosimil, deși Josie a vrut să știe dacă de vulpe albă sau doar de vulpe roșcată. Capcana din întrebarea ei a fost atât de evidentă, încât mi-am dat seama imediat că vulpea albă este varianta mai bună. Firește, mama n-are nicio haină de blană și, dacă ar avea, mai întâi ar tortura bietul animal. Oricum, cred că să porți haine de blană e greșit și mi-am spus părerea cu voce tare. Am hotărât să nu cumpăr niciodată o haină de blană, pentru că este greșit să omori animale doar pentru blană. Nu sunt vegetariană, cred că e corect să omori animale ca să le mănânci. Este cu totul altceva. Și ele ar face la fel cu noi. Dar nu avem nevoie să le luăm blănurile doar ca să facem pe grozavii.

Au mai rămas cinci săptămâni de școală până la Crăciun, așa că am împărțit cele zece lire în două lire pe săptămână, ceea ce ar trebui să fie suficient. Deși probabil că va trebui să intru în ei și să-mi cumpăr un sutien weekendul ăsta, fiindcă acum, după ce am observat că mi-au crescut sânii, nu mă pot opri din a-i observa tot timpul și ar fi o treabă bună să am un sutien.

Miercuri, 21 noiembrie 1979

Scrisoare.

N-am deschis-o, însă doar faptul că am atins-o mi-a declanșat durerea, așa că astăzi mă doare piciorul foarte tare.

De dimineață am terminat *Up the Line*, în timp ce stăteam aici, și nu mai aveam nimic la mine, așa că urma să iau ceva de pe raft. Domnișoara Carroll era preocupată să așeze niște cărți care tocmai sosiseră, cele mai multe de nonficțiune. Eu stăteam în colțul meu obișnuit, înconjurată de lambriu din două părți, având în față un raft cu cărți. Câteodată mă mut cu un loc mai încolo, de unde pot privi pe fereastră, dar astăzi nu era nimic interesant de văzut, doar cer cenușiu, fără frunze și ploaie nesfârșită.

Eram gata să mă ridic și să mă duc la rafturi, când domnișoara Carroll a venit la mine.

— Îmi amintesc că m-ai întrebat de Platon, a spus ea și a pus pe masă un exemplar nou-nouț din ediția scoasă de Everyman din *Republica*.

A mai lăsat pe masă, ca din întâmplare, două cărți, o carte de Josephine Tey, care mi-a stârnit curiozitatea, intitulată *The Daughter of Time*, și *An Old Captivity*, de Nevil Shute, pe care am citit-o deja. Este cea cu Leif Erickson.

Republica nu este la fel de amuzantă ca *Banchetul*. Sunt numai discursuri lungi și nimeni nu sare să-l huiască pe Socrate în mijlocul discursului. Dar, în același timp, este la fel de interesantă. Continui să mă gândesc că ideile lui n-ar funcționa, așa cum a zis și Sam. Natura omului li se împotrivesc. Oamenii au tendința să se comporte într-un anumit fel pentru că sunt oameni. Și dacă Socrate crede că cei de zece ani ar fi *tabula rasa*, probabil c-a trecut mult timp de când avea el zece ani! Puneți-ne pe mine și pe Mor în *Republica* și am întoarce-o cu susul în jos în cinci minute. Ar trebui să începă cu bebelușii, precum în *Brave New World*, despre care acum îmi dau seama c-a fost inspirată de Platon. Ai putea avea de-a face cu o poveste emoționantă în *Republica*, cu doi oameni care se îndrăgostesc și dau peste cap tot planul. Să te îndrăgostești înseamnă pervertire. Ca și cum homosexualitatea li s-ar potrivi doar lui Laurie și lui Ralph. Prefer Triton și Anarres, dacă îmi doresc o utopie. Știți ce mi-ar plăcea să citesc? Un dialog între Bron, Shevek⁵⁵ și Socrate. Și lui Socrate i-ar face mare plăcere. Pariez că-și dorea oameni cu care să se contrazică.

⁵⁵ Personajul principal din *The Dispossessed*, de Ursula K. Le Guin.

Îți poți da seama de asta, îți poți da seama că asta i-ar fi plăcut cel mai mult, în *Banchetul*, cel puțin.

După-amiază, când m-am întors și m-am așezat din nou la aceeași masă, am observat că romanele de Shute și Tey erau tot acolo. De cele mai multe ori domnișoara Carroll nu-mi mută lucrurile și, dacă o face, îmi spune unde le pune sau mi le dă înapoi. Dar astea erau ale ei. În orice caz, am început să citesc cartea lui Tey. Cred că mi-era destinată. Probabil a observat că astăzi îmi era greu să mă mișc de colo-colo, așa că mi-a adus ceva de citit. Mă bucur că a comandat *Republica*. Presupun că sunt singura persoană care chiar folosește biblioteca asta exact pentru scopul cu care a fost înființată – nu, nu e corect, unele fete din clasa a unsprezecea o folosesc ca să ia cărți pentru a scrie eseuri. Le-am văzut. Dar bănuiesc că domnișoara Carroll o fi observat că stau aici tot timpul și citesc și a făcut ceva drăguț pentru mine.

Ar trebui să fac și eu ceva drăguț pentru ea. Fetele cumpără câteodată briose profesorilor. Oare domnișoara Carroll poate fi considerată profesoară? Sau poate c-ar trebui să mă gândesc la un cadou de Crăciun.

Joi, 22 noiembrie 1979

Piciorul încă-mi mai face figuri. Mă întreb dacă nu cumva ar fi cazul să merg iar la doctor, pentru o consultație. Asistenta are rețeta pentru Distalgesic, aş putea merge la ea să-mi dea unul. M-aş duce, numai că am de coborât două rânduri de trepte, apoi încă unul de urcat.

Cine ar fi crezut că de fapt Richard al III-lea n-a omorât-o pe prințesă în Turn?

Scrisoare de la mătușica Teg, cu o mulțime de noutăți. Iar acum înțeleg sistemul mărimilor pentru sutien, deși nu știu ce să zic dacă ar trebui să mi se ia măsura pentru asta. Poate c-aş putea să încerc câteva mărimi aproximative, apoi să văd ce și cum.

Vineri, 23 noiembrie 1979

Într-un final, m-am dus ieri la asistentă, care mi-a dat un calmant

și mi-a spus că ar trebui să merg la doctor, după care mi-a făcut o programare. Nu-i văd rostul, dacă stau să mă gândesc mai bine, dar nu m-am împotrivit.

Am pus-o pe Gill să arunce ea scrisoarea la coșul de gunoi din bucătărie. Printre resturile și gunoaiele alea, nu va mai fi atât de puternică și oricum, până la urmă, coșul va fi oricum dus și golit. Întâi i-am cerut lui Deirdre să o arunce, dar n-a vrut s-o atingă. Cam sensibilă, serios!

Nici nu mă mir că zânele fug de durere. Le place să fie distrase de cineva, iar durerea este groaznic de plictisitoare.

Mâine va trebui să mă simt mai bine dacă vreau să merg la bibliotecă.

Sâmbătă, 24 noiembrie 1979

Doar trei cărți pentru mine la bibliotecă. Le-am luat și am cumpărat o felicitare pentru bunicu', după care m-am întors imediat la școală. *Red Shift* și sutienul pot aștepta până săptămâna viitoare.

Câteodată am dubii dacă sunt sau nu pe deplin umană.

Adică, știu că sunt. N-ar fi trebuit să mă gândesc că dormitul cu zânele era ceva de necrezut pentru mama – nu, nu așa se spune. „Să dormi cu zânele” înseamnă să fii mort. N-ar fi trebuit să mă gândesc că ea n-ar face niciodată sex cu zânele, dar dacă ar face-o, s-ar lăuda la toată lumea. Aluziile nu sunt pentru ea. N-ar fi spus niciodată că Daniel a fost cel care a lăsat-o gravidă ca să-l convingă să se însoare cu ea. Și, de altfel, Daniel chiar seamănă cu noi, așa a spus și Sam. Iar copiii zânelor din cântece și din povești sunt întotdeauna mari eroi – deși, dacă stau să mă gândesc, n-am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu copilul lui Janet și al lui Tam Lin. Dar uitați-vă la Earendil și la Elwing. Nu, nu asta vreau să spun.

Ce vreau să spun este că, atunci când mă uit la alți oameni, la celelalte fete din școală, și văd ce le place, ce le face fericite și ce își doresc, simt că nu fac parte din aceeași specie cu ele. Câteodată nu-mi pasă. De fapt, mie nu-mi pasă decât de foarte puțini oameni. Câteodată mă simt de parcă doar cărțile sunt cele care fac viața să merite trăită, cum s-a întâmplat de Halloween, când mi-am dorit să trăiesc doar pentru că nu terminasem *Babel 17*. Sunt sigură că nu e

ceva normal. Îmi pasă mai mult de oamenii din cărți decât de oamenii pe care-i văd zi de zi. Câteodată, Deirdre mă calcă atât de tare pe nervi încât mă face să-mi doresc să fiu crudă cu ea, să-i spun Dreary, așa cum îi spune toată lumea, să-i strig că e o proastă. N-o fac din cauză că sunt foarte egoistă, pentru că practic ea este singura care vorbește cu mine. Iar Gill, câteodată Gill mă bagă-n sperieți. Cine nu și-ar dori să stabilească o legătură mentală cu un dragon? Cine nu și-ar dori să fie Paul Atreides?

Duminică, 25 noiembrie 1979

I-am scris mătușicii Teg, recunoscătoare. M-a întrebat dacă voi veni sau nu acolo de Crăciun, așa că i-am scris lui Daniel și l-am întrebat. Mă aștept să fie de acord, pentru că așa n-o să-i mai stau în cale. I-am scris lui Sam despre *Republica*, o scrisoare lungă. Am mai scris un mesaj și pe felicitarea pentru bunicu' – e foarte drăguță, are un elefant așezat în pat, cu un termometru care-i iese pe lângă trompă.

Mi-e dor de bunicu'. Nu c-aș avea prea multe subiecte de discuție cu el, așa cum am cu Sam, dar reprezintă o parte esențială a vieții mele. El se potrivește în viața mea. Bunicu' și bunica ne-au crescut, deși nu erau obligați. Chiar nu erau, ar fi putut să ne lase singure cu mama, dar n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

Bunicu' ne-a învățat despre copaci, iar bunica ne-a învățat despre poezie. El cunoștea toți copacii și toate florile sălbatice și ne-a învățat cum să recunoaștem copacii indiferent de anotimp după frunze, după muguri și după scoarță. Ne-a învățat cum să împletim coronițe de flori și cum să dărăcim lâna. Bunica nu dădea prea mare importanță naturii, deși cita: „Ca iertare a soarelui luminează și voios al păsărilor cânt, ești mai aproape de inima Domnului într-o grădină decât în orice alt loc de pe Pământ”⁵⁶. Dar ea iubea mai mult cuvintele decât grădina. Ne-a învățat să gătim, ne-a învățat poezii în galeză și în engleză.

Într-un fel, erau un cuplu tare comic. Nu cădeau de acord prea des. De multe ori se scoteau din minți unul pe celălalt. Nu aveau nici prea

⁵⁶ Versuri din poemul *God's Garden*, de Dorothy Frances Gurney (1858-1932) (n.r.).

multe pasiuni comune. Se cunoscuseră pe când o făceau pe actorii, dar ei îi plăceau piesele de teatru, în timp ce lui îi plăcea să se afle pe scenă. Totuși, se iubiseră. Și modul în care obișnuia ea să spună „Of, Luke!” într-o manieră ce sugera și mândrie, și exasperare!

Cred că se simțea mulțumită de propria viață. Era profesoară, mamă și bunică. Probabil că i-ar fi plăcut să existe mai multă poezie în viața ei, într-un fel sau altul. Categorie, m-a încurajat pe mine să scriu poezie. Mă întreb ce părere ar fi avut despre T. S. Eliot.

Luni, 26 noiembrie 1979

M-am trezit în timpul nopții – nu era un vis. M-am trezit și nu mă puteam mișca deloc, eram complet paralizată, iar ea era în cameră, plutind amenințător deasupra mea, știu că ea era. Am încercat să țip ca să trezesc pe cineva, dar n-am putut. O simțeam cum se apropie, tot mai aproape de fața mea. Nu puteam să mă mișc sau să vorbesc, nu aveam nicio putere împotriva ei. Am început să repet în minte Litanie împotriva Fricii din *Dune*: „Frica ucide mintea. Frica este moartea mărunță”, apoi a dispărut și m-am putut mișca din nou. M-am dat jos din pat și m-am dus să iau un pahar cu apă, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât l-am vărsat jumătate pe haine.

Dacă poate pătrunde aici, data viitoare m-ar putea omorî.

Zânele de aici nu vor să-mi vorbească și nu le pot scrie lui Glorfindel ori Titaniei, ca să-i întreb cum s-o opresc. Chiar dacă Daniel mă lasă să merg acolo de Crăciun, mai e aproximativ o lună până atunci.

Am două pietricele, pe care le-am folosit la construirea cercului ultima dată când am ars scrisorile și pe care le-am pus pe pervaz. Cred că, dacă ar fi încercat să intre pe acolo, pietrele ar fi creat un fel de barieră protectoare și ar fi blocat trecerea, făcând fereastra la fel de solidă ca zidul. Probabil că ar fi nevoie de un rând întreg de pietre, sau de o dâră de nisip, sau așa ceva. Adevărata problemă sunt cele unsprezece fete cu care împart dormitorul și pentru oricare dintre ele o pietricică n-ar fi decât una ca oricare alta, așa că nu s-ar sfii s-o miște din loc sau chiar s-o arunce. Va trebui să le verific în fiecare noapte înainte de culcare, iar cineva, până la urmă, va observa. Presupun că le-aș putea explica situația, dar toată povestea asta de

groază deja a luat proporții.

Nu poate trece prin sticlă colorată, însă informația asta nu-mi ajută la nimic.

Va trebui să găsesc o cale și să fac o vrajă de protecție adevărată, chiar și fără să vorbesc mai întâi cu zânele. Mi-e teamă s-o fac, însă nu la fel de teamă pe cât îmi este s-o simt intrând în cameră când dorm și imobilizându-mă complet. Nu puteam să mă mișc deloc, oricât m-aș fi străduit.

Marti, 27 noiembrie 1979

Este chiar nostim cât de greu poate fi să te concentrezi asupra cititului într-o sală de așteptare. Pe de o parte, nu-mi doresc decât să mă cufund într-o carte și să mă ascund. Pe de altă parte, trebuie să fiu atentă, în cazul în care îmi vor striga numele, așa că orice zgomot mă distrage. Toată lumea de aici e bolnavă, ceea ce e destul de deprimant. Afișele sunt despre contracepție și despre boli. Pereții sunt verzi ca fierrea. Mai e și o broșură despre un consult la oftalmologie. Poate ar trebui să mă duc și eu.

Uitându-mă pe fereastră, fac o listă cu tot ce văd cât timp aștept:

doi cerșetori zdrențăroși.

Un bărbat cu un câine ciobănesc – un câine ciobănesc superb, foarte bine îngrijit.

Șase persoane pe biciclete.

Douăsprezece neveste plictisite cu nouăsprezece copii. Patru școlari de capul lor, fără însoțitori.

Patru cupluri tinere.

Un bebeluș într-un cărucior, împins de o femeie îmbrăcată într-o rochie de culoarea prunei.

Un bătrân zdrențăros îmbrăcat în blugi – ce-o fi fost în mintea lui? Blugii sunt pentru tineri.

Un bărbat parcându-și motocicletă.

Milioane de mașini.

Doi oameni de afaceri.

Un șofer de taxi.

Un bărbat cu mustață și soția lui.

Două femei blonde, îmbrăcate cu sacouri verzi, același model, care au trecut de două ori pe-acolo, când la vale, când la deal. Surori, poate?

O pereche de gemene între două vârste. (Îmi cam displace să văd gemeni, deși sunt conștientă că n-are niciun sens.) Un bărbat încrezut, îmbrăcat cu un sacou elegant, de seară. (La prânz?)

Un bărbat într-o cămașă roz. (Roz!)

Un skinhead⁵⁷ care avea în mână o cană mare cu dragon. (S-a oprit în dreptul ferestrei, așa că am putut să-l observ pe îndelete.)

O femeie de afaceri într-un costum în dungi, ducând în mână o servietă. (Arăta foarte aranjată. Mi-ar plăcea să fiu în locul ei? Nu. Dar mi-ar plăcea să fiu în locul multor persoane dintre cele pe care le-am văzut trecând.)

Șase adolescente în trening, participând la o întrecere.

Opt vrăbii.

Doisprezece porumbei.

Un câine alb cu negru, fără stăpân, cel mai probabil corcitură de terrier, care a ridicat un picior în dreptul motocicletei.

A continuat să se plimbe singur, nepăsător și adulmecând peste tot. Poate că mi-ar plăcea să fiu în locul lui.

Persoane care m-au observat:

un bărbat cu o cămașă din dril, care mi-a făcut cu mâna.

E ciudat cum, în general, oamenii nu prea bagă de seamă ce-i în jurul lor.

Când, în sfârșit, a venit și rândul meu, doctorul era deja foarte morocănos. Nu prea mai avea timp de mine. A spus că-mi scrie o trimitere pentru Spitalul de Ortopedie și că-mi va trimite radiografiile acolo. A trebuit să aștept atât de mult, înconjurată de copii smiorcăiți și de moși decrepiți, pentru ca doctorul să-mi acorde atenție două minute? Am lipsit de la ora de fizică pentru asta?

⁵⁷ Termen folosit ca sinonim pentru neonazist (n.r.).

Oricum, am cumpărat două mere și o sticlă de șampon și, când m-am întors, am făcut un ocol pe la bibliotecă, unde am returnat trei cărți și am împrumutat patru, așa că am considerat c-a dat rezultate călătoria în oraș.

Așteptând autobuzul înapoi către școală, mă gândeam la magie. Voiam să vină, dar nu știam la ce oră va veni. Dacă m-aș fi folosit de magie, să-mi fi imaginat că autobuzul urma să apară dintr-o clipă în alta, n-ar fi fost ca și cum l-aș fi scos din pălărie. Autobuzul era undeva pe drum. Trec două autobuze pe oră, să spunem, și pentru ca autobuzul să fi venit exact când îmi doream eu, ar fi fost necesar ca acesta să fi plecat în cursă într-un moment precis din trecut, iar oamenii să fi urcat sau să fi coborât tot în anumite momente precise, pentru a ajunge în cele din urmă oriunde or fi avut ei nevoie să ajungă. Pentru ca autobuzul să circule după voia mea, ar trebui să schimb toate astea, chiar și orele la care se trezesc dimineața și probabil întreg orarul încă de când fusese stabilit, în așa fel încât oamenii să prindă autobuzul la ore diferite în fiecare zi timp de câteva luni și totul pentru ca eu să nu fi fost nevoită să aștept astăzi. Dumnezeu știe ce modificări s-ar produce în întreaga lume și asta pentru un singur autobuz. Nu știu cum au zânele atâta curaj. Nu știu cum cineva ar putea dobândi atâtea cunoștințe.

Magia nu poate face orice. Glory nu s-a putut lupta cu cancerul bunicii, deși a vrut, iar noi ne-am dorit să reușească. Poate influența trecutul, dar n-o poate face pe Mor să trăiască din nou. Îmi amintesc când a murit și când mătușica Teg m-a anunțat, iar eu m-am gândit: „Ea știe, și eu știu, și alți oameni spun altor oameni, și din ce în ce mai mulți oameni știu, și totul se răspândește precum unduirile de pe apa unui lac, și nimic nu mai poate fi ce-a fost fără să se schimbe totul”. Nu e ca și cum ai cădea dintr-un copac și nu te-ar vedea nimeni altcineva decât zânele.

Miercuri, 28 noiembrie 1979

Gill s-a strecurat în dormitor noaptea trecută pentru a-mi aduce cartea despre oamenii de știință. S-a așezat pe patul meu și, în timp ce vorbeam, și-a strecurat brațul în jurul taliei mele, ca din întâmplare, însă am observat cu câtă precauție a făcut-o, în tot acest

timp, privindu-mă insistent. Am sărit ca arsă și i-am spus că trebuie să plece, dar Sharon mi-a aruncat o privire ciudată după aceea și cred că a văzut ce s-a întâmplat. Oare am făcut ceva ca s-o încurajez pe Gill? Sau, în orice caz, s-o fac să creadă c-aș putea fi interesată de ea în felul acela? Este foarte stânjenitor, din moment ce este una dintre puținele persoane care chiar mă bagă în seamă. Cred că trebuie să mă duc să-i vorbesc, dar nu în dormitor. Și mi-e teamă să-i spun că vreau să-i vorbesc între patru ochi, în cazul în care ar lua asta ca pe încă o încurajare, care o va durea când se va dovedi că n-a fost cazul.

În *I Capture the Castle*, care nu este deloc cum mi-am imaginat, am citit un fragment în care eroina se îndrăgostește de un bărbat, dar un altul este îndrăgostit de ea, iar ea e gata să se mulțumească cu iubirea lui, chiar dacă știe că nu va funcționa și că totul este în zadar, pentru că nu vrea să-l rănească. Sentimentele ei și faptul că nu vrea să-l rănească se aseamănă oarecum cu ce simt eu în situația cu Gill. Sincer, nu cred c-ar fi vreo diferență dacă în locul ei ar fi un băiat. O să-i spun asta când o să am ocazia. Poate sâmbătă sau mâine, după ora de chimie?

Una dintre pietre a fost trântită de pe pervaz, însă am așezat-o la loc. E ceva provizoriu. Deocamdată, va funcționa. Nicio vizită.

Joi, 29 noiembrie 1979

Vise oribile. Chiar trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Nu mai pot continua așa. O s-o fac la noapte, dacă nu plouă.

De ce nu sunt și eu la fel ca ceilalți?

Mă uit la Deirdre și viața ei se desfășoară complet netulburată. Ori doar mi se pare? A venit la mine în pauză și m-a tras deoparte:

— Shagger a zis că a văzut-o pe Gill când s-a dat la tine, a zis și m-a privit, încrezătoare că-i voi spune adevărul.

— O fi văzut asta Shagger, însă nu sunt interesată de Gill și am de gând să i-o spun, am răspuns.

— E ceva greșit, a zis Deirdre, foarte sigură pe ea.

— Nu cred că este greșit dacă ambele persoane doresc același lucru, dar în acest caz, eu nu doresc.

Deirdre părea confuză și s-a retras, însă, mai târziu, mi-a oferit o bomboană mentolată Polo, ca să-mi arate că nu-mi poartă pică. Ar

trebui să-i cumpăr și eu o brișă sâmbătă.

Nicio șansă să discut cu Gill după ora de chimie. Cred că încearcă să mă evite. Poate că nu e nevoie de nicio discuție.

Vineri, 30 noiembrie 1979

M-am trezit în toiul nopții și am făcut magia. Am mers lângă ulm, am căutat cu atenție, am găsit cercul pe care îl făcusem data trecută și l-am refăcut. Luna ba apărea, ba dispărea printre nori. N-am mai aprins foc de data asta.

Nu vreau să povestesc în jurnal ce-am făcut. Am un presentiment urât când mă gândesc la asta, cum că ar putea fi greșit, că n-ar fi trebuit nici măcar să spun atât de multe câte am spus deja. Poate că ar trebui să scriu nu numai de la dreapta la stânga, ci și de jos în sus sau în latină? Cred că acum știu de ce nu se scriu cărți despre magia adevărată. Pentru că este prea dificil să exprimi în cuvinte așa ceva, chiar dacă tu însuși ai fost făptașul. Până în ultimul moment, am simțit că habar n-aveam ce făceam, ci doar că improvizam ca nebuna. Totul este atât de diferit de ceea ce ți s-a spus să faci și, totuși, ești destul de sigur că va funcționa. Luna a fost întotdeauna prietena mea. Dar n-ai nicio garanție.

Înainte, ele ne spuneau întotdeauna ce să facem. Glorfindel ne-a spus să aruncăm florile în apă, el mi-a spus să scufund pieptenele în mlaștină. Stând acolo, în cercul meu, mă simțeam foarte lipsită de experiență, de parcă totul era o joacă și n-ar fi fost în veci posibil să funcționeze. Magia este foarte bizară. Am continuat să privesc în sus, la luna dintre nori, printre crengile uscate, și am așteptat să se însenineze pentru o clipă. Am compus pe loc un poem pe care să-l pot cânta, care m-a ajutat, cel puțin, să intru în starea de spirit necesară.

M-am folosit de lucrurile pe care mi le aminteam, de lucrurile pe care le inventam și de lucrurile care păreau să se potrivească. Am încercat să fac magie pentru protecție și să găsesc un karass. Aveam un măr – avusesem două și le ținusem împreună timp de câteva zile, ca să se obișnuiască unul cu altul, chiar dacă nu proveneau amândouă din același pom, apoi am mâncat unul, ca să devină parte din mine, și-l foloseam pe celălalt. Merele stabilesc o legătură durabilă cu merii

și cu întreaga lume împlânzită care se extinde, cu Paradisul și cu Grădina Hesperidelor⁵⁸, cu Iduna⁵⁹ și cu Eris⁶⁰ – chiar eu am ținut odată un măr în bancă, în școala gimnazială, până când s-a copt din ce în ce mai mult, a devenit moale și vinețiu, s-a transformat într-un săculeț cu zeamă dulce și numai atunci când a început să mucegăiască l-am aruncat la gunoi. A fost o legătură puternică. În Persia Antică se practica, și cred că încă se mai practică în unele zone ale Indiei, „înmormântarea sub cerul liber”, adică trupurile celor morți sunt expuse pe platforme în aer liber, iar păsările le mănâncă și resturile putrezesc la vedere. Probabil că e o formă de magie foarte puternică, dar cred că este o imagine îngrozitoare să poți vedea pe cineva cunoscut putrezind, sub ochii tăi. Incinerarea n-o fi ea magică, cel puțin, este curată.

Revenind la ce spuneam, m-am tăiat și la un deget, puțin de tot, și am folosit sânge. Știu că e periculos, dar mai știu și că are un efect foarte puternic.

Am văzut-o în copac pe zâna care mi-a vorbit prima oară aici. Mai erau și alți ochi printre ramuri, însă n-am mai recunoscut niciuna și nici ele n-au spus nimic. Nu știu cum să mă împrietenesc cu ele și nici cum să le fac să aibă încredere în mine. Sunt diferite de zânele noastre, mai sălbatice, mai rezervate față de oameni.

Chiar și cu senzația că îmi luasem o piatră de pe inimă, chiar și cu Halloweenul în minte, ca în noaptea aia n-am mai simțit niciodată atât de tare că lipsește jumătate din mine. Mă simțeam de parcă îmi fusese tăiată o mână, de parcă până atunci fusesem obișnuită să țin lucrurile cu ambele mâini, iar din momentul ăla eram nevoită să mă descurc și să fac magia doar cu una. Și, totuși – n-am încercat să mă vindec prin magie. Nici măcar nu m-am gândit la asta, până acum. Nici piciorul n-am încercat vreodată să mi-l vindec. Mă întreb, oare

⁵⁸ În mitologia greacă, Hesperidele au grijă de merii care-i vor binecuvânta cu tinerețe veșnică pe cei care le vor mânca fructele.

⁵⁹ În *Edda*, o veche epopee scandinavă, Iduna are grijă de merele pe care le mănâncă zeii ca să-și păstreze tinerețea.

⁶⁰ Zeița discordiei, Eris, este cea care, la o petrecere a zeilor unde nu fusese invitată, a aruncat un măr de aur dinaintea zeitelor Hera, Atena și Afrodita, spunând: „Celei mai frumoase”, lucru care a dus la izbucnirea războiului troian (n.r.).

aș putea? Cred că este periculos să încerci, ba chiar și încercarea mea de a găsi un karass a fost periculoasă. Poate că n-ar fi trebuit să mă aventurez dincolo de vraja de protecție, cea de care chiar *aveam nevoie*. Nu e sigur să obții prin magie ceva în folosul personal. Așa mi-a zis Glorfindel. Nu e momentul să obțin ce-mi doresc, poate nu va fi niciodată. Știu asta. Dar un karass n-ar trebui să fie ceva imposibil, nu? Nici prea periculos pentru a încerca, așa-i?

Desigur, n-ai cum să știi sigur dacă a funcționat sau nu. Asta este întotdeauna problema cu magia. Una dintre probleme. Printre atâtea altele...

Astăzi sunt epuizată. Aproape am adormit la ora de engleză, când vorbeam despre Dickens. Te ia somnul chiar și în cele mai bune momente ale lui, țineți minte asta. Am căscat tot timpul. Dar poate că la noapte o să dorm fără vise. Vom vedea.

Sâmbătă, 1 decembrie 1979

Astăzi m-a oprit bibliotecarul.

— Ai comandat *Beyond the Tomorrow Mountains*? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Nu există o ediție britanică, mă tem că nu putem face rost de ea.

— Ah, am zis, dezamăgită. Oricum, mulțumesc.

— Am observat că te-ai folosit din plin de împrumutul interbiblioteci.

— Ea mi-a zis, bibliotecara adică, a zis că e în regulă dacă fac asta, m-am bâlbâit eu. Mi-a spus că e gratis pentru că am mai puțin de șaisprezece ani.

— Nu-i nicio problemă, poți comanda câte cărți vrei, iar noi vom face rost de ele.

M-am relaxat și i-am zâmbit.

— Ce-am observat e că o mare parte dintre ele sunt SF și mă întrebam dacă ți-ar plăcea să vii în serile de marți la clubul nostru de carte SF.

Un karass, m-am gândit eu. Magia funcționează. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, din cauza cărora mi-am pierdut vocea pentru o secundă.

— Nu știu dacă voi avea voie să ies din școală, i-am spus, fără

amabilitate. La ce oră?

— Începem la șase și, de obicei, durează până pe la opt. Are loc chiar aici, în bibliotecă. Am înțeles că procedura cere ca fetele de la Arlinghurst, care vor să iasă în afara orelor sau a activităților educaționale, să aibă semnătura unui părinte și semnătura unui profesor sau bibliotecar.

— Cu biblioteca au fost de acord, am spus.

— Așa e.

Mi-a zâmbit. Are început de chelie în creștetul capului, dar nu este bătrân și, în plus, zâmbește adorabil.

— Și o să fie și o activitate educațională, am continuat eu.

— Cu siguranță va fi, a fost el de acord. Nu știu dacă poți face rost de o semnătură până marțea asta, când vom vorbi despre Le Guin, dar marțea următoare vom vorbi despre Robert Silverberg, care am văzut că-ți place.

Am notat informația despre club și mi-am luat cărțile, după care am mers la patiseria-cafenea atât de bucuroasă, încât aș fi putut să cânt. Un karass, sau începutul unuia! Oh, sper să pot ajunge marțea asta! N-am comandat nicio carte de Le Guin la bibliotecă din cauză că am citit deja tot ce a scris sau așa cred, cel puțin. Aș avea o mulțime de lucruri de zis despre ea. Un karass! Extraordinar! Aș putea cânta de fericire.

Duminică, 2 decembrie 1979

Domnișoara Carroll mi-a semnat formularul care-mi va permite să ies din școală pentru clubul de carte. Va trebui să am toate temele făcute dinainte, însă asta nu va fi o problemă. A zis că toată lumea va fi de acord că n-o să fie nicio problemă având în vedere notele mele, dar ar fi bine ca notele să nu scadă din cauza clubului. Am asigurat-o că nu va fi cazul. M-a întrebat dacă mi-a plăcut romanul lui Tey, iar eu i-am spus că mi-a plăcut foarte mult, ceea ce este adevărat.

Carpenter spune în cartea despre cei din grupul Inklings că Lewis a intenționat ca Aslan să-l reprezinte pe Iisus. Îmi cam dau seama de asta și, în același timp, se simte ca o trădare. De parcă ar fi o alegorie. Nu-i de mirare că Tolkien a fost contrariat. Nici eu n-am vrut să accept ideea. M-am simțit și trasă pe sfoară, din cauză că n-am băgat

de seamă în tot acest timp. Câteodată sunt atât de proastă, dar Aslan s-a comportat mereu normal. Nu știu ce cred despre Iisus, însă știu ce cred despre Aslan.

Le-am scris bunicului și mătușicii Teg despre clubul de carte. I-am scris și lui Daniel, implorându-l să semneze formularul. Sunt destul de sigură că-l va semna. I-am scris și despre confuzia Aslan/Iisus, deoarece mă interesează părerea lui, și l-am întrebat, *din nou*, despre vizita pe care am de gând s-o fac de Crăciun. I-am spus bunicului că voi încerca să ajung.

În sfârșit, am stat de vorbă cu Gill. Ploua cu găleata, așa că în după-amiaza asta fetele luau lecții de dans în sală în loc să facă sport. Ea pierdea timpul pe acolo, în loc să meargă să se schimbe, iar eu veneam din sala de lectură unde scrisesem câteva scrisori. S-a ferit să abordeze subiectul, dar l-am abordat eu.

— Gill, nu știu dacă am interpretat eu ceva greșit, dar vreau să-ți spun că-mi place de tine ca prietenă și nu sunt interesată de o relație fizică între noi două.

— Ai spus că nu-ți plac băieții, a zis ea.

Mi-am amintit că fusesem nevoită să fac o asemenea afirmație.

— Asta nu înseamnă că-mi plac fetele. Nu cred c-ar fi ceva în neregulă cu asta, consider că mai toată lumea este interesată de ambele sexe, dar se pare că eu nu sunt. Scuze. Probabil că sunt mai ciudată.

Conversația a avut loc la intrarea în sala de lectură, iar cineva a trecut pe acolo, făcându-și loc printre noi, apoi Gill a gesticulat ceva și a fugit să se schimbe. Sper că e totul în regulă. Chestia asta complică foarte mult lucrurile!

Luni, 3 decembrie 1979

Scrisoare de la Daniel cu încă zece lire, în care îmi spune că ei își doresc să fiu la Old Hall de Crăciun, dar că apoi pot pleca în sud, pentru câteva zile. Mda. De ce m-ar vrea acolo cu ei? La ce le-ar folosi prezența mea? Aș prefera să mă duc s-o ajut pe mătușica Teg cu bunicu', mai ales că ar putea ieși din spital de Crăciun. Cei de la Old Hall n-au dat niciodată de înțeles decât că ar vrea să scape de mine pe cât de repede posibil. Despre Daniel, ei bine, nu prea știu ce să cred.

Sunt recunoscătoare că m-a luat de la căminul de copii, dar școala nu este cu mult mai bună. Pare că-și dorește să stabilem o legătură, după ce atâția ani n-a existat niciuna. Totuși, sunt sigură că surorile lui și chiar și el s-ar simți mai bine dacă n-aș fi acolo. Și ce Dumnezeu le-aș putea oferi? Nu pot să le dau o simplă cutie cu bomboane de ciocolată, dacă, într-adevăr, aș ajunge să-mi petrec Crăciunul acolo. O să fie un coșmar. Ei, asta e, cel puțin mă pot duce în sudul Țării Galilor după aceea, presupun.

Marti, 4 decembrie 1979

Firește că n-am primit nicio scrisoare de la Daniel cu formularul semnat. Ar fi fost nedrept să mă fi așteptat să sosească, în contextul în care poșta nici n-ar fi avut timp să ducă și să aducă formularul înapoi. Dar karassul meu se întrunește fără mine diseară, unde vor vorbi despre *The Dispossessed*, așa că nu mă pot abține să nu mă revolt. Presupun că s-au întâlnit în fiecare marți, săptămână de săptămână, în timp ce eu stăteam aici și habar n-aveam de nimic, dar acum știu. Asta dacă nu cumva magia a făcut totul posibil, în loc să-l determine pe bibliotecar să mă invite acolo. Cu cât mă gândesc mai mult la magie, la ce anume face și la cum influențează lucrurile, cu atât mă gândesc mai puțin la faptul că nu trebuie să încurc borcanele.

Școala este foarte plictisitoare. M-am obișnuit ca fetele să mă poreclească în fel și chip, însă unele dintre ele au început să cânte un cântecel despre „Jake the Peg” când trec pe lângă ele, sau doar să-l șoptească dacă e vreun profesor prin preajmă. Vor să mă facă să-mi pierd cumpătul, așa că le ignor, ceea ce pare mult mai ușor decât este de fapt. Se comportă la fel și cu Deirdre, îi cântă „Danny Boy”, ceea ce o face uneori să plângă. Chestia neplăcută în ceea ce-o privește pe ea este că reprezintă un cumul de clișee. Este irlandeză și nici pe departe cea mai deșteaptă fată din lume. Karen i-a dat o bucătică dintr-un baton de müsli, iar ea a zis că seamănă la gust cu pomul de Crăciun negătit cum trebuie. A vrut să spună prăjitură, desigur, și ar fi ieșit o comparație bună, dar acum, toată lumea face glume despre irlandezii care gătesc pomi de Crăciun. Nici eu nu m-am putut abține să nu râd când am auzit-o, doar din cauză că sună atât de supraréalist. Adică, până și ea a râs. N-a fost nepolíticos din partea mea. Nepolíticos e că

fetele o tachinează întruna cu asta și n-au de gând să se oprească văzând cât o afectează. Trebuie să mă asigur că nu-și dau seama că-mi pasă de idioțenia aia fără sens cu „Jake the Peg with his extra leg”.

Încă nu-l pot ierta pe Lewis pentru alegoria lui. Acum înțeleg de ce Tolkien a spus în prolog că urăște alegoriile. Nu poți da cu totul alt sens unui lucru care are deja o semnificație. Sau poți, dar nu trebuie să întinzi coarda. Dacă încerc să mă gândesc la poveste ca la o reinterpretare a evangheliilor, diminuez importanța Narniei. Cred că o să-mi vină greu, dacă voi reciti cărțile, să nu mă gândesc la asta. Ce enervant! Oricum, Carpenter spune că Lewis a scris câteva cărți despre creștinism – adică pe față, fără alegorii sau altceva. Poate c-ar trebui să le încerc. Trebuie să spun că nu sunt deloc lămurită în privința religiei. Iar orele de educație religioasă nu sunt de niciun ajutor. Ne târâm prin Călătoriile misionare ale Sfântului Apostol Pavel și cu greu înaintez cu lectura *Bibliei*. Sunt câteva povești bune în ea, printre atâtea altele de umplutură. Însă mare parte este istorie, nu chiar atât de multă teologie, iar eu aș fi foarte interesată să aflu dacă Lewis spune ceva despre zâne – din cauză că în *Prince Caspian*, apar menade care îmi amintesc mereu de zâne, chiar dacă doar un pic. Aici nu se găsesc decât cărțile lui despre călătorii interplanetare, dar aș vrea să văd dacă se găsește *Mere Christianity* la biblioteca din oraș sau, dacă nu, ei bine, pentru asta există împrumutul interbibliotecii.

Chiar în timp ce scriam toate astea, a venit lângă mine domnișoara Carroll.

— Tatăl tău a semnat formularul pentru clubul de carte?

— Încă nu, am spus. Sunt sigură că o va face, dar n-a avut când.

— Dacă vrei, te-aș putea însoți eu diseară. Dacă stau tot timpul cu tine acolo, *in loco parentis*, ar fi în regulă. Ar fi ca și cum aș însoți fetele la teatru. Am vorbit cu domnișoara Ellis și a zis că e în regulă, a adăugat ea zâmbind.

— Dar vreți să veniți? am întrebat.

Nu mă pot abține să nu fiu o momâie lipsită de amabilitate atunci când oamenii sunt drăguți cu mine. Nu asta am vrut să spun, doar că asta a ieșit.

— Ar trebui să fie interesant, a zis ea.

— Măcar citiți SF?

— Am încercat să citesc cărți SF din bibliotecă, să pot face recomandări. Am reușit să citesc câteva. Nu e genul meu preferat, ca în cazul tău, dar am citit câteva. Chiar și ceva de Ursula Le Guin; am citit *A Wizard of Earthsea*.

— V-a plăcut? am întrebat eu.

— Cred că este excelentă.

Domnișoara Carroll s-a așezat în fața mea, la masă, și m-a privit întrebătoare.

— Ce înseamnă asta? Nu mă așteptam să fiu interogată ca să vezi dacă mă potrivesc sau nu clubului de carte, credeam c-o să te bucuri.

— Mă bucur, am spus. Mulțumesc. Chiar vreau să merg. Doar că nu sunt obișnuită – vreau să spun, nu-mi vine să cred că renunțați la seara dumneavoastră pentru mine.

Este o femeie destul de tânără. Probabil are iubiți sau, cel puțin, o casă, un loc unde-și gătește cina și-și citește cărțile fără să fie deranjată. Ca să fiu sinceră, mi-e greu să-mi imaginez viața ei din afara școlii. Dar oricum, ar avea ce face diseară. În loc de asta, merge cu mine la clubul de carte, fiindcă îmi doresc eu să merg acolo. De ce ar vrea să facă așa ceva? N-am știut că magia funcționează atât de bine. Este înfricoșător.

— O să fie o experiență plăcută, a spus ea. Va fi interesant de văzut cum procedează cei de la biblioteca din oraș. Și întotdeauna îmi place să ascult când se vorbește despre cărți. Poate am putea înființa și noi un club de carte. Câteva dintre fete ar fi interesate. De altfel – s-a aplecat în față și și-a coborât vocea, deși, ca de obicei, eram singurele persoane din bibliotecă – iată două dintre lucrurile pe care trebuie să le faci ca bibliotecar: să ai în vedere nevoile cititorilor și să îi faci fericiți. Tu ești, categoric, cea mai bună clientă a mea și una dintre puținele persoane care chiar folosesc biblioteca, așa că fericirea ta este foarte importantă pentru mine.

Am râs.

— Mulțumesc, am spus. Vă mulțumesc foarte mult.

Așa că voi merge la clubul de carte diseară! Domnișoara Carroll va veni să mă ia după cină.

Firește că nu s-au hotărât imediat că vor fi karassul meu și nici nu m-au întâmpinat cu căldură de la prima întâlnire. Ar fi fost prea mult să mă aștept la așa ceva. Dar, oricum, a fost extraordinar.

De teamă că vom întârzia, am ajuns chiar mai devreme. Biblioteca abia se închidea. Bibliotecarul s-a arătat destul de surprins când a văzut că sunt însoțită de domnișoara Carroll.

— Aa, domnișoara Markova, a zis el și a fost pentru prima dată când cineva mi s-a adresat așa.

Mi se mai spunea uneori domnișoara Phelps, niciodată domnișoara Markova. M-am simțit ciudat.

— Ai ajuns, până la urmă.

— V-o prezint pe domnișoara Carroll, este bibliotecară la școală. Iar el este, ăă... m-am încurcat eu.

— Greg Mansell, dar spuneți-mi Greg.

— Atunci, eu sunt Alison, a zis domnișoara Carroll, spre marea mea surpriză, după care și-au dat mâna.

Absurd din partea mea, nu mă gândisem niciodată că ar putea avea un prenume, poate din cauză că și Carol este un prenume.

Știam c-ar fi trebuit să-mi spun și eu numele, că amândoi se uitau la mine, așteptând, dar limba mi se blocase în gură și nu reușeam să rostesc niciun cuvânt. Nu că mi-aș fi uitat numele, doar că nu știam ce prescurtare a lui să folosesc.

— Mori, am spus după prea mult timp. Prietenii îmi spun Mori.

Apoi, au sosit încă două persoane, doi tipi între două vârste, unul înalt, Brian, și unul scund și corpulent, Keith. Greg a scos o cheie și ne-a condus într-o încăpere din spatele bibliotecii.

Probabil biblioteca fusese construită cu o sută de ani în urmă. Este o clădire victoriană, cu pervazuri din piatră în zidurile din cărămidă. Camera în care avea loc întrunirea fusese odată sală de lectură, însă acum sală de lectură este biblioteca însăși, la etaj, camera actualului club fiind ținută sub cheie. Are lambriuri din lemn până la jumătatea peretelui, iar deasupra este vopsită în culoarea crem, inclusiv între ferestre – pe un perete sunt o mulțime de ferestre, dar n-am putut vedea nimic afară, fiindcă era întuneric. Pe celălalt perete mai lung,

se află o pictură victoriană imensă, cu oameni într-o bibliotecă, citind unul în spatele celuilalt, așezați la mese mici, rânduite printre rafturile pline cu cărți. Camera noastră nu seamănă deloc cu cea din tablou – o masă mare și veche e așezată în centru, iar în jurul ei sunt scaune vechi, din lemn. Mai sunt și două busturi, câte unul în fiecare capăt al camerei dreptunghiulare. Un bust e al lui Descartes, despre care nu am auzit, dar care are un chip foarte frumos, iar celălalt e al lui Platon, da!

M-am așezat la masă cu fața la tablou, cu spatele la ferestre, iar domnișoara Carroll s-a așezat lângă mine. Bărbații, care se cunoșteau, firește, stăteau în picioare și discutau. Au sosit și alții, unii dintre ei mai tineri, dar niciunul cu mult sub treizeci de ani. Apoi, au mai venit doi băieți, îmbrăcați în sacourile violet ale școlii generale din apropiere. Aveau în jur de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Începusem să cred că nu vor mai veni alte femei, când a dat buzna în cameră o femeie îndesată, cu părul grizonant, și s-a așezat în capul mesei. Avea un teanc mare de cărți de Le Guin în ediții cartonate, pe care le-a așezat lângă ea, ca o femeie de afaceri. Văzând asta, ceilalți au început să-și ocupe locurile. Îmi doream să fi adus și eu niște exemplare de-ale mele, dar, firește, nu mai aveam niciunul, în afară de iubitul meu *Wind's Twelve Quarters*, volumul 2. Mama încă are toate cărțile mele, însă pot să-mi cumpăr altele.

Domnișoara Carroll se uita la teancul de cărți un pic agitată.

— Le-ai citit pe toate? m-a întrebat ea încet.

M-am uita cu atenție; le citisem pe toate, mai puțin una, care se numea *The Eye of the Heron*.

— Toate, exceptând un titlu, am răspuns. Și am mai citit una care nu e acolo, *The Word For World is Forest*.

— Tu chiar citești o mulțime de cărți SF, mi-a spus.

Chiar atunci, femeia cu părul grizonant a tras adânc aer în piept, dând de înțeles că urma să vorbească, și, în clipa aceea, s-a deschis ușa, iar un băiat – un bărbat tânăr – literalmente s-a prăbușit pe podeaua camerei. Era cea mai frumoasă persoană pe care am văzut-o vreodată, cu părul blond, netuns de ceva vreme, ciufulit, cu ochii de un albastru intens, cu privirea pătrunzătoare, deși n-am observat asta de la început, și cu un fel de naturalețe în mișcări, chiar și când se

împiedica în propriile-i picioare.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, Harriet, a spus el, zâmbind cuceritor. Am făcut până la bicicletă.

Părea o glumă crudă a zeilor că această creatură splendidă era nevoită să meargă cu bicicleta. S-a așezat chiar în fața mea, atât de aproape încât îi puteam vedea picăturile de ploaie strălucindu-i în păr. Probabil că avea optsprezece sau nouăsprezece ani. Mă întrebam de ce n-o fi la universitate. Avea cumva aspectul unui leu sau al unui Alexandru Macedon mai tânăr.

— Mă pregăteam să încep, dar n-ai întârziat, a spus Harriet zâmbindu-i.

(Harriet! N-am mai întâlnit niciodată pe cineva pe nume Harriet în lumea reală. Am avut o scurtă fantezie cu ea în care era, de fapt, Harriet Vane⁶¹, pentru c-ar avea exact vârsta potrivită, numai că lui Harriet Vane trebuie să i te adresezi cu Lady Peter și, oricum, este un personaj fictiv, îmi pot da seama de diferență, chiar pot).

Ușa s-a izbit din nou de perete și a intrat o adolescentă. Purta un sacou violet, care arăta groaznic, asortat cu părul ei roșcat-închis. S-a așezat între cei doi băieți în sacouri, care, atunci am observat, păstrasera un loc pentru ea. M-am simțit... nu chiar geloasă, dar mi-a fost puțin ciudă când am văzut asta.

Apoi, Harriet a început să vorbească despre Le Guin. A vorbit timp de cincisprezece sau douăzeci de minute. După aceea, au luat și alții cuvântul. Eu am vorbit mult mai mult decât s-ar fi convenit. Eram conștientă de asta chiar și în timp ce vorbeam. Doar că nu mă puteam opri. De fapt, n-am întrerupt pe nimeni, ceea ce ar fi fost de neiertat, doar că turuiam încontinuu, iar ceilalți n-apucau să spună nimic. Domnișoara Carroll a tăcut mîlc. Băiatul cel frumos a spus ceva foarte profund despre *The Lathe of Heaven*. Unul dintre bărbați, Keith cred, a susținut că seamănă cu Philip K. Dick, ceea ce este un *nonsens*, iar băiatul cel frumos a zis că, în timp ce evident există câteva asemănări superficiale, nu o poți compara pe Le Guin cu Dick, deoarece personajele ei au caracteristici care le deosebesc de cele ale lui Dick, ale ei fiind mai umane, lucru cu care eram de acord. Se pare

⁶¹ Personaj din romanele polițiste ale lui Dorothy L. Sayers (1893-1957), care se va căsători cu Lordul Peter Wimsey, devenind astfel Lady Peter.

că există și un film făcut după carte, pe care nu l-a văzut nimeni.

A mai spus că este posibil ca ea să fi scris atât de bine despre progresul științific în *The Dispossessed*, în ciuda faptului că nu este om de știință, pentru că înțelege un lucru: creativitatea nu diferă chiar atât de mult în funcție de domeniu. El și Brian au conchis că Ursula Le Guin a înțeles progresul științific, lucru cu care toată lumea a fost de acord, așa că, probabil, au și ei un fel de legătură cu știința. N-am vrut să întreb ce fel de legătură. Deja vorbisem prea mult, așa cum am mai spus. Mă gândeam la ce să mai zic și ce să mai întreb, la faptul că zisesem deja prea multe și că ar fi trebuit să-i las și pe alții să vorbească, apoi, mă gândeam la alte lucruri pe care trebuia să le spun și pe care sfârșeam prin a le spune. Sper că n-am plictisit de moarte pe toată lumea.

Băiatul cel frumos – trebuie să aflu cum îl cheamă data viitoare! – mă fixa cu privirea în timp ce vorbeam. Era de-a dreptul tulburător.

Cea mai interesantă afirmație a venit, totuși, din partea unuia dintre băieții cu sacouri violet. Eu spuseseam că lumile lui Le Guin sunt reale deoarece personajele sale sunt credibile, iar el a fost de acord, dar a adăugat că personajele sunt credibile tocmai pentru că ar fi produsul acelor lumi dacă ele ar exista. Dacă l-ai pune pe Ged⁶² să crească pe Anarres sau pe Shevek pe Earthsea, ei n-ar mai fi aceiași, mediul înconjurător îi modelează pe oameni, ceea ce este ușor de observat în ficțiunea la modă, dar este greu de întâlnit în SF. Este absolut corect și, de asemenea, foarte interesant, iar eu nu m-am putut abține să nu intervin și să spun că asta se potrivește cu *The Lathe of Heaven* și cu ce se întâmplă cu oamenii aflați în lumi diferite, că o persoană gri dintr-o lume cu persoane gri este, clar, diferită de o persoană de culoare dintr-o lume cu persoane de rase diferite.

Nici nu mai știu de când nu m-am mai simțit atât de bine și, dacă n-aș fi îngrijorată că am vorbit prea mult, aș spune că a fost un succes absolut. Mai e ceva ce am observat că se întâmplă des. Când deschid gura pentru prima dată, e ca și cum oamenii nu m-ar auzi, nu le vine să creadă că eu sunt cea care vorbește. Apoi, devin atenți, nu mai dau importanță faptului că o adolescentă este cea care vorbește și încep să

⁶² Personajul principal din *A Wizard of EarthSea*.

creadă că merită să-mi acorde atenție. Cu acești oameni a trebuit să depun un efort mult mai mic decât de obicei. Cam de la a doua intervenție a mea deja nu mai ascultau cu indulgență, ci din curiozitate. Mi-a plăcut asta.

După aceea, Keith a întrebat cine merge la cârciumă. Băiatul cel frumos s-a dus, Harriet și Greg la fel, dar niciunul dintre adolescenții cu sacouri violet și nici eu, din cauză că trebuia să mă întorc la școală. Toată lumea mi-a spus la revedere, însă am început să mă fâstâcesc și îmi simțeam din nou limba împleticită în timp ce-mi luam rămas-bun, sperând, totodată, că ne vom vedea și săptămâna următoare.

Domnișoara Carroll a mai stat puțin de vorbă cu Greg, apoi ne-am întors la mașina ei și m-a adus înapoi la școală.

— Nu ai prea des ocazia să discuți cu alți oameni despre lucruri care chiar contează pentru tine, nu-i așa? m-a întrebat.

Priveam pe geam întunericul nopții. Între străfulgerările farurilor mașinilor de pe autostrada care leagă orașul de școală n-am mai întâlnit alte lumini decât, ocazional, cele de la vreo fermă, ceea ce însemna că farurile aprinse păreau intruziuni surprinzătoare ale luminii. Am văzut șoareci, iepuri și, din când în când, câte o zână, îndepărtându-se cu repeziciune când era surprinsă de lumină.

— Nu, i-am spus. Nu am prea des ocazia să discut cu alți oameni, despre nimic.

— Arlinghurst este o școală foarte bună în felul său, a spus ea.

— Nu pentru persoane ca mine.

— Ultimul autobuz care ajunge la școală pleacă la opt și un sfert, a zis ea. Astăzi au terminat în jur de ora nouă. L-am întrebat pe Greg, ca de la bibliotecar la bibliotecar, dacă ar putea să te aducă el cu mașina în fiecare săptămână și el a zis că e în regulă. Atâta timp cât vei fi în pat înainte de stingere, n-ar trebui să fie nicio problemă.

— Foarte drăguț din partea lui. A fost foarte frumos din partea lui și că m-a invitat. Nu credeți c-am vorbit prea mult?

Domnișoara Carroll a râs, iar mașina a intrat printre ulmi pe alea din fața școlii.

— Poate doar un pic prea mult. Dar toată lumea s-a arătat interesată de ceea ce-ai avut de spus. Eu nu mi-aș face griji.

Totuși, eu îmi fac.

Zilele se scurtează al naibii de mult. Am impresia că e întuneric tot timpul. Nu se luminează decât târziu, după ora nouă, ceea ce mă ține înăuntru toată dimineața. Obişnuiam să iau o gură de aer înainte de micul dejun. Azi, nu m-am mai dus nicăieri, ci doar am ieșit pe la vestiare și am tras aer în piept înainte de a intra în sala de mese. Micul dejun constă din pâine cu margarină, câtă vrei, și omletă englezească prăjită prea mult, cu roșii la conservă, pe care eu nu le mănânc. Duminica și uneori în alte zile, mai avem și cârnați, care parcă ar fi ambrozie. Personalul școlii nu ia micul dejun aici, așa că toate fetele strigă cât le țin plămânii, ceea ce înseamnă că ești nevoită să urli dacă vrei să te faci auzită. Pare un bârlog de urși, dar supraaglomerat. Câteodată, stau în fața vestiarelor și le aud pe fete de pe coridor, la fel ca în acele aziluri de nebuni din secolul al XVIII-lea, în care oamenii se duceau să se distreze ascultându-i pe nebuni urlând. Balamuc!

Tot întuneric sau aproape întuneric e și când terminăm lecțiile. Luminile sunt aprinse, iar soarele stă să apună. Încă se mai vede o dâră de lumină pe cer, dar fără îndoială, este mai mult noapte decât zi. Îmi place să mă îndepărtez de școală, apoi să mă întorc și să privesc luminile, care par portocalii în amurg. Îmi aduce aminte de o zi specială din apropierea Crăciunului, în care eu și Mor ne întorceam de la grădiniță, ținând-o pe bunica de mână. Venise să ne întâmpine, poate pentru că semestrul se terminase mai devreme la școala unde preda ea. Aveam în jur de șase ani. Îmi aduc aminte că o țineam de mână, că m-am întors să mă uit la lumini, iar cerul nu era complet negru încă.

Amintirea asta mă întristează, dar parcă îmi și dă și un pic din siguranța și din entuziasmul aceluia moment. Amintirile sunt precum un maldăr mare de covoare, le țin stivuite în minte și nu dau prea mare importanță fiecăruia în parte, dar dacă vreau, pot scormoni în memorie, pășind pe ele și aducându-mi aminte. Nu mă aflu acolo fizic, nu așa cum ar putea s-o facă un elf, firește. Doar că, dacă îmi aduc aminte de un moment când am fost tristă sau supărată, un pic din acea senzație revine și mă învăluie. Și același lucru se întâmplă cu

sentimentele de fericire, desigur, deși amintirile plăcute se pot șterge foarte ușor dacă mă gândesc la ele prea mult. Dacă procedez așa, când voi fi bătrână toate amintirile neplăcute vor fi răni deschise, din cauză că nu le-am dat importanță, iar cele fericite vor fi prea uzate. Nu-mi voi mai aminti exact acea zi cu bunica, al cărui contur deja începe să se șteargă, în schimb, îmi voi aduce aminte zilele scurte de iarnă petrecute la școală, plimbându-mă singură și aruncând priviri pe furiș ferestrelor iluminate.

M-am săturat de atâta întuneric. Știu că sfârșitul anului face parte din viață. Îmi plac anotimpurile și fructele de sezon. Merele probabil sunt pe sfârșite și mă aștept ca, zilele astea, în magazinul doamnei Lewis, să se găsească mandarine de un portocaliu strălucitor, învelite în fermecătoare ambalaje purpurii cu scrisul în spaniolă. (Dacă aș putea mirosi o mandarină! Poate sâmbătă.) Dar sunt pe cale să încep să urăsc întunericul din perioada asta a anului. N-am voie să ies afară când se servește prânzul, atunci când este, cât de cât, mai multă lumină, chiar dacă totul e cenușiu și, de obicei, plouă.

Zilele vor deveni, iarăși, din ce în ce mai lungi. Va veni și primăvara. Dar mi se pare că mai este tare mult de așteptat.

Vineri, 7 decembrie 1979

Scrisoare de la tata, cu formularul pentru clubul de lectură semnat. Era și timpul! Așa că pot merge săptămâna viitoare.

M-am gândit la clubul de carte și m-am întrebat care dintre cei de acolo chiar fac parte din karassul meu. Băiatul ăla superb? (Trebuie să-i aflu numele!) Mă privea serios, cu ochii ăia frumoși. Și, chiar dacă se înșală cu privire la anumite chestiuni fundamentale, este dispus să asculte. Simt un mic fior când mă gândesc cum se uita la mine. Dar cei trei cu sacouri violet, care sunt de vârsta mea? (Trebuie să aflu cum îi cheamă și pe ei, însă nu chiar la fel de urgent.) Categorical, mi-ar plăcea să-i cunosc mai bine, căci sunt interesați de cărți. O să încerc să discut cu ei data viitoare. Harriet? N-am stabilit o legătură prea bună cu ea, dar este foarte inteligentă. Brian? Keith? Nu știu ce să zic. Ceilalți, pe care n-am apucat să-i cunosc prea bine? Prea devreme ca să mă pronunț. Greg? Probabil. Domnișoara Carroll? (Alison...)

M-am uitat la ea în timp ce-i scriam numele. Își face de lucru lipind etichete pe cărțile de pe birou. În ciuda afirmației sale că vrea să-și păstreze cititorii fericiți, m-a însoțit la clubul de carte datorită magiei. Știu că așa este, lucru care mă face să mă simt cam aiurea. Magia lucrează dacă are material cu care să poată lucra, așa că probabil m-a remarcat și mă place și ea, la rândul ei. Mi-a făcut rost de *Republica*. Deși magia poate realiza lucruri înainte să le realizezi tu. Poate face ca lucrurile să se fi întâmplat deja. Poate că, dacă n-aș fi făcut magia aceea, ea n-ar fi comandat Platon pentru mine. Nu știu dacă mă place, sincer, sau dacă doar magia o face să se comporte astfel. Dacă nu mă place cu adevărat, eu cum aș putea s-o mai plac? Ar mai fi ceva la fel?

Și, firește, același principiu li se aplică și celorlalți. Oare este un karass adevărat, dacă a fost creat prin magie? E aceeași situație ca în cazul autobuzului, toți acei oameni, toate acele zile, toate acele vieți schimbate, doar pentru ca autobuzul să vină în clipa în care îmi doresc eu să vină. Doar că e mai mult decât atât, chiar vreau să-i fac să mă placă. Să-i fac să devină karassul meu.

N-am reflectat suficient asupra acestui aspect. M-am gândit la un karass într-un mod prea abstract, nu m-am gândit suficient la oameni, la faptul că-i manipulez. Nici măcar nu-i cunosc și deja îi manipulez.

Oare așa a început și ea? Mama, Liz?

Mi-aș dori să pot vorbi cu Glorfindel despre asta sau cu cineva care ar înțelege. Nu știu dacă mi-ar da dreptate, dar sunt destul de sigură că da. Nu înțeleg de ce zânele de aici sunt atât de neprietenoase – mai degrabă indiferente. Ar trebui să se fi obișnuit deja cu mine. Când am să merg acasă, după Crăciun, o să-l găsesc și-o să vorbesc cu Glorfindel, fie ce-o fi.

Oare folosirea magiei este implicit un lucru rău? E rău dacă o folosești în scopuri personale? Atunci, ar trebui să rămân complet vulnerabilă în fața ei, iar ea s-o folosească împotriva mea? Sau poate doar magia folosită pentru karass a fost un lucru rău, cea pentru protecție fiind în regulă? Sau – capcana magiei, ca întotdeauna – oricum s-ar fi întâmplat, pe când eu doar îmi imaginez că magia a înfăptuit lucrurile? Nu, s-au sincronizat prea bine pentru asta. La

mijloc a fost magia mea pentru karass, care cred că a dus la înființarea clubului de lectură (ce se întrunea deja de câteva luni). N-am văzut niciun anunț despre el până acum și merg la bibliotecă tot timpul. Poate că toți oamenii aceia nici măcar nu există. Poate că pe Harriet, care este cea mai în vârstă, părinții ei nici măcar n-ar fi avut-o, poate că întreaga ei viață, șaiszeci de ani sau poate chiar mai mult, există doar pentru ca eu să am un club de lectură și un karass, pentru ca noi să stăm acolo, să discutăm despre *The Lathe of Heaven*, care este cartea perfectă pe seama căreia se poate discuta, și să ne contrazicem dacă seamănă sau nu cu ce scrie Dick.

Doamne, sper că, de fapt, nu seamănă cu ce scrie Dick! Asemănarea cu Dick nu poate fi îndurată, nici măcar nu pot să-mi imaginez așa ceva.

Nu vreau să fiu ca ea.

N-o să mai folosesc magia decât pentru protecția mea și a întregii lumi. Mai bine să ajung ca George Orr⁶³, decât s-o las pe ea să învingă. Nu știu ce are de gând să facă. N-am mai avut niciun vis și n-am mai primit nicio scrisoare plină de otravă. Mă tem că asta ar putea însemna că pune la cale ceva mult mai rău.

Ceea ce-și dorește ea cu adevărat este să devină regină a întunericului. Nu știu cum ar fi posibil, dar asta își dorește. (A citit LOTR și nu știu dacă, astfel, s-a identificat cu toate personajele negative, sperând că cele pozitive vor ceda tentațiilor, dar știu sigur că a citit-o, pentru că, atunci când am citit-o eu prima oară, exemplarul era al ei. Asta dovedește că nu este suficient s-o citești. La urma urmei, și diavolul poate cita din scriptură.) Vrea ca toată lumea s-o iubească și să se teamă de ea. Nu este obiectivul unui om sănătos la cap, însă asta își dorește. Eu nu asta-mi doresc. Ce rost ar avea? Este destul de rău că trebuie să îndur gândul c-am făcut-o pe domnișoara Carroll (care s-a oprit din aranjarea cărților pe rafturi ca să-mi zâmbească atunci când a văzut că mă uit la ea) să semene cu mine.

Cine și-ar dori o lume alcătuită din marionete?

Trebuia s-o oprim și chiar a meritat, a meritat moartea, a meritat

⁶³ Personajul principal din *The Lathe of Heaven*, de Ursula K. Le Guin.

să trăiesc o viață de infirmă. Dacă ar fi reușit, am fi fost obligate s-o iubim pe mama, toată lumea ar fi fost. Am crezut că știam cât de puternică este, de fapt, habar n-aveam.

Magia nu-ți poate apăra conștiința.

Eram pe punctul de-a spune că mi-aș fi dorit să fi știut asta dinainte, dar nu e ca și cum n-aș fi știut. Am știut ce s-a întâmplat după ce am aruncat pieptenele în mlaștină. M-am gândit la autobuz. Am știut despre ea. Ar fi trebuit să iau măsuri.

Sâmbătă, 8 decembrie 1979

Greg nu era de dimineată la bibliotecă și am găsit doar trei dintre cărțile pe care le comandasem, niciuna foarte interesantă. M-am simțit cam dezamăgită. M-am dus la librărie. Din cerul apăsător cădea o burniță ca de gheață, genul de ploaie care pare că vine din toate direcțiile. O umbrelă nu-ți este de niciun folos împotriva ei, nu c-aș putea folosi o umbrelă ținând un baston într-o mână și o sacoșă cu cărți în cealaltă. Cât timp am coborât dealul spre librărie și-am ocolit micul iaz, vântul mi-a suflat drept în față. Îmi tot zbura chipiul de pe cap. Nu era o ploaie de care să te poți bucura, trebuia să-ți ferești fața și să înduri cu stoicism.

Am văzut-o în librărie pe fata cu părul roșcat-închis. Se uita la cărți pentru copii. M-a observat imediat cum am intrat, pentru că ușa s-a trântit din cauza vântului. Pe umăr avea o geantă mare, din pânză și strângea în mână o grămadă de sacoșe de cumpărături.

— Bună, a zis ea făcând un pas spre mine. Te-am văzut la clubul de carte, dar nu ți-am reținut numele.

— Nici eu pe-al tău, am răspuns eu, încercând să zâmbesc și să par prietenoasă, refuzând să mă gândesc la cum ar fi schimbat-o magia, pe ea și pe toți ceilalți, ca s-o facă să semene cu mine.

Vedeam cum privea și mă întrebam ce credea despre mine. Nu arăta deloc rău, îmbrăcată cu o haină neagră în locul sacoului violet. Părul era tot roșcat-închis, foarte ciufulit, dar acum părea oarecum dezordonat, nu ca o explozie de la fabrica de vopsele.

— Eu sunt Janine, a zis ea.

— Eu sunt Mori.

— Genial nume. Prescurtarea de la ce?

— Morwenna, am spus.

A râs.

— Parcă-ți umple gura. E galez?

— Da, este. Înseamnă val care se sparge de țărm. De fapt, literal, *mare albă*, dar asta trebuie să însemne, din asta este alcătuită marea albă, din spuma lăsată de valuri când se sparg de țărm.

Am mai stat o clipă acolo, păstrând atitudinea prietenoasă una față de cealaltă, însă fără să mai spunem nimic.

— Fac cumpărături pentru Crăciun, a continuat. Au mai rămas doar două săptămâni.

— Eu încă n-am cumpărat nimic! am exclamat, dându-mi seama că așa era. Le cumperi cărți tuturor?

— Majoritatea celor din familia mea nu le-ar aprecia, mi-a răspuns. Dar m-am gândit că aş putea cumpăra cărțile din seria Earthsea pentru Diane, după tot ce-am discutat seara trecută.

— Nu le ai deja? am întrebat.

— Nu, le-am citit de la biblioteca pentru copii. Oricum, a trebuit să institui o regulă pentru ceilalți, să nu se mai atingă niciodată de lucrurile mele, așa că n-am de gând să încep să le împrumut cărți tocmai acum, când au început să bage la cap.

— Eu i-aş putea cumpăra o carte tatălui meu. Categorie, trebuie să-i cumpăr ceva. Dar nu pot decât să ghicesc dacă o are deja sau nu.

— Lui ce-i place? a întrebat Janine.

— Aa, SF-ul.

— De la el ai prins gustul?

— Nu. L-am întâlnit abia cu puțin timp în urmă, iar de citit, citesc de când mă știu.

— Nu ți-ai întâlnit... a început ea, după care s-a oprit ferindu-și privirea.

Și-a mutat pungile în mâna cealaltă, apoi, când a vorbit, a făcut-o pe un ton ce se voia degajat.

— Vrei să spui divorț?

— Da, deși divorțul în sine de-abia acum se desfășoară. Daniel dispăruse fără să-și mai bată capul cu chestiunile legale.

— Este bine că și lui îi place SF-ul, a zis Janine, cu diplomație.

— Da. Ne oferă un subiect de conversație. Este atât de ciudat să

întâlnești pe cineva care ți-e și tată, și străin.

A fost prima dată când i-am vorbit cuiva despre asta.

— Probabil erai foarte mică.

— Doar un bebeluș.

— Și părinții mei divorțează, a spus ea aproape șoptit, uitându-se nu la mine, ci la rafturi. Este îngrozitor. Se certau tot timpul, iar acum tata locuiește la hotelul Gran, iar mama stă și plânge în fața farfuriei cu supă.

— Poate se vor împăca, am spus, oarecum stânjenită.

— Așa sper și eu. Tata a fost de acord să vină acasă în ziua de Crăciun și, văzându-ne pe toți împreună, sper să-și dea seama c-o iubește pe mama, nu pe Doreen.

— Cine e Doreen?

— O fată care lucrează la benzinăria din garajul lui, a spus Janine. E iubita lui. N-are decât douăzeci și doi de ani.

— Chiar sper să se întoarcă la voi, am spus. Uite, ce-ar fi să mergem la cafeneaua de alături, să stăm la o masă și să bem un ceai? Ne putem întoarce după aceea aici și putem cumpăra cărți.

— Bine, a fost de acord Janine.

Ne-am așezat la fereastră, unde stăteam eu de obicei. Nu era nimeni în cafenea, fiind sâmbătă dimineață, nu știu cum de le mai merge afacerea. Am comandat ceai și brișe cu miere pentru amândouă, plus încă două brișe pentru la școală, ca să le mănânc mâine, cu Deirdre.

— Tu cum ai aflat de club? am întrebat-o.

— Mi-a spus Pete. Pete este băiatul brunet, probabil că l-ai văzut. A fost prietenul meu, într-un fel, dar ne-am despărțit și am rămas amici.

Și-a turnat ceai, apoi și-a pus zahăr și a amestecat în el.

— Acum ieși cu celălalt?

Janine a pufnit.

— Ce? Glumești. E mai scund decât mine și n-are decât cincisprezece ani. E abia în clasa a noua.

— Tu câți ani ai? am întrebat-o.

— Șaisprezece. Tu?

— O, tot cincisprezece ani și tot într-a noua, așa cum ar numi-o

orice școală cu bun-simț, dar la Arlinghurst îi spune cu totul altfel.

Am infuzat puțin pliculețul de ceai, așa încât ceaiul meu nu era decât apă fierbinte. Așa nu e chiar rău.

— Am crezut că ești mai mare, a zis ea. Categorie ai citit o mulțime de cărți până la vârsta asta.

— Cam cu asta m-am ocupat până acum, am spus eu. Pete te-a convins să citești SF?

— Da, deși mereu mi-au plăcut lucrurile astea. El îmi împrumuta cărți, de fapt, încă îmi împrumută, și tot el m-a adus în clubul de lectură. Mama spune că SF-ul este copilăresc și doar pentru băieți, dar se înșală. Am încercat s-o conving să citească *The Left Hand of Darkness*, însă, ei bine, ea nu prea citește și, când o face, preferă o poveste de dragoste. Doar ce-am găsit una, se numește *The Kissing Gate*. Chiar genul ei de carte.

A oftat când a spus asta.

— Câți sunteți? am întrebat.

— Șaisprezece persoane pentru care trebuie să cumpăr cadouri, a răspuns prompt. Trei surori, mama și tata, patru bunici, două mătușici, un unchi și patru veri, unul doar un bebeluș. I-am cumpărat un ursuleț de pluș. Dar la tine?

Am ezitat.

— Anul ăsta totul este complet diferit. Bunicul, mătușica Teg, încă o mătușă, trei veri, tata, surorile lui, presupun – nu prea știu ce-aș putea lua pentru ele.

— Dar mama ta? a întrebat ea.

— Ei nu-i cumpăr nimic, am zis furioasă.

— Așa stau lucrurile, nu? a spus ea, deși habar n-aveam ce-nsemna asta.

— A, și-l mai am pe Sam, am zis eu, aducându-mi aminte de el cu întârziere. Doar că Sam este evreu, așa că habar n-am dacă un cadou de Crăciun ar fi o idee chiar bună.

— Cine e Sam? a întrebat, înfulecând brioșa cu miere.

— Tatăl tatălui meu.

— Deci, bunicul tău, a concluzionat.

— Într-un fel.

— Atunci, ești și tu evreică?

— Nu. Pentru asta se pare c-ar trebui să ai o mamă evreică.

— Nu cred că evreii sărbătoresc Crăciunul. Probabil e mai bine să-i iei ceva drăguț de ziua lui, m-a sfătuit.

Am încuviințat din cap.

— Mai trebuie, de asemenea, să-i iau ceva și domnișoarei Carroll, pentru că a fost foarte drăguță cu mine, aducându-mă cu mașina la clubul de lectură și făcându-mi rost de cărți.

— Cu ea ai venit? A fost foarte tăcută. Cine e?

— Este bibliotecara școlii. De-acum, n-ar trebui să mă mai însoțească, pot veni singură cu autobuzul, iar Greg mă poate duce acasă cu mașina.

Janine s-a gândit la asta, mestecând.

— Atunci, ar trebui să iei ceva și pentru Greg. În cazul lui scapi ușor. Îi place ciocolata neagră. I-ai putea cumpăra o cutie de bomboane Black Magic sau ceva de felul ăsta.

— Presupun că o carte n-ar fi cadoul potrivit pentru un bibliotecar, am zis eu.

— Nu-i vinde castraveți grădinarului, a spus ea râzând. Ar trebui să cumperi bomboane de ciocolată și pentru domnișoara Carroll. Cred că ai o grămadă de bani.

— Am, momentan, am spus eu apoi mi-am dat seama ce spusesem. Învăț la Arlinghurst, dar asta nu înseamnă că sunt bogată. Ba din contră. Tata plătește taxele sau, mai exact, surorile lui plătesc. Sunt bogate și cu nasul pe sus, așa cred. Familia mea, adevărata mea familie, provine din sudul Țării Galilor și toți sunt profesori.

— Atunci, de ce te-au trimis mătușile tale la Arlinghurst?

— Chiar nu consider că rudele tatălui meu ar fi familia mea, am spus. Mă simt ciudat că trebuie să le numesc mătuși, iar pe Sam bunic.

Am mușcat din brioșă și am simțit cum mi se scurge mierea pe limbă.

— Cred că plătesc taxele școlare ca să scape de mine. Am ajuns în grija lui Daniel acum și, astfel, nu sunt nevoite să mă vadă prea des. Dar vor să merg în vizită de Crăciun și nu pot înțelege de ce. M-aș putea duce la mătușica Teg. Însă nu-mi dau voie.

— Nu m-am gândit niciodată că școlile cu internat ar putea servi la

îndepărtarea celor nedoriți, a spus ea, lingându-și mierea de pe buză.

— De fapt, așa stau lucrurile, am zis. Urăsc locul ăla. Dar n-am de ales.

— Poți pleca la anul, când împlinești șaisprezece ani. Ți-ai putea lua o slujbă.

— M-am gândit la asta. Dar vreau să merg la universitate și cum pot face asta fără diplomele necesare?

Janine a ridicat din umeri.

— Poți obține diplomele de nivel A studiind cu frecvență redusă. Asta face și Wim.

— Cine e Wim?

— Wim e ticălosul cu părul lung care a stat vizavi de tine marți seară. A fost exmatriculat din școală, din școala noastră, Fitzalan, iar acum lucrează în Spitals, dar urmează și cursurile de nivel A.

— E un ticălos? am întrebat dezamăgită.

Era atât de drăguț, încât părea imposibil.

Și-a coborât vocea, deși n-avea cine s-o audă.

— Da, este. Te-am văzut uitându-te la el și sunt de acord că pare drăguț la prima vedere, dar este un ticălos absolut. A fost exmatriculat din cauză că a lăsat o fată însărcinată, despre care umblă vorba c-a făcut avort. De asta m-am despărțit de Pete, pentru că încă mai e prieten cu Wim după tot ce s-a întâmplat și pentru c-a zis că a fost vina lui Ruthie. Așa o cheamă pe fată, Ruthie Brackett.

— Ea cum este?

— Destul de drăguță. Nu la fel de inteligentă ca Wim, nu o interesează poezia, cărțile, lucrurile de felul ăsta. Nu o cunosc prea bine. Dar știu că atunci când o fată rămâne însărcinată, nu o poți învinovăți doar pe ea.

— Bine zis.

Îmi terminasem brioușă cu miere fără să-mi dau seama.

— Cred că ai făcut un lucru de bun-simț despărțindu-te de Pete din cauza a ce s-a întâmplat.

— Încă mai suntem amici, a spus ea repede. Dar n-aveam de gând să continui relația cu el, dacă asta e părerea lui.

— Câți ani are Wim? am întrebat.

— Șaptesprezece. Ziua lui de naștere e în martie. Să stai departe de

el.

— O să stau. Nu că s-ar uita la mine, am adăugat.

— Ar putea crede că nu știi nimic despre toată treaba asta. Niciuna dintre fetele care știu n-are de gând să se apropie de el. Și, oricum, chiar s-a uitat la tine săptămâna trecută. Nu arăți prea rău. Dacă ți-ai lăsa părul să crească un pic și ți-ai da cu puțină mascara, ai arăta și mai bine. Totuși, nu pentru Wim!

Aveam de gând s-o tachinez și eu un pic, dar mi-am adus aminte de magie și de faptul că poate eu, fără intenție, modificasem evenimentele în așa fel încât să-mi fac loc. Simțeam brișoa cu miere ca pe o bucată de fier în stomac și nu mai eram în stare să vorbesc coerent.

Janine nu și-a dat seama.

— Haide, o să te ajut să găsești niște cadouri dacă vrei, mi-a zis.

Ne-am întors la librărie, apoi am urcat dealul și am intrat într-un magazinaș, de unde am cumpărat niște eșarfe frumoase din mătase indiană de culori diferite pentru Anthea, Dorothy și Frederica, o cămașă de noapte cu un dragon pentru mătușica Teg și un prespapier din bronz în formă de elefant pentru bunicu'. Apoi, am intrat în British Home Stores și Janine m-a ajutat să-mi cumpăr un sutien. Ea știe foarte multe despre asta. Nu mi-au plăcut unele dintre ele, care aveau cusături și dantelă, dar am reușit să găsim o bustieră cu cupă, fără pliseuri. Janine nu m-a întrebat absolut nimic despre baston, nici măcar un cuvântel, de parcă era ceva normal. Nu știu dacă a fost doar plină de tact, a funcționat magia sau a uitat, pur și simplu.

A trebuit să mă grăbesc ca să prind autobuzul. Gill era și ea acolo, dar stătea în spate și n-a venit să-mi vorbească, n-a făcut nicio mișcare.

În afară de partea cu magia, lucru care nu mai poate fi desfăcut, însă care mă îngrijorează foarte tare, îmi place de Janine. A fost de parcă m-aș fi dus la cumpărături cu prietenii de acasă, doar că mai bine, fiindcă ea a citit o mulțime dintre cărțile pe care le-am citit și eu. Își dorește să poată stabili o legătură mentală cu un dragon. Mi-a spus c-o să ne vedem din nou la clubul de carte și că, dacă vreau, ne putem întâlni sâmbăta viitoare, să ne continuăm cumpărăturile pentru Crăciun. Este așa de plăcut să-ți petreci după-amiaza cu o

persoană care nu e de-o imbecilitate absolută. M-am dus în dormitor ca să-mi pun lucrurile în dulap și am auzit un cor de „Dreary Dreary Pic Pic...” urmat de biata Deirdre alergând, acoperindu-și fața cu mâinile.

Am mers după ea, firește, dar nu m-am putut abține să n-o compar cu Janine.

Ce păcat de situația cu Wim!

Duminică, 9 decembrie 1979

Dacă biserica, dacă religia, dacă Iisus, Aslan... dar nu cred că asta e soluția. Într-un fel, o fi adevărat, deși e cu subînțeles, nimic nu e concret. N-ar fi de niciun ajutor. Altfel, aș fi putut merge la vicar, să iau măsuri, să-i spun: „Părinte Price, fă ceva în legătură cu mama!” Iar el n-ar fi spus: „Ei, ce e? Ce-ai spus? Maureen, nu-i așa, sau ești cealaltă? Cum se simte bunica?” Și-ar fi luat toiagul curbat, adică nu, el n-are toiag din ăla, nu este episcop, poate c-ar fi înșfăcat toiagul episcopului și ar fi mers s-o exorcizeze. Este greu să-ți imaginezi așa ceva.

Mi-a mai venit o idee prostească despre magie. Ce-ar fi dacă tot ce fac, tot ce spun, tot ce scriu, absolut tot ce are legătură cu mine (și cu Mor, de asemenea) a fost dictat de vreun act de magie pe care îl va face altcineva în viitor? Îngrozitor ar fi dacă acea persoană ar fi mama, dar nu cred c-ar fi posibil, din moment ce mare parte din ce am făcut noi a fost tocmai în ideea de-a o opri pe ea. Totuși, dacă ar fi mâna cuiva dintr-un viitor în care ea a câștigat și a devenit Liz, Regina Întunericului, iar ceilalți au făcut un act de magie pentru a ne determina pe noi să o confruntăm, cu scopul de a face lumea lor mai bună? Ei bine, presupun că asta nu m-ar deranja prea tare, deși ideea c-aș putea fi marionetă nu mă încântă mai mult decât ideea c-aș putea fi păpușar.

Le-am scris bunicului și mătușicii Teg că nu voi putea merge la ei de Crăciun, dar că voi ajunge a treia zi după, pentru că atunci încep să circule iar trenurile. I-am scris lui Daniel, în general despre clubul de carte și despre ce s-a discutat.

Luni, 10 decembrie 1979

Teste. La chimie, de dimineată, și la engleză, după-amiază. Pentru bibliotecă n-am mai avut atât de mult timp ca de obicei, și scriu asta în timp ce-mi fac temele. Am cam uitat de teste sau, mai exact, știam că trebuie să le dau și mă pregăteam pentru ele, dar aveam impresia că mai e mult timp până atunci. Nu contează. Pot scrie formule chimice și pot abera despre Dickens chiar și pe jumătate adormită.

Marți, 11 decembrie 1979

Teste. La matematică și la limba franceză.

Miercuri, 12 decembrie 1979

Așa că, seara trecută, după cină, le-am spus că trebuie să ajung la clubul de carte, le-am arătat permisele și am luat autobuzul spre oraș. A fost ciudat să plec singură pe întuneric. În autobuz nu mai erau decât două persoane, o femeie grasă îmbrăcată într-un pardesiu verde și un bătrân cu o șapcă din pânză. În mod normal, când iau autobuzul este plin cu fete de la Arlinghurst. Am simțit că ies prea în evidență cu uniforma și cu chipiul meu stupid. Am ajuns un pic mai târziu față de data trecută, dar discuția încă nu începuse. Janine a întârziat. A intrat nu cu mult după mine și ne-am așezat una lângă alta. Băieții, Pete și Hugh, s-au așezat lângă noi.

Eram în aceeași formulă ca data trecută, lipsea doar Wim. M-am gândit că poate va veni mai târziu, dar n-a mai apărut.

Brian a coordonat discuțiile. A vrut să evidențieze cât de profund este Silverberg – și chiar este. Totuși, să recunoaștem, unele dintre scrierile lui sunt complet neinteresante. Te captivează oarecum, dar nu poți pune *Stepsons of Terra* alături de *Dying Inside* și să te aștepți să fie considerate la fel de valoroase. Hugh nu mai citise nimic de Silverberg înainte, dar citise *Up the Line* și *Voyage to Alpha Centauri* pentru întâlnirea de azi.

— Voi tot spuneți că „ar fi trebuit să citești aia, ar fi trebuit să citești aialaltă”, dar n-am putut citi decât ce era pe raft, a spus el. Iar după experiență, nu cred c-o să-mi mai bat capul în continuare.

Mie îmi place *Up the Line*. Am o slăbiciune pentru călătoria în timp. Una dintre primele cărți SF pe care le-am citit a fost una pe

tema asta, *Guardians of Time*, de Poul Anderson. (Totuși, are legătură cu așezarea autorilor în ordine alfabetică.) Chiar și așa, înțeleg ce a vrut să spună. Toată lumea a fost de acord că Silverberg este inconstant, apoi am început să discutăm despre cele mai bune cărți ale lui, iar Keith a menționat *The World Inside* și am început să vorbim numai și numai despre suprapopulare, despre cartea asta, despre *Stand on Zanzibar* și despre *Make Room! Make Room!*, ne-am pus întrebarea dacă suprapopularea va deveni o problemă reală sau nu, dacă punctul de vedere al lui Brunner asupra problemei este exagerat de pesimist sau dacă viziunea lui Silverberg, conform căreia oamenii se vor adapta condițiilor, ar fi mai plauzibilă. A fost nemaipomenit! Brian nu ne întorcea mereu la subiect cum făcuse Harriet cu o săptămână în urmă, iar chestia nostimă a fost că Harriet era cea care pierdea cel mai des firul discuției și spunea lucruri total ieșite din context.

Am încercat să nu vorbesc prea mult, dar probabil că nu m-am străduit suficient de tare.

— Oare să ne întâlnim și săptămâna viitoare? a întrebat Greg. Sau s-o lăsăm pentru după Crăciun?

— Ar trebui să organizăm o întâlnire, dar ce-ar fi să avem ca temă Crăciunul? a sugerat Harriet.

— Cărți SF pe tema Crăciunului? a întrebat Greg. Ce avem?

— Ar fi *The Dark Is Rising*, a spus Hugh. Este fantasy și pentru copii, însă despre Crăciun.

— În regulă, vrei să coordonezi tu discuția? a întrebat Greg.

Toată lumea s-a uitat la Hugh și atunci mi-am dat seama de faptul că toți îl iau în serios, chiar dacă nu are decât cincisprezece ani. Nu doar că îi permit să vină la întâlniri, chiar cred că ar putea coordona una. La fel ca în cazul meu, nu mă privesc ca pe o ciudățenie, ci îi interesează ce am de spus.

— Nu sunt sigur că există suficient material pentru o întâlnire întreagă, a spus Hugh. Dar sunt mai multe cărți în serie.

— Dacă rămânem fără subiecte, putem poposi la cârciumă fără probleme, a zis Harriet.

— Cred că este o idee bună. N-am mai vorbit despre o carte fantasy pentru copii de când am dezbătut cărțile din seria Narnia, a

zis Greg.

— Presupun că apare și Moș Crăciun, am spus eu și toți s-au strâmbat.

— Cel mai rău lucru din cărți, a spus Keith.

— Tolkien ura chestia asta, a spus altcineva, un omuleț negricios. A zis că toată treaba nu e credibilă. Moș Crăciun, Bacchus, școlile cu internat și toate celelalte, făcute terci într-un fel de budincă de Crăciun cu stafide și cu crustă din zahăr candel, în care poți chiar să-ți spargi dinții într-o monedă de șase pence.

M-am alăturat și eu hohotului de râs general, apoi s-a făcut timpul să plecăm.

Am crezut c-o să fiu un pic timidă din cauză că eram singură cu Greg, dar n-a fost cazul. Am vorbit despre *Dying Inside*, despre care nu discutasem cum se cuvine pe parcursul întâlnirii. Greg a spus că este impresionant modul în care Silverberg a luat o idee pe care alți oameni au privit-o întotdeauna ca pe o binecuvântare și a transformat-o într-un blestem.

Vineri, 14 decembrie 1979

Teste, și miercuri, și ieri. Mi-a trebuit inclusiv ziua de azi ca să termin de scris despre seara de marți.

Sâmbătă, 15 decembrie 1979

M-am întâlnit cu Janine așa cum stabiliserăm. Era și Hugh cu ea. A părut cam timid la început. Semăna mult mai bine cu o ființă umană fără sacoul ăla violet. Aș vrea să pot purta și eu hainele mele sâmbăta. Sau în fiecare zi, de fapt. Purtatul unei uniforme timp de șapte zile pe săptămână te face să te simți ca la pușcărie.

— Sper că nu te deranjează dacă mă țin și eu după voi, a zis Hugh, pe un ton ce amintea un personaj dintr-o carte și care lăsa impresia că a tot repetat replica aia.

Janine și Hugh – Pete, Greg și toți cei care vin la clubul de carte, mai puțin Harriet – au accente locale. Accentul de Shropshire nu este unul chiar plăcut, dar sună mult mai bine decât accentul snoabelor pe care trebuie să-l aud tot timpul la școală.

— Absolut deloc, am spus. Deși nu vrem decât să facem niște cumpărături.

Am avut de luat șase cărți de la bibliotecă, în ediții cartonate, ceea ce a început să reprezinte o problemă pe măsură ce cumpăram tot mai multe. N-am putut să le las acolo și să le iau mai târziu, din cauză că biblioteca se închide la prânz, desigur. Le-am pus în geantă oftând, apoi Hugh s-a oferit s-o care el.

— Nu, m-am răstit eu, refuzându-l nepoliticos și strângând geanta cât de tare puteam. Întotdeauna port geanta asta cu mine, e a mea, nu mă simt în largul meu fără ea, i-am explicat.

Janine mi-a aruncat o privire piezișă.

— Dar dacă Hugh duce cărțile într-o sacoșă? a întrebat ea.

— Ar fi în regulă, am spus. Adică ar fi foarte drăguț din partea ta, Hugh.

Hugh s-a înroșit. Are părul șaten deschis și pistrui pe față, iar roșeața din obraji iese imediat în evidență. Eu și Janine ne-am făcut că nu vedem. Am mutat cărțile într-o sacoșă scoasă nu știu de unde de Janine, iar Hugh a ridicat-o ca pe o pană, nu ca pe-o greutate de jumătate de tonă. Ne-am dus spre librărie, oarecum din inerție, de parcă ar fi fost drumul pe care picioarele noastre aleseseră să-l străbată. Le-am spus și lor ce gândeam.

— Bibliotropism, a spus Hugh. Așa cum floarea soarelui este heliotropă, căci se întoarce întotdeauna cu fața la soare, noi ne îndreptăm automat spre librărie.

Acolo am găsit *The Mote in God's Eye*, pentru Daniel. Nu sunt sigură dacă o are sau nu, dar în orice caz, eu vreau s-o citesc. Aveam de gând să cumpăr *The Dark Is Rising* ca s-o citesc până marți, însă Janine s-a oferit să mi-o împrumute pe-a ei. Am mers să mâncăm briose, dar n-am abordat niciun subiect personal de data asta, probabil din cauză că era și Hugh cu noi. Am vorbit despre faptul că citim cărți pentru copii deși nu mai suntem mici, despre ce au spus Lewis și Tolkien în legătura cu treaba asta, despre stânjeneala lui Hugh din cauză că menționase o carte pentru copii la clubul de lectură și despre mirarea lui când l-a auzit pe Greg c-ar fi o idee bună.

— Vei coordona pentru prima dată o întâlnire? l-am întrebat.

— Da. Pete a mai făcut-o de două ori, Janine o dată, iar Wim în

câteva rânduri.

— Tu pe care ai coordonat-o? am întrebat-o pe Janine.

— Pe cea despre cărțile din universul Pern. Știi că apare al treilea volum în curând? Se numește *The White Dragon*.

De-abia aștept.

— Ție îți plac? l-am întrebat pe Hugh.

Părea un pic jenat.

— Așa și-așa, a spus el. Au fost lucruri care m-au deranjat, mai ales în *Dragonquest*. Dar îmi plac foarte mult dragonii și lumea în care trăiesc.

— Poate sunt cărți de care sunt atrase mai mult fetele, am spus eu.

— Nu, lui Pete îi plac foarte mult, a spus Janine, amestecând în ceai, deși nu era nevoie.

— Ar trebui să vă împăcați, a sfătuit-o Hugh. E stupid să vă despărțiți din cauza a ceva ce Wim poate a făcut sau poate n-a făcut.

— A făcut, a spus Janine.

— N-avem toate dovezile, a zis Hugh. Wim refuză să vorbească despre asta, așa că ne rămâne doar versiunea lui Ruthie, iar asta nu vine direct de la Ruthie, ci trecută din gură-n gură, plecând de la ceea ce se presupune că i-a spus ea Andreei. Totul e din auzite. Tu și Pete...

Janine părea foarte supărată, așa că l-am întrerupt.

— Despre ce cărți a vorbit Pete? Când a coordonat el discuția, adică?

— Despre cele din universul Flandry și despre Larry Niven, a spus Janine.

— Iar Wim despre Dick și Delany, a continuat Hugh.

Despre Delany! Au vorbit deja despre Delany fără mine și firește că Wim a fost coordonator.

— Cred că este mai bine când avem o carte sau o serie. Așa poți citi înainte de întâlnire și nu ajungi în situația în care s-a aflat Hugh săptămâna trecută, a zis Janine.

— De fapt, sunt de acord, a zis Hugh, clătinând din cap, totul devine mai ușor și mai la obiect, dar este interesant și să discuți toată opera unui autor. Unii chiar se pricep la asta.

Am cumpărat pentru Deirdre un set alcătuit dintr-un săpun, un

șampon și un prosop pufos de la magazinul Boots, toate galbene ca primula, cu fundă. Nu știam dacă ea îmi va lua ceva, dar trecuse printr-o perioadă foarte dificilă înainte de teste, iar astea i-ar fi fost de folos. M-am uitat la cutiile cu bomboane Black Magic din Woolworths și am hotărât să le iau lui Greg și domnișoarei Carroll cutii cu bomboane Continentals din Thorntons. Arată mult mai bine. Am cumpărat o pungă de praline pentru Sam, în cazul în care voi ajunge să-l văd. Dacă nu, nu i-o voi trimite, o să i-o dau bunicului alături de elefant.

Apoi am mers la Janine acasă. O căsuță obișnuită, genul de locuință în care te-ai aștepta să locuiască cineva al cărui tată deține un atelier mecanic – modernă, cu alee pietruită, cu gazon în față și cu un copăcel în mijlocul gazonului. Singurul lucru nelalocul lui era zâna care se sprijinea de copăcel. Arăta ca un câine, doar că avea aripi. M-a privit aproape cu insolență, după care a dispărut. Ceilalți n-au părut s-o observe.

Înăuntru, sufrageria părea foarte aglomerată, surorile ei parcă n-aveau suficient loc, deși nu sunt decât trei. Se jucau cu păpuși Barbie și puseseră stăpânire pe toată canapeaua și pe ambele scaune. Bufetul și suportul de deasupra șemineului erau pline cu bibelouri. Mama lor era în bucătărie, care, de asemenea, era foarte aglomerată și dezordonată.

— O să merg cu Mori și cu Hugh sus, la mine în cameră, bine? a anunțat-o Janine.

— Bine, a zis și mama ei, de-abia ridicându-și privirea de la masa de călcat.

Are părul drept, șaten-roșcat, destul de diferit de coama ciufulită a fiicei sale. Surorile au și ele părul de aceeași culoare.

Am urcat la etaj. Pe ușa lui Janine era un afiș care spunea: „Spațiu Personal, Nu Intrați, La Voi Mă Refer!” Ne-a invitat înăuntru, ca să ne arate că de fapt, nu la noi se referă. Camera ei era într-un contrast absolut cu restul casei. Pereții celorlalte camere erau acoperiți cu tapet strident colorat. Ai ei erau vopsiți în verde pal. Nu avea nici bibelouri, nici jucării, doar un pat, pe care atunci se afla un câine de pluș fără ochi, și un raft cu cărți așezate în ordine alfabetică. Avea în cameră un scaun din lemn cu spătar, vopsit într-un verde mai închis,

aceeași culoare ca a plintei. Fereastra era acoperită cu un stor în aceeași nuanță. Mai avea și o mașină de scris de birou enormă, neagră, așezată precar pe o noptieră mică.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat.

— Normal, a spus Janine, așezându-se pe pat.

Hugh a ocupat scaunul, iar eu m-am așezat, după o clipă, alături de Janine.

— De fapt, m-a ajutat tata la vopsit. Dar eu am ales designul. Mi-am dorit ceva diferit.

— Aș vrea și eu o cameră ca asta, am spus.

Chiar îmi doresc, doar că, poate nu verde, am adăugat în gând. Ce mi-aș dori cu adevărat ar fi un birou cu lambriu, cum are Daniel.

— E plăcut să poți închide ușa după tine și să ții oamenii dincolo de ea, a zis Janine.

— Trebuie să fie.

— Tu dormi într-un dormitor comun? m-a întrebat.

— Da, dar nu dăm petreceri la miezul nopții sau orice altceva amuzant, așa cum probabil ați auzit voi, am zis eu.

— Eu împart dormitorul cu fratele meu, a spus Hugh.

— El cu ce se ocupă?

— Este înnebunit după Manchester United. Așa că jumătate de cameră e numai fotbal, iar cealaltă jumătate, numai cărți.

Hugh a părut stânjenit când a spus asta.

Janine s-a ridicat și a scos de pe raft *The Dark Is Rising*, după care ea și Hugh au început să se contrazică dacă ar trebui să citesc toată seria sau dacă, citind prima carte, o să-mi piară cheful pentru celelalte din cauză că sunt destul de puerile. Hugh nu părea să-și dea seama că n-aș prea avea timp să citesc cinci cărți până marți seară.

— O să le citesc, le-am zis. N-am prea multe de făcut în afară de lecții și de citit. La Arlinghurst se pune accentul pe sport, iar eu firește că nu pot face sport. Așa că îmi petrec tot timpul în bibliotecă. Am cursuri zilnic. Săptămâna asta n-am avut, din cauza testelor, dar acum s-au terminat, așa că revenim la normal.

— Nu foarte isteț din partea familiei tale să te trimită la Arlinghurst, având în vedere circumstanțele, a spus Hugh.

— Da, cam așa ceva, am zis eu.

— Ce-ai pățit la picior? m-a întrebat.

De obicei, urăsc această întrebare, dar modul în care a pus-o el – natural, pe un ton de parcă răspunsul nu l-ar fi interesat neapărat, dar se ivise ocazia să întrebe, la fel cum întrebase și Janine dacă dorm într-un dormitor comun – nu m-a deranjat deloc.

— Un accident de mașină, am spus. Am avut șoldul zdrobit complet, la fel și pelvisul. Acum nu mai e la fel de rău. Nu mă mai doare tot timpul.

— Începe să se vindece? a întrebat Hugh.

Ar fi trebuit să spun că nu, nu se vindecă, ori că sper să se vindece, dar am izbucnit în plâns fără vreun motiv anume și mi-am ascuns fața într-un șervețel. Janine s-a fâstâcit și a schimbat subiectul, după care a venit vremea să plec.

Hugh m-a condus până în stația de autobuz, cărând cărțile de la bibliotecă. Eu țineam cumpărăturile și cărțile lui Susan Cooper pe care le împrumutasem de la Janine.

— În legătură cu Wim, a început el, în timp ce coteam pe lângă Kwiksave.

L-am privit întrebătoare. Piciorul mă durea – nu stătusem confortabil pe patul prea jos al Janinei și, ridicându-mă să plec, simțisem un junghi puternic.

— Nu știm ce s-a întâmplat. Wim n-a vorbit niciodată despre asta. A refuzat categoric să vorbească. Văd cum lumea îl condamnă și... este un oraș mic. Reputația e o treabă ciudată. E ca și cum ai spune despre un câine că e turbat, la fel de bine l-ai putea spânzura. A renunțat la școală, să știi.

— Știu. Urmează cursurile de nivel A, cu frecvență redusă. Mi-a spus Janine.

— Janine. Janine crede că varianta feministă este să dai întotdeauna crezare femeii. Dar eu cred că înseamnă să tratezi pe toată lumea la fel, dacă este posibil. Eu nu știu ce s-a întâmplat. Sunt conștient că habar n-am. Dar știu sigur că Wim își face viața mult mai grea din cauza asta.

Hugh părea extrem de serios. Este mai scund decât mine, un pic cam rotofei și are fața plină de pistrui, așa că e ușor să te gândești la el ca la un băiețel sau ca la un clown, însă nu e deloc așa.

— Ție de ce îți pasă? l-am întrebat.

Aproape ajunseserăm în stație, dar autobuzul încă nu sosise. O grămadă de fete de la Arlinghurst se fâțâiau de colo-colo. Hugh s-a așezat pe un zid, iar eu m-am sprijinit, lângă el.

— Wim mi-a salvat viața, a spus el încet. Adică, sănătatea mentală. A oprit un grup de băieți care mă băteau și, în loc să plece și să mă lase singur, a rămas și a început să-mi vorbească. Mi-a împrumutat *Citizen of the Galaxy*. Eu aveam doisprezece ani, iar el cincisprezece, dar m-a tratat ca pe o ființă umană, nu ca pe un mucos. Cred că merită să fie considerat nevinovat până la proba contrară.

— Orice i-ar fi făcut lui Ruthie?

— Nu, nu orice i-ar fi făcut, dar măcar până aflăm ce s-a întâmplat de fapt, a zis Hugh ridicând din umeri și s-a înroșit din nou. Dacă te încălzește cu ceva, eu cred că au făcut-o, însă au fost amândoi de acord. Au fost neglijenți și nu s-au protejat, iar Ruthie a intrat în panică. Însă asta nu-ți dă dreptul să condamni pe cineva până dincolo de cercurile ladului.

Nu știu ce să cred. Tata a fost obligat să se căsătorească cu mama pentru că rămăsese însărcinată și uite la ce s-a ajuns. Din fericire, autobuzul a apărut de după colț și m-a salvat de la alte comentarii. Mi-am luat sacoșa de la Hugh și m-am așezat la rând.

— Ne vedem marți, i-am spus eu, în timp ce urcam în autobuz.

Gill era chiar în fața mea. S-a întors și mi-a aruncat o privire plină de dispreț.

Duminică, 16 decembrie 1979

Atâta timp cât nu mă gândesc la ei ca la niște marionete, putem petrece împreună momente plăcute. Mai ales ieri, când nu m-am gândit la asta absolut deloc. Tot ce se întâmplă, tot ce am făcut eu prin magie, pur și simplu mi-a ieșit complet din minte și am reușit să mă port de parcă amândoi făceau parte din karassul meu, perfect natural.

Dar astăzi mă tot gândesc la asta, normal că nu mă pot abține.

Când eram mici, mătușica Lillian ne-a cumpărat odată o păpușă care putea să vorbească. O chema Rosebud și era exact păpușa pe care se presupune că și-o doresc toate fetițele. Ochii i se închideau

când o întindeai cu fața în sus și i se deschideau când o ridikai. Avea fața frumoasă și prietenoasă, delicată, și o rochie albă, cu un model cu boboci de trandafir. Avea pantofiori roz, care puteau fi scoși, și părul blond, pe care puteai să-l piepteni. Avea o sfoară în piept, iar când trăgeai de ea, păpușa vorbea. Putea spune două lucruri: „Bună, numele meu este Rosebud” și „Hai să ne jucăm de-a școala!” Dacă trăgeai de sfoară încet, le spunea pe un ton jos, dacă trăgeai foarte repede, le rostea cu un glas pițigăiat.

Problema cu Rosebud era că vorbitul ei era pe bune, iar în ceea ce privea celelalte păpuși ne puteam imagina că vorbeau, lucru mult mai interesant. Păpușile noastre (majoritatea aveau tot felul de defecte, cum ar fi un braț sau un picior lipsă, plus că aveam mai multe animale decât păpuși cu trăsături umane) trecuseră prin aventuri formidabile, supraviețuind unor războaie nucleare sau salvând dragoni din mâinile unor prințese diabolice. Bătrâna Pippa cea uzată, cu un singur braț și cu părul ei ciumpăvit (Mor i-l tăiasse când o deghizase în soldat) putea ieși în față sfidătoare și răzbunătoare împotriva Stăpânului Câine (câinele de jucărie avea o mustață care putea fi răsucită, așa că, deseori, primea rolurile de personaj negativ), iar Rosebud nu putea concura cu ele, când era în stare să spună doar: „Hai să ne jucăm de-a școala”.

Nu-mi doresc în karass persoane ca Rosebud.

Adică, nu-mi doresc nici pe cineva ca Pippa, Câinele, Jr. și toți ceilalți, așa că analogia asta nu e potrivită. (Nu mi-e dor de jucăriile mele. Oricum nu m-aș mai juca cu ele. Am cincisprezece ani. Mi-e dor de *copilaria* mea.) Jr. era un băiat din plastic pe o motocicletă, una dintre puținele noastre jucării cu trăsături umane masculine. Numele era inspirat de nuvela lui Ward Moore, „Lot”. Ni s-a părut c-ar fi îndrăzneț și americanesc să aibă un nume ciudat ca acela, fără vocale. Noi îl pronunțam Jirr. Am rămas împietrită minute lungi când am aflat ce însemna de fapt.

Când Hugh a menționat că Wim coordonase o întâlnire despre Delany, primul meu gând, chiar primul care mi-a trecut prin minte, deși știu că ieri n-am scris despre asta, din cauză că mi-era rușine, a fost că poate mi-ar ieși o magie care să modifice totul, astfel încât întâlnirea să nu fi avut loc încă. O magie astfel încât, de data asta să

pot participa și eu. N-a fost decât un gând fugar, dar mi-a trecut prin minte. Dacă aș fi făcut-o, i-aș fi transformat pe toți în Rosebud. Aș fi riscat să am același rezultat ca în cazul lui George Orr, deoarece, până acum, aș fi putut sau la fel de bine n-aș fi putut face să se întâmple nimic. N-am prevăzut ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat. Până la urmă, răspunsul ar fi fost evident. Dacă eu n-aș fi existat sau dacă aș fi murit odată cu Mor, ei tot ar fi organizat o întrunire cu tema Delany. Poate că tot ce-a realizat magia a fost să mă facă pe mine să aflu de existența clubului și să-i întâlnesc pe membri. Nu-mi pot da seama. N-o să-mi dau seama în veci. Magia care poate fi negată. Dacă aș fi făcut-o, într-adevăr, i-aș fi transformat pe toți în Rosebud, i-aș fi făcut să repete aceleași lucruri când aș fi tras de sfori. Și asta doar dacă mi-ar fi reușit magia. De fapt, nu cred că mi-ar fi reușit, s-ar fi petrecut acel lucru despre care a vorbit Glory, prea mulți oameni ar exercita prea multă presiune și ar fi imposibil să schimbi ce s-a petrecut deja.

Dar eu doar mă gândesc la toate astea.

Nu vreau să fiu malefică, nu, chiar nu vreau. Cel mai rău lucru poate fi să ajung ca ea. De asta am și fugit. De asta la căminul de copii a fost mai bine, de asta la școală e mai bine.

Deci, jur solemn să renunț la a mai face magie în folosul personal ori pentru orice altceva, cu excepția situațiilor care mă pun în pericol.

Morganna Rachel Phelps Markova, 16 decembrie 1979.

Luni, 17 decembrie 1979

Nu mi-am dat seamă că, odată cu terminarea testelor, săptămâna asta va fi una a distracției nebunești.

La ora de engleză am jucat Scrabble cu Deirdre. Am bătut-o la diferență de 600 de puncte, dar nu m-am distrat deloc. Ar fi fost un joc reușit dacă aș fi avut ca adversar pe cineva care ar putea pronunța cuvintele cum trebuie și care ar avea un vocabular decent. Am alcătuit „torc”, care e cuvântul celtic pentru colier. Ea mi-a sugerat cu timiditate că ar trebui scris „*talk*”⁶⁴. Apoi ne-am jucat Șerpi și Scări, la care m-a bătut ea.

⁶⁴ A vorbi.

În afară de asta, am citit cam toată ziua, de cele mai multe ori în mijlocul unui vacarm de nedescris.

Citesc acum *The Grey King*.

Există o întâmplare în *The Dark Is Rising*, cea cu Crăciunul, probabil cea mai bună carte din serie, când Will face un act de magie în biserică și preotul întreabă despre crucile magice și i se răspunde că acestea datează dinainte de Hristos, iar el adăugă: „Dar nu și dinainte de Dumnezeu”. Magia este descrisă în general destul de bine, dar cam convențional. E descrisă ca fiind bătălia dintre Întuneric și Lumină, pe care o deprinzi din grimoare, apoi poți zbura, poți călători în timp, poți face cam tot ce vrei. În cazul magiei reale lucrurile nu stau chiar atât de simplu, totul este mult mai confuz. În cărțile pentru copii magia e alb-negru, atât, deși asta nu i se aplică și lui Tolkien. Dar „nu și dinainte de Dumnezeu” mi-a dat de gândit.

Marți, 18 decembrie 1979

Rezultatele testelor, semestrul de iarnă 1979

Chimie: 96% – locul 2

Literatură Engleză: 94% – locul 1

Limba Engleză: 92% – locul 1

Istorie: 91% – locul 1

Fizică: 89% – locul 1

Educație Religioasă: 89% – locul 1

Limba latină: 82% – locul 1

Limba franceză: 79% – locul 2

Matematică: 54% – locul 19

Gimnastică: scutită

Sport: scutită

Dans: scutită

Medie: 85% – locul 3

Pur și simplu n-am creierul făcut pentru matematică, așa a fost dintotdeauna. Dar, cel puțin, am trecut cu bine peste teste. Mi-a fost teamă că îmi vor da zero pentru gimnastică, sport și dans și vor lua

notele în considerare la medie. Gill m-a depășit la chimie. Bun. Iar Claudine m-a depășit la franceză, ceea ce nu a surprins pe nimeni, din moment ce mama ei este franțuzoaică. Știe pronunția, ceea ce noi nu prea știm. Ar trebui s-o pună pe Claudine să predea franceza. Matematica m-a tras în jos mai mult decât mă așteptam, așa că mi-au luat-o înainte, per ansamblu, și Claudine, și Karen. Altfel, stau foarte bine.

Mi-aș dori să-i pot arăta și bunicii rezultatele. Bunicu' va fi încântat, mă aștept ca toată lumea să fie, dar nu e același lucru.

Am primit o scrisoare de la mătușica Teg în dimineața asta. Într-adevăr, este foarte supărată fiindcă nu pot veni acasă de Crăciun. Deja i-am spus că nu e vina mea. Mi-aș fi dorit să pot merge.

Deirdre a zbughit-o din clasă când și-a văzut rezultatele. Bănuiesc că sunt teribil de proaste. Shagger e a patra. S-a deranjat să-mi spună „Bravo ție”, și astea au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat după o groază de timp.

Miercuri, 19 decembrie 1979

O întâlnire destul de bună aseară. A fost prezentă toată lumea. Hugh s-a descurcat foarte bine, aducându-ne cu diplomatie înapoi la subiect atunci când ne îndepărtam prea mult. Am avut o discuție foarte interesantă despre cum anumite cărți nu prind decât la anumite vârste și despre locurile în care se desfășoară acțiunea romanelor. Greg a fost în nordul Țării Galilor și s-a plimbat pe Calea lui Cadfan și susține că drumul Craig yr Aderin este exact la fel. Toată lumea a fost de acord că sfârșitul lui *Silver on the Tree* seamănă cu o eschivare și că tuturor ne-ar dispăcea foarte mult dacă ni s-ar întâmpla nouă. Amuzant, cu cât cei prezenți erau mai tineri, cu atât erau mai vehemenți în a afirma cât de mult le-ar dispăcea. Harriet a sugerat că era necesar să li se șteargă memoria copiilor, eu și Hugh am fi preferat să murim, iar ceilalți se situau undeva la mijloc, în funcție de vârstă. Hugh este drăguț. Și îmi place când este de acord cu mine și se exprimă cu vehemență. Harriet, care chiar ar putea fi o Harriet Vane mai în vârstă, o asemăn în continuare cu acest personaj, a încetat să mai spună „Poate-ar fi mai bine așa” și a adoptat punctul nostru de vedere afirmând „Înțeleg ce pierdere ar fi”.

Am terminat devreme și ne-am dus cu toții la cârciumă.

— O să-ți iau un suc de portocale, mi-a zis Greg.

Nu i-am spus că urăsc sucul Britvic, i-am spus „Mulțumesc”. Cine spune că nu știu să socializez?

Cârciuma se numește Cerbul Alb, ceea ce, am zis eu, mi-a amintit de Narnia. Am vorbit un pic despre Narnia, comparând cele două serii, așa că n-am vorbit pe lângă subiect. Am comparat finalurile. Este chiar ciudat cum două serii fantasy pentru copii ridică atâtea întrebări în privința finalurilor. Nu este o problemă inerentă genului, gândiți-vă doar la *The Farthest Shore*! Poate este o problemă a cărților care au ca personaje copii din lumea reală ori poate este o problemă a scriitorilor britanici –, dar nu, mai este și Garner. El nu scrie chiar serii, însă cu siguranță n-are nicio problemă cu finalurile. Iar asta îmi aduce aminte că nu m-am mai întors să cumpăr *Red Shift*.

Cerbul Alb este o cârciumă veche, cu grinzi și cu piteni atârnați de curele din piele, cu un bar mare din lemn de stejar, pe care sunt montate dozatoare pentru diferite tipuri de bere. Miroase a fum, ca în toate barurile, iar tencuiala dintre grinzi, care se presupune c-ar trebui să fie albă, a devenit gălbuie de la fum. Am băut suc de portocale și i-am dat lui Greg bomboanele de ciocolată. El a desfăcut cutia pe loc și a împărțit bomboane tuturor. Am primit o trufă vieneză, ceea ce m-a făcut să mă simt un pic aiurea, din moment ce era cadoul oferit de mine. A fost, totuși, delicioasă.

M-am trezit că stau lângă Wim. Sincer, n-am făcut nimic special ca să picăm așa! E în continuare tulburător de frumos, mai ales de aproape. Nu e vorba doar de părul lung și blond sau de ochii de un albastru intens, este mai degrabă ceva ce ține de atitudine. Îmi place mai mult de Hugh, însă Hugh este ca un trunchi masiv de copac, în timp ce Wim este precum crenguțele înmugurite care se leagănă în adierea vântului ori ca un fluture rar care se așază lângă tine, iar tu nu mai respiri ca nu cumva să-și ia zborul. Îți dă aceeași senzație, îți taie respirația.

— Deci, îți place Susan Cooper la fel de mult ca Le Guin? m-a întrebat.

— N-am mai citit nicio carte din serie până săptămâna asta, am spus eu. Le-am împrumutat de la Janine și doar ce i le-am dat înapoi.

— Ai citit toate cele cinci cărți săptămâna asta? s-a mirat el, întorcându-și puțin capul și dându-și părul din ochi. Cred că ai foarte mult timp liber.

— Am, am răspuns pe un ton destul de rece.

— Îmi pare rău, a spus el. Și eu urăsc când oamenii insinuează că unii citesc doar pentru că n-au altceva mai bun de făcut, dar uite că fac același lucru.

Mi-a plăcut remarca asta.

— Ce aş avea mai bun de făcut? am întrebat.

A râs. Avea un râs plăcut, foarte natural. Când a râs, m-am închipuit făcând toate acele lucruri prostești pe care le fac fetele atunci când le place de cineva, păstrând un capăt de creion și o bucată de leucoplast lipicios ca Harriet Smith în *Emma*, de Jane Austen, sau sărutând o fotografie înainte de culcare ca Shagger pe-a lui Harrison Ford.

— Dar filmele? a sugerat el și, dintr-odată, tot grupul era implicat într-o discuție aprinsă despre *Star Wars*.

Trebuie ori să-l iubești, ori să-l urăști. Calea de mijloc nu este admisă. Părerea mea că e amuzant să vezi roboți adevărați și nave spațiale, dar că e cam copilăresc în comparație cu adevăratul SF, nu părea să mulțumească pe nimeni pentru că mă situa între tabere.

Puțin mai târziu, când ceilalți se opriseră din flecărit și din argumentările aprige, m-am întors din nou către Wim.

— Am auzit că ai coordonat o întâlnire despre Delany.

— Îți place Delany? m-a întrebat. Ai niște gusturi extrem de diferite.

— Îl ador pe Delany, am zis eu, încântată că nu spusese că am gusturi extrem de diferite *pentru vârsta mea*, așa cum aud adesea. Dar am rămas cu un semn de întrebare după ce-am citit *Triton*.

— Crezi că *Triton* a fost scris ca răspuns la *The Dispossessed*? a întrebat el, întrerupându-mă.

Nu mă gândisem la asta până atunci, dar m-am gândit în acel moment și mi-am dat seama că are dreptate.

— Din cauză că *The Dispossessed* este o utopie ambiguă, iar *Triton* este o heterotopie ambiguă? am întrebat.

— Oare Delany a studiat Anarres și s-a întrebat de ce trebuie să fie

atât de săracă, de ce trebuie să existe foamete, de ce sexualitatea lor este atât de restricționată, ce alte tipuri de anarhie ar mai putea exista?

— Ce idee fascinantă, am spus eu. Și, în plus, genial din partea lui să înfățișeze complexitatea luării unei decizii prin ochii cuiva care regretă deciziile luate.

— Există oameni care ar rătăci chiar și în paradis, a spus Wim. Bron se află mereu în căutarea a ceva ce nu poate avea, cam asta ar fi definiția lui.

— De ce Bron... am început eu.

— Este timpul să mergem, Mori, a zis Greg.

— Ne vedem după Crăciun, a spus Wim când m-am ridicat.

De partea cealaltă a mesei, Keith și Hussein încă se mai contraziceau pe seama prințesei Leia.

Joi, 20 decembrie 1979

Nu-mi vine să cred că mâine plec de aici. Dintr-odată, pare foarte curând. A trebuit să ne golim vestiarele de dimineață. Nu mă așteptam la asta. În afară de geantă, mai aveam ghiozdanul, valiza din piele de vițel, cea cu care venisem încoace, și alte șase sacoșe de plastic pline cu cărți, plus două cadouri de Crăciun. A trebuit să cobor la spălătorie, era pentru prima dată când mergeam acolo. Școala angajează spălătorese cu normă întreagă pentru a ne spăla și a ne călca uniformele stupide. De obicei, ne sunt aduse înapoi în dormitoare și așezate la capul patului, lucru la care de-abia dacă mă gândisem până atunci. Dar astăzi Deirdre n-avea toate cămășile și trebuia să luăm totul cu noi acasă. A vrut să merg cu ea, așa că am coborât în măruntaiele clădirii, până într-o încăpere cu șase mașini de spălat și cu patru uscătoare electrice zgomotoase, acolo unde o fată doar cu un an sau doi mai mare decât noi scotea hainele dintr-o mașină și le arunca în alta. Eu aș urî toate fetele din școală dacă aș fi în locul ei. Astăzi era foarte cald acolo, jos; nu pot să-mi imaginez cum este în iunie.

Deirdre va merge în Limerick de Crăciun. Chiar există un loc care se numește Limerick! Desigur, imediat ce a pronunțat numele, eu nu m-am putut abține să nu zic: „A existat o tânără doamnă în...” Dar m-

am oprit când i-am văzut expresia.

Sunt pregătită din toate punctele de vedere să plec imediat ce Daniel va sosi mâine să mă ia. De-abia aștept.

Vineri, 21 decembrie 1979

Primul lucru care s-a petrecut de dimineață a fost decernarea premiilor. Am câștigat un exemplar din *Selected Poems*, de W. H. Auden, pentru limba engleză, o carte de Isaac Asimov, *Guide to Science*, pentru chimie, și *A History of the English-Speaking Peoples*, de Winston Churchill, pentru istorie. Din moment ce toată lumea care a obținut peste nouă a primit cărți, înmânarea premiilor s-a prelungit destul de mult. O suspectez pe domnișoara Carroll în alegerea cărților, ceea ce-ar putea însemna că volumele lui Churchill nu sunt chiar atât feroce pe cât par. Apoi, au fost înmânate și premiile pentru sporturi, ceea ce a durat chiar mai mult. M-au lăsat să stau jos tot timpul ăsta, ceea ce a fost un gest drăguț, dar toată lumea fiind în picioare, eu nu puteam să văd nimic, nu că mi-aș fi dorit neapărat să văd ceva. Profesorii, aliniați pe o latură a sălii, m-ar fi putut vedea cu ușurință, așa că n-am îndrăznit să citesc. Uitându-mă la spatele fetelor îmbrăcate identic le puteam compara staturile, cutele uniformelor și felul în care le cădea părul pe spate, dar cam atât. Sunt surprinzătoare diferențele care se pot observa acolo unde inițial, la o privire fugară, lucrurile par identice, iar aici mă refer la șirul de uniforme pe care le priveam din spate. Le-am oferit un bonus fetelor aflate în fața mea pentru atitudine și disciplină și le-am reasezat, mental, după înălțime și după culoarea părului.

Dormitorul Scott a câștigat cupa, o victorie la limită în fața celor din dormitorul Wordsworth. Se presupune c-ar trebui să fiu foarte încântată, însă în ceea ce mă privește, mă preocupă mai mult fetele din fața mea și modul în care le pot reaseza mai bine în funcție de nuanțele părului.

Am mers apoi la bibliotecă, pentru a-i oferi domnișoarei Carroll bomboanele de ciocolată. A părut foarte mișcată de gestul meu. Mi-a dăruit ceva împachetat într-un ambalaj de cadou – sunt sigură că e o carte.

Am găsit-o pe Deirdre și i-am dat setul cu produse pentru baie. Nu

l-am împachetat din cauză că nu m-am gândit să cumpăr hârtie, dar l-am pus într-o pungă frumoasă, pe care am luat-o de la magazinul de unde am cumpărat eșarfele și celelalte lucruri. N-a deschis setul, dar mi-a mulțumit foarte frumos. Mi-a dat un cadou subțirel, împachetat. Și asta pare tot o carte. Mă întreb ce titlu fi. O s-o citesc și-o să-i spun că mi-a plăcut, indiferent de titlu.

Apoi, nu ne-a mai rămas decât să așteptăm mașinile. Pe unele dintre fete n-a venit nimeni să le ia până seara, biete de ele, însă Daniel a ajuns exact la ora unu, nu primul, dar printre primii. Toată lumea se grăbea și țipa mai tare decât de obicei. Sigur i s-a părut ca la balamuc.

Daniel m-a adus la Old Hall chiar când se servea ceaiul – plăcinte cu carne tocată foarte uscate, aproape la fel de proaste ca mâncarea de la școală. Surorile lui au fost încântate că dormitorul Scott a câștigat cupa. Au desfăcut o sticlă de șampanie pentru a sărbători. Mi s-a părut oribilă, iar bulele mi-au ieșit pe nas. Mai băusem înainte, la nunta verișoarei Nicola, și nici atunci nu-mi plăcuse. Daniel s-a oferit s-o amestece pe a mea cu suc de portocale pentru a obține un cocteil numit Buck's Fizz, dar l-am refuzat. Dacă există ceva care să facă șampania și mai oribilă, acesta e suc de portocale. Sincer, mie îmi place doar apa. De ce or fi având oamenii o problemă atât de mare cu asta? Curge gratis de la robinet.

Este solstițiul, cea mai scurtă zi din an. De-acum, întunericul începe să dea înapoi puțin câte puțin. N-o să-mi pară rău.

Este plăcut să am o ușă pe care o pot închide și să am un pic de intimitate. Am mers devreme la culcare. Mi-a trecut prin cap să mă gândesc la Wim în timp ce mă masturbam, din cauză că senzația aia care-mi taie răsuflarea este fără îndoială una erotică dar mi s-a părut o invadare a intimității și ceva greu de închipuit, totodată. Apoi, mai e și situația cu Ruthie, care, indiferent de argumentele pro și contra, intervine între noi. Așa că m-am gândit doar la Lessa și la F'lar și la Nicholas⁶⁵ în mare. Este amuzant că în *Triton* se vorbește atât de mult despre sex, fiind, totuși, atât de lipsit de erotism. Și, din cauză că încă mă gândesc la conexiunile dintre cărți, și în *The Dispossessed*

⁶⁵ Personajul principal din *The Magus*, de John Fowles.

apar scene de sex, dar nu din cele care-ți taie respirația. Mă întreb, de ce oare? Să fie modul în care l-a descris Fowles pe Nicholas în mare extrem de diferit față de modul în care Delany a scris scena aia de sex dintre Bron și Spike prin care se dădeau în spectacol? Cred că este diferit, dar nu știu în ce constă această diferență.

Sâmbătă, 22 decembrie 1979

Mătușile m-au luat cu ele la cumpărături în Shrewsbury. Voiau să cumpăr ceva drăguț pentru Daniel. Le-am spus că deja îi cumpărasem *The Mote in God's Eye*, iar ele au râs și au zis că sigur îi va plăcea cartea. I-au cumpărat – chipurile, din partea mea – o jachetă gri-cărbune cu o mulțime de buzunare. Părea stilul lui, dar, sincer, eu nu aș fi cumpărat-o în veci, iar el își va da seama de asta. Măcar am apucat să cumpăr niște hârtie de împachetat. Am luat prânzul într-un magazin universal care se numea Owen Owens. Mâncarea fusese gătită prea mult și avea gust de noroi.

Când am ajuns acasă, m-am oferit să fac biscuiți, pe cel mai respectuos și politicos ton de care am fost în stare. N-au vrut să mă lase, mi-am dat seama de asta, deși chiar nu înțeleg de ce. Știu să gătesc, știu de mulți ani. Pot să gătesc mult mai bine ca ele. N-ar putea fi de părere că este sub demnitatea mea să gătesc, din moment ce și ele gătesc. Poate nu vor să mă lase în bucătăria lor, deși n-aș face dezordine.

De-abia dacă l-am zărit astăzi pe Daniel. Lucra la ceva. Am împrumutat un teanc de cărți de la el și am început să le răsfoiesc. Mi-aș dori ca lumina de aici să fie mai puternică.

Nu cred că sunt la fel ca ceilalți oameni. Mă refer la un nivel mai profund, unul esențial. Nu e din cauză c-am avut o soră geamănă, că citesc mult și că văd zâne. Nu e din cauză că sunt undeva în exterior când ceilalți sunt înăuntru. Și eu obișnuiam să fiu înăuntru. E posibil să stau deoparte și să privesc retrospectiv la evenimente în desfășurare, ceea ce nu este normal. Necesar, da, dacă vrei să-ți iasă magia. Dar, din moment ce n-am de gând să fac niciun fel de magie, această însușire mai degrabă se irosește.

Duminică, 23 decembrie 1979

Vremea pentru biserică. Mătușile m-au privit cu atenție când mi-am făcut apariția, de parcă aș fi fost vreun exponat, iar una dintre ele a sugerat c-aș putea găsi ceva mai potrivit. Purtam o fustă bleumarin și un tricou albastru deschis, cu sacoul de la școală pe deasupra. Astăzi n-a fost frig, deși a plouat. Credeam că arăt bine. Am cedat, totuși, am urcat la etaj și mi-am pus un pulover gri. Nu am prea multe haine în afară de uniformă. N-am avut cum să le iau cu mine când am fugit de-acasă, evident.

Exceptând comentariile în privința hainelor, mersul la slujbă a fost destul de normal. Biserica Sfântul Mark este una drăguță din piatră, cu arcade gotice, iar înăuntru se află mormântul unui cavaler cruciat, probabil unul dintre strămoșii lor, dar nu m-am dus mai aproape ca să mă conving. Au fost o slujbă tipic englezească, așa cum m-am așteptat, și o predică normală, pentru enoriașii adventiști. Deja instalaseră o iesle în biserică, iar imnurile religioase erau cele specifice Crăciunului. Vicarul ne-a vorbit frumos la final, iar mătușile m-au prezentat ca fiica lui Daniel. El n-a venit cu noi. Mă întreb de ce.

Ni s-a alăturat la masa de prânz, unde am servit carne de vită prea prăjită, cu garnitură de cartofi și morcovi prea sărați. Aș vrea să mă lase pe mine să gătesc. Pot înțelege de ce nu îmi permit să gătesc cina de duminică seară, dar ar putea, totuși, să mă lase să fac câțiva biscuiți. Încă trei zile. Aici este la fel de rău ca la școală. Ba chiar mai rău, pentru că n-am niciun club de carte sau bibliotecă în care să dispar.

Am făcut o plimbare după masa de prânz, în ciuda ploii și a piciorului, care, de fapt, astăzi nu mă supără prea tare, mă face doar să mă vait de durere, nu să țip. Este la fel ca în jurul școlii, nu chiar peisaj de țară, doar ferme, câmpuri și drumuri, fără sălbăticie, fără ruine și fără zâne. Nu-mi trece prin cap niciun motiv pentru care și-ar dori cineva să trăiască aici.

Luni, 24 decembrie 1979, Ajunul Crăciunului

Rușii au invadat Afganistanul. Era ceva absolut previzibil. Am citit atât de multe lucruri despre Al Treilea Război Mondial încât uneori mi se pare ceva inevitabil în viitor, dar oricum nu are rost să mă

îngrijorez din moment ce n-o să apuc să ajung la maturitate.

Daniel a adus un brad, pe care l-am împodobit cu veselia obișnuită a Crăciunului, deși m-am simțit cam încordată. Decorațiunile sunt toate foarte vechi și foarte valoroase, cele mai multe din sticlă. Sunt splendide și încărcate de magie. Aproape că mi-a fost teamă să le ating. Chiar și instalația este antică – fasunguri din sticlă venețiană folosite ca suporturi pentru lumânări, care fuseseră modificate pentru a se potrivi becurilor electrice. Două becuri se arseseră, așa că le-am înlocuit. Mi-e dor de vechile decorațiuni pe care mătușica Teg le pune chiar și acum în brad. O să-l împodobească de una singură dacă bunicului îi vor permite să plece doar în ziua de Crăciun. Sper că va reuși să așeze bradul ca lumea. Câte bătaii de cap aveam până-l făceam să stea drept! Anul trecut a trebuit să-l legăm de ușa șifonierului. Dar prefer să nu mă gândesc la anul trecut, cel mai rău Crăciun din toate timpurile. Desigur, e bine că, oricât ar fi de rău Crăciunul ăsta, nici nu poate concura cu cel de anul trecut.

Decorațiunile noastre sunt și ele vechi, majoritatea, dar avem și unele mai noi, cumpărate după ce ne-am născut eu și Mor. Cele mai multe sunt din plastic, deși zâna pe care o așezăm în vârf este din porțelan. Bradul de la Old Hall n-are o zână, ceea ce e cam ciudat. Îl are pe Moș Crăciun în vârf. Decorațiunile noastre nu se asortează, deși, până la urmă, într-un asemenea amalgam ajung să se potrivească. Noi folosim și foarte multă betea, nu fâșii argintii subțiri, ci mai degrabă funii groase, răsucite. Sper că mătușicii Teg nu-i va fi prea greu cu împodobitul de una singură. Sper ca mama să nu-și facă apariția mâine pe-acolo, ca ursitoarea cea rea la botez. Cel puțin, asta n-ar avea cum să se întâmple aici.

Am împachetat cadourile și le-am așezat sub brad. Hârtia pe care am luat-o este foarte drăguță, roșu-închis cu dungulițe argintii. Am aprins instalația după ce toată lumea și-a așezat cadourile – un alt bec s-a ars, așa că a trebuit să-l înlocuiesc. Apoi, am aprins-o din nou și am admirat-o. Am pus sub brad și cadourile primite de la Deirdre și de la domnișoara Carroll.

Crăciunul este momentul când oamenii ar trebui să stea acasă. Dacă au o casă, ceea ce presupun că nu e cazul meu. Dar îmi doresc să fiu cu bunicu' și cu mătușica Teg, cele mai apropiate rude care mi-

au rămas. Când o să cresc mare, n-o să plec nicăieri în ziua de Crăciun. Lumea va putea veni în vizită, dar eu nu voi pleca nicăieri.

Jos, la parter, au pus un disc cu colinde, le pot auzi prin podea. Ce caut eu aici?

Totuși, în Afganistan, unde patrulează tancurile, este mai rău.

Marți, 25 decembrie 1979, Crăciunul

Nu consemnez faptele despre care credeam că voi scrie cu această ocazie, deci nu întocmesc o listă de cadouri plictisitoare.

M-am trezit în sunetul colindelor, același disc, din nou, colinde înregistrate într-o catedrală. Este un sentiment destul de plăcut, presupun, și nu m-am putut abține să nu simt un fior de nerăbdare gândindu-mă că este prima zi de Crăciun, chiar dacă mă aflu aici. Am coborât la parter și am luat micul dejun cu toții, pâine prăjită rece și ouă fierte, la fel ca în fiecare zi. Nu înțeleg de ce preferă pâinea așa. O pregătesc în bucătărie, după care o pun la răcit și devine crocantă și dezgustătoare. Pâinea prăjită trebuie unsă imediat cu unt.

După micul dejun, am deschis cadourile. Au un ritual foarte strict cu privire la cine deschide primul cadourile, destul de diferit de felul în care o fac cei din familia mea. Noi aveam obiceiul să ne așezăm în cerc și fiecare deschidea câte un cadou, pe rând. Ei procedează altfel: o persoană își deschide toate cadourile, după care următoarea le deschide pe ale ei și tot așa. Eu am fost ultima, din moment ce sunt cea mai mică.

Au fost destul de încântate de eșarfe, deși n-am nimerit culorile și două dintre ele au făcut schimb când credeau că nu sunt atentă. Încă nu le pot deosebi. (Oare eu și Mor am fost la fel de asemănătoare? Oare am fi fost la fel de asemănătoare și la patruzeci de ani?) Mătușile și-au făcut cadou una alteia ședințe la salonul de manichiură, la coafor și alte lucruri de felul ăsta. Daniel mi-a mulțumit pentru *The Mote in God's Eye* și pentru jachetă. Ele i-au cumpărat whisky, unul mai special, și câteva haine.

Eu am primit o mulțime de cadouri, mult mai multe decât mă așteptasem. Deirdre mi-a cumpărat o carte de care n-am mai auzit până acum, *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*, care este, fără îndoială, science-fiction, dar nu știu ce subgen, iar domnișoara

Carroll s-a gândit, ce drăguț din partea ei, să-mi ia *The Dispossessed*, despre care știa că am citit-o, însă pe care n-o mai aveam. Daniel mi-a dat și el un teanc de cărți și unul dintre acele jurnale care pot fi încuiate, un lucru mereu util. Surorile lui mi-au oferit haine, dar cu unele nu m-aș îmbrăca nici moartă, o cutie de bomboane de ciocolată Neapolitans, care cu siguranță sunt comestibile, și o cutie mică, despre care mi-am dat imediat seama că este încărcată cu magie. Nu mi-a trecut nimic prin minte, totuși; la urma urmei, decorațiunile lor de Crăciun sunt încărcate cu magie, iar ele par să nu observe. Am deschis cutia cu precauție, iar înăuntru se aflau trei perechi de cercei, în jurul cărora, mi-am dat seama chiar și fără să-i ating, pulsa pur și simplu o încărcătură magică.

Două cercuri simple din argint alcătuiau prima pereche, tot cercuri, dar cu câte un mic diamant alcătuiau a doua pereche, iar a treia erau perle atârinate de lăntișoare din argint.

— Perlele au fost ale mamei noastre, a spus una dintre ele. Vrem să ți le dăm ție.

— Nu am urechile găurite, le-am spus eu, de parcă îmi părea foarte rău, și le-am întins cutia.

— Acesta este adevăratul cadou.

— Te luăm cu noi în oraș marți dimineață și vei putea să-ți găurești urechile.

— Mai întâi va trebui să porți cercurile simple, după care te vei obișnui și-i vei purta și pe ceilalți.

A zâmbit, toate trei au zâmbit, trei zâmbete identice. Cu aceleași zâmbete pe fețe și cu expresiile lor fade, arătau ca niște manechine din vitrină trezite brusc la viață, întinzând mâinile ca să mă prindă. Un vis foarte urât pe care-l am uneori.

— Nu vreau să-mi găuresc urechile, le-am spus eu, pe cât de politicoasă și de răspicat posibil, dar știu că vocea mi-a tremurat pe la mijlocul frazei.

Nu mă mai gândisem niciodată la asta, însă în momentul ăla am înțeles că dacă îți dai găuri în urechi nu vei mai fi niciodată în stare să faci magie. Găurile, cerceii vor acționa ca o barieră. Mi-am dat seama imediat, așa cum îmi dădusem seama mai demult cum se face magia. N-am știut-o cu mintea, dar am simțit-o prin tot trupul, o senzație

aproape erotică. Am dat drumul cutiei și mi-am apăsât palmele pe urechi.

— Toate adolescentele își găuresc urechile, a spus una.

— Asta-i moda, a adăugat alta.

— Nu fi prostuță, nu te doare, a spus a treia.

— Voi nu v-ați făcut găuri, am spus eu.

Și era adevărat, ele nu-și făcuseră găuri, niciuna dintre ele, pentru că știau ce știam și eu, firește, deoarece și ele fac magie. Sunt vrăjitoare, trebuie să fie, și au fost foarte șirete până acum, iar eu foarte proastă, din cauză că nu mi-am dat seama de nimic. Ar fi trebuit să-mi pun niște semne de întrebare, deoarece sunt trei, ar fi trebuit să devin suspicioasă din cauză că nu-mi dau voie să gătesc și, dovada cea mai clară dintre toate, locuiesc aici împreună, nu fac nimic și-l controlează pe Daniel. Nu le-am luat în seamă din cauză că sunt anoste, englezoaice și zâmbitoare, nu mi-am bătut capul cu ele fiindcă am crezut că tot ce-și doresc e ca dormitorul Scott să câștige cupa.

Probabil au fost oripilate când Daniel m-a adus să locuiesc aici. M-au trimis la Arlinghurst ca să mă îndepărteze de magie și, totodată, de ele. N-a funcționat chiar atât de bine pe cât speraseră. Probabil că și-au dat seama când am făcut magia pentru karass, deși n-aveau cum să știe ce se întâmplase, ci doar că am făcut ceva magic. Acum vor să mă controleze complet, ăsta e rolul cerceilor.

— Pe atunci nu era la modă, a spus una dintre ele.

— Dar acum toate fetele fac asta...

— O să arăți adorabil cu perlele mamei noastre. Așa îți urăm bun venit în familie.

M-am uitat la Daniel disperată, iar el se uita la noi perplex. El era singura mea speranță. Ele erau trei, toate adulte, și probabil că n-au niciun fel de scrupule față de magie, nu mai multe ca ea. Orice ar fi făcut, au acționat asupra cerceilor în deplină cunoștință de cauză. Magia din ei este îndreptată împotriva mea, mi-am dat seama doar ținând în mână cutia deschisă. Îl controlează cumva pe Daniel, dar nu vor ca el să bănuiască nimic, așa că au făcut totul fără știrea lui.

— Nu le lăsa să-mi găurească urechile! i-am cerut.

Știam că păream isterică, dar eram aproape înnebunită.

— Nu înțeleg de ce e necesar ca Morwenna să facă ceva ce nu dorește, a spus el. Ar putea aștepta un an sau doi și apoi s-o facă.

— Am făcut o programare.

— Și nu va mai putea să poarte perlele mamei.

— Și vrem să-i urăm bun venit în familie.

Păreau atât de rezonabile, de mature și de sănătoase la cap și știam, totodată, că eu păream nerezonabilă, copilăroasă și nu chiar în toate mințile.

— Vă rog, am spus.

Încă-mi țineam palmele pe urechi.

— Fără găuri.

— Este îngrozită, a spus Daniel. Cerceii pot aștepta. Încă n-are nevoie de ei.

— Tu pur și simplu o încurajezi să se comporte ca o prostituă.

— Ar arăta așa adorabil cu ei, mai ales că acum i-a crescut și părul un pic.

— O va dura doar pentru o clipă.

Daniel rămăsese perplex. Este un om slab și neobișnuit să le țină piept surorilor sale. N-o făcuse niciodată. Ele puseseră stăpânire pe viața lui pe când era foarte tânăr și probabil că l-au manipulat prin magie în tot acest timp. Cred, totuși, că au acționat cu mare discreție și n-au lăsat magia să-l influențeze direct. Nu știu de ce. Poate din cauza chestiei cu marioneta. Poate că și-au dorit ca el să le iubească. Nu toată lumea iubește vrăjitoarele. Uitați-vă la mama. Nimeni n-o iubește. Ele se au una pe alta, dar e asta suficient? Deja suspinam și mă uitam la el rugătoare, deoarece era singurul care stătea între mine și ele.

— Nu este nicio grabă, firește, a spus Daniel.

— Nu vreau, nu vreau, am zis.

Am înhățat cărțile și am fugit în sus pe scări.

— Pandalii adolescente pentru orice fleac, a spus una.

— Trebuie să fii mai aspru cu ea, Daniel.

— Este prea obișnuită să facă numai cum o taie capul.

Ușa nu se încuie, însă am blocat-o cu un scaun, pentru ca nimeni să nu poată intra. Au urcat și mi-au cerut să cobor, ca să luăm cina de Crăciun, dar nu m-am dus. Oricum ar fi fost prea arsă și uscată. Nu

știu ce să fac. Să fug iar de acasă? Ultima dată a funcționat, oarecum. Nu știu ce vor. Par destul de sănătoase la cap, dar la fel pare și ea dacă n-o cunoști. Vor să mă controleze. Vor să mă oprească din a mai face magie. Nu c-aș vrea să mai fac – de fapt, am jurat să mă opresc. Am jurat să mă opresc, cu excepția cazurilor în care trebuie să mă apăr. Vreau să fiu capabilă să evit ceva ce m-ar putea răni. Iar asta mă rănește. Este o mutilare. Am crezut că piciorul mi-a fost mutilat, însă aia n-a fost nimic. Dacă o să port cerceii nu voi mai putea să văd zânele. Nu știu dacă schema cu controlul asupra mea va funcționa, dar cu urechile găurite nu voi mai vedea zânele. Dacă e adevărat că toate fetele de vârsta mea au găuri în urechi, atunci înseamnă că o întreagă generație nu va mai putea vedea zânele. Nu sună chiar atât de rău, sună ca o imunizare, o mică înțepătură de ac și gata! Dispare toată atracția pentru supranatural. Dar e ceva rău, deoarece, la fel ca și imunizarea, funcționează doar dacă toată lumea se imunizează. Ele nu-ți vor face găuri și atunci nimeni nu le va putea opri.

În orice caz, în timp ce majoritatea oamenilor oricum nu pot vedea zânele din cauză că nu cred în ele, nu este un lucru rău să le vezi. Unele dintre cele mai frumoase ființe pe care le-am văzut vreodată au fost zâne.

Presupun c-aș putea ieși pe fereastră, deși prin apropiere nu se află în mod convenabil niciun copac, ca la școală. Sau aș putea ieși pe ușa din spate, când dorm toți. Am harta. Doar că e Crăciunul și nu circulă niciun tren și nici mâine nu va circula. Și, în plus, nu mai am bani, i-am cheltuit pe toți pe cadouri. Am 24 de pence. Să zicem că Daniel mi-ar da niște bani, dar n-ar vrea să audă nimic rău despre ele, probabil nici măcar n-ar sta să asculte așa ceva. Plus că este tatăl meu în acte și tutorele legal. Când am fugit de-acasă și m-au dus la căminul de copii, pe el l-au găsit. Dacă voi fugi din nou, unde m-aș putea duce? Nu mă pot duce la bunicu', probabil că deja s-a întors la spital și oricum nu m-ar lăsa să locuiesc cu el ori cu mătușica Teg. Aș putea încerca să merg la ea, dar acolo ar căuta Daniel în primul și-n primul rând. Restul familiei m-a mai abandonat și înainte, știau despre Liz și tot au considerat că am putea locui împreună. N-o să împlinesc șaisprezece ani decât în iunie, peste șase luni lungi, și unde m-aș putea duce de una singură fără asigurare de sănătate și arătând

mai copil decât sunt?

Trebuie să rezist zilei de azi și zilei de mâine, după care voi pleca în sudul Țării Galilor și voi sta de vorbă cu mătușica Teg și cu Glorfindel, ca să văd ce pot face în continuare. Dacă mă vor lăsa în pace, m-aș putea împăca inclusiv cu școala, cel puțin anul ăsta. Când ai șaisprezece ani, poți locui singur. Aș putea face cum a zis Janine, să-mi iau un serviciu și să fac cursurile de nivel A cu frecvență redusă, la fel ca Wim. E o idee.

Probabil că mătușile își fac de lucru în bucătărie și în camerele lor, partea din casă pe care încă n-am văzut-o. Trebuie să stau în preajma lui Daniel. Crede că mă crizez fără niciun motiv, dar o să-mi facă pe plac. Nu se comportă prea rău. Cred că mă place, în felul lui. Acum sunt cu toții jos, mănâncă și beau, iar eu va trebui să cobor și să-mi cer scuze că am fost isterică, însă gândul că mă vor obliga să-mi găuresc urechile mă înspăimântă, dar dacă mătușile vor promite să nu mai aducă niciodată acest subiect în discuție, voi promite și eu să nu mai fug din cameră ca să mă baricadez în dormitor. Dacă va fi necesar, le voi promite că voi pleca imediat ce fac șaisprezece ani și că nu vor mai auzi de mine din iunie. Ele îmi plătesc taxa de școlarizare, nu Daniel. Aș putea spune că le voi da banii înapoi când voi avea posibilitatea.

Nu sunt foarte sigură că ele știu că eu știu – adică dacă știu că nu e doar o teamă irațională. Vor pretinde că sunt de acord în fața lui Daniel. Daniel este punctul lor slab. Oricum, nu vor putea face nimic până joi. Trag adânc aer în piept. O să cobor la ei.

Miercuri, 26 decembrie 1979

Pe de altă parte, cum mi-am dat seama că sunt malefice? De ce am ajuns să presupun asta? Poate că sunt exact ce par a fi, doar că și ele știu un pic de magie, iar despre mine nu știu decât ceea ce e evident. Poate că tot ce-și doresc este să mă transforme într-o nepoată bine-crescută. (O nepoată din Nisa a mâncat un biscuit Nice gustos și o brișă glasată...)

Știu că dacă voi avea găuri în urechi mă voi îndepărta de magie. Sunt sigură că mătușile știu asta, altfel n-ar fi atât de insistente, dar nu sunt sigură dacă-și dau seama că eu sunt familiarizată cu magia.

Majoritatea oamenilor nu-și dau seama. Pentru majoritatea oamenilor n-ar fi nicio pierdere. Deși vorbim despre fete, majoritatea băieților nu-și dau găuri în urechi. Oare bărbații pot face magie? Sunt sigură că pot, totuși cred că încă n-am întâlnit niciunul. Cât despre ideea imunizării, probabil s-au gândit la datul găurilor în urechi tocmai în acest fel, ca să mă ferească de tentația de a face magie. Am crezut că cerceii sunt pentru a mă controla, dar s-ar putea ca scopul lor să fie acela de-a mă transforma într-o persoană obișnuită. Au un frate îmblânzit. N-ar fi de mirare să vrea și o nepoată îmblânzită. În acest caz, probabil că vor fi de acord să mă întorc la școală și să nu mai încerce să mă convingă până la mijlocul următorului semestru, poate chiar până de Paști. Școala este locul în care vor să mă știe. Este asigurată împotriva magiei, așa cum îmi dădusem imediat seama, și oricum n-aș face nimic magic acolo.

Chiar vreau să mă întorc la Arlinghurst, deși e o tâmpenie, mâncarea este oribilă și nu ai pic de intimitate, dar acolo am început să-mi alcătuiesc karassul. Acolo am clubul de lectură, am biblioteca – ambele biblioteci. Pot face față. Până acum am reușit. Și vreau să iau și testele de nivel O, ba poate chiar și pe cele de nivel A. Vreau să merg la universitate și să întâlnesc, în sfârșit, niște persoane cu care să am ce discuta. Bunica zicea că la facultate voi găsi oameni la fel ca mine, că merită să mă lupt pentru a răzbate. Spunea mereu asta, atunci când mă vedea descurajată din cauza matematicii sau din cauza latinei, care trebuie memorată, sau mai știu eu din ce cauză. Dacă iau testele de nivel O, ei bine, testele astea reprezintă o calificare. Cine nu le ia este considerat idiot și nu va găsi nicio slujbă, poate doar una de idiot. Să fii poet nu se pune, nu există calificări pentru asta, dar va trebui să găsesc ceva de făcut, ceva care să-mi permită să pun mâncare pe masă, și aș prefera ceva distractiv, mai degrabă. Am nevoie măcar de testele de nivel O. Trebuie ori să mă întorc la Arlinghurst, ceea ce ar însemna să conviețuiesc cu mătușile la fel ca până acum, fiindcă ele plătesc școala, ori să găsesc o altă școală, în altă parte.

În fine, să revenim la ziua de ieri.

Am coborât și mi-am cerut scuze c-am fugit – c-am plecat șchiopătând, mai degrabă. Le-am explicat că apreciez ceea ce ele au

considerat a fi un gest drăguț, dar gândul că va trebui să-mi găuresc urechile îmi provoacă un disconfort uriaș – probabil au acceptat explicația. N-au mai încercat să mă convingă, iar cutia cu cercei a fost luată dintre celelalte cadouri ale mele. Au spus c-ar trebui să nu mai pomenim despre asta, după care au adus niște carne rece de curcan, cu ceva umplutură uscată, dar nu prea rea la gust. Apoi am jucat Monopoly, la care a câștigat una dintre ele, deși m-am străduit și eu cât am putut.

Chestia ciudată la Monopoly era că puteai să-ți dai seama cât de mult jucaseră ei patru acest joc. Fiecare avea piese preferate, pe care le înșfăca din prima. Piesele alea, pe care ocazional eram nevoită să le mut câteva pătrățele pe latura tablei de joc, erau încărcate de magia folosirii și-a afecțiunii. Datorită pieselor am reușit pentru prima dată să le deosebesc. Se îmbracă întotdeauna la fel, însă câinele, mașina de curse și pălăria știu care e una și care-i cealaltă. O altă chestie ciudată la joc era cum stăteam noi și ne jucam ca o familie normală, doar că nu suntem una, din cauză că locul meu nu e aici, dar chiar dacă m-ar da pe mine la o parte, nici ei n-ar fi o familie normală. Familiile normale înseamnă generații diferite, iar ei fac parte din aceeași generație. Familiile normale înseamnă oameni căsătoriți. Daniel este singurul dintre ei care a fost căsătorit și-ați văzut cu cine! Familiile normale nu înseamnă copii de patruzeci de ani, care au responsabilități fără a se fi maturizat vreodată. Au existat momente în timpul jocului când se ciorovăiau între ei, când m-am simțit de parcă eu eram cea mai în vârstă persoană din jurul mesei.

Apoi am mâncat prăjitura de Crăciun, deși pe a mea n-am făcut decât s-o fărâmițez în farfurie, deoarece era obiectul cel mai la îndemână spre a fi încărcat cu magie, având legătură cu tot ce-i în jur. Oricum, nu-mi place nicio prăjitură cu fructe, în afară de cele făcute de mătușica Bessie. Apoi l-am urmat pe Daniel în birou și am discutat despre cărțile pe care mi le trimisese, în special despre *Dune*. Arrakis este o lume atât de fascinantă. Poți simți că este reală, cu toate culturile acelea diferite. Nu vezi deseori divergențe culturale în SF-uri, ceea ce este foarte interesant. Paul, care se duce în deșert la fremeni, reprezintă orice persoană care pătrunde într-o cultură străină, iar secrete sunt în ambele tabere. Daniel a fost destul de activ

pe parcursul conversației și, cu toate că-și turnase whisky într-un pahar, de-abia sorbise din el. A fumat constant, desigur. M-a întrebat ce-am mai citit, cum este la clubul de carte și ce mi-ar plăcea să mai împrumut, iar în tot acest timp eu n-am spus „Știi că surorile tale sunt vrăjitoare?”, iar el n-a spus „Deci, de ce ai luat-o razna când a venit vorba de cercei?” Faptul că evitam cuvintele astea era atât de evident încât tensiunea era aproape palpabilă.

Apoi am abordat subiectul Sam și ne-am mai destins. Oare e posibil ca mătușile să nu fie capabile să se pună cu Sam datorită religiei lui? Bătrânul este un element stabil în viața lui Daniel, un element care-i oferă un punct de echilibru mental. Cu cât vorbeam mai mult despre el, cu atât mai mult mă întrebam în ce măsură îl controlează ele, la ce lucruri nu i se permite să se gândească, ce lucruri îl îndeamnă să întindă mâna după sticlă. Au un frate împlânzit. Au un bărbat care administrează proprietatea. Ăla a fost momentul în care m-am gândit că îmi doresc o Nepoată Bine-Crescută. Pentru că dacă nu sunt vrăjitoare malefice care vor să controleze întreaga lume – nu sunt nebune, nu sunt la fel ca Liz – dacă nu sunt decât ce par a fi, trei femei care nu s-au maturizat cum trebuie, locuind împreună și poate folosind un pic de magie pentru a-și face ordine în viață după bunul plac, atunci asta pare o explicație mult mai rezonabilă.

— Mergem să-l vedem pe Sam? am întrebat.

— Nu prea e timp dacă i-ai spus mătușii Teg că te duci la ea joi.

— Am putea proceda la fel ca data trecută. Am putea merge mâine.

— Nu le-ar plăcea să plec în a doua zi de Crăciun, a spus el și mi-am dat seama că are dreptate.

Au ritualurile lor specifice pentru această zi, așa cum le au și pe cele din ziua de Crăciun. Ele îi sunt surori, angajatoare și mai dețin și controlul magic asupra lui; cum aș putea concura cu asta?

Acum îl pot privi în ochi pe Daniel. Îl compătimesc. Este afectuos în felul lui, în limitele care-i sunt permise, și nu poate vedea zidurile care-l înconjoară. Nu-i de mirare că s-a căsătorit cu mama, sincer. Era nevoie de cineva cu puteri magice pentru a-l scăpa de ele. Magie și sex, și poate că să rămână însărcinată a fost tot o tactică, lucrul ăsta

stabilind o legătură extrem de puternică, bleah! Nu-i de mirare nici că în poze au fețele alea de înmormântare. Nu le-a luat mult să-l aducă înapoi.

Iar astăzi, o zi însorită și geroasă, ne-am plimbat toți prin împrejurimi. Locul are un aspect foarte feudal. N-am văzut niciodată ceva asemănător. Clasa socială, da, clasa este prezentă pretutindeni, lipsesc doar oamenii care să-și ducă mâna la pălării. Am luat prânzul într-un local micuț și vechi, construit practic în coasta unui deal, numit Brațele Potcovarului. Mâncarea a fost delicioasă. Am comandat friptură și plăcintă cu rinichi, care a fost servită într-un bol, alături de cartofi prăjiți și de o salată de crudități. Rămâne cea mai bună masă de mult timp încoace. O mulțime de cunoscuți de-ai lor tot veneau și ne salutau. Apoi, după ce ne-am întors acasă, foarte multe persoane ne-au vizitat și au fost servite cu plăcintă cu carne și cu ceai. Mi-au permis să aduc eu la masă bucățile rotunde de plăcintă. Am jucat rolul de Nepoată Bine-Crescută cât am putut de bine, le-am spus că îmi place foarte mult la școală și că am terminat a treia din clasă. Câteva femei fuseseră și ele la Arlinghurst, însă doar una a întrebat despre cupă. Mi-am dat seama că întâlnirea cu toți acei oameni era un lucru bun, pentru că erau prietenii mătușilor mele. Dacă prietenii lor mă cunoscuseră, pe mine, fiica lui Daniel, atunci n-aș mai putea dispărea fără să le pun într-o situație dificilă.

După ce a plecat toată lumea, m-am oferit să spăl vasele, dar nu mi-au dat voie. Sunt hotărâte să nu mă lase în bucătărie. Daniel s-a retras în biroul lui, iar eu m-am retras în camera mea, lăsându-le să creadă că trag un pui de somn.

Spre Cardiff, mâine, cu trenul. Sper ca mătușica Teg să vină să mă ia cu mașina. Nu mi-a răspuns la scrisoare. Dacă nu, voi ajunge în vale cu autobuzul. Am cheia de la casa bunicului. Trebuie să vorbesc cu Glorfindel, nu că obținerea unor răspunsuri concrete din partea zânelor ar fi cel mai ușor lucru de pe lume. Dar trebuie să încerc.

Joi, 27 decembrie 1979

În tren, în colțul micului compartiment, doar eu cu mine însămi, cel puțin până acum. Peisajul de țară este înghețat, parcă presărat cu zahăr pudră. Soarele se ițește dintre nori din când în când, în timp ce

trenul aleargă înainte, iar când luăm câte o curbă, pot zări munții galezi în depărtare, apropiindu-se tot mai mult. Iubesc trenurile. Stând aici, re trăiesc ultima călătorie pe traseul ăsta și, în același timp, re trăiesc și călătoria spre Londra. Mă aflu undeva la mijloc, suspendată; și, datorită vitezei mari înainte și departe de ce las în urmă, mă simt cumva în echilibru. E un strop de magie în asta, dar nu una căreia să-i poți găsi înțelesul, ci una care pur și simplu există, dând un pic de culoare și de însuflețire lucrurilor ce ne înconjoară.

Nu le-am permis să-mi dea găuri în urechi pentru a-mi pune cercei și a-mi răpi, astfel, puterea de a face magie. Iar acum sunt liberă, cel puțin pentru moment, cel puțin în timp ce trenul alunecă prin Church Stretton și prin Craven Arms, lăsând Shrewsbury în urmă și având încă drum lung până la Cardiff. Se vorbește despre asta și în *Patru cvartete*, să cauț pasajul când voi face rost de carte.

Dacă există vreo formă mai simplă de magie decât să-i determini pe oameni să facă ce-au ei chef, cum au ei chef, eu una n-o știu. Ele îi cumpără hainele. Ele îi cumpără pantofii. Ele îi cumpără pahare și whisky. Ele dețin casa și mobila. El vrea să-și bea paharul cu whisky, iar scaunul și paharul vor același lucru și firește că nimic nu e mai simplu decât să-l facă să bea atât de mult încât să nu mai fie în stare să se ridice pentru a mă duce cu mașina la gară. Singurul lucru bizar este că nu m-am gândit eu însămi la asta. Dar nu știu dacă aș fi putut să-l împiedic fără a apela la magie și, în afară de faptul că n-ar fi fost o idee bună, n-aș fi făcut asta, chiar dacă ele o fac. Dacă le-a iubit de la bun început, dacă le-a fost recunoscător, ele ar da orice ca el să simtă asta în continuare. Probabil, de-a lungul timpului, au făcut tot soiul de lucruri mărunte, fără intenția de a-l răni, dar și fără să-l scape din lesă, prins în fire magice subțiri ca-ntr-o pânză de păianjen, captiv, obligat să le cânte în strună, fără să aibă de ales. Ar fi nevoie de ceva foarte puternic pentru a-l putea elibera.

Bietul Daniel! Este liber doar lângă Sam și printre cărțile lui. Este dificil să folosești cărți pentru magie. În primul rând, cu cât un lucru este mai nou și în tot mai multe exemplare, cu atât mai greu capătă proprietăți magice individuale, spre deosebire de situația în care ne referim la un tot unitar cu puteri magice complexe. Există o magie a producției în masă, dar lucrurile fabricate astfel se răspândesc

pretutindeni și forța lor se diminuează. Cât despre cărți, acestea *nu sunt* simple obiecte, nu asta contează la ele, iar magia funcționează prin intermediul obiectelor, în majoritatea cazurilor. (N-ar fi trebuit să fac niciodată magia pentru karass, nu știam nici pe jumătate ce fac și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că așa este. Nu pot regreta chiar în totalitate, pentru că a avea oameni cu care să vorbești valorează mai mult decât rubinele, mai mult decât orice pe lume, dar știu că n-aș fi făcut-o dacă aș fi fost mai înțeleaptă. Sau mai puțin disperată.)

Anthea m-a condus cu mașina la gară. Știu că a fost Anthea pentru că mi-a spus-o chiar ea, deși ar fi putut la fel de bine să mintă. Este foarte ușor să faci asta când ai surori gemene. Eu știu cel mai bine. (Mă întreb dacă Daniel chiar poate să le deosebească. Ar trebui să-l întreb.) Celelalte două au rămas acasă, să-l țină sub observație, așa cred.

— Daniel este un pic mahmur în dimineața asta, a spus una dintre mătuși, zâmbind în timp ce pune un platou cu pâinea aia prăjită dezgustătoare pe masă pentru micul dejun. Așa că te va conduce la gară Anthea.

— N-o să-mi dau găuri în urechi, am spus, acoperindu-mi-le din nou cu palmele.

— Nu, dragă. Poate o să te răzgândești când vei fi mai mare.

În mașină, Anthea n-a mai pomenit despre găurile în urechi. Am vorbit veselă despre școală, despre Arlinghurst, despre șefele dormitoarelor și despre dormitoare, încercând din răspuțeri să demonstrez c-am devenit dintr-odată Nepoata Bine-Crescută, fără să fie nevoie să apeleze la magie. A fost greu, pentru că nu mai încercasem asta înainte, normal, așa c-ar fi trebuit s-o iau mai ușor dacă voiam să par credibilă, în loc să mă transform brusc într-o imitație a lui Lorraine Pargeter. Mașina ei e argintie, de mărime medie, nu știu sigur ce model, deși, dacă aș fi o Nepoată Bine-Crescută, ar trebui să compar modelele la școală. Interiorul este din piele și mașina e mult mai nouă decât cea a lui Daniel. În parasolarul din dreptul pasagerului este o oglindă. Am mai fost în mașina asta, când am mers toate la cumpărături, dar am stat în spate. Știu că obișnuiesc să conducă mașina cu schimbul, așa că stau cu schimbul și

pe scaunul din față. Sunt foarte ciudate, sincer. Ar putea face o groază de lucruri. Ar putea căuta un remediu pentru boala ulmilor olandezi. Ar putea călători prin lume.

Când am ajuns în Shrewsbury, în loc să mergem la gară, Anthea a oprit în fața unui magazin de bijuterii, cu un afiș în vitrină pe care scria „Facem găuri în urechi”.

— Avem destul timp până vine trenul, a spus ea. Ți-am adus cerceii.

— O să țiip. N-o să intru acolo decât dacă mă târăști.

— Mi-aș dori să nu mai fii așa prostuță, a spus Anthea pe tonul acela „mai mult trist, decât furios”, specific adulților.

Nu știam ce să zic. Nu știam ce știe ea, în ce măsură cunoaște motivul încăpățănării mele. Mi se părea și încă mi se pare corect, să las cât mai multe lucruri nerostite. Dacă începeam să vorbesc despre magie, nu numai că și-ar fi dat seama ce știu, dar i-ar mai fi spus și lui Daniel că sunt dusă cu pluta.

— Nu vreau, pur și simplu nu vreau să-mi fac găuri în urechi, i-am spus pe un ton cât mai hotărât posibil.

Mi-am apucat strâns geanta, pe care o țineam în poală și care mă ajuta să-mi păstrez calmul.

— Nu vreau să mă port urât, nu vreau să fac o scenă în mijlocul străzii sau în magazin, dar o s-o fac dacă trebuie, mătușă Anthea.

În timp ce vorbeam, am pus o mână pe mânerul care deschide portiera mașinii, gata să-mi iau talpășița în caz de nevoie. Mai aveam o geantă în portbagaj, cu cărți și cu câteva haine, însă tot ce-mi era necesar se afla în geanta din poală. Mi-ar fi părut rău să pierd câteva dintre cărți, dar poți oricând să le cumperi din nou. Heinlein spune că trebuie să fii mereu pregătit să-ți abandonezi bagajele, iar eu eram. Știu că nu pot să alerg, totuși m-am gândit că dacă sar din mașină și încep să șchiopătez pe stradă, ar fi nevoită să mă urmărească și poate pe acolo ar fi cunoscuți de-ai ei, ceea ce ar pune-o într-o situație stânjenitoare. Deja treceau o mulțime de oameni, deși era destul de devreme. Dacă s-ar fi ajuns la un conflict fizic, aș fi avut de înfruntat doar una, nu trei. Oi avea eu un picior beteag, dar mai am și-un baston.

Am stat așa o vreme, apoi s-a strâmbat, a răsucit cheia în contact și

a pornit mai departe. Am ajuns la gară, de unde mi-a cumpărat biletul de întoarcere, după care m-a sărutat pe obraz și mi-a urat distracție plăcută. N-a mai venit cu mine pe peron. Arăta... nu știu cum să zic. Nu cred că era obișnuită să i se împotrivească cineva.

Magia nu este ceva malefic în sine. Dar pare teribil de dăunătoare pentru oameni.

Vineri, 28 decembrie 1979

Când am ajuns în Cardiff deja ploua și întreaga fascinație pentru bruma depusă pe dealurile din depărtare se pierdea în ploaia ce cădea peste oraș. Mătușica Teg nu era acolo ca să mă întâmpine. M-am gândit că, fiind prea supărată pe mine din cauză că nu venisem s-o ajut în ziua de Crăciun, n-a vrut să vină la gară. Am traversat spre stația de autobuz, când mi-am dat seama că nu aveam decât 24 de pence în geantă, două monede de zece și tot atâtea de două, mari cât niște roți și la fel de inutile. Nu-mi puteam imagina cum să fac rost de mai mulți bani. Aveam câteva lire la poștă, dar nu-mi luasem carnetul de cecuri. Erau câteva persoane care m-ar fi împrumutat, însă niciuna nu se afla astăzi în gara din Cardiff, în miezul zilei, în ploaie. Iar piciorul ăsta idiot mă durea din nou. Din fericire, înainte să fac autostopul, ceea ce-am mai făcut, dar numai când am fugit de-acasă, am zărit mașinuța galbenă a mătușicii Teg luând curba și intrând în parcare. Am șchiopătat grăbită să ajung la ea înainte să introducă bani în parcometru. Se așteptase să vin cu următorul tren. Cred că-l prinsesem pe primul din cauza mătușii Anthea, care dorise să-mi fac găuri în urechi.

Era pentru a doua oară, a doua oară când *fugeam*, când coboram dintr-un tren fără ca nimeni să mă aștepte pe peron și mi-am dat seama că nu pot suporta asta. Trebuie să încetez. Trebuie să mă organizez mai bine și am nevoie de mai mulți bani. Trebuie să țin o rezervă de bani în geantă, pentru urgențe. De îndată ce voi face rost, voi păstra cel puțin cinci lire în acest scop. Și poate ar trebui să ascund o liră în poșetă, n-ar strica să am câțiva bani în plus la îndemână. La fel, poate c-ar trebui să economisesc în caz că voi fugi din nou, pentru orice eventualitate. Ar fi excelent dacă n-ar fi nevoie să-mi dau iar viața peste cap și să trebuiască să fug, dar să

recunoaștem, n-am siguranța zilei de mâine.

Mătușica Teg locuiește într-un apartament drăguț dintr-un complex modern de apartamente. A fost construit cu aproximativ zece ani în urmă, așa cred. În complex e un mic șir de magazine în semicerc, inclusiv un magazin grozav, unde găsești pâine și briose, și blocuri cu șase apartamente, de câte trei etaje fiecare, iar între ele sunt mici suprafețe de teren acoperit cu iarbă. Apartamentul ei e unul dintre cele aflate în mijloc. Nu... nu mi-ar plăcea absolut deloc să locuiesc aici. Este foarte nou, foarte curat și foarte eficient, dar n-are niciun pic de personalitate, iar camerele sunt dreptunghiulare, cu tavane foarte joase. Cred că mătușica Teg l-a ales deoarece pe ăsta și l-a permis și este un loc sigur pentru o femeie singură. Sau poate pentru că și-a dorit să aibă un loc al ei, complet diferit de casa veche, cu mobilă modernă, fără niciun pic de magie. A asociat întotdeauna, logic, o presupunere de bun-simț, tot ce ține de magie și de zâne, cu mama, care este cu patru ani mai mare decât ea. Așadar, mătușica Teg nu vrea să aibă în niciun fel de-a face nici cu ele, nici cu Liz. Locuiește singură, doar cu frumoasa, dar incredibil de răsfățata pisică pe nume Persimmon. Persimmon iese afară pe fereastră, sare pe acoperișul verandei de la intrare și, de acolo, pe pământ. Nu poate intra înapoi pe același drum, așa că urcă pe scări și miaună la ușă.

Îmi place și, în același timp, nu-mi place apartamentul. Apreciez că este foarte curat și ordonat, cu canapele Habitat moi, maro (prea joase pentru mine, mai ales astăzi) și cu mese vopsite în albastru. Caloriferele electrice montate în pereți sunt eficiente. Când a cumpărat apartamentul, cu puțin timp înainte să moară bunica, am fost amândouă extraordinar de impresionate de cât de modern este. Sincer, eu prefer vechiturile, dezordinea și șemineele și bănuiesc că mătușica Teg preferă aceleași lucruri, deși n-ar recunoaște nici în ruptul capului.

Camera „mea” de aici este mică, are doar un pat și rafturi cu cărțile despre artă ale mătușicii Teg. Pe perete sunt două picturi superbe de Hokusai – e clar că fac parte dintr-o poveste. Una dintre ele reprezintă doi japonezi îngroziți în luptă cu o caracatiță uriașă; cealaltă îi înfățișează pe aceiași doi bărbați râzând și făcându-și loc cu săbiile printr-o enormă pânză de păianjen. Nu le știu nici numele,

nici poveștile, dar e clar că au personalități puternice și-mi place să stau întinsă și să-i privesc, imaginându-mi alte aventuri de-ale lor. Eu și Mor obișnuiam să inventăm povești pe seama lor. Mătușica Teg le-a cumpărat din Bath, odată cu tapiseria marocană crem cu maro, care e pusă pe peretele din hol.

Stau întinsă aici și scriu, în timp ce Persimmon miaună din când în când dincolo de ușă, încercând să intre în camera mea. Dacă nu-i deschid, o să continue să miaune. Dacă mă ridic și șchiopătez până la ușă, fiecare pas părăndu-mi-se o mică victorie, o să intre în cameră, o să se uite la mine disprețuitoare, după care o să-mi întoarcă spatele și-o să plece. E o pisicuță calico cu burtica și bărbia albe. Persimmon vede zânele – în Aberdare, unde sunt zâne, nu aici, evident. Am observat că le poate vedea când le arunca aceeași privire plină de dispreț pe care mi-o aruncă și mie, ațintind un ochi vigilent asupra noastră, pentru a fi sigură că n-o să punem ceva la cale. Mătușica Teg i-a făcut un portret în ulei, care o înfățișează în fața tapiseriei marocane – culorile se îmbină perfect – și unde pare cea mai iubitoare, cea mai blândă și cea mai frumoasă pisică din lume. În realitate, îi place să fie dezmiardată cam treizeci de secunde, după care se întoarce și te zgârie. Am avut mai multe zgârieturi de la Persimmon decât aş fi avut de la toate celelalte pisici din lume adunate laolaltă, iar mătușica Teg are și ea adesea zgârieturi pe la mâini. Acestea fiind zise, mătușica o adoră și-i vorbește ca unui bebeluș. Chiar acum o pot auzi spunând: „Cine-i cea mai bună? Cine-i cea mai bună pisică din lume?” Ar putea concura la titlul de cea mai frumoasă, cu petele acelea superbe și cu atitudinea ei aristocratică, dar cred că *cea mai bună* pisică din lume ar trebui să aibă maniere mai alese.

Mâine mergem în vizită la bunicu'. Nu mai e ca data trecută, la jumătatea semestrului, mătușica Teg nu mai trebuie să se ducă la școală. N-o să fie ușor să-mi fac timp să caut zânele, totuși ea va pleca pentru câteva zile de Anul Nou, așa c-aș avea o șansă atunci. Mătușica Teg nu e bătrână, are de-abia treizeci și șase de ani. Are un iubit, un iubit secret. Este o situație destul de tragică, de fapt, asemănătoare celei din *Jane Eyre*. El e însurat cu o nebună și nu poate divorța din cauză că e politician și, în orice caz, se simte legat de ea

din cauză că s-au căsătorit pe când era tânără, frumoasă și strălucitoare. De fapt, a fost iubitul mătușicii Teg din copilărie și a sărutat-o pe când se întorceau de la petrecerea ei, organizată cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci și unu de ani. Apoi el s-a dus la universitate, a cunoscut-o pe soția lui nebună, deși pe atunci încă nu înnebunise, și s-a căsătorit cu ea, însă doar după aceea și-a dat seama că, de fapt, o iubește pe mătușica Teg și s-a lămurit că soția lui e dusă cu pluta. Nu sunt sigură de acuratețea fiecărui detaliu al acestei versiuni. De exemplu, tatăl soției lui era cineva care-l putea ajuta să obțină un scaun de parlamentar. Mă întreb dacă nu cumva au fost și ceva interese la mijloc. Chiar și-ar ruina cariera dacă ar divorța și s-ar recăsători? Mai degrabă și-ar ruina-o dacă s-ar afla despre aventura lui cu mătușica Teg. În orice caz, ea spune că e fericită așa, îi place să locuiască singură cu Persimmon și să petreacă din când în când câteva zile alături de el.

Trebuie s-o ajut să pregătească cina. Nu vă puteți imagina plăcerea pe care ți-o oferă curățarea ciupercilor și momentele când dai brânza pe răzătoare, mai ales după ce n-ai mai avut ocazia să faci asta de mult timp. Apoi să mănânci mâncare gătită de tine sau la a cărei pregătire ai participat, ei bine, mâncarea asta are întotdeauna un gust mult mai bun. Mătușica Teg face cea mai bună conopidă cu brânză.

Totodată, este foarte plăcut să te relaxezi și să aibă cineva un pic grijă de tine.

Sâmbătă, 29 decembrie 1979

N-a mai rămas prea mult din acest an. Foarte bine. A fost un an oribil. Poate că 1980 va fi mai bun. Un an nou. Un deceniu nou. Un deceniu în care ar trebui să mă maturizez și să realizez ceva. Mă întreb ce vor aduce anii '80. De-abia dacă-mi aduc aminte de anii '70. Îmi amintesc cum am ieșit în grădină și mi-am dat seama că este 1970, ceea ce-mi dădea impresia că de colo-colo zburau steaguri galbene, lucru pe care i l-am spus și lui Mor, iar ea a fost de acord, apoi am început să alergăm prin toată grădina cu brațele larg desfăcute, prefăcându-ne că zburăm. 1980 sună ca un an rotund, castaniu. Este amuzant cum sunetele cuvintelor au culori. În afară de Mor, nimeni n-a mai înțeles asta.

Bunicului i-a plăcut elefantul, iar mătușica Teg a fost foarte încântată de cămașa de noapte. N-a desfăcut pachetul până n-am ajuns la Fedw Hir, unde am încropit mica noastră sărbătoare de Crăciun, în jurul patului. Ei mi-au dat un pulover roșu polo, un săpun prins pe sfoară și un voucher pentru cărți. Nu le-am pomenit despre găurile din urechi. N-are rost să-i supăr degeaba. Deja s-a stabilit că n-au niciun drept legal asupra mea – faptul că ei m-au crescut n-are absolut nicio importanță. Doar mama, oricât ar fi de malefică, și doar tata, oricât ar fi de distant, astea sunt regulile instanței și nu e loc pentru mătuși sau pentru bunici.

Bunicu' urăște Fedw Hir, îți dai seama de asta imediat, și vrea să se întoarcă acasă, dar nu găsim nicio soluție, din moment ce nu se poate deplasa fără ajutor. Mătușica Teg a zis ceva despre niște persoane care să vină să-l ajute să se ridice din pat sau la alte lucruri. Nu știu cât ar costa asta. Nu știu care sunt demersurile necesare. Totuși, locul ăla este absolut îngrozitor. Se presupune că acolo face terapie, dar se pare că nu-l ajută cu nimic. Atât de mulți pacienți parcă nu așteaptă altceva decât moartea. Arată atât de neajutorați. Și el părea la fel la prima vedere. Când am intrat noi, stătea fără vlagă în pat, probabil trăgând un pui de somn, dar firav, jalnic și doar pe jumătate viu, în niciun caz așa cum era bunicu' înainte.

Am vorbit cu el despre cum ne-a învățat să jucăm tenis, când mergeam pe Brecon Beacons, pe terenul denivelat de acolo, și cum, mai târziu, pe teren plat, ne-a fost mult mai ușor. Îmi amintesc de ciocârliile care cântau, mult deasupra noastră, de tufele de ferigă și de desișurile ciudate de stuf cărora le spuneam lăstari de bambus. (Nu erau bambuși, normal, chiar nu semănau deloc, dar noi aveam un urs panda de jucărie, cu care ne jucam imaginându-ne că el îi putea mânca.) Înainte, bunicu' era foarte mândru de viteza cu care alergam noi două și de cum pasam mingea. El își dorise întotdeauna un băiat, era ceva normal. Nu că noi ne-am fi dorit să fi fost băieți, doar că ei se distrează întotdeauna mult mai mult. Ne-a plăcut enorm să învățăm să jucăm tenis.

Iar eu am crezut că totul a fost în van, toate antrenamentele acelea, din cauză că Mor a murit, iar eu nu pot alerga, la fel ca bunicu' de altfel, căci nici el nu mai poate. Doar că nimic n-a fost în van,

pentru că ne aducem aminte. Rostul lucrurilor e să fie făcute pentru ceea ce sunt, nu doar ca exerciții pentru vreo viitoare competiție. N-o să câștig niciodată turneul de la Wimbledon și nici n-o să alerg la Jocurile Olimpice („N-au existat niciodată gemeni la Wimbledon”, obișnuia el să spună), dar oricum n-aș fi făcut-o niciodată. N-o să mai pot nici să joc tenis cu prietenii doar pentru distracție, dar asta nu înseamnă că atunci când am jucat mi-am irosit vremea. Îmi doresc să fi jucat mai des. Îmi doresc să fi alergat de fiecare dată când am avut ocazia, să alerg către bibliotecă, să alerg prin cwm, să alerg pe scări. Oricum, scările mai mereu le urcam în fugă. Mă gândeam la asta în timp ce-mi târâiam picioarele, pe scările care duc spre apartamentul mătușicii Teg. Oamenii care sunt în stare să urce scările în fugă, ar trebui să urce scările în fugă. Și ar trebui să mi-o ia *înainte*, ca eu să mă pot târî în urma lor și să nu mi se pară că-i țin pe loc.

Am mers în vizită la mătușica Olwen, apoi la unchiul Gus, apoi la mătușica Flossie. Mătușica Flossie mi-a dat un voucher pentru cărți, iar unchiul Gus o bancnotă de o liră. Nu l-am iertat pe unchiul Gus pentru ce a zis, dar am luat banii și i-am mulțumit. I-am pus în buzunarul interior al poșetei, așa că ar putea reprezenta începutul rezervei mele pentru urgențe. La mătușica Flossie am găsit un fotoliu foarte confortabil. Altfel, toate scaunele mi s-au părut foarte incomode. Nu înțeleg de ce le fac atât de joase. Scaunele de la bibliotecă sunt întotdeauna de înălțime potrivită.

Duminică, 30 decembrie 1979

Piciorul mi-e ceva mai bine, slavă cerului. De fapt, m-am simțit suficient de bine încât să merg pe jos până în stația de autobuz, unde o băgăcioasă nesuferită m-a întrebat de ce am nevoie de baston la vârsta mea.

— Am avut un accident de mașină, am spus ca de obicei, ceea ce le închide tuturor gura, însă nu și ei.

— N-ar trebui să-l folosești, încearcă să te descurci fără. Este evident că n-ai nevoie de el.

Am trecut mai departe și am ignorat-o, deși tremuram. Poate pare că n-am nevoie de baston când merg pe teren drept, dar am nevoie când trebuie să stau nemișcată și îmi este absolut necesar atunci când

urc scările sau merg pe un teren denivelat și niciodată nu știu sigur, de la un minut la altul, dacă mă voi simți ca azi sau dacă mă voi simți ca ieri, când de-abia puteam să-mi sprijin greutatea pe picior.

— Vezi, acum mergi chiar repede, n-ai deloc nevoie de el, a strigat după mine.

M-am oprit și m-am întors spre ea. Îmi simțeam obrazii arzând. Stația de autobuz era plină de lume.

— Nimeni nu s-ar preface că e infirm! Nimeni n-ar folosi un baston de care n-ar avea nevoie! Ar trebui să-ți fie rușine că gândești așa. Dacă aș putea să merg fără el l-aș rupe în două pe spinarea ta și aș lua-o la fugă, fluierând. N-ai niciun drept să-mi vorbești astfel, mie sau altcuiva. Cine te-a făcut pe tine regina lumii și n-am băgat de seamă? De ce-ți imaginezi că aș ieși pe-afară cu un baston de care n-am nevoie – ca să încerc să-ți câștig ție compasiunea? N-am nevoie de compasiunea ta, e ultimul lucru de care am nevoie. Nu vreau decât să-mi văd de treabă, ceea ce ar trebui să faci și tu.

N-am procedat deloc bine, doar m-am dat în spectacol. Femeia s-a înroșit foarte tare, dar nu cred c-a priceput ce-am încercat să-i transmit. Probabil se va duce acasă și va spune că a văzut o fată care se prefăcea că este infirmă. Urăsc genul ăsta de oameni. Îi urăsc pe cei care se apropie de mine emanând compasiune prin toți porii, cei care vor să știe ce mi s-a întâmplat și care mă mângâie pe cap. Sunt o persoană. Vreau să mai vorbesc și despre altceva în afară de piciorul meu. O să spun asta pentru cei din Oswestry: nu am parte de distanța tipic englezească printre ei. Oamenii de acolo, care m-au întrebat dacă am nevoie de baston și ce mi s-a întâmplat, au fost oameni apropiați, profesori, fete de la școală, prietenii mătușilor mele, oameni de felul ăsta.

Mi-a trebuit o groază de timp ca să mă calmez. Încă mai eram agitată când autobuzul a luat o curbă strânsă pe podul din Pontypridd. Dacă n-ar reuși, m-am gândit, dacă am muri cu toții, femeia aia oribilă ar fi ultima persoană cu care am stat de vorbă.

Am luat prânzul cu Moira, pretextul meu pentru a merge astăzi în Aberdare. Moira a zis că vocea mea a devenit mai șic, ceea ce este absolut îngrozitor. N-a spus „mai englezească” pentru că e prietena mea și o persoană cu bun-simț, dar n-a fost nevoie s-o spună.

Probabil că școala începe să se lipească de mine. Nu vreau să semăn cu celelalte fete de acolo! Nu știu ce să fac în privința asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât vocea îmi sună mai ciudat în urechi, deși nu observasem înainte, când vorbeam fără să-mi dau seama de asta. La școală se predau cursuri de elocvență. Oare or exista și cursuri de anti-elocvență? Nu că aș vrea să vorbesc ca Eliza, dar chiar nu vreau să deschid gura și să fiu catalogată drept o idioată din clasa superioară.

Moira a avut un semestru destul de bun. A fost surprinzător de greu să găsim subiecte de discuție. Nu-mi amintesc despre ce obișnuiam să vorbim înainte; despre nimic, presupun, bârfe, școală, lucruri de zi cu zi. Fără astea, n-a rămas mai nimic. Leah s-a despărțit de Andrew, care acum se întâlnește cu Nasreen, ai cărei părinți, se pare, sunt în divorț. Leah dă o petrecere pe 2 ianuarie, seara, așa că ne vom întâlni toate acolo.

După ce-am luat prânzul, am plecat de acasă de la Moira și m-am îndreptat înspre Mlaștina Croggin, trecând apoi de ea. Heol y Gwern este singurul drum mai de Doamne-ajută care-o traversează, însă am plecat de acolo imediat. Croggin, care, ei bine, se pronunță corect Crogyn, este mare: o mlaștină ca un platou, de fapt, muchia dreaptă a unui deal. Există și alte cărări mai vechi care o străbat, nu la fel de vechi precum Alder Road, dar sunt acolo de mult timp. Nu e un moment tocmai potrivit din an să treci prin zonă, mai ales c-a fost o iarnă umedă, dar nu e cu adevărat periculos dacă știi pe unde să mergi, iar dacă nu știi, urmezi aninii. Eu și Mor chiar ne-am pierdut odată prin Mlaștina Croggin, pe când eram foarte mici, și am reușit să ieșim doar fiindcă am recunoscut aninii. Oricum, nu sunt nisipuri mișcătoare, este doar foarte umed și plin de noroi. Oamenii sunt mai speriați de locurile astea decât ar trebui. La un moment dat am intrat în mlaștină pe întuneric, la scurt timp după moartea lui Mor, și am încercat cu tot dinadinsul să mă rătăcesc, însă zânele m-au ajutat să ies. Se spune că luminile de mlaștină, fantome luminoase, te fac să te rătăcești și te împing în cele mai periculoase smârcuri, dar atunci m-au îndrumat exact spre drumul către casa Moirei. Am intrat în casă cu apa picurând de pe mine, iar mama ei m-a convins să fac un duș și să mă îmbrac cu hainele Moirei, pentru a mă putea duce acasă. Mi-a

fost teamă c-o să dau de belea, dar Liz se certa cu bunicu' și nici n-a băgat de seamă.

Mai există și o poveste interesantă despre cum au construit case în zonă. Le-au ridicat de-a lungul lui Heol y Gwern, după care au început să construiască străduțe scurte, care duceau până în mlaștină, și case noi fiindcă voiau un cartier cum se cuvine. Problema a fost că mlaștina nu-i voia pe oameni. Adevărata poveste, pe care o știu de la bunicu', care își amintește ce s-a întâmplat, este că au construit fundația pentru o casă și au lăsat-o așa în joia dinainte de Vinerea Seacă, iar când s-au întors, marți, în a treia zi de Paști, casa se scufundase complet. O altă versiune pe care am auzit-o este că au construit toată casa și, când s-au întors după weekend, doar hornurile se mai ițeau din mlaștină. Ha! După aceea, au sistat construcțiile din zonă și au construit în schimb noul cartier în Penywaun, un lucru pentru care mă bucur foarte mult. Îmi place mlaștina așa cum e, cu mici copaci piperniciți, cu buruieni și cu papură înaltă, cu flori și cu găinușe de baltă care apar de unde n-ai gândi, și cu nagâții care dau din aripi ca să te îndepărteze de cuiburile lor.

Astăzi aveam nevoie de o zână, iar în Croggin poți întâlni adesea zâne. Nu vedeam nici urmă și nici măcar când am ieșit din mlaștină și-am mers de-a lungul râului, urcând înspre Ithilien, n-am întâlnit niciuna. Am căutat în Osgiliath și în celelalte ruine din cwm, pe când mă întorceam în oraș, ocolind mult, pe drumul cu șine. Acolo sunt câteva cabane dărămate și-o veche topitorie sau, cel puțin, asta îmi imaginez că ar fi. Este greu să ți le închipui vuind de agitație, în plin avânt industrial. Am zărit din când în când câte o zână cu coada ochiului, dar niciuna nu s-a oprit să-mi vorbească. Mi-am adus aminte cum Glorfindel a fost de negăsit după Halloween. Au mai fost și alte momente asemănătoare, când n-am reușit să le găsesc, când nu și-au dorit să fie găsite. Zânele ne găseau întotdeauna pe noi. Am încercat să-l chem, dar știam că nu avea niciun rost. Ele nu folosesc nume așa cum folosim noi. Mi-aș dori să funcționeze la fel ca în Earthsea, unde numele au puteri invocatoare, însă nu e același lucru, aici numele n-au importanță, doar lucrurile au. Știu, totuși, așa cred, cum să-l chem cu ajutorul magiei, dar n-ar fi magie care să mă protejeze de rău, așa că nu m-am gândit la asta mai mult de o clipă.

M-am așezat pe jos, deși era răcoare, și-am așteptat să mă mai lase durerea din picior, în caz că asta le ținea la distanță. Totuși, nu mă supăra prea tare. N-ar fi trebuit să fie ăsta motivul, nu cred. Mi-a fost incomod să stau așezată prea mult, mai ales că burnița și adia vântul. Pe drumul înapoi m-am simțit mizerabil, o senzație care s-a acutizat din ce în ce mai mult din cauza magazinelor cu ferestre acoperite de scânduri bătute-n cuie, locuri pe care altădată le știam pline de viață. Rex se închide, n-o să mai avem unde vedea un film în tot orașul Aberdare. Peste tot sunt agățate firme zdrențuite pe care scrie „de vânzare”. Gunoii zace pe străzi și chiar și bradul de Crăciun de lângă bibliotecă arată părăsit. Am prins autobuzul înapoi spre Cardiff chiar la timp pentru cina cu mătușica Teg.

Nu știu ce-o să mă fac dacă nu voi reuși să dau de zâne. Chiar am nevoie să stau de vorbă cu ele.

Marti, 1 ianuarie 1980

La mulți ani!

A fost plăcut să mă trezesc de dimineață singură în casa bunicului, eu singură în toată casa.

Mătușica Teg a plecat pe undeva cu El de revelion, cum face de obicei. Aș fi putut merge și eu, m-a întrebat dacă vreau, dar am refuzat. N-aș fi făcut decât să le stau în cale. Ieri-dimineață ne-am dus cu mașina la Aberdare ca să-l vedem pe bunicu', apoi ea a plecat, iar eu am fost preluată prompt de mătușica Flossie. Aș fi vrut să caut zânele, dar m-am trezit punând în scenă „Cei Trei Magi” la petrecerea de revelion a mătușicii. Veselia a fost un pic cam forțată și-am început să tânjesc după pat cu mult înainte de miezul nopții, dar am avut și zile mai proaste. Am mai strâns încă patru lire și jumătate în clenigi⁶⁶ și șase monede din ciocolată. Am băut jumătate de pahar de șampanie la miezul nopții. A fost mai bună decât șampania lui Daniel, sau poate că este unul dintre acele lucruri cu care ajungi să te obișnuiești.

O să mă ridic din pat și o să-mi pregătesc micul-dejun, după care voi încerca iar să găsesc zânele. Este un an nou, poate voi avea mai

⁶⁶ În original *Clenings*, monede oferite în dar de Anul Nou.

mult noroc.

Miercuri, 2 ianuarie 1980

Ieri-dimineață îmi doream mai mult ca oricând să găsesc zânele. Așa că m-am dus la Common Ake. De fapt este Heck's Common⁶⁷, numit după un anume domn Heck, dar toată lumea îi spune Common Ake. Este un islaz, nu aparține nimănui, la fel cum a fost cea mai mare parte a țării înainte de împrăștiarile din secolul al XVIII-lea. Este greu să-ți imaginezi Aberdare ca pe-o vale plină de ferme, fără nimic altceva decât biserica Sfântul Ioan și drumul principal care unește Brecon de Cardiff, fără alte străzi, cu tot cărbunele și fierul din subteran neatinse. Odată a trebuit să învăț un poem modern în galeză pentru un Eisteddfod⁶⁸, care se termina cu *Totalitariaeth glo*, tirania cărbunelui. Am luat de pe jos un bulgăre de cărbune în timp ce mergeam. Deseori s-au găsit fosile în cărbune atunci când îl excavau, frunze și flori străvechi. Era de natură organică, un noroi de natură organică presat de rocă, rezultând astfel filoane din material carbonic care ard. Dacă ar fi fost presat mai tare, ar fi rezultat diamante. Mă întreb dacă diamantele ard și, dacă le-am arde, dacă s-ar comporta precum cărbunele. Pentru zâne ar fi același lucru, plante transformate în rocă odată cu trecerea timpului. Mă întreb dacă zânele își aduc aminte de perioada jurasicului, dacă s-au plimbat printre dinozauri și ce-or fi fost ele pe atunci. Niciuna n-ar fi avut trăsături umane. N-ar fi vorbit galeză. Am frecat cărbunele între degete și s-a desfăcut în bucățele subțiri. Știu ce este cărbunele, dar nu știu ce sunt zânele, nu prea bine.

Există un anumit loc pe Common Ake căruia-i spuneam Dingly Dell. Este unul dintre cele mai vechi nume date de noi, mai vechi chiar și decât cele inspirate din *The Lord of the Rings*, și acum, când îl scriu pe hârtie, mă simt în același timp puțin stânjenită și teribil de protectoare. Dingly Dell este un loc unde înainte era o carieră sau o mină de suprafață, ori mai știu eu ce, iar pământul s-a surpat pe trei laturi, rezultând astfel un mic amfiteatru. Pe laturile abrupte au

⁶⁷ În original *common*, izlaz comunal.

⁶⁸ Festival galez de literatură, muzică și teatru.

crescut copaci și tufe de mure. Cred că am fost acolo pentru prima dată cu bunicu', să culegem mure pe când eram destul de mici. Îmi amintesc că mai mult mâncam decât puneam în coș, dar asta aveam să fac mulți ani după aceea. Ne-am simțit foarte curajoase când am mers pentru prima dată doar noi două.

Astăzi rugii de mure erau uscați ca-n orice iarnă, iar scorușii n-aveau nicio frunză. Un soare palid strălucea pe cerul rece. Un măcăleandru îndrăzneț s-a așezat pe o creangă aproape de mine când m-am apropiat și a început să se uite când în dreapta, când în stânga. Măcălendrii apar pe felicitările de Crăciun și, uneori, pe torturile de Crăciun, deoarece nu migrează iarna.

— Bună, i-am spus. Ce mă bucur că mai ești pe aici.

Măcăleandrul nu mi-a răspuns. Nici nu mă așteptam. Însă am devenit dintr-odată conștientă că mai era cineva acolo. M-am uitat în jur, așteptându-mă să văd o zână dispărând, sperând să-l zăresc pe Glorfindel, și am văzut-o în schimb pe Mor, așezată pe frunzele căzute, în apropierea coastei dealului. Arăta – ei bine, arăta ca Mor, evident, deși am devenit brusc conștientă de faptul că nu arăta deloc ca mine. La jumătatea semestrului nu mi-am dat seama de asta, acum îmi dădeam seama. M-am maturizat, dar ea a rămas la fel. Eu am săni. Părul meu arată diferit. Am cincisprezece ani și jumătate, iar ea încă mai are și va avea mereu paisprezece.

Am făcut un pas în direcția ei, apoi mi-am amintit cum se agățase de mine și mă târâse înspre poarta din deal și m-am oprit.

— Oh, Mor, am spus.

N-a zis nimic. Nu putea, la fel ca măcăleandrul. Era moartă, iar morții nu pot vorbi. De fapt, știu cum să-i fac să vorbească. Trebuie să le oferi sânge. Dar este magie și, oricum, ar fi ceva îngrozitor. N-aș putea s-o fac.

I-am vorbit, deși nu-mi putea răspunde. I-am povestit despre Daniel și despre surorile lui, despre fuga din casa lui Liz, despre școală, despre clubul de carte, despre toate. Chestia ciudată era că, pe măsură ce vorbeam, parcă se îndepărta din ce în ce mai mult, deși nu se mișca deloc și, în același timp, parcă devenea din ce în ce mai diferită de mine. Nimeni nu ne putea deosebi, dar normal că am fost mereu diferite. De când a murit, aproape că am uitat, sau n-am uitat,

însă nu m-am mai gândit la ea ca la o altă persoană, alta decât mine, ci mai mult la noi ca pereche, împreună. Mă simțisem ruptă în două, dar lucrurile nu stătuseră chiar așa, nu, ea pur și simplu fusese smulsă de lângă mine. Nu eram stăpâna ei și au fost mereu diferențe între noi, întotdeauna, ea era propria ei stăpână și am știut asta tot timpul cât trăise, dar senzația asta s-a estompat de când nu mai e și nu-și mai poate apăra propriile-i drepturi.

Dacă ar fi trăit, am fi devenit persoane diferite. Așa cred. Nu cred c-am fi ajuns ca mătușile, veșnic împreună. Cred c-am fi rămas prietene pentru totdeauna, însă am fi trăit în locuri diferite și am fi avut prieteni diferiți. Am fi fost mătuși pentru copiii celeilalte. Acum e prea târziu pentru asta. Eu mă voi maturiza, dar nu și ea. Ea a rămas înghețată în timp, iar eu mă schimb și îmi doresc să mă schimb. Vreau să trăiesc. Am crezut că va trebui să trăiesc pentru amândouă, deoarece ea nu poate trăi pentru ea însăși, dar eu nu pot trăi și pentru ea. Nu am de unde să știu ce ar fi făcut, ce și-ar fi dorit, cum s-ar fi schimbat. Arlinghurst m-a schimbat, clubul de carte m-a schimbat și poate și pe ea ar fi schimbat-o, altfel decât pe mine. Este imposibil să trăiești pentru altcineva.

Nu m-am putut abține să nu-i pun întrebări.

— Poți să intri sub deal la anul?

A ridicat din umeri. Desigur, nici ea nu știe. Ce se întâmplă sub deal? Unde se duc morții? Care este rolul lui Dumnezeu în toate astea? Se vorbește despre Paradis ca despre un picnic în familie.

— Zânele au grijă de tine? am întrebat.

A ezitat, apoi a încuviințat din cap.

— Bun!

Asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Să trăiești în vale, alături de zâne, nu era cel mai rău mod de a fi mort pe care mi-l puteam imagina, chiar deloc.

— De ce nu vor să-mi vorbească?

Ea a părut uimită, după care a ridicat iar din umeri.

— Poți să le spui despre mătuși și despre ce vor să facă?

A încuviințat din cap, foarte categoric.

— Le poți cere să vorbească cu mine? Sunt atât de îngrijorată pentru că am folosit magia și mă sperie consecințele.

— Ce-i făcut e bun făcut, a răsunat o voce din spatele meu.

M-am răsucit și am văzut o zână, era un el pe care nu-l mai întâlnisem niciodată, maroniu precum o nucă și noduros precum o cupă de ghindă. Pielea îi era plină de încrețituri și de cute și nu avea trăsături umane, arăta mai degrabă ca o buturugă bătrână. Chestia care m-a lăsat perplexă a fost c-a vorbit în engleză și exact asta a spus, cu aceste cuvinte. Sunt totuși destul de criptice, bănuiesc.

— Cum rămâne cu partea morală? am întrebat. Să schimbi destinele oamenilor fără ca ei să știe? Tu poate ești în stare să vezi consecințele faptelor tale, dar eu nu sunt.

— Ce-i făcut e bun făcut, a spus el din nou.

Apoi a dispărut, s-a auzit o bufnitură, iar în locul în care stătuse a apărut un baston de aceeași culoare ca a lui, cu mânerul sculptat în forma unui cap de cal.

M-am aplecat greoi ca să-l ridic. Avea înălțimea potrivită pentru mine și mi se potrivea perfect în mână. M-am uitat din nou spre Mor, însă și ea dispăruse. Vântul sufla prin vâlcea, involburând frunzele moarte, dar nu se mai afla nimeni acolo.

Am luat cu mine ambele bastoane, pe cel al zânelor și pe al meu. Pe cel vechi am de gând să-l las aici, la bunicul acasă, oricum era al lui, și să-l păstrez pe celălalt. Presupun că bastonul zânelor ar putea dispărea la răsăritul soarelui sau s-ar putea transforma într-o frunză sau în altceva, deși mă-ndoiesc. Are o încărcătură care mă face să cred că varianta asta iese din calcul. O să le spun tuturor c-a fost un cadou de Crăciun. Chiar s-ar putea să fi fost, într-un fel. Îmi place.

Ce-i făcut e bun făcut.

Oare asta înseamnă că, magie sau nu, orice faci tu are putere și consecințe asupra celor din jur? Pentru că așa ar putea sta lucrurile și în cazul meu, deși încă mai cred că magia este diferită.

Diseară, petrecerea de la Leah.

Joi, 3 ianuarie 1980

Înapoi la mătușica Teg. Mahmură. Mi-aș dori ca apa din Cardiff să nu aibă un gust atât de rău. Am adus o sticlă mare cu apă de la robinet din Aberdare, dar deja am băut-o pe toată.

N-am făcut nimic toată ziua, doar m-am întors la Cardiff și am stat

amândouă, am mâncat prăjitură cu ciocolată, am mângâiat-o pe Persimmon (atât cât ne-a lăsat) și am citit. Mătușica Teg arată la fel de obosită ca mine.

Petrecerea lui Leah de azi-noapte a fost ciudată. Am băut puncti, făcut cu vin roșu, cu suc de struguri și cu cocteil de fructe, la care am adăugat vodcă. Avea un gust oribil și cred că majoritatea ne țineam cu mâinile de nas în timp ce-l beam. Nici nu știu de ce am băut. M-am îmbătat, de fapt doar m-am amețit, în loc să mă îmbăt de adevăratelea, dar tot am arătat ca o proastă. Oamenii folosesc asta ca pe o scuză, ca să nu-și asume responsabilitatea faptelor lor a doua zi. Este ceva oribil.

Nu vreau să scriu despre ce s-a întâmplat. Oricum, nu are nicio importanță.

Pe de altă parte, oare această aducere aminte este realistă și lipsită de prejudecăți sau este doar o vorbărie enervantă, fără rost?

Am pornit greșit din start. Nasreen purta un pulover roșu identic cu al meu, deși pe ea stătea mult mai bine.

— Suntem gemene! a ciripit ea entuziasmată, după care și-a dat seama ce-a spus și i-a căzut fața.

N-a trecut chiar un an, ci nouă luni de când nu mai locuiesc aici. Între timp, am crescut toate și mă simt de parcă ele au învățat niște reguli pe care eu nu le-am învățat. Poate e din cauză c-am fost plecată, ori poate că eu citeam vreo carte pe sub bancă în ziua în care ceilalți discutau despre cum să fac lucrurile astea. Leah era dată cu rimel și cu ruj – și chiar și Moira era. Moira s-a oferit să mă machieze și pe mine și chiar a făcut-o, însă nu avem aceeași culoare a pielii. În mod normal eu aș putea fi considerată o persoană albă, la fel ca Daniel, presupun, dar atunci când mă așezi alături de cineva într-adevăr alb, iar Moira este extraordinar de palidă, poți vedea că pigmentul pielii mele este galben, nu roz. De fiecare dată când una dintre noi se ardea stând la soare, bunicu' ne spunea că suntem ridicol de palide și că va trebui să ne căsătorim cu bărbați negri ca să le oferim copiilor noștri o șansă și avea dreptate – mai ales în comparație cu el, dar și cu restul familiei, eram foarte palide. Nu cred că v-ați da seama, dacă n-ați ști, că am strămoși mai apropiați de cei ai lui Nasreen, decât de cei ai Moirei. Oricum machiajul Moirei arăta

ridicol pe fața mea, așa că l-am șters.

Apoi am vorbit o grămadă cu Leah despre Andrew, după care am vorbit o grămadă cu Nasreen despre Andrew. Leah trecuse peste, aproape de tot, și acum o interesa altcineva, un băiat mai în vârstă, pe nume Gareth, care are motocicletă. Nasreen se afla în mijlocul unui scandal uriaș cu părinții ei din cauza lui Andrew, un scandal despre care mi-au dat imediat toate detaliile. Dacă mă întrebați pe mine, Andrew nu este atât de important încât să se facă atâta vâlvă în jurul lui. Dar nimeni nu m-a întrebat pe mine, așa că am petrecut vreo două ore dezbatându-i importanța. Când a venit și el, deși părinții lui Leah juraseră solemn în fața părinților lui Nasreen că nu va veni, și-a petrecut restul serii cu un braț petrecut pe după umerii ei, dându-și aere. Părinții lui Leah ieșiseră în oraș cu sora ei mai mică până la ora unsprezece, pentru că aveau rezervare la teatru.

Au fost o mulțime de oameni pe care nu-i cunoșteam prea bine. Un băiat a încercat să-și petreacă brațul pe după gâtul meu și l-am lăsat. De ce nu, m-am gândit, fiindcă băusem deja câteva pahare din punciu ăla idiot, cu micile jumătăți de boabe de struguri plutind pe deasupra, alături de bucățele de pere și de piersici. E plăcut să ai alături pe cineva care să te încălzească. Era unul din prietenii lui Gareth, așa că probabil avea șaisprezece sau șaptesprezece ani. Îl chema Owen și, din câte mi-am dat seama, nu citise nicio carte în viața lui și nici nu mai avea vreo altă pasiune în afară de motociclete, de fete și de muzică. Îi plac The Clash, despre care n-am auzit niciodată, și Elvis Costello. Probabil că și lui Leah îi place Elvis Costello, pentru că a pus un disc cu el și a dat volumul foarte tare. Chiar mi-era dor de muzică, pentru că la școală nu ne lasă să ascultăm absolut deloc. Îmi place ideea de rock împotriva rasismului, dar nu mă încântă neapărat genul ăsta de muzică. Owen m-a întrebat ce fel de muzică îmi place, iar eu i-am spus Bob Dylan, ceea ce l-a zăpăcit complet. Mi-am dat seama că auzise de Bob Dylan, dar că nu ascultase nicio melodie a lui. În fine. Era cam stânjenit de baston și m-a lăsat puțin singură după ce l-a văzut – mă ridicasem să mă duc până la toaletă. Mai târziu, Moira m-a asigurat că n-are nicio prietenă și mi-a zis că-i adorabil, dar nici nu se compară cu Wim, care mai are și creier.

În orice caz, mai târziu Owen s-a întors și a început să mă înghesuie din nou, iar eu nu l-am oprit. Îmi plăcea într-un mod fizic, dar doar atât. Chestia e că eu știu că celelalte se prefac că sunt îndrăgostite de prietenii lor atunci când ies cu ei. Fac un fel de repetiție pentru când vor fi mature și vor avea relații serioase. Sunt fidele și se joacă de-a romantismul. Eu nu m-am prefăcut și nici nu mă prefac că vreau să joc acel rol. Owen n-a reușit nici măcar pentru o clipă să mă facă să-mi pierd cumpătul, oricum nici nu-mi plăcea în mod deosebit de el. Totuși, era un trup cald, masculin, solid și interesat de mine și m-a făcut curioasă și dornică de mai mult contact fizic. Așa că, atunci când mi-a propus să-mi arate motocicleta lui, am ieșit afară. Era doar un moped, de 50 de centimetri cubi, însă Owen se mândrea cu el și mi-a povestit o grămadă de chestii. Nici măcar nu sunt sigură că poți urca un deal cu așa ceva.

Am crezut că aerul nopții avea să mă dezmeticească, dar mai rău m-a amețit. Când a început să mă sărute, mi-a plăcut și i-am răspuns și eu la sărut, ceea ce l-a surprins oarecum. (Poate că am făcut eu ceva greșit? Cărțile nu spun cum se face, dar am procedat exact așa cum am văzut în filme.) El avea brațele în jurul meu și a început să-și plimbe mâinile peste tot. Asta chiar m-a făcut să-mi pierd puțin cumpătul și m-a stârnit destul de mult.

Așa că am intrat înăuntru, într-o cameră mai mică, de fapt biroul tatălui lui Leah. Acolo era o canapea, pe care ne-am așezat și unde am început să ne pipăim. Era întuneric – pe hol era un bec, totuși în birou nu aprinseserăm nicio lumină.

De ce să scrii despre sex este mai personal și mai îngrijorător decât să scrii despre orice altceva? Există anumite lucruri în jurnal din cauza cărora aș putea *fi arsă pe rug*, iar eu nu-mi fac griji din cauză că scriu despre ele.

Oricum, ne-am pipăit o vreme, apoi Owen și-a băgat mâna în chiloții mei, iar mie mi-a plăcut, după care m-am gândit că sunt egoistă, stând acolo fără să fac nimic, așa că mi-am așezat mâna pe piciorul lui și mi-am mutat-o în sus, pe penis – și știu foarte bine ce este acela un penis, am făcut baie cu verii mei și ne-am jucat de-a doctorul, pe când eram suficient de mici încât să nu ne facem griji în privința regulilor stupide ale conduitei. În orice caz, Owen avea un

penis ca oricare altul și era la fel de excitat ca mine, dar imediat ce l-am atins prin pantaloni, și-a luat mâinile de pe mine și practic a sărit în picioare.

— Târă ce ești! mi-a spus el.

Își ținea palmele în față, ca pentru a se apăra, de parcă se temea că eram pe punctul de a-l atinge din nou. După care s-a năpustit afară din cameră. Am rămas acolo timp de un minut, cu obrajii arzând. Nu puteam înțelege ce se întâmplase. Nici acum nu pot înțelege. Owen mă dorea. Așa mi se păruse. Am crezut că mă comport ca o persoană normală, însă evident că n-a fost așa. Este ceva la mijloc, ceva pentru care nu găsesc nicio explicație nici măcar acum, pentru că nici acum nu pricep ce s-a întâmplat.

Când m-am întors, Leah mi-a spus c-ar trebui să am grijă cu Owen, fiindcă-i cam umblă mâinile. Oare ar fi trebuit să-l opresc? Oare se așteptase să-i opun rezistență, în loc să cooperez? Este *absurd*. Întreaga situație este absurdă, și nu vreau să particip la așa ceva.

Îmi doresc șirul nesfârșit de zăbrele din *Triton*. Sau, măcar, cele trei zăbrele reale. Cu acelea m-aș putea descurca. Asta mă depășește complet. Cel puțin, probabil n-o să fiu nevoită să mai dau vreodată ochii cu el.

Vineri, 4 ianuarie 1980

Prin Cardiff de dimineață, pentru a-mi folosi voucherele pentru cărți în librăria Lears. Iubesc librăria Lears. Este imensă – două etaje, cu un perete întreg numai cu SF, printre care și câteva cărți aduse din America. Am cumpărat un nou număr din *Destinies*, *Red Shift*, *The Einstein Intersection*, *Patru cvartete*, *Charisma*, de Michael Coney (cel care a mai scris și *Hello Summer*, *Goodbye*), și minunea minunilor și miracolul miracolelor, o nouă carte din seria *Chronicles of Amber*, de Roger Zelazny! Am chiuit de bucurie când am văzut-o. *Sign of the Unicorn!* Are o copertă galbenă oribilă, dar binecuvântați să fie cei de la Sphere pentru că au publicat-o și cei de la Lears pentru că au expus-o!

Aș prefera oricând *Sign of the Unicorn* în locul tuturor băieților din vale.

După-amiază am dat rapid o raită prin Beacons ca să vedem dacă

au înghețat cascadele. N-au înghețat, nu este îndeajuns de ger, deși uneori îngheață pentru câteva zile în timpul iernii. În refugiul din apropiere nu era nicio mașină cu înghețată, iar mătușica Teg a remarcat asta, de parcă se aștepta să găsească înghețată acolo. Iubesc munții. Iubesc felul în care modifică orizontul, chiar și iarna. Când ne-am întors, trecând mai întâi prin Merthyr, apoi ocolind șaua muntelui, ajungând la Aberdare, pe unde mătușica Teg a mers odată pe jos pe când era încă la școală, ne-am simțit de parcă ne-am fi culcușit într-o plapumă mare și călduroasă.

Încă am noul baston. Bunicu' a fost singurul care l-a remarcat, când am mers seara la el în vizită, după ce am terminat plimbarea. A spus că e din lemn de alun. I-am zis că l-am cumpărat din piață, cu banii primiți de Crăciun. Mi-a spus că e o piesă de artă superbă și că ar trebui să fac rost de un manșon din cauciuc, care să-i protejeze capătul de jos, un manșon pe care l-aș putea cumpăra tot din piață. Astăzi arăta mult mai vioi. Nimeni nu putea face mai mult decât făcuse mătușica Teg ca să-l scoată de acolo.

Sâmbătă, 5 ianuarie 1980

Am citit în tren *The Sign of the Unicorn*, pe toată, dintr-o suflare, ca să i-o pot lăsa lui Daniel când mă întorc la școală. Ce-mi place foarte mult în aceste cărți este vocea lui Corwin, atât de personală, fără să ia lucrurile în tragic, glumind pe seama lor, apoi devenind dintr-odată atât de serios. De asemenea, îmi plac foarte mult Atuurile, Umbra și Călăreții din Umbră. (Cred că de acum încolo am să numesc Kentucky Fried Chicken, Kentucky Fried Lizzard Partes⁶⁹.) Cred că ar fi putut folosi Umbra mult mai mult decât a făcut-o. Dacă poți călători prin ea și poți găsi umbre de-ale tale, atunci ai putea face o mulțime de lucruri.

Am terminat-o la Leominster, iar după aceea am citit din nou *Patru cvartete* și m-am îmbătat cu cuvintele din ea. Aș putea copia, pur și simplu, pagini întregi. Câteodată este greu să-ți dai seama ce vrea autorul să spună, dar asta face parte din bucuria lecturii, să poți pune imaginile laolaltă și să obții ceva coerent. Este o poveste acolo

⁶⁹ Traducere aproximativă: „Bucăți Prăjite de Șopârlă de Kentucky”.

asemănătoare celei a tânărului Lochinvar⁷⁰, însă trebuie să stai și să cauți un pic pentru a-i prinde sensul. Sunt atât de bucuroasă că am și eu un exemplar. L-aș putea citi din nou și din nou. L-aș putea citi din nou și din nou *în trenuri*, toată viața, de fiecare dată reamintindu-mi ziua de azi și regăsindu-mă în ea. (Și asta e magie? Da, într-un fel, dar mai degrabă este vorba despre lectură pur și simplu.)

Shropshire e la fel de îngrozitor de plat și de lipsit de munți. Arată mizerabil în burnița de ianuarie. Cerul e atât de jos încât simți că ai putea să-ntinzi mâna și să-i dai un ghiont. Încep să înțeleg cum ai putea fi claustrofob și acrofob în același timp.

Daniel a venit să mă întâmpine de data asta fără peripeții. A ajuns mai devreme și a rămas în Bentley ca să citească *Punch*, așteptând să ies din gară. Părea că vrea să se scuze că nu m-a condus el cu mașina când am plecat. E atât de greu să găsesc ceva de zis. Aș fi putut să spun că n-are importanță, deși are. De ce ar mai conta dacă el se simte vinovat după ce fapta s-a consumat?

— Nu-ți mai cere scuze din nou, am spus.

A tresărit.

Am adus cu mine o prăjitură Twelfth Night⁷¹. Eu am făcut-o și mătușica Teg i-a pregătit glazura. Nu conține nicio formă de magie directă sau conștientă, doar gândul la Cei Trei Magi și la poemul lui T. S. Eliot despre ei, dar simplul fapt că am pregătit-o în bolurile și cu lingurile ei și cu mâinile noastre a făcut-o într-adevăr magică. Presupun că surorile și-au dat seama, pentru că au adus-o la masă pe a lor și au spus că ar trebui s-o iau pe a mea la școală și să le servesc pe prietenele mele cu câte o felie. La școală practic va străluci din cauza magiei. Nu le-am spus nimic despre asta. Am mâncat prăjitura lor cu gust de rumeguș, am zâmbit și am încercat să fiu iar Nepoata Bine-Crescută. M-am prefăcut că sunt teribil de nerăbdătoare să mă întorc la școală și că abia aștept să aflu ce cadouri au primit celelalte fete de Crăciun.

Mi-a trecut dintr-odată prin cap, în timp ce stăteam acolo, îmi beam ceaiul și zâmbeam de-atâta timp încât mă durea fața, că

⁷⁰ Personajul principal al poemului epic *Marmion* (1808), scris de Walter Scott.

⁷¹ Prăjitură tradițională la catolici, care se servește în ajunul Bobotezei, numele ei simbolizând cele douăsprezece zile dintre Ajunul Crăciunului și ajunul Bobotezei.

mătușile n-au încercat nimic magic de data asta. Adică, cerceii fuseseră o tentativă, așa cred, însă folosiseră autoritatea lor de adulte și capacitatea fizică de a mă duce cu mașina la magazin și așa mai departe, în loc să încerce să mă convingă cu ajutorul magiei, să facă în așa fel încât să-mi doresc mereu să-i port ori ceva de genul ăsta. Mă întreb cât de multe știu ele și de unde au învățat. Oare au învățat de la zâne? Sau de la cineva care a învățat de la zâne? Teoretic, aș putea învăța pe cineva care n-a văzut niciodată o zână toată magia pe care o știu.

Mă gândeam la zânele din jurasic în timp ce citeam *Patru cvartete* și mă întrebam dacă zânele sunt o manifestare conștientă a interconexiunilor magice ale lumii. Îmi amintesc cum odată, în Birmingham, după ce fugisem de-acasă, am văzut un zân care stătea la un colț de stradă. Ploua, pavajul era umed și strălucitor, iar el stătea acolo, netulburat. M-am dus la el, m-a văzut, a dat din cap și a dispărut. Am observat că exact pe locul unde stătuse el crescuse un smoc de iarbă prin crăpătura din pavaj.

Duminică, 6 ianuarie 1980

Uit mereu ce zgomotoasă este școala. Îmi țiuie urechile.

Am citit *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy* azi-noapte, în pat. Aveam de gând s-o citesc repede ca să-i mulțumesc lui Deirdre pentru ea, totuși s-a dovedit amuzantă și, în același timp, extrem de ingenioasă, așa că îi puteam mulțumi pe bune, pentru că eu n-aș fi remarcat-o nici într-un milion de ani, mai ales că pare o tâmpenie desăvârșită. Mă întreb dacă cei de la clubul de carte au citit-o.

Ce au primit celelalte fete de Crăciun, notițe gata de raportat pentru o Nepoată Bine-Crescută: cele mai bogate au primit walkman-uri Sony. Nu le-au putut lua cu ele la școală, firește, din cauză că muzica este interzisă. Moirei, lui Leah și lui Nasreen nu le-a venit să creadă când au auzit, au spus că este cea mai mare privare pe care ar putea s-o îndure cineva, vreodată. Ele stau toată ziua cu radioul pornit. Se pare că walkman-urile Sony sunt playere portabile pentru casetele audio, care au căști și care se pot prinde la curea, așa că poți asculta o casetă în timp ce mergi. Recunosc, e destul de șic, chiar dacă gusturile lor în materie de muzică nu corespund cu ale mele.

Multe dintre fete au primit cadouri care au legătură cu muzica, chiar dacă n-au primit un Walkman. Multe vorbeau despre discuri și despre casete audio. Lorraine a primit un skateboard, iar frații ei au învățat-o cum să se dea cu el. Aparent, e aproape la fel de mișto ca schiatul. Alte cadouri populare au inclus haine, parfumuri, truse de machiaj cu oglinjoare – astea tot interzise sunt, deși unele fete le-au adus oricum la școală – și săpunuri cu sfoară, care seamănă cu ce am primit eu, doar că eu n-am primit chiar atât de multe.

Deirdre mi-a admirat noul baston. M-a întrebat dacă e irlandez. I-am zis că nu, este galez, lucru adevărat de altfel, iar ea a spus că este un obiect cu aspect celtic. I-am dat dreptate. S-a bucurat că mi-a plăcut cartea, iar eu m-am bucurat că n-am fost nevoită s-o mint. Și ei i-a plăcut setul cu săpun sau, cel puțin, așa mi-a spus.

Am trimis prăjitura la bucătărie cu rugămintea ca fiecare fată din clasa mea să primească o felie. Este o prăjitură mare și dacă vor tăia feliile suficient de subțiri, ar trebui să ajungă pentru toată lumea. Nu-mi păsa dacă fetele o mâncau sau nu. Dar a fost adusă la masă, după cină. Cele mai multe au mâncat-o, deși câteva s-au uitat precaute la mine când au primit-o. Gândurile mele despre magii care au adus cu ei aur, tămâie, mir și avertismente în privința lui Irod n-or să le facă niciun rău fetelor, totuși nu pot să le spun asta, pur și simplu. Sharon i-a dat felia ei lui Deirdre. Nu știu ce cred evreii despre Iisus. Oare cred că a fost doar un copil neobișnuit, căruia magii i-au dus daruri din întâmplare și pe care l-au confundat cu Mesia? Ori poate cred că este doar un mit? N-o pot întreba pe Sharon, dar l-aș putea întreba pe Sam. Deirdre a găsit bobul⁷² în felia de la Shagger și a fost extraordinar de încântată de asta. Bobul și concursul de poezie sunt probabil singurele lucruri pe care le-a câștigat vreodată. Nu știu dacă și la ei, în Irlanda, se face prăjitura Twelfth Night.

Simt cum locul ăsta se închide și mă prinde precum nisipurile mișcătoare.

Clubul de carte se întrunește marți!

Luni, 7 ianuarie 1980

⁷² Bobul pus în prăjitura Twelfth Night îl simbolizează pe copilul Isus.

Am ieșit afară ca să las școala în urmă și ca să pot respira, iar împrejurimile erau pline de zâne. Mă așteptam să dispară de îndată ce-și dădeau seama că le pot vedea, dar și-au văzut de treburile lor, de parcă nici măcar nu erau conștiente de prezența mea, de-abia ferindu-se din drumul meu. Majoritatea erau hidoase și pline de negi, însă unele semănau cu elfii. Am încercat să le vorbesc în galeză și în engleză, dar m-au ignorat. Mă întreb ce se întâmplă.

Scrisoare de la spital cu o programare pentru joi dimineată la doctorul Abdul. Le-am arătat-o asistentei și domnișoarei Ellis, așa c-o să mă duc, deși nu știu la ce o să-mi folosească. Piciorul nu m-a mai durut așa tare în ultimele zile. Spitalul de Ortopedie este în Gobowen, ceea ce înseamnă că trebuie să merg cu autobuzul în oraș, după care să iau alt autobuz.

Domnișoara Carroll a fost foarte drăguță, întrebându-mă cum mi-am petrecut vacanța și dacă am primit cărți în dar. Am întrebat-o dacă și ea primise și chiar primise, cărți și vouchere pentru cărți, la fel ca mine. Nu e deloc în vârstă. Presupun c-a devenit bibliotecară pentru că iubește cărțile și lectura. Nu m-ar deranja să lucrez într-o bibliotecă adevărată, dar biblioteca unei școli ar fi un loc oribil, mai ales una ca asta de-aici.

Marti, 8 ianuarie 1980

Clubul de carte diseară!

Semestrul acesta vom studia *Far From the Madding Crowd* la ora de engleză. Am citit-o la ora de lectură. Hardy este foarte plictisitor, deși, tehnic, nu la fel de plictisitor ca Dickens. Există o scenă oribilă în carte când o femeie căzută la pământ, pe nume Fanny Robin, se târăște de-a lungul unui gard în timp ce naște. Mi se pare că restul cărții este prea superficial pentru a susține acea scenă. Finalul fericit este ca un coșmar – Batsheba și Gabriel Oak se căsătoresc și „ori de câte ori o să-ți ridici privirile, eu o să fiu acolo – și, ori de câte ori o să-mi ridic eu privirile, tu o să fii acolo”. Apropo de senzația de sufocare! Bunicii îi plăcea Hardy, dar eu nu mă simt în stare de așa ceva. Am încercat, însă mă deprimă și mi se pare prea răsuflat. Face ca lucrurile să se întâmple într-o anumită ordine și câteodată lucrurile astea sunt absolut îngrozitoare, deși întotdeauna foarte

izbutite. Urăsc chestia asta. Ar fi putut învăța o mulțime de lucruri de la Silverberg și de la Delany.

De asemenea, vom mai studia *Furtuna* și ceva de Keats. Deja am citit și piesa, și poeziile. Partea bună legată de *Furtuna* este că vom merge să vedem spectacolul la Teatrul Clwyd din Mold, o excursie organizată de școală. Mă aștept ca toată lumea să se hlizească și să fie enervantă, dar o piesă adevărată, într-un teatru! N-am mai văzut niciodată *Furtuna*. Am văzut *Romeo și Julieta*, la Sherman Theatre, cu mătușica Teg, și *Visul unei nopți de vară* cu școala, la New Theatre. Mă aștept ca teatrul din Mold să nu se ridice la nivelul teatrului din Cardiff, dar cui îi pasă? Mă întreb cum va fi Caliban. Întotdeauna mi-l voi imagina ca pe primul zân pe care l-am văzut aici, plin de negi și învelit în pânză de păianjen. Mă întreb cum va fi Ariel.

La istorie vom studia din nou plictisitorul secol al XIX-lea, bleah, numai decrete, Irlanda și alianțe. Mie dați-mi istorie care să mă distreze! La franceză vom studia subjonctivul. Lumea spune că e dificil, dar măcar nu este în latină. La latină vom începe să studiem Cartea I din *Eneida*, de Virgiliu. Până acum, îmi place foarte mult.

Un neam dușman

Plutește pe Marea Tireniană

Ducând Ilionul

*Și penanții lui învinși în Italia!*⁷³

Deși mă gândesc că „Marea Etruscilor” sună mai realist.

Miercuri, 9 ianuarie 1980

Aseară s-a întrunit clubul de carte. Am ajuns acolo un pic mai târziu, din cauză că autobuzul n-a venit la timp, dar nu începuseră încă, iar Janine îmi păstrase un loc chiar vizavi de statuia lui Platon.

Ce mai întâlnire, condusă de Mark, un tip dolofan între două vârste, cu ochelari imenși cu lentile groase, și cu barbă micuță. Am vorbit despre seria Foundation. Cea mai reușită parte a fost cea în care am dezbătut posibilitatea existenței psihoistoriei. Eu nu cred că e posibilă, din cauza haosului. Nu cred că e suficientă o mutație

⁷³ Virgiliu, *Eneida*, Cartea I, trad. Eugen Lovinescu, Editura Albatros, București, 1978.

precum Catârul sau, mai degrabă, consider că inclusiv oamenii obișnuiți ar fi la fel de greu de menținut pe drumul cel bun. (Ai putea realiza asta cu ajutorul magiei, probabil. Dar nu la nivelul la care se presupune că a ajuns Hari Seldon⁷⁴. Nu asta am vrut să zic). Apoi Wim a făcut comparații cu *The Lathe of Heaven* și cu alte cărți de-ale lui Dick în care este manipulată istoria. Apoi eu am întrebat dacă s-ar putea scrie o poveste în care o societate secretă manipulează istoria dintotdeauna, din rațiuni misterioase.

— Ce societate există de atâta timp? a întrebat Greg.

— Biserica Catolică? a sugerat Janine.

Pete a pufnit.

— Dacă e adevărat, n-au făcut o treabă prea bună. Au controlat o jumătate de lume ca apoi să piardă acest control.

(Janine și Pete s-au împăcat. Se țineau de mână, pe sub masă. Nu știu dacă l-a iertat pentru că l-a susținut pe Wim sau dacă a ajuns să vadă lucrurile din perspectiva lui Hugh. N-am putut s-o întreb, nici măcar când am stat de vorbă la sfârșitul întâlnirii, pentru că era și Wim de față.)

— Doar dacă n-ar exista o cabală secretă în chiar sânul lumii catolice, ale cărei scopuri să nu coincidă cu scopurile declarate ale Bisericii, am spus.

— Templierii? a sugerat Keith.

— Templieri care dețineau tehnologie extraterestră secretă! a completat Wim.

Ne îndepărtasem mult de cărțile lui Asimov. Dar era în regulă, așa se întâmpla mereu, săream dintr-una-ntr-alta. Este așa de plăcut să stai alături de oameni care au citit aceleași lucruri ca tine și care gândesc la fel. Ideea unor cavaleri templieri posesori de tehnologie extraterestră secretă, care au manipulat toată istoria în scopuri nebănuite – poate pentru a-i trimite pe oameni pe Lună, unde să aibă un depozit secret sau ceva de genul ăsta, ca în *The Sirens of Titan*? – este pur și simplu fascinantă.

La sfârșit, le-am spus tuturor despre *The Sign of the Unicorn*, totuși n-am putut s-o împrumut nimănui pentru că e tot la Daniel. O să-i

⁷⁴ Corect este Hari Seldon, personajul principal și părintele psihoistoriei din seria Foundation de Isaac Asimov.

cer să mi-o trimită. Aproape toată lumea murea de nerăbdare și mai erau doi sau trei care încă nu le citiseră pe primele două – ce mai răsfaț pentru ei –, așa c-a trebuit să-i familiarizăm cu subiectul. Doar lui Brian nu-i place Zelazny. Greg a spus că o va comanda pentru bibliotecă, dar nu mai devreme de luna aprilie, deoarece au rămas fără fonduri până la începutul noului an financiar. Dacă aș fi bogată, aș dona grămezi de bani bibliotecilor.

— Între timp, se poate face rost de ea prin intermediul împrumutului interbibliotecii, a spus Greg, zâmbindu-mi.

— Apropo, am zis. Ce-a mai scris Zelazny?

Tone de cărți, se pare, totuși aproape niciuna nu se mai găsește pe piață. Greg va lăsa o notificare că toate sunt rezervate, ca să le pot împrumuta. Este unul dintre cei mai amabili oameni pe care-i cunosc. Fiind o persoană foarte rezervată, nu-ți poți da seama din prima, dar în sinea lui este adorabil.

Săptămâna viitoare, Cordwainer Smith⁷⁵: Minunat!

Wim ne-a abordat când ne pregăteam de plecare:

— Ai spus că n-ai citit *The Dream Master*?

— N-am citit.

— Ți-o pot împrumuta-o eu, ca să nu mai aștepți până vine. Dacă vrei, pot să ți-o aduc aici, sâmbătă.

Așa că mă voi întâlni cu Wim la unsprezece și jumătate, sâmbătă, să-mi dea cartea.

Nimeni dintre cei care s-au oferit până acum să-mi împrumute o carte de Zelazny n-a avut o reputație atât de proastă ca el.

Joi, 10 ianuarie 1980

În spital, în pat, cu piciorul suspendat, durere îngrozitoare, scuzați scrisul de mână oribil. Ar fi bine ca asta să mă ajute la ceva.

Vineri, 11 ianuarie 1980

Mă simt ca și cum aș fi fost răpită. Am venit ieri-dimineață la spital

⁷⁵ Pseudonimul lui Paul Myron Anthony Linebarger (1913-1966), scriitor american de science-fiction.

pentru o programare. Doctorul Abdul mi-a studiat radiografiile timp de cinci minute, m-a împuns cu degetul în picior timp de alte două și a decis că am nevoie de o săptămână de fizioterapie. I-a spus asistentului să mă programeze, a aflat că este disponibil un pat chiar acum, a telefonat lui Daniel și la școală, iar următorul lucru pe care-l știu e că mă aflu pe patul de recuperare. Te simți de parcă stai întins pe o scândură. Ți-e greu să faci orice. Darămite să scrii. Scriu normal, de la stânga la dreapta, din cauză că invers îmi este mult prea greu s-o fac, în ciuda faptului că sunt obișnuită cu asta. Vărs apă pe mine de fiecare dată când încerc să beau. Mi-e greu și să citesc. Piciorul suspendat, ridicat pe țevi de metal albe, legat strâns, întins agonizant mă doare îngrozitor, în timp ce trebuie să stau întinsă pe spate. De-abia mă pot mișca. Am citit toate cele trei cărți pe care le am cu mine, pe una dintre ele chiar de două ori (*Mission of Gravity*, de Clement). Ar fi trebuit să iau mai multe, dar n-am luat decât trei, cât să-mi ajungă în sala de așteptare a spitalului.

Durere, durere și iar durere, plus umilința de a folosi plosca. Trebuie să apăs un buton ca să chem o infirmieră atunci când mi-e sete sau când îmi trebuie o ploscă, iar câteodată durează o eternitate până să vină, dar dacă mă bazez pe asta și le chem din timp, imediat vin. Ca situația să fie și mai rea, în capătul salonului se află un televizor. N-ai cum să faci abstracție, iar cel mai greu de suportat este faptul că este dat tot timpul pe ITV, pe care se difuzează reclame. Oare așa arată iadul? Aș prefera oricând lacurile de pucioasă și măcar libertatea de a înota în ele.

Toți ceilalți pacienți primesc vizite după-amiaza, între orele două și trei sau între șase și șapte. Asta e a doua zi în care îi văd mărșăluind pe vizitatori cu flori, struguri și expresii bizare. Mă uit la ei fără să mă pot abține, pe cât de bine îmi permite poziția și unghiul în care mă aflu. Eu nu aștept pe nimeni și, normal, nimeni nu mă vizitează. Daniel ar putea veni. Nu stă chiar așa departe și știe că sunt aici. Totuși, nu mă aștept ca mătușile să-i dea voie.

N-o să mă pot întâlni cu Wim mâine și o să creadă că nu am apărut fiindcă am auzit vorbindu-se de rău despre el.

O femeie din capătul salonului a început să țipe, un staccato de țipete sacadate. Au înconjurat-o cu paravane pentru ca noi, ceilalți, să

nu vedem ce-i fac. Aici e cu siguranță mult mai rău decât în iadul pe care și-l imaginează unii.

Sâmbătă, 12 ianuarie 1980

Încă pe scândură.

Domnișoara Carroll a venit aseară către sfârșitul programului de vizită, cu un teanc de cărți necartonate, subțirele. Sunt din biblioteca școlii și nu sunt extraordinar de interesante, dar în aceste momente sunt mană cerească. N-a putut sta prea mult. Nu-i spusese nimeni că mă aflu aici, dar când nu m-a mai văzut, s-a interesat despre ce s-a întâmplat. A venit imediat ce-a aflat unde sunt. Aproape c-am început să plâng când mi-a povestit. Habar n-aveam cât de dificil este să-ți suflă nasul în poziția asta. A promis că-i va spune lui Greg unde sunt, iar el le va putea spune lui Wim și celorlalți. Se va întoarce mâine seară cu mai multe cărți.

Doamne-Dumnezeule, dacă exiști și-ți pasă de oameni și poți să-i binecuvântezi, Te rog, binecuvântează-o pe domnișoara Carroll cu cele mai calde binecuvântări ale Tale.

Mi-a adus trei cărți de Piers Anthony, primele volume din două serii diferite. Cred că le-a ales fiindcă erau la începutul alfabetului și se grăbea. Nu le-am citit încă pentru că, sinceră să fiu, arată ca dracu'. Am trecut de punctul în care citeam tot ce era în bibliotecă în ordine alfabetică, deși mă bucur că am făcut-o la un moment dat. Oricum, mi-a plăcut ce-am citit până acum. Am terminat *Vicinity Cluster* și *Chaining the Lady* și sunt pe cale să încep fantasy-ul *A Spell for Chameleon*. Am avut dreptate, chiar sunt foarte proaste, dar îmi distrag atenția și nu-mi solicită prea mult mintea, ceea ce, atunci când o jumătate de creier îmi trimite mesaje de genul „Au, Au, Au” sau „Dezleagă-ți piciorul”, chiar reprezintă un avantaj. Azi-noapte am avut un vis ciudat. Se făcea că eram într-un univers al „gazdelor”, adică mă puteam transfera în corpuri străine. Dar toate aceste corpuri aveau picioare betege; chiar și când mă aflam în corpul unei balerine trebuia să dansez ajutată de un baston. Presupun că de vină a fost durerea care mă săgeta în somn. Azi-noapte, deși am citit până am adormit, m-au trezit ca să-mi dea un somnifer.

Domnișoara Carroll a revenit aseară cu multe cărți și cu o grămadă de struguri, iar Greg m-a vizitat azi după-amiază, aducându-i cu el pe Janine și pe Pete, plus alte cărți. De asemenea, în timp ce-mi țineau companie și discutam despre Piers Anthony, care lui Pete îi place și pe care Greg l-a comparat cu Chaucer (!), a apărut și Daniel. La început nu l-am observat, pentru că nu mai priveam obsesiv către ușă ca să-i văd pe vizitatorii celorlalți pacienți, dat fiind că acum aveam și eu trei doar pentru mine. Ezitant și stingherit s-a apropiat de pat. Mi-am dat seama de nehotărârea lui de-a mă săruta sau nu, în cele din urmă renunțând definitiv la idee. Mi-a adus cărți și o felicitare mare de la surorile lui, plus struguri, unii cu boabe mici și roșii. Nu înțeleg care-i treaba cu strugurii. Mă vindec mai repede datorită lor? Janine mi-a adus un baton Mars, care a fost mai mult decât bine-venit, deși m-am cam murdărit când l-am mâncat. Mâncarea de aici este dezgustătoare.

La început, a fost stânjenitor. L-am prezentat pe Daniel celorlalți și era evident că nimeni nu știa ce să spună. Greg a zis că probabil ei ar trebui să plece. După care, din fericire, Daniel a menționat că mi-a adus *The Sign of the Unicorn*, așa c-a trebuit să decidem cine-o va primi primul, apoi am început să vorbim despre cărți până la sfârșitul programului de vizită, când asistenta a sunat din clopoțel și toată lumea a fost nevoită să plece. Nu l-am întrebat pe Daniel dacă mai putea aștepta până la următoarea oră de vizită, pe seară, dar era evident că nu putea, mai ales că nu părea în largul lui. Totuși, a fost foarte drăguț că s-a hotărât să-și petreacă după-amiaza de duminică alături de mine.

Cărțile pe care mi le-a adus Greg sunt cele pe care mi le comandasem prin împrumutul interbibliotecii pentru săptămâna asta. A semnat el de primire în locul meu. A glumit că ar fi un serviciu standard asigurat de bibliotecă, dar bineînțeles că nu e așa. Din nefericire, toate sunt ediții cartonate, foarte dificil de citit în poziția în care stau. Pot ține deasupra capului edițiile necartonate, cu o singură mână, pieziș, dar nu și pe cele cartonate. Am *Return to Night*, de Mary Renault, și nici măcar n-o pot citi! Totuși, numai să mă uit la

cotoarele cărților de pe masă și tot e ceva.

Abia miercuri se împlinește o săptămână. Adică încă trei zile de agonie și infern.

O infirmieră își face rondul și-mi dă calmante la fiecare patru ore.

— Ia-le doar dacă ai dureri, îmi spune.

Cum ar putea sta cineva agățat așa fără să aibă dureri? Le iau, însă de-abia dacă își fac cât de cât efectul.

Dorm destul de prost, am vise bizare și mă trezesc din cauza durerii și a zgomotelor din salon. Somniferele, cele pe care insistă ei să le iau, mă ajută să adorm, dar nu și să dorm mai bine.

Luni, 14 ianuarie 1980

Azi-noapte sau în zori, mama a încercat iar atacul ei nocturn. M-am trezit și nu mă puteam mișca și am știut că este în salon, plutind deasupra mea. În salon nu e niciodată întuneric, întotdeauna este aprinsă o lumină în camera infirmierelor și sunt luminițe pe podea, iar unii pacienți au veiozele pentru citit aprinse deasupra capului. Era suficientă lumină s-o pot vedea, dar nu reușeam, doar îi simțeam prezența foarte intens. Mă durea atât de tare încât nu știam ce să fac. Am încercat să-mi aduc aminte ce a funcționat ultima dată și mi-am amintit de Litania împotriva Fricii, așa că am spus-o și a funcționat din nou. În timp ce mă calmam și îmi recăpătăm controlul, am reușit să mă mișc, atât cât se putea din pricina legăturilor, iar ea a dispărut.

Cum de a știut că eram aici și vulnerabilă? De ce magia mea n-a rezistat? Ar trebui să mă protejeze indiferent unde mă aflu.

L-am văzut pe doctorul Abdul în această dimineață, pentru prima dată de când m-a internat joia trecută. M-a împuns în picior, făcându-mă să țip, fir-ar să fie, și a spus că se simte o evoluție spre mai bine. Apoi a trecut la următorul pacient. Nu prea cred că se simte o evoluție spre mai bine. Mai degrabă simt că totul merge spre rău.

Presupun că aş putea avea impresia asta și, totuși, situația să se îmbunătățească. Este doctor. Trebuie să obții trei note de zece la nivelul A ca abia apoi să poți studia medicina. (Oare or avea același sistem și în Pakistan? Presupun că e posibil, pentru că au fost înainte colonie britanică, făceau parte din India Britanică pe când bunica bunicului a plecat de-acolo. Dar oare se dădeau teste pentru nivelul A

pe atunci? Nasreen ar trebui să știe de la tatăl ei.) În fine, doctorul Abdul ar fi trebuit să ia echivalentul pakistanez a trei note de zece la examenele pentru nivelul A înainte ca măcar să înceapă să se pregătească pentru a deveni doctor. Ar trebui să fie inteligent și sârguincios și să-și cunoască meseria. N-ar fi imobilizat astfel pe cineva fără niciun motiv.

Oare de ce funcționează Litania împotriva Fricii?

Domnișoara Carroll m-a vizitat pe seară și mi-a mai adus cărți. Sunt romane mystery scrise de Josephine Tey, ceea ce nu e rău deloc, plus că sunt în ediții necartonate, slavă cerului! Spune că îmi duce lipsa în bibliotecă și că numele meu e pomenit în rugăciunile din școală.

Marți, 15 ianuarie 1980

Încă pe scândură. Mă simt oribil.

Mi-e dor de clubul de carte și, din cauză că toată lumea este prezentă acolo, iar domnișoara Carroll a fost ieri în vizită, știu că astăzi nu voi avea niciun vizitator.

Bunicu' și mătușica Teg nici măcar nu știu că sunt aici, altfel ar fi trimis cu siguranță o felicitare. Dar mama cum a aflat? Aici nu este niciun fel de magie. Aici nu există zâne, nu există nimic – am crezut că școala a fost curățată și acum e neutră, însă n-are nicio legătură cu salonul ăsta infernal.

Am citit tot ce am avut de Tey. *Brat Fanar* e cea mai bună. Dar care-i faza cu puțul ăla în Dothan? Oare o fi din povestea cu Joseph?

Încă o zi ținută la pat. Încep să mă întreb dacă sadicii ar fi în stare să ia trei note de zece la testele de nivel A, dar dacă doctorul Abdul ar fi fost sadic, atunci ar fi venit mai des ca să se bucure de priveliște. Este evident că nu-i pasă de mine. Nu m-a privit în ochi nicio clipă și de-abia dacă s-a uitat la picior, doar radiografiile l-au interesat. Încerc să privesc asta ca pe ceva bun. Trei note de zece la testele de nivel A nu mai par un motiv pentru a te încrede orbește în cel care le-a obținut.

Miercuri, 16 ianuarie 1980

Nu-mi dau voie să plec înainte să mă vadă și doctorul Abdul, iar el vine abia mâine.

A fost și Wim în vizită după-amiază. Mi-a adus *The Dream Master* și *Isle of the Dead*. Purta o geacă din piele și arăta destul de stânjenit, chiar mai stânjenit decât fusese Daniel. Am devenit dintr-odată conștientă că purtam o cămașă de noapte idioată de spital, cu pete de la mâncarea pe care o vărsasem (este foarte dificil să mănânci la orizontală), și că aveam părul nespălat de mai bine de-o săptămână. M-a impresionat faptul că bătuse atâta drum ca să mă vadă, mai ales în contextul relației pe care o avea cu ceilalți.

— Greg a zis aseară că ești aici. M-am gândit să-ți aduc astea. Deși nu cred c-ai nevoie de ele, a zis și a arătat spre teancurile de cărți de pe masa de lângă pat.

— Le-am citit pe majoritatea, am spus.

Wim a ridicat din sprâncene.

— N-am nimic altceva de făcut.

— Pare destul de sumbru, a fost el de acord. Mâncarea cum e?

— Oribilă.

A râs.

— Mama este una dintre bucătăresele de aici, mi-a spus râzând.

— Sunt sigură că mâncarea pe care o face acasă este mult mai bună, i-am zis.

— Nu, nu este. Nu prea se pricepe la gătit. Deși ea spune că mâncarea de aici este îngrozitoare, așa că probabil că ai dreptate, chiar este foarte proastă. De-asta te-am și întrebat.

— Nu e cu mult diferită de cea de la școală.

— Aș fi crezut că te hrănesc foarte bine la Arlinghurst, la cât de mult te taxează.

— Așa aș fi crezut și eu, dar, de fapt, este îngrozitoare. Carne de porc la conservă și șarlotă.

— Ți-am adus niște înghețată, de care mănâncă astronauții NASA, mi-a spus el și a scos o cutie din buzunar.

Am ridicat-o ca s-o pot vedea mai bine. Era neagră, cu imaginea unei rachete, și pretindea că este înghețata astronauților, din care mâncaseră cei din misiunile Apollo. M-am uitat la Wim uimită.

— Toți ceilalți mi-au adus struguri. Tu de unde ai făcut rost de

asta?

Părea un pic intimidat, dacă era posibil așa ceva.

— A adus-o vărul meu din Florida. A adus mai multe cutii, dar asta e ultima. Nu e chiar atât de grozavă, mai degrabă ideea este cea care impresionează. O păstram pentru o ocazie specială.

M-am oprit din a mai întoarce cutia pe toate părțile și l-am privit fix.

— Ai un văr care a fost în America?

Wim mi-a zâmbit și am simțit din nou că mi se taie răsuflarea.

— America e reală, să știi, nu este doar science-fiction. Greg a fost acolo. A fost la Worldcon, în Phoenix. L-a întâlnit pe Harlan Ellison⁷⁶!

— Ce este un Worldcon?

— Un congres mondial de science-fiction. Durează cinci zile, iar oamenii se întâlnesc ca să vorbească despre SF. Anul trecut s-a ținut la Brighton și am mers și eu. A fost genial. A fost mai mult decât genial. Nici nu-ți poți imagina.

Credeam că-mi *puteam* imagina.

— Ca un club de lectură, dar înmulțit de câteva ori?

— Înmulțit geometric. A fost și Robert Silverberg. Am vorbit cu el! Și Vonda McIntyre⁷⁷!

Nu-mi venea să cred că mă aflu în aceeași cameră cu cineva care stătuse de vorbă cu Robert Silverberg.

— Anul ăsta unde se ține?

— La Boston. De obicei, se ține în America. Dumnezeu știe când o să mai aibă loc în Marea Britanie. Dar există și congrese britanice. Unul e la Glasgow, de Paști. Nu participă toți scriitorii americani, îți dai seama. Deși nu vin numai scriitori. Mai sunt și fani. Nu-ți poți imagina ce discuții am avut în Brighton.

— O să te duci la Glasgow?

— Deja strâng bani pentru asta. La Brighton m-am dus cu bicicleta și am dormit într-un cort, dar o să am nevoie de bani ca în Glasgow să pot împărți o cameră cu cineva și ar fi bine dacă m-aș duce cu trenul.

⁷⁶ Scriitor american de SF (n. 1934), editorul faimoasei antologii *Dangerous Visions*, el însuși autorul unor povestiri premiate.

⁷⁷ Scriitoare americană de science-fiction (n. 1948), deținătoarea mai multor premii Hugo și Nebula.

Vorbea atât de înflăcărat și plin de pasiune.

— O cameră de hotel. Bilet de tren. Cam cât ar fi biletul de intrare?

— Se numește carnet de membru, m-a corectat el. Eu l-am cumpărat deja pe al meu. A costat cinci lire.

— Mă întreb dacă Daniel mi-ar plăti toate astea. Mă întreb dacă m-ar lăsa să merg. Mă întreb dacă l-aș putea convinge și pe el să meargă. Sigur i-ar plăcea.

— Cine e Daniel? a întrebat el, îndepărtându-se ușor de mine fără să se ridice de pe scaun. Prietenul tău?

— Tatăl meu. Citește SF. A făcut cunoștință cu Greg, cu Janine și cu Pete duminică și am discutat împreună despre cărți cât au stat aici cu mine. I-ar plăcea un astfel de congres, sunt sigură că i-ar plăcea.

Nu eram prea sigură de părerea surorilor. N-ar fi deloc genul de loc în care să-l lase să meargă, să facă ceva departe de ele. Probabil că n-ar fi de acord să merg nici eu, din moment ce îmi doresc să fiu Nepoata Bine-Crescută. Va trebui să le conving cumva.

— Ești atât de norocoasă! a spus Wim, în mod surprinzător.

— Norocoasă? De ce? am întrebat, clipind nedumerită.

Nu prea mă consider norocoasă, nici măcar atunci când nu stau cu piciorul suspendat, prins în curele.

— Că ai un tată bogat, care citește SF. Al meu crede că e o lectură pentru copii. A fost de acord cu asta când aveam doisprezece ani, dar acum zice că cititul în general este un moft, și că e copilăresc să citești cărți pentru copii. Urlă la mine de câte ori mă prinde citind. Mama citește din când în când ceea ce ea numește povești romantice drăguțe, Catherine Cookson și genul ăsta de cărți, dar numai când nu e el acasă. Mama nu pricepe ce mă nemulțumește. N-avem nicio carte în casă. Aș da orice să am și eu părinți care citesc.

— Eu l-am întâlnit pe Daniel de-abia vara asta, am spus. Părinții mei sunt divorțați și am fost crescută mai mult de bunici. Ei n-aveau niciun ban, totuși citeau foarte mult și ne-au încurajat și pe noi. Iar Daniel nu e chiar bogat. Surorile lui sunt, ele îi dau bani, dar îl țin din scurt. Ele îmi plătesc studiile la Arlinghurst, însă cred c-o fac ca să scape de mine. Nu știu dacă o să-i dea suficienți bani ca să putem merge la Glasgow, pentru că n-ar fi de acord cu asta. Dar poate că m-

ar lăsa pe mine să merg.

— Mama ta unde e?

Era o întrebare normală, însă el a pus-o cu o precauție studiată, care dădea senzația că a tot repetat-o.

— Este în sudul Țării Galilor. Este...

Am ezitat, fiindcă nu voiam să spun nici că e vrăjitoare, nici că e nebună, deși ambele lucruri sunt adevărate. Nu există un singur cuvânt pentru ambele lucruri, deși ar trebui să existe unul.

— Nu e întreagă la cap.

— Le-ai spus fetelor de la școală că e o vrăjitoare, a spus Wim, dându-și părul pe după ureche.

— De unde știi?

— Am o prietenă care lucrează la spălătorie, ea mi-a spus.

Inima mi-a tresărit când am auzit că are o prietenă. Era cu doi ani mai mare, n-ar fi putut fi interesat de mine și știam asta, chiar dacă a venit să mă vadă și părea să-mi acorde destulă atenție. Mi-am dat seama dintr-odată că prietena lui trebuie să fi fost fata pe care o văzusem la sfârșitul semestrului îndesând plictisită cămăși în mașina de spălat. Într-un fel, simplul fapt că se interesase de mine mă mulțumea.

— Lasă-i să mă urască atâta timp cât se tem de mine, am citat eu. Așa a zis Tiberiu...

— Am citit *I, Claudius*, a zis el. Le-ai spus că mama ta este o vrăjitoare ca fetele să se teamă de tine?

— Sunt niște răutăcioase îngrozitoare, i-am explicat. Se știu toate între ele, iar eu nu știu pe nimeni, și accentul meu nu seamănă cu al lor, așa că mi s-a părut o strategie bună. De cele mai multe ori a mers, deși m-a cam transformat într-o singuratică.

— Deci, nu este o vrăjitoare?

Părea ciudat de dezamăgit.

— Păi... de fapt, este. O vrăjitoare nebună. O vrăjitoare malefică, la fel ca-n povești.

Nu voiam să vorbesc despre ea, nu voiam să-i spun cum este în realitate. Oricum, e greu s-o descrii.

S-a aplecat spre mine și m-a privit în ochi. Ochii lui sunt de un albastru intens și seamănă cu albastrul cerului.

- Poți citi mintea oamenilor?
- Ce? l-am întrebat uluită.
- Știi tu, la fel ca în *Dying Inside*.

A rămas unde era, la câțiva centimetri de mine, privindu-mă cu intensitate în ochi. La cât de mult mi-am ținut respirația a fost o minune că nu m-am sufocat, chiar dacă știam că are prietenă.

— Nu! Nu cred că există cineva care s-o poată face, am spus cu o voce ca un chițait ciudat.

— Mă întrebam doar.

Părea nesigur și nu prea știa ce să facă, de parcă își dorea să nu fi întrebat nimic. Nu s-a îndepărtat.

— Doar că, prima dată când te-am văzut am simțit că poți privi prin mine. Iar când am auzit spunându-se că mama ta este vrăjitoare, m-am gândit – știi tu, oare ai citit atât de mult SF încât ai început să nu mai faci diferența dintre imposibil și realitate? Oare erai gata să începi să admiți că ipotezele despre care știai că sunt absurde, ar putea fi... dar s-a oprit.

Când l-am văzut prima oară, îmi amintesc doar că m-am gândit cât de frumos este. Dacă el s-a gândit c-a existat un fel de comunicare mistică, atunci s-a înșelat complet. A sunat clopoțelul pentru sfârșitul orei de vizită.

— Mama este o vrăjitoare, am spus repede, când era pe punctul de-a se ridica. Și există și magie.

S-a aplecat spre mine, nerăbdător.

— Arată-mi.

— Nu e la fel ca-n cărți, am șoptit, deși din cauza tropăitului vizitatorilor care plecau riscam să nu fiu auzită.

— Oricum, arată-mi.

— Nu este nimic de văzut. Și am jurat să n-o mai fac decât dacă trebuie să mă apăr.

Chiar în timp ce-o spuneam mi-am dat seama ce scuză jalnică părea. Fața i s-a întunecat și s-a ridicat în picioare.

— Aș putea totuși să-ți arăt ceva, am spus, disperată să-l conving. Nu știu dacă o să fii în stare să le vezi. Va trebui să aștepti până când voi ieși de aici.

— Nu mă păcălești? a întrebat, evident suspicios.

— Nu! Sigur că nu!

— Bine, a spus lipsit de eleganță. Mulțumesc.

— Îți mulțumesc pentru c-ai venit și mi-ai adus cărți.

L-am urmărit cu privirea ieșind din salon, apoi mi-am petrecut restul zilei mâncând înghețata astronautilor (o chestie foarte ciudată) și scriind orice cuvântel din conversația pe care o avuseserăm, chiar dacă mi-era atât de greu să scriu, dar nu voiam să uit niciun detaliu.

Nu trebuie să fac magie. Dacă va veni în Codrul Braconierului, probabil că-i voi putea arăta o zână. Cel puțin crede, chiar crede în ceva. Dar dacă vom merge în pădure și eu voi vedea zânele, iar el nu, atunci totul va deveni foarte stânjenitor pentru mine, fiindcă va crede că sunt nebună sau că-l mint, iar ambele variante ar fi destul de rele.

În fine.

Joi, 17 ianuarie 1980

Nu m-am mai simțit atât de rău nici măcar atunci când mi s-a întâmplat.

Mi-au făcut și mai multe radiografii. Doctorul Abdul a vrut să vorbească cu Daniel și a părut nemulțumit că nu este aici, de parcă l-aș fi putut păstra într-un buzunar. În cele din urmă m-au lăsat să plec, insistând să iau un baston de metal în locul celui lăsat de zâne, care mie îmi convenea mult mai mult. De-abia dacă am putut ajunge până în stația de autobuz, după care, de la stația aia, la stația următoare. Bine că există ziduri de care te poți sprijini. Nu m-am mai simțit niciodată atât de rău. Cred că mai rău mi-au făcut, cred că mi l-au distrus pentru totdeauna și probabil că asta voia doctorul să-i spună lui Daniel, dar nu voia să aflu și eu.

M-am întors la bibliotecă. Domnișoara Carroll crede că ar trebui să stau în pat. Mi-a adus bomboane cu orz și un pahar cu apă, deși mâncatul în bibliotecă este strict interzis.

Durere, durere, DURERE.

Vineri, 18 ianuarie 1980

În pat, în dormitor. Să stai întinsă pe spate, cu perne și fără curele prinse de picior este minunat. Nu mă doare chiar atât de tare când

stau întinsă. Nici înainte nu apreciam mâncarea de la școală. Firește, un lucru bun în spitale sunt vizitatorii. Aici nu vin pe la mine decât Deirdre și domnișoara Carroll. Cei de la școală s-ar înfuria dacă ar veni pe la mine Janine sau Greg și probabil că m-ar exmatricula dacă ar veni Wim, nu c-ar veni.

Recuperez orele pierdute, de fapt le-am recuperat deja, mai am doar matematica. Oricum nu am creier pentru matematică și nici nu pot ține ritmul cu numerele din cauza durerii. La geografie am învățat despre glaciațiune. Am învățat despre asta și înainte, așa că n-am pierdut nimic. De fapt, este plictisitoare, da, chiar așa, ghețari, circuri glaciare, câldări glaciare, morene finale, văi în formă de U. Deirdre n-a mai auzit până acum de glaciațiune și are coșmaruri din cauza ei. Am fost drăguță și nu i-am spus nimic despre povestirea lui Clarke, „Forgotten Enemy”.

Mâine n-o să pot merge în oraș, dar oricum n-am nicio întâlnire. Domnișoara Carroll îmi va returna cărțile la bibliotecă și mi le va lua pe cele noi. Poate că până marți mă voi face bine. Sau la fel de bine pe cât eram înainte.

Îmi vreau mobilitatea înapoi. Mă simt prinsă în capcană. Urăsc senzația asta.

Return to Night este exagerat și deloc subtil de freudiană. Are, totuși, părțile ei bune.

Sâmbătă, 19 ianuarie 1980

Daniel a venit să mă vadă, o adevărată surpriză.

— Pe cine crezi c-am adus? m-a întrebat el, băgând capul pe ușă.

Speram că pe Sam, dar am ghicit din prima că erau surorile lui. M-am mirat să văd că era doar una dintre ele.

— Bună, mătușă Anthea, am spus, ceea ce a făcut-o să tresară.

Am ghicit, desigur, însă am ghicit bazându-mă pe experiență. De obicei, dacă este doar una dintre ele, este Anthea, pentru că ea e cea mai mare.

— N-am putut rezista să nu vin să-mi văd vechea școală, mi-a spus.

— Mă mir că celelalte au putut rezista, am spus cu o voce demnă de o Nepoată Bine-Crescută.

— N-ar fi fost loc suficient în mașină, dragă.

Mașina lui Daniel, la fel ca majoritatea mașinilor, la fel ca toate mașinile din lume, în afară, poate, de micul Fiat 500 portocaliu al mătușicii Teg, are patru locuri. Chiar și în mașina mătușicii Teg, căreia eu îi spun Gamboge Gussie the Galloping Girl – Gussie pentru că numărul de înmatriculare începe cu GCY – pot încăpea patru persoane, doar că un pic înghesuite, mai ales dacă sunt persoane înalte. Așa că atunci mi-am dat seama că veniseră să mă ia cu ei.

— Ca să te refaci, a spus Daniel.

Eu eram de părere că ar fi fost mai bine ca Daniel să fi venit în timpul săptămânii ca să vorbească cu doctorul Abdul, dar se părea că deja vorbiseră la telefon – mă întreb cine sunase pe cine. Oricum, se pare că cei de la școală au considerat că aveam nevoie de o perioadă de odihnă înainte să revin la cursuri și că aș fi fost mai bine îngrijită acasă. Ei bine, așa ar sta lucrurile cu cei care au o casă a lor. Am încercat toate argumentele care mi-au trecut prin minte ca să rămân la școală, inclusiv unele sincere, demne de o Nepoată Bine-Crescută, cum ar fi că n-aș fi vrut să ratez meciul de hochei împotriva celor de la St. Felicity, dar niciunul n-a fost suficient de bun.

M-am trezit că sunt ajutată să cobor la mașină. Genul de ajutor care mai mult încurcă. Dacă o să vedeți vreodată pe cineva cu un baston, să știți că bastonul acela, împreună cu mâna care îl ține, reprezintă un picior. Dacă apucați bastonul, sau îl ridicați, sau faceți orice altceva ce nu v-a cerut nimeni, atunci e ca și cum ai apuca și bloca piciorul unei persoane în timpul mersului. Mi-aș dori ca mai multă lume să-nțeleagă asta. M-au văzut câteva fete plecând, iar infirmiera știa deja, așa că mă aștept ca cineva s-o informeze și pe domnișoara Carroll, care-i va informa la rândul ei pe Greg și pe ceilalți. Am spus „ceilalți” și voiam să spun Janine și restul, inclusiv Wim. Dar ar trebui să recunosc că mă refeream mai mult la Wim. Cred că am cam început să mă îndrăgostesc de el. Și am lăsat ca o proastă cărțile de Zelazny la școală, așa că nici măcar n-am să le pot citi.

Duminică, 20 ianuarie 1980

Afară e vijelie și am senzația că ar putea lua Old Hall pe sus. Se

izbește de ferestre, se furișează prin crăpături și șuieră prin coșurile de fum. Stând aici, simt cum toată casa șuieră odată cu vântul, ca o corabie pe mare.

Am o mulțime de cărți, iar Daniel urcă în camera mea din când în când și mă întreabă dacă mai vreau altele. Am perne și nu am piciorul suspendat și prins în curele. Pot șchiopăta până la baie. Am o carafă cu apă, o carafă adevărată, cu capacul din cristal. Îmi aduc mâncare, care nu e mai rea decât cea de la școală. (Dacă există magie în mâncare, atunci e magia specifică lui Old Hall și nu mă influențează, pot simți asta.) Am un aparat de radio, la care ascult știrile, *The Archers*⁷⁸, *Gardener's Question Time*⁷⁹ și, spre marea surpriză și încântare, *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy!* Este formidabilă ca piesă de teatru radiofonic. Presupun că aș putea muta de pe frecvența Radio 4, pe care bunicu' încă o mai numește Home Service, pe frecvența Radio 1, pe care oamenii o numeau înainte Light Programme. Singurul avantaj ar fi că aș reuși să le enervez pe mătuși, deoarece Radio 4 ar putea difuza și lucruri minunate precum *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*, în timp ce pe Radio 1 n-aș asculta decât muzică pop. Oricum, în cea mai mare parte a timpului citesc.

Pentru cât timp voi rămâne blocată aici?

Am coborât scările șchiopătând pentru a lua masa de seară, cea pe care ele o numesc cină când nu este servită cu o formalitate exagerată. Am mâncat macaroane cu brânză, prea fierte și aproape necomestibile. Mătușile stăteau acolo, mâncând, făcând remarci idioate, dând din cap și surâzând. Eu am jucat rolul Nepoatei Bine-Crescute. De fapt, tânjeam să pot vorbi cu Daniel despre posibilitatea de a merge la Glasgow de Paști, dar voiam să-i pot vorbi departe de urechile lor.

Apoi, am întrebat dacă ar fi în regulă să-i dau un telefon mătușicii Teg. N-ar fi putut să se împotrivescă pur și simplu, mai ales că era și Daniel acolo, așa că am sunat-o. A fost oripilată când a auzit de spital

⁷⁸ Cel mai longeviv serial radiofonic, cu peste 17.500 de episoade, care a debutat pe 29 mai 1950 pe BBC Light Programme, iar în prezent poate fi ascultat pe BBC Radio 4.

⁷⁹ Emisiune radiofonică în care grădinari amatori le pot pune întrebări unor experți în grădinărit. A debutat pe 9 aprilie 1947 și poate fi ascultată pe BBC Radio 4.

și s-a indignat că n-au anunțat-o și pe ea, dar n-a crezut că spitalul a agravat situația. Mătușica încearcă mereu să fie optimistă și să vadă partea plină a paharului, ceea ce este drăguț câteodată, iar ea este persoana potrivită alături de care să te bucuri de ceva, însă nu de asta aveam nevoie în acele momente. A spus că-i va explica ea bunicului de ce nu i-am mai scris și că îi va transmite toată dragostea mea. Sper că bunicu' nu se va întrista. Ea îi va spune probabil că sunt pe drumul cel bun și că în curând voi putea iar să alerg. Mi-aș dori să fie adevărat. Chiar și atunci când nu mă doare, tot simt constant o durere surdă. Sunt sigură că lucrurile s-au înrăutățit.

Telefonul este în hol, pe o masă care are alături un fel de banchetă. Am stat acolo în timp ce am vorbit cu mătușica Teg. După ce am închis, m-am întrebat pe cine aș mai putea suna, dacă tot eram lângă telefon și nu se mai afla nimeni prin preajmă. Problema era că nu știam niciun număr. N-avea niciun sens să-l sun pe Greg la bibliotecă duminică seara. N-am învățat niciun număr de telefon pe dinafară, nici măcar pe al Janinei. Lângă telefon era o carte de telefoane, una făcută în casă, doar cu numerele cunoscuților, nu una tip Pagini Aurii. Am răsfoit-o un pic, dar n-am dat de niciun nume care să-mi sune cunoscut, până când am ajuns la litera M, unde era trecut Sam, adresa lui și, de asemenea, numărul lui de telefon.

Proprietăreasa a răspuns imediat, plus că și-a amintit de mine.

— Nepoata cea mică, a spus ea.

Eu nu sunt mică și mă simt cam ciudat la gândul că Sam ar fi bunicul meu. Mereu l-am avut pe bunicu', iar poziția asta nu e liberă. Totuși, îmi place de Sam.

După un moment a venit el la telefon.

— Morwenna? a zis. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, doar că sunt în convalescență la Old Hall, m-am gândit la tine și am vrut să stăm de vorbă.

— În convalescență după ce? m-a întrebat.

I-am povestit tot ce s-a întâmplat și cum eu credeam că starea mi s-a înrăutățit.

— Poate că da, poate că nu, a spus el. Dar, câteodată, vindecarea doare, te-ai gândit la asta?

— Nu vor să-mi spună nimic, m-am plâns eu. Doctorul Abdul a

vrut să vorbească doar cu Daniel și mie n-a vrut să-mi spună nimic. Aș putea fi pe moarte și ei nu vor să-mi spună nimic.

— Daniel cred că ți-ar spune, m-a asigurat Sam, dar nu părea prea convins.

— Dacă l-ar lăsa ele, am adăugat eu.

Sam n-a mai zis nimic timp de o secundă.

— Poate voi veni până acolo să te văd, a zis el. Am o idee. Dă-mi-l pe Daniel la telefon.

A trebuit să-l chem pe Daniel și să-i explic, iar el m-a trimis în pat și a stat de vorbă cu Sam pentru o vreme. Apoi a venit sus la mine și mi-a spus că Sam va veni să mă vadă mâine, cu trenul, iar el îl va lua cu mașina din Shrewsbury.

Pare ciudat să te gândești că Sam ar putea pleca undeva și este și mai ciudat să ți-l imaginezi venind aici, totuși, va veni mâine! Daniel spune că Sam se consideră foarte bătrân și abia dacă pleacă de-acasă, așa că ar trebui să văd venirea lui aici ca pe un privilegiu, ceea ce și fac.

Luni, 21 ianuarie 1980

Sam mi-a adus un buchețel de ghiocei din grădina proprietăresei.

— De-abia au răsărit, mi-a spus el.

În ciuda călătoriei lungi cu trenul și cu mașina – Daniel l-a luat cu mașina din Shrewsbury – ghioceii arătau bine și aveau un parfum aparte. Lui Mor îi plăceau foarte mult ghioceii. Erau florile ei preferate. Am plantat câțiva pe mormântul ei, mă întreb dacă or fi răsărit. Una dintre mătuși i-a pus pe ai mei într-o mică vază din cristal, care se potrivește cu carafa, și le am pe amândouă pe noptieră.

Sam mi-a adus și alte cărți de Platon – *Legile* și *Phaidros*, pe care mi le doream pentru că le citeau personajele din *The Charioteer*. Nu sunt noi, evident le are de ceva vreme, dar probabil că a scormonit destul de mult după ele. Mi-a mai adus și o cârticică mică, scoasă de Pelican într-o ediție de buzunar, care se numește *The Greeks*, de H. D. F. Kitto, despre care a spus că îmi va oferi o privire de ansamblu. O privire de ansamblu asupra scrierilor lui Mary Renault, dar și asupra operelor lui Platon. Sper că e interesant scrisă, încă n-am început cartea lui Churchill despre istorie pe care am primit-o ca premiu.

Mi-a mai adus o cutie cu unguent din tătăneasă, care miroase foarte ciudat.

— Nu știu dacă îți va fi de ajutor, dar l-am adus chiar și așa, a zis el.

M-am masat cu el pe picior și nu m-a ajutat, doar mi l-a făcut să miroasă ciudat, însă eu tot am apreciat gestul.

Totuși, ce gândea el de fapt era că trebuie să fac acupunctura. Există un fel de magie care-l înconjoară pe Sam, nu o magie adevărată, dar pare un tip foarte stăpân pe sine. Ar fi greu pentru orice magie să-i găsească vreun punct slab prin care să-l atace. A fost foarte interesant să-l văd în preajma mătușilor; este ireproșabil de politicoș, însă le tratează de parcă n-ar fi importante, iar ele nu știu cum să reacționeze la asta. Comportamentul lui Sam n-are nicio fisură de care ele să se agațe. Dacă mi-ar fi sugerat mătușile acupunctura, care presupune înțeparea oamenilor cu o mulțime de ace, m-aș fi împotrivit din toate puterile. Dar ele au fost foarte vehemente împotriva ideii.

— Este o superstiție chinezească prostească, doar n-oi fi crezând în așa ceva, a spus una.

— Morwenna este îngrozită de ace, n-a vrut nici măcar să-și dea găuri în urechi, a continuat alta.

— Ce bine ar putea să-i facă? a încheiat a treia.

Nici măcar acest gen de lucruri nu-l deranjează pe Sam.

— Cred că ar trebui să încerce. Ce rău ar putea să-i facă? Cred că Morwenna este o fată sensibilă.

A găsit un loc în Shrewsbury și mi-a notat adresa. Voia să mergem acolo imediat, dar surorile au reușit să-l convingă pe Daniel că mai întâi ar trebui să sune pentru a face o programare. A făcut o programare pentru mâine dimineață.

Sam a petrecut după-amiaza în camera mea, stând de vorbă cu mine. Este bătrân și a avut parte de o viață neobișnuită – imaginează-ți cum ar fi să descoperi că toată familia ți-a fost ucisă. Ar fi ca și cum Țara Galilor s-ar scufunda în mare chiar acum, iar eu aș fi singura care ar scăpa. Mă rog, vărul Arwel este în Nottingham, dar am rămâne doar noi, dintre toți cei alături de care am crescut. Asta s-a întâmplat cu Sam. Când s-a întors acasă din război, toată lumea

dispăruse și în casa lui locuiau niște străini, iar vecinii pretindeau că nu-l cunosc. A văzut coșul pentru pâine al mamei lui pe masa vecinei, dar nici măcar pe-ăsta nu l-a putut recupera.

— Iar ele nu înseamnă nimic pentru tine, a spus el.

— Nu chiar nimic.

— Sunt niște străine. Chiar și eu sunt un străin. Dar cei din familia mea au fost ca rudele tale. S-a vorbit, guverne diferite au tot vorbit timp de ani de zile de oferirea unor compensații. Dar cum ar putea cineva să ofere o compensație pentru propria familie? Cum ar putea cineva să-ți aducă înapoi rudele pe care nu le-ai cunoscut niciodată, rudele care n-au mai apucat să se nască, cele care acum ar fi de vârsta ta?

Asta mi-a ajuns la inimă. Aș putea scrie un poem despre asta. „Hitler, dă-mi rudele-napoi!”

Cred că Sam este un pic trist că nu sunt și eu evreică, deoarece nici urmașii lui nu vor fi. Dar n-a spus asta și nici n-are de gând să-i reproșeze cuiva ceva. Mi-a mărturisit că n-a rămas în Polonia din cauză că simțea prezența morților pretutindeni, de parcă ar fi putut da nas în nas cu ei la fiecare colț. Îl înțeleg. Aproape i-am vorbit despre magie, despre lucrurile pe care le-am făcut pentru a avea un karass, despre Mor umblând de colo-colo printre zâne. Poate că i-aș fi spus dacă aș fi avut suficient timp. Însă a venit Daniel și a zis c-ar trebui să plece dacă vrea să prindă trenul, așa că mi-am luat rămas-bun.

Sam m-a sărutat, mi-a pus o mână pe cap și m-a binecuvântat în ebraică. Nu mi-a cerut permisiunea, dar nu m-a deranjat. Apoi s-a uitat la mine, mi-a zâmbit cu chipul lui bătrân și plin de riduri și mi-a spus:

— O să fii bine.

A fost remarcabil de liniștitor. Încă îmi mai răsună în minte cuvintele. „O să fii bine.” De parcă ar fi știut.

Simt mirosul de ghiocei. Mă bucur atât de mult că a venit!

Marti, 22 ianuarie 1980

Sam a avut dreptate cu acupunctura.

E magie curată! Tot ce are legătură cu ea este magie. I se spune

„chi” și nimeni nici măcar nu pretinde că nu e magie. Acupuncturistul este englez, ceea ce m-a luat prin surprindere după toată teama de orientali vicleni pe care încercaseră să mi-o insuflă mătușile în privința procedurii. A făcut cursuri la Bury St. Edmunds din Fens, în apropiere de Cambridge, cu oameni care fuseseră instruiți în Hong Kong. Avea diplome înrămate, la fel ca un medic. Pe tavan era o hartă a punctelor de acupunctură de pe corpul uman. Am analizat-o o grămadă, deoarece în cea mai mare parte a timpului am stat întinsă pe masă, cu ace enorme înfipite în mine, fără să mă mișc.

Nu doare absolut deloc. Nu simți nimic, chiar dacă acele sunt destul de lungi și sunt efectiv înfipite în tine. După ce m-a înțepat ultima dată, durerea a încetat, de parcă cineva ar fi apăsât pe un buton. Dacă aș putea învăța să fac și eu asta! Unul dintre ace, cel din gleznă, a fost înfipt greșit prima dată și chiar l-am simțit, nu o durere adevărată, ci doar o înțepătură. N-am zis nimic, dar bărbatul l-a mutat imediat cu un milimetru mai într-o parte, unde nu l-am mai simțit. Evident e o magie legată de corp.

Chiar dacă durerea ar fi dispărut pentru o singură oră, cât a durat ședința, tot ar fi meritat cele treizeci de lire pe care le-am dat, cel puțin pentru mine. Însă n-a fost așa. Nu m-am vindecat în chip miraculos sau ceva de genul ăsta, dar am urcat scările șchiopătând până în cabinet, ca să le cobor fără să mă doară mai rău decât înainte de povestea cu spitalul. Acupuncturistul mi-a spus că ar trebui să vin săptămânal timp de șase săptămâni. A zis că astăzi a făcut ce-a putut doar pentru durere, însă dacă aș veni regulat, ar putea să-și dea seama ce este în neregulă și ar putea face ceva în privința asta. Mi-a admirat bastonul – îl foloseam pe cel de la zâne, din moment ce mi se părea că-mi oferă mai multă forță decât cel din metal, plus că nu e la fel de urât.

— Du-mă înapoi la școală, i-am spus lui Daniel în timp ce ne întorceam la mașină.

Un soare iernatic și palid strălucea pe cer, iar clădirile auriu-trandafirii ale orașului Shrewsbury erau scăldate în lumina lui. Dacă am fi plecat imediat, aș fi putut ajunge la școală la timp ca să pot merge la clubul de carte ca de obicei, după terminarea lecțiilor.

— Nu înainte de a vedea cum te vei simți mâine, a zis el. Dar ce-ai

zice de o mâncare chinezească, din moment ce te-mpaci atât de bine cu medicina lor?

Așa că am mers la un restaurant numit Lotusul Roșu și am mâncat coaste, pâine prăjită cu creveți, orez cu pui prăjit, chow mein⁸⁰, carne de vită și stridii cu sos. Toate au fost delicioase, cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o în ultimii ani, poate chiar în toată viața mea. Am mâncat până am simțit că explodez. În timpul mesei, i-am vorbit lui Daniel despre congresul din Glasgow, Albacon, Eastercon-ul de anul ăsta, despre ce mi-a povestit Wim despre Worldcon-ul din Brighton și cum l-a întâlnit acolo pe Robert Silverberg și n-a făcut nimic altceva decât să vorbească despre cărți timp de cinci zile. A spus că nu crede că surorile sale îl vor lăsa să plece de acasă de Paști, dar a fost de acord să merg eu și a spus că-mi va da bani pentru asta!

Într-un fel, mi-aș dori să-l pot salva pe Daniel din ghearele surorilor sale. El a fost bun cu mine și presupun că asta e datoria unui părinte, însă de ce ar trebui să îndure tot ce-i fac ele? Mi-ar plăcea să-l salvez, dar nu cred că pot, iar dacă aș încerca n-aș face decât să stârnesc un război, în timp ce, dacă mătușile cred că eu nu mă bag, m-ar putea lăsa în pace. Dacă încerc să-l salvez pe Daniel s-ar putea să intru în belele. Prioritatea mea principală sunt eu însămi, așa e firesc. Mătușile nu-i vor da voie să meargă în Glasgow. Sunt mulțumită c-au fost de acord cu acupunctura și cu masa într-un restaurant chinezesc, dar probabil că lucrurile n-ar fi stat așa dacă n-ar fi fost ideea dragului de Sam.

Odată cu nota de plată ne-au adus și prăjituri cu răvașe. Al meu spunea „Nu e totul pierdut”, ceea ce mi s-a părut foarte încurajator. Este ca citatul din *Eneida*: *Et haec olim meminisse iuvabit*, „Într-o zi, vă veți bucura poate și de amintirea lor”. La început, ai crede că e un lucru rău, dar apoi îți dai seama că este adevărat și nu e deloc rău. Al lui Daniel spunea doar „Îți place mâncarea chinezească”, ceea ce era de netăgăduit. Dacă ar fi primit unul care spunea „Ești un tată bun de nimic” n-ar fi fost prea drăguț.

În mașină, în timp ce îmi puneam centura de siguranță, Daniel s-a uitat la mine cu seriozitate.

⁸⁰ Tăieței prăjiți, amestecați cu diferite ingrediente.

— Îmi pari să te simți mai bine de la acupunctură.

— Chiar mă simt, i-am spus.

— Ar trebui să vii o dată pe săptămână, timp de șase săptămâni, așa cum ți-a spus.

— Bine.

Am prins centura de siguranță, iar Daniel a aruncat mukul de țigară pe geam.

— Eu n-o să pot să vin să te iau de la școală, să te-aduc aici, apoi înapoi la școală. Nu în fiecare săptămână. Poate din când în când.

Mi-am dat imediat seama că nu-i vor da ele voie. A băgat mașina în viteză și a scos-o din parcare, iar eu, în tot acest timp, n-am spus nimic, căci ce mai era de spus?

— Mai e și varianta cu trenul, mi-a propus după o vreme.

— Cu trenul? l-am întrebat destul de sceptică. Nu știu de nicio gară. Poate o fi vreun autobuz.

— Este o gară în Gobowen. Pe când surorile mele mergeau la Arlinghurst, se duceau la gară, de unde erau luate de cei de la școală. Pe atunci toată lumea mergea cu trenul.

— Ești sigur că mai există?

Nu se afla pe lista lungă alcătuită de cei de la Flanders and Swann, cu garile închise de către Beeching, deci probabil că încă exista.

— Se află pe ruta spre nordul Țării Galilor, către Welshpool, Barmouth și Dolgellau, a spus tata.

Singurul loc de care auzisem era Dolgellau, unde bunica și bunicu' fuseseră în vizită la un vicar bătrân care se mutase acolo, înainte ca eu să mă nasc. Nordul Țării Galilor sună de parcă ar fi o altă țară. Nu poți ajunge acolo din sudul Țării Galilor, trebuie să intri în Anglia și să ieși din nou, asta dacă vrei să mergi cu trenul sau pe șosele bune. Presupun că sunt șosele și prin munți. N-am fost niciodată în zona aia, deși mi-ar plăcea să merg.

— Bine, am zis eu. Asta înseamnă să iau un autobuz spre oraș și apoi unul spre Gobowen, după care să iau trenul.

— O să pot să te iau eu cu mașina câteodată, a spus el, aprinzându-și încă o țigară. Care ar fi ziua cea mai potrivită?

M-am gândit la asta. Categorie, nu marțea, pentru că era posibil să nu ajung înapoi la timp pentru clubul de lectură.

— Joia, am spus. Pentru că joia după-amiaza am doar religie și două ore de matematică.

— După note, s-ar părea că matematica ar fi ultima materie de la care ar trebui să lipsești, a spus Daniel, dar oarecum amuzat.

— Sincer, nu prea contează dacă sunt prezentă la ore sau nu, pur și simplu nu-mi intră în cap. Matematica pe care o știu am învățat-o de la fizică și de la chimie. Matematica ar putea fi la fel de bine predată în chineză. N-are niciun sens pentru mine. Cred că partea de creier responsabilă cu asta îmi lipsește. Și dacă îi cer profesoarei să-mi explice din nou, tot nu pricep mai bine.

— Poate c-ar trebui să faci meditații, a sugerat Daniel.

— Ar fi și mai mulți bani aruncați pe fereastră. Pur și simplu n-o înțeleg. Ar fi ca și cum ai învăța un cal să cânte.

— Știi povestea asta? m-a întrebat el, întorcând capul și suflând fum din greșeală spre mine, bleah.

— Nu mă ucide, dă-mi un an și-ți voi învăța calul să cânte. Orice s-ar putea întâmpla într-un an, regele ar putea muri, eu aș putea muri sau calul ar putea învăța să cânte.

Am făcut rezumatul. Era din *The Mote in God's Eye*, probabil de aceea o avea în minte.

— Este o poveste despre amânare, a spus Daniel, de parcă el era cel mai mare expert din lume în materie de amânare.

— Este o poveste despre speranță, am spus eu. Nu știm ce s-a întâmplat la sfârșitul anului.

— Dacă ar fi învățat calul să cânte, am fi aflat.

— Ar fi putut deveni originea legendei Centaurului. Ar fi putut pleca în Narnia, luând și omul cu el. Ar fi putut deveni strămoșul calului lui Caligula, Incitatus, cel pe care împăratul l-a făcut senator. Ar fi putut exista o întreagă herghelie de cai cântăreți, iar Incitatus să reprezinte șansa lor la egalitate, numai că totul a mers prost.

Daniel mi-a aruncat o privire foarte ciudată, iar eu mi-am dorit să fi spus asta cuiva care chiar ar fi înțeles.

— Joi, deci, a spus el. O să sun și-o să fac toate aranjamentele când ajungem acasă.

Dacă ar fi fost o poveste despre amânare, ar fi avut la final o morală serioasă despre bărbatul care-a murit la sfârșitul anului. Îmi

place să-mi imaginez că a supraviețuit.

Și la sfârșitul anului au spart ușile grajdului,
Dincolo de apus, copite bubuind,
Și cal, și călăreț goneau nebuni,
În tunet și-n galop un ritm găsin.

Miercuri, 23 ianuarie 1980

O fulguială de zăpadă în dimineața asta, nici măcar cât să ude degetele de la picioarele unui hobbit, care s-a topit înainte să luăm micul dejun.

M-am întors la școală, care este mai zgomotoasă ca oricând, atât de zgomotoasă încât îmi răsună în creier.

The Dream Master s-a dovedit a fi versiunea de dimensiunea unui roman a nuvelei „He Who Shapes”, care este, la rândul ei, o variație sau o reinterpretare a romanului lui Brunner, *Telepathist*. Nu știu care a fost scris mai întâi, însă eu l-am citit pe al lui Brunner primul. Ideea în sine de a influența visele este bizară. *The Dream Master* este o carte bună, dar care te neliniștește. N-ai crede că autorul e aceeași persoană care a scris și cărțile atât de captivante din seria Amber.

Oamenii îmi par mult mai prietenoși decât înainte. Sharon m-a salutat și mi-a urat bun venit când am intrat la ora de engleză, după masa de prânz. Daniel a insistat să vadă cum mă simt după ce m-am trezit și nu m-a dus la școală decât aproape de prânz. Mă simt la fel. Din cauza frigului îmi simt iar piciorul precum o giruetă ruginită, dar sunt mult mai bine decât eram înainte de ședința de acupunctură, așa că aproape că nu-i mai dau importanță.

Încă nu am iertat-o pe Sharon pentru că mi-a întors spatele. O să fiu politicoasă și amabilă, însă n-o să mă mai abțin să nu-i zic Shagger atunci când toate celelalte fete îi spun așa. Deirdre, în schimb, care încă mai stă pe lângă mine, va avea parte de loialitatea mea pe veci, iar cuvântul „Dreary” nu-mi va mai ieși niciodată printre buze. Ciudat, deși șchiopătez mai tare ca oricând, toată lumea e hotărâtă să-mi spună Comunista astăzi. Poate că povestea cu spitalul le-a făcut să-mi arate mai mult respect. Totuși, nimeni nu-mi acordă o atenție excesivă, slavă cerului!

Chiar mă bucur foarte mult s-o văd din nou pe domnișoara Carroll. Ea nu mă deranjează când citesc sau când scriu în jurnal, dar întotdeauna are câteva cuvinte drăguțe când trec pe lângă biroul ei. Aproape că începusem să mă obișnuiesc cu biblioteca, și cu lemnul, și cu minunatele rafturi cu cărți, însă acum, când le văd din nou, parcă sunt iar izbită de frumusețea acestui loc. Mi-ar plăcea să am și eu o cameră ca asta, atunci când voi avea o casă a mea, cândva, când voi fi mare.

Isle of the Dead este foarte bizară. Îmi place mult ideea plăsmuirii de lumi noi, a zeilor extraterestri, a extraterestrilor, a întregului univers. Doar că nu știu ce să cred despre povestea în sine.

Joi, 24 ianuarie 1980

Diseară mergem să vedem *Furtuna* la Teatrul Clwyd din Mold. Nimeni nu arată niciun dram de entuziasm, așa că mă comport ca și cum nu m-ar interesa deloc. Deirdre spune că-l urăște pe Shakespeare. Ea a văzut deja *Poveste de iarnă* și *Richard al II-lea*, când au fost puse în scenă, și le urâse pe amândouă. Asta mă face să cred că fetele vor fi niște spectatoare îngrozitoare, mai ales că interpretarea actorilor din *Richard al II-lea* ar trebui să fi fost remarcabilă. „Și-om spune basme despre cum mor regii.”⁸¹

Noua prietenie cu fetele pare să dureze. Oare or fi crezut că înainte mă prefăceam în privința piciorului? Sau s-a întâmplat cu totul altceva? O să tratez lucrurile în stilul meu caracteristic, improvizând, purtându-mă de parcă ar fi normal, păstrând totuși distanța, căci dacă le-aș oferi cel mai mic avantaj, atunci totul s-ar putea întoarce împotriva mea.

Citesc *The Lord of the Rings*. Dintr-odată, am avut chef de ea. Deja aproape că o știu pe dinafară, dar încă mă mai prinde lectura. Nu știu nicio altă carte care să-ți dea impresia că ești într-o călătorie. Când fac o pauză pentru a scrie aceste cuvinte, mă simt de parcă aștept și eu alături de Pippin ecoul pietrei ce cade în fântână.

⁸¹ William Shakespeare, *Richard al II-lea*, Actul 3, Scena 2, trad. Mircea Gheorghiu, Editura Pandora M, Târgoviște, 2000.

Primul lucru pe care cei din echipa de producție de la Touring Shakespeare Company l-au greșit cu *Furtuna* a fost că au ales o femeie să joace rolul lui Prospero. A interpretat rolul foarte bine, dar piesa pur și simplu nu merge cu o mamă. A fost pusă în scenă ca o opoziție între masculin și feminin: Prospero și Sycorax, Caliban și Ariel, Caliban și Miranda, Ferdinand și Miranda. Deși presupun că felul în care au gândit ei piesa i-a transformat pe Prospero și Antonio în personaje masculine/feminine. Cred că n-a funcționat deloc relația dintre Prospero și Miranda. Pentru mine n-a mers să le văd ca pe mamă și fiică, cel puțin nu și dacă aș fi vrut ca Prospero să-mi rămână un personaj simpatic. Când am citit piesa l-am simțit ca pe un personaj distant, care ar putea avea grijă de un copil mic, dar o asemenea femeie ar fi prea lipsită de naturalețe ca să fie simpatică. Nu spun că femeile ar trebui să stea acasă și să aibă grijă de copii, dar interesant este faptul că ceea ce pare natural la un bărbat, pare o neglijență din partea unei femei.

Deși Prospero a fost un bărbat neglijent din orice unghi l-ai privi. Probabil că a fost cel mai vrednic de dispreț Duce de Milano din toate timpurile și ar fi din nou și din nou. Cu siguranță sunt de părere că ți-ai putea petrece tot timpul în bibliotecă citind cărți în loc să te deranjezi să faci ceea ce ar trebui de fapt să faci. Dar nu există absolut niciun indiciu că el n-ar face exact același lucru odată ce s-ar întoarce amândoi acasă. De fapt, el ar fi și mai rău, pentru că și-ar dori să citească tot ce-au scris autorii lui preferați în tot acest timp cât a rămas pe insulă. Antonio cred c-a fost un Duce mult mai bun. Desigur, a fost un ticălos uneltitor, dar el ar încerca să-i facă pe toți fericiți, pentru că asta ar servi intereselor sale. Lumea a fost probabil oripilată să-l vadă din nou pe Prospero cu sau fără cărți scufundate.

Foarte puține dintre aceste impresii se vor regăsi în eseul meu despre spectacol. Dar cele ce cu siguranță nu se vor regăsi sunt gândurile mele despre zâne, că au fost geniale și surprinzător de asemănătoare cu cele care există în realitate.

Ariel n-a vorbit deloc, și-a cântat toate replicile. A fost îmbrăcată în ceva alb, poate un costum transparent, cu văluri de jur împrejur,

care fluturau în toate părțile când se mișca sau făcea vreun gest cu mâna. Avea capul ras, acoperit tot de un văl. Odată liberă, la sfârșit, toate vălurile au căzut și am putut să-i vedem chipul pentru prima dată, iar expresia ei mi-a adus aminte imediat de cea a unei zâne. Mă întreb dacă actrița știe vreuna. Cântecul au fost un mod foarte reușit de a reda modul ciudat în care se exprimau pe atunci, bravo Shakespeare, bravo Touring Company. Shakespeare cred că le cunoștea pe zâne, probabil chiar destul de bine. El doar a procedat la fel ca mine și a transpus spusele lor în cuvinte inteligibile pentru restul lumii.

Caliban, ei bine, ce este Caliban? Citind presa, m-am gândit la el ca la un zân cu aspect de pește, plin de negi, bizar. Dar când l-am văzut, am început să-mi pun întrebări. Mama lui, Sycorax, era o vrăjitoare. Despre tatăl lui nu știm nimic. Pe Sycorax n-o vedem deloc. Oare Prospero o fi fost tatăl lui? Oare el este fratele vitreg al Mirandei? Ori poate că el deja se afla acolo, așa cum și recunoaște, urându-le bun venit, ca să fie numit servitorul lor? Vrea să o violeze pe Miranda („Altminteri, toată insula aceasta/Ar fi ticsită azi de Calibani”⁸²), dar asta nu-l face neapărat mai uman, pe el sau pe mama lui. Ar putea fi o ființă umană sau pe jumătate umană, poate fi înghiontit sau lovit într-un mod în care zânele nu pot fi. Ceea ce credeam eu despre adevăratul Caliban, despre (am spectacolul înregistrat) Caliban interpretat de Peter Lewis⁸³, era că el se afla undeva între două lumi. Nu știa căreia dintre ele îi aparține.

Cred că Shakespeare cunoștea câteva zâne. Știu că am spus asta și despre Tolkien și încă mai cred asta. Cred că o mulțime de oameni au aceeași părere.

Ce ador la Shakespeare este limbajul. Am venit acasă cu autobuzul aproape îmbătătit de sunetul cuvintelor sale și a trebuit s-o pun pe Deirdre să repete ce spunea pentru că nu pricepeam de prima dată. Nu știu ce-a crezut. Am discutat despre cum ar fi evoluat viețile Mirandei și a lui Ferdinand ca oameni căsătoriți și cum s-ar descurca ea în Italia după traiul pe o insulă. I s-ar fi părut în continuare o

⁸² *Furtuna*, Actul 1, Scena 2, trad. Leon Levițchi, în *Shakespeare. Opere complete*, volumul VIII, Editura Univers, București, 1990.

⁸³ Crainic radio galez.

minunată lume nouă? Deirdre credea că da, atâta timp cât ar fi rămas îndrăgostită. Vă puteţi imagina, totuşi, să înfrunţi o lume nouă când tu n-ai cunoscut decât trei oameni, dintre care doi nu erau chiar oameni, iar al treilea era distantul Prospero? Imaginaţi-vă cum ar trebui să vă descurcaţi cu servitorii, curtenii, moda! Deirdre era de părere că Prospero a fost foarte crud din cauză că n-a pregătit-o pentru aşa ceva. Dar poate că s-o înveţe cum să facă magie, ar fi fost şi mai crud din partea lui.

Prospero îşi rupe toiagul şi scufundă cărţile din cauză că nu poate aduce magia acasă. Dacă ar fi adus-o înapoi, oare ar fi devenit şi el un fel de Saruman? Oare puterea este cea care corupe? Aşa se întâmplă întotdeauna? Ar fi drăguţ dacă aş cunoaşte nişte oameni care n-au fost malefici şi care au folosit magia. Ei, ar fi Glorfindel, dar nu sunt sigură că zânele se pun la socoteală. Zânele sunt diferite. Celălalt personaj opus lui Prospero care suscită interes este Faust.

Scrisoare de la Daniel, care-mi spune că şedinţa de acupunctura a fost programată pentru joi, că deja a fost achitată şi că a trimis un bilet de învoire la şcoală, iar în plic am găsit şi zece lire, pentru biletul de tren şi pentru mâncare. Când o să schimb bancnota, o să depun jumătate din sumă în fondul meu pentru urgenţe/fugit de-acasă.

Sâmbătă, 26 ianuarie 1980

Am ajuns la bibliotecă, însă Greg nu era acolo. Era sâmbăta lui liberă. Am adus înapoi teancul uriaş de cărţi de data trecută şi le-am luat pe cele care mă așteptau. Îmi doream să fi stabilit o întâlnire cu cineva, dar fireşte că nu vorbisem cu nimeni, din moment ce nu venisem marţi. Speram să mă întâlnesc cu Greg şi să-l întreb despre subiectul de marţea următoare.

M-am plimbat până la librărie, însă nici pe acolo n-am dat de nimeni. N-am cumpărat nicio carte. Burniţa şi totul părea deprimant. Am stat în cafenea, am mâncat o brişă cu miere şi am citit, privind din când în când pe fereastră, la ploaia de afară. Se spune că este o vreme numai bună pentru raţe, dar raţele sălbatice de pe lac arătau la fel de triste ca toată lumea. Răţoii încep totuşi să-şi recapete penajul de primăvară. Poate că este o ploaie de primăvară. Poate c-ar fi potrivit în timpul unui marş funerar, m-am gândit eu. Am cumpărat

două briose, pentru mine și pentru Deirdre – nu mai are rost să risipesc banii pe Sharon, chiar dacă a început iar să vorbească cu mine.

Anticariatul era deschis, așa că am aruncat o privire la cărțile de-acolo. N-am găsit nimic remarcabil, numai o pânză (așa cred) cu harta Europei, cu o Germanie uriașă și fără Cehoslovacia. Cred că era din timpul Războiului sau chiar de dinainte. Cineva trăsese pe ea o dungă roz cu carioca, altfel, era într-o condiție destul de bună. Culorile țărilor sunt în nuanțe pastel, nu culorile tari care se folosesc acum. N-am putut rezista să n-o iau și a costat doar cinci pence. Nu știu ce-o să fac cu ea. Totuși, hărțile sunt geniale.

M-am întors încet în oraș, m-am uitat prin librăria Smiths, de obicei o pierdere de vreme, dar astăzi am fost răsplătită cu un număr din *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*. Mă întreb cum de-a ajuns acolo. Sper că vor începe s-o aducă regulat. Am cumpărat-o, alături de un pachet de Rollo, pe care l-aș împărți bucuroasă cu Frodo și cu Sam dacă aș putea, însă nu pot. Am mai cumpărat o felicitare pentru bunicu', una cu marea și cu un castel de nisip, care îmi amintește de vacanțele de vară, așa că și lui îi va aduce aminte de ele.

În stația de autobuz era Gill.

— Iubitul tău nu e cu tine astăzi? a întrebat ea.

Am privit-o drept în ochi.

— Nu c-ar fi treaba ta, dar Hugh este doar un prieten, nu un iubit. Vine la clubul de carte.

— Oh. Scuze, mi-a spus.

Eram uimită că m-a crezut. Bine că nu m-a văzut alături de Wim, altfel n-aș mai fi fost în stare să vorbesc cu atâta siguranță, chiar dacă ar fi fost la fel de adevărat.

Duminică, 27 ianuarie 1980

Poți deveni populară în această școală dacă te internezi în spital și, după ce te externezi, te întorci aici. Sau dacă ai pe cineva care să spună despre tine că ești curajoasă – știu că Deirdre a spus asta. Poate că înainte nu crezuseră cu adevărat că e ceva în neregulă cu piciorul meu? Ori poate mă compătimesc? Sper că nu. Urăsc chestia asta. În fine, astăzi am primit șapte briose, punând-o la socoteală și pe cea

luată de mine. Două brișe glasate, două brișe Chelsea, o madlenă glasată și un ecler. Nu le-am putut mânca pe toate, așa că i-am dat o brișă Chelsea lui Deirdre. N-am făcut nimic ca toate astea să se întâmple, nici magie, nici absolut nimic. Este foarte bizar. Am întrebat-o pe domnișoara Carroll ce părere are, iar ea mi-a răspuns că probabil toate astea se întâmplă din cauză că am fost în spital și am ieșit de acolo fără să fac niciun caz din asta și că toate fetele îmi pomeniseră numele la rugăciune, iar acum le rămăsesem în minte atunci când mergeau și cumpărau brișe. Probabil. Mie mi se pare totul foarte bizar.

I-am scris lui Sam o scrisoare plină de optimism, spunându-i ce idee minunată fusese acupunctura. Nici măcar nu m-am apucat de cărțile pe care mi le-a dat, așa că n-am amintit de ele. I-am scris și lui Daniel, în mare parte despre *Furtuna*, apoi i-am scris mătușicii Teg, menționându-i și ei despre acupunctură și despre piesa de teatru. I-am trimis și bunicului felicitarea.

Am o stare de spirit la fel de bună ca scrierea Bătăliei de la Pellenor⁸⁴, care ar putea fi cel mai mare lucru așternut vreodată pe hârtie.

Luni, 28 ianuarie 1980

Aujourd'hui, rien.

Asta a scris Ludovic al XVI-lea în jurnal în ziua asediului Bastiliei.

Am ajutat-o pe domnișoara Carroll să stampileze și să așeze pe raft câteva cărți noi. Toate arată oribil, fiind din categoria cărților despre adolescenți cu diverse probleme – droguri, părinți abuzivi, iubiți care își forțează iubitele să facă sex, traiul în Irlanda. Urăsc genul ăsta de cărți. Pentru că, în primul rând, sunt extrem de pesimiste și, în ciuda acestui fapt, știi că toată lumea își va depăși toate problemele într-un final, toți vor începe să se Maturizeze și să Înțeleagă Cum Merg Lucrurile. Practic poți vedea literele de tipar. Am citit o jumătate de tonă de cărți cu copii din epoca victoriană, pentru că le aveam împrăștiate prin toată casa: *Elsie Dinsmore*, *Little Women*, *Eric, or Little by Little* și *What Katy Did*. Sunt scrise de autori diferiți, dar

⁸⁴ Din *The Lord of the Rings*.

toate au în comun același tip de morală. Exact la fel se întâmplă și cu aceste cărți despre Problemele Tinerilor, au aceeași morală, numai că nu este la fel de învechită și nu iese la fel de tare în evidență ca în cele victoriene. Dacă ar trebui să aleg o carte despre cum să-ți depășești adversitatea, atunci dați-mi *Pollyanna* în loc de Judy Blume⁸⁵ la orice oră, deși motivul pentru care cineva ar citi așa ceva în timp ce există atâta SF în lume mă depășește complet. Chiar și din cărțile pentru copii poți învăța mult mai multe despre maturizare și despre comportamentul în societate și dau ca exemple *Space Hostages* și *Citizen of the Galaxy*.

Am scris impresiile mele despre *Furtuna* și o mare parte din compunerea lui Deirdre, pentru ca ea să o poată copia în ora dedicată temelor. Ca să sune diferit, pe a ei am făcut-o mai mult despre Miranda, iar pe a mea despre Prospero. În schimb, ea îmi face tema la matematică. Tot nu pot pricepe ecuațiile astea diferențiale, mai ales că am lipsit de la unele cursuri.

Am terminat *LOTR*, cu obișnuitul fior de tristețe când am ajuns la sfârșit și s-a încheiat călătoria.

Marți, 29 ianuarie 1980

Clubul de carte diseară, dar nu știu subiectul discuției.

Miercuri, 30 ianuarie 1980

Subiectul discuției a fost Tiptree! Sunt atât de bucuroasă că știam dinainte că a fost femeie, pentru că ar fi fost un șoc îngrozitor să fi descoperit asta atunci când cineva ar fi folosit pronumele „ea”. N-am citit tot ce a scris Tiptree, doar două antologii, și-mi dau seama că va trebui să remediez această situație. Acestea fiind zise, nu e ca și când nu aș fi avut nimic de zis, deoarece am discutat o groază despre „The Girl Who Was Plugged In” o povestire absolut genială, și despre „Love Is the Plan, the Plan is Death” povestiri pe care le știu foarte bine. Harriet a coordonat întâlnirea, ceea ce a fost în regulă, doar că mi-am adus aminte că tot ea coordonase și întâlnirea despre Le Guin,

⁸⁵ Autoare de cărți pentru copii (n. 1938).

ceea ce m-a făcut să mă întreb ce se petrece. Adică, de ce ambele întâlniri pe care le-a coordonat ea au fost despre scriitoare și niciuna n-a fost despre scriitori?

Lui Keith chiar nu-i place Tiptree, o consideră anti-bărbați și la fel credea și pe când era convins că Tiptree este bărbat. I se pare că „Houston, Houston” este o povestire horror. Eu nu cred asta, deși îi înțeleg pe bărbații care se simt amenințați de ea.

Era ziua lui Pete, așa că după aceea am mers cu toții la cârciuma, unde am stat puțin. Brian a pus o întrebare amuzantă, pe care o auzise la muncă: „Cu ce ai prefera să te întâlnești, cu un elf sau cu un plutonian?” A trebuit să mă gândesc un pic, fiindcă întrebarea asta este, de fapt, despre trecut și viitor sau despre fantasy și science-fiction. Am întâlnit o mulțime de elfi, deși nu erau chiar elfi. Nu ca elfii lui Tolkien. Eu am zis un plutonian și la fel a răspuns toată lumea, mai puțin Wim, care a spus elf și nu s-a răzgândit.

Săptămâna viitoare, Wim va coordona întâlnirea despre Zelazny. I-am dat înapoi cele două cărți pe care mi le împrumutase, iar el mi-a dat în schimb *Doorways in the Sand* și *Roadmarks*.

M-a întrebat dacă ne putem întâlni sâmbătă. I-am spus că voi veni și că poate va întâlni un elf. Ar fi vrut să mă creadă, dar parcă nu era chiar convins.

— Unde? m-a întrebat.

— Am putea merge să căutăm în Codrul Braconierului, așa că hai să ne întâlnim la cafeneaua micuță de vizavi de el, am zis.

— Pădurea aceea e a lui Harriet a spus el. Hei, Harriet, e în regulă dacă eu și Mori mergem să ne plimbăm prin pădurea ta sâmbătă?

Harriet s-a întors de la conversația pe care o purta cu Hussein și Janine despre misoginismul lui Tiptree și a ridicat din sprâncene.

— Sigur că da, William, deși s-ar putea să fie cam plin de noroi în perioada asta a anului. Este prea devreme pentru violete și primule, așa mă gândesc.

Nu știam că numele lui Wim este William, dar presupun că are sens. Mă întreb de ce nu i se spune Will sau Billy.

Între timp, Janine mi-a aruncat o privire asemănătoare cu cea pe care mi-o aruncase Gill când mă văzuse alături de Hugh. Mă întreb de ce o fi făcut Wim asta, să strige în gura mare de față cu toți? Doar am

fi putut s-o facem și în liniște, fără să știe nimeni. Și dacă tot o facem pentru ca el să poată vedea o zână sau un act de magie, atunci de ce ar vrea să afle toată lumea? N-o să-l creadă nimeni. Oamenii cred că ești nebun sau că minți. Ar putea să ajungă și el la concluzia asta dacă nu va reuși să vadă zânele. Măcar de-ar fi zâne acolo! N-am de gând, indiferent de ce va spune, să-i arăt ceva ce are legătură cu magia doar ca să-i fac lui pe plac. În orice caz, magia poate fi negată oricând, dacă vrei s-o negi, și Wim ar putea la fel de bine să facă asta. Sau o fi vrut ca ei să știe că o să merg undeva cu el? De ce? Pentru ca în cazul în care au ceva rău de zis despre el, să poată zice același lucru și despre mine? Cu siguranță că Janine asta crede.

Situația este atât de complicată. Îmi doresc o mulțime de prieteni, nu doar unul.

Pe drum în mașină, Greg m-a avertizat în privința lui Wim. N-a fost la fel de direct ca Janine și Hugh. Mi-a spus doar că Wim a avut o prietenă despre care lumea vorbea că intrase în belele și că ar trebui să am grijă ce fac.

— Nu e chiar așa, i-am explicat. El are o iubită. Nu îl interesez deloc. Vreau să spun, am un picior beteag, arăt destul de ciudat și am tendințe de îngrășare pentru că nu fac niciodată sport și mănânc tot timpul, în timp ce Wim, ei bine, Wim ar putea avea pe oricine.

— Ai un zâmbet adorabil, a spus Greg.

Asta spun oamenii tot timpul.

Ca un răspuns programat dinainte, în cazul în care eu zic că nu sunt frumoasă, un lucru despre care sunt convinsă că este adevărat.

— Oricum, el este mult mai mare decât mine.

— Optsprezece luni, nu șaiszeci de ani, a spus Greg. Și nu sunt orb. Aș spune că e interesat de tine, iar tu, de el. Aș zice că vă faceți ochi dulci.

Nu-i puteam spune că Wim se uită așa la mine din cauză că e de părere că pot citi mințile oamenilor precum în *Dying Inside* (oare de unde căpătase ideea asta?) sau pentru că vrea să meargă în pădure cu mine ca să poată vedea o zână.

— O să am grijă, am spus.

Trebuie să fie îngrozitor pentru Wim dacă toți cei pe care îi cunoaște știu, iar toți cei cu care face cunoștință sunt avertizați în

privința lui. Asta a spus și Hugh. El n-a venit în seara asta, habar n-am pe unde este. Nu l-am mai văzut de o eternitate.

Joi, 31 ianuarie 1980

A fost o senzație minunată să pot pleca de la școală să prind autobuzul la ora când se servea prânzul. M-am simțit ca și cum evadam. Piciorul aproape că nici nu mă durea, ceea ce mă făcea să mă simt mult mai bine, de parcă puteam face abstracție de toată lumea. Două autobuze și un tren și deja eram în Shrewsbury, cât ai pocni din degete. Trenul local te cam zguduie, nu este prea diferit de un autobuz. Majoritatea celor care se aflau în el veneau din nordul Țării Galilor, aveau accente specifice zonei și spuneau mereu da/nu la sfârșitul întrebărilor pe care le puneau, ceea ce-i făcea pe cei din sudul Țării Galilor să râdă de ei. „Oare să iau o ceașcă de ceai de la bar, da/nu?” „Suntem pe cale să intrăm în Shrewsbury, da/nu?” Răspunsul greșit nu putea rămâne nerostit. N-am râs, dar nici mult nu mai aveam. E greu să te abții atunci când cineva se comportă ca într-o parodie.

Ședința de acupunctură a mers bine. Durerea a dispărut complet când m-am urcat pe masă. Este extraordinar, e atât de bine să nu mai simt nimic, nici măcar durerea aia surdă, ca o măcinare. Am trăit așa timp de ani de zile, dar tare greu îmi este să-mi aduc aminte cum era. Durerea dispare. Precum în visul cu balerina și cu bastonul.

Apoi am mers la un restaurant micuț și am mâncat cartofi copti cu salată de ouă, un sandviș cu ton și maioneză, plus un sandviș cu trei felii de pâine. Am stat în separeul micuț și mi-am citit cartea (*Charisma*, genială, dar și foarte bizară) și m-am simțit în siguranță în singurătatea și anonimatul meu. Nu mai sunt o persoană anume, sunt doar un „om în mulțime” ori o „școlăriță citind o carte într-o cafenea”. Am fost scoasă de pe lista personajelor principale și am devenit o persoană oarecare. Nimeni n-o să mă ia în seamă. Nicio senzație nu mă face să mă simt mai în siguranță decât aceasta.

Apoi am luat-o spre gară, iar pe drum am dat de magazinul Owen Owens, unde fusesem cu mătușile la cumpărături. Este un magazin universal, nu doar de haine, și mi-am adus aminte că aveau un raion pentru papetărie și instrumente de scris. Am intrat să văd dacă găsesc

penițe pentru stilou. Problema cu scrisul de la dreapta la stânga este că în felul ăsta distrugi penița – stângacii au problema asta, stricând astfel foarte repede penițele. Din cauză că scriu foarte mult în jurnal și, de cele mai multe ori, invers, asta mi se întâmplă și mie. Așa că am intrat să arunc o privire și chiar aveau penițe, deci am cumpărat una, ceea ce era bine, însă și mai bine a fost că am descoperit un raion cu cărți.

Știam că unele magazine universale au și raioane cu cărți. Harrods are unul. De acolo a fost luată ediția *LOTR* în trei volume, cu anexe la final, când mătușica Teg a ajuns odată la Londra. Dar Howells și David Morgans din Cardiff nu au așa ceva – probabil din cauză că nu pot concura cu Lears – și nu-mi trecuse prin minte că Owen Owens ar putea avea. Ei bine, bucurie și extaz, asta am simțit. Și, lucrul cel mai grozav, spre uluirea mea totală, un nou volum de Heinlein: *The Number of the Beast*, o ediție necartonată scoasă de NEL în 1980, deci nou-nouță! Am cumpărat-o pe loc și nici măcar n-a fost nevoie să intru în banii pentru urgențe.

Eram gata să m-apuc de ea în tren, dar am fost fată cuminte și nu numai c-am terminat *Charisma*, însă am început și *Doorways in the Sand*. Gândul că eram în posesia unui volum gros de Heinlein din care nu citisem nici măcar un cuvânt mă făcea să radiez. Mă simțeam recompensată. Îmi venea să țopăi de fericire la gândul că mă aștepta.

Vineri, 1 februarie 1980

La naiba!

Am primit o avertizare serioasă din partea domnișoarei Thackerly în privința trișatului la matematică. Eu și Deirdre am avut aceleași greșeli. Ne-a oprit la sfârșitul orei și ne-a spus că n-o să-i zică directoarei de data asta și nici nu ne-a întrebat cine după cine a copiat, dar dacă ne mai prinde o dată, ne paște exmatricularea. Lumea își copiază temele tot timpul. Deirdre a copiat tema la latină după mine de o grămadă de ori și o mulțime de fete copiază tema la franceză după Claudine. Presupun că ideea e să nu fii prins. I-am promis domnișoarei Thackerly că n-o să se repete – Deirdre avea lacrimi în ochi și de-abia mai putea vorbi. Să fiu exmatriculată pentru mine ar fi rușinos, dar pentru ea ar fi sfârșitul lumii.

Scrisoare de la Daniel, cu o bancnotă de cinci lire. O să-i scriu că am găsit *Number of the Beast*. Începe bine.

Sâmbătă, 2 februarie 1980

Aproape că mi-a părut rău că aveam un teanc atât de mare de cărți la bibliotecă, deși firește că le comandasem și mi le doream. Greg era acolo și le ștampila pentru mine.

— A apărut un volum nou de Heinlein, i-am spus eu.

— *The Number of the Beast*, a încuviințat el. Este în capul listei cu cărțile pe care vreau să le comand începând cu aprilie.

— Nu-i corect ca bibliotecile să aibă bugete limitate, am zis.

El a pufnit și a luat cărțile de la doamna care stătea în spatele meu. Am, totuși, dreptate. Banii investiți în construirea bombelor care să-i arunce pe ruși în aer ar trebui dați bibliotecilor. Ce bine îi face Marii Britanii tot arsenalul nuclear în comparație cu binele bibliotecilor? Prioritățile sunt în ordinea greșită. Nu sunt chiar o comunistă, indiferent de cum mă numesc fetele, însă cred că ne-ar fi de folos dacă am arunca o privire la bugetele bibliotecilor din Uniunea Sovietică.

Soarele avea o sclipire apoasă în timp ce coboram dealul. Credeam că voi ajunge mai devreme la locul întâlnirii, dar Wim era deja acolo. Așezat la masa de la fereastră, mânca o prăjitură și bea cafea. Întotdeauna pare relaxat și se simte ca acasă, indiferent unde s-ar afla, n-am idee cum reușește. Era îmbrăcat cu un pulover albastru pe gât, o nuanță doar un pic mai întunecată decât cea a ochilor lui. Eram conștientă că purtam, ca de obicei, uniforma școlară. Arăta ca un student, ca o persoană adultă, așa cum mi-aș fi dorit și eu să arăt, însă eu purtam un sarafan idiot și un chipiu la fel de idiot, de parcă aveam doisprezece ani. Am comandat și am plătit un ceai și o brioșă cu miere, ca de obicei. Recunosc că m-am gândit să comand ceva mai sofisticat, dar am rezistat tentației.

— Mă mir că ai venit, mi-a spus, în timp ce mă așezam la masă lângă el.

Avea buzele unsuroase de la untul din prăjitură. Mi-ar fi plăcut să i le șterg. Dacă tot veni vorba de lucrurile pe care mi-aș fi dorit să le fac, trebuie să mai spun că mi-ar mai fi plăcut să-i pipăi un pic

puloverul, să văd dacă era la fel de moale pe cât părea. Nu am prea des ocazia de a mă abține de la astfel de dorințe.

— Am spus c-o să vin.

— Am crezut că Greg ți-a spus deja despre mine.

— Deci de asta ai vorbit în gura mare. Nu-mi dădeam seama de ce.

Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama dacă ar trebui să gândesc cu voce tare sau nu.

— Deja știai? m-a întrebat. Despre Ruthie și așa mai departe?

— Mi-a spus Janine, mai demult, și mi-a mai zis și Hugh, deși el s-a exprimat mai delicat și ți-a luat partea.

Chelnerița mi-a adus ceaiul și brișă.

— Hugh are dreptate, a spus el, ștergându-se pe buze cu un șervețel. Janine mă urăște.

— Și Greg mi-a zis aceleași lucruri, numai că el a fost mai evaziv.

— Asta e problema cu locuri ca ăsta. Toată lumea cunoaște treburile tuturor sau, cel puțin, așa crede. De-abia aștept să-mi pot scutura praful de-aici de pe pantofi. N-o să arunc nici măcar o privire în urmă.

S-a uitat pe fereastră, amestecând în cafea.

— Când o să fie asta? am întrebat.

— După ce iau testele de nivel A. În iunie, anul viitor. Apoi o să primesc o bursă și-o să intru la universitate.

— Ce cursuri de nivel A faci? l-am întrebat.

Voiam să-mi mănânc brișă cu miere, dar pe de altă parte, nu voiam să am gura plină. Am luat o îmbucătură minusculă.

— Fizică, chimie și istorie. Nu ți-ar veni să crezi ce agitație a fost. Este ridicol să trebuiască să studiezi doar aceste trei materii și să încerci să despați artele de științe.

— Eu i-am făcut să reorganizeze tot orarul pentru a mă înscrie la chimie și la franceză, am spus. La nivelul O se poate face asta. Eu dau testele de nivel O la anul. De fiecare dată când facem ora de franceză când se servește prânzul, profesoara mă acuză pe mine și-și cere scuze față de celelalte eleve pentru că din cauza mea se întâmplă toate astea.

Wim a încuviințat din cap.

— Probabil c-a fost o înfruntare pe cinste.

— N-am reușit să-i conving să schimbe orarul și pentru biologie. Daniel, tatăl meu, m-a susținut. Și presupun că *plătește* pentru asta.

— Părinților mei nu le pasă absolut deloc.

— Mi-aș dori să avem un sistem educațional precum cel din *Doorways in the Sand*, am spus. Ah, apropo, ți-am adus-o înapoi.

Am scos-o de sub teancul de cărți de la bibliotecă și i-am dat-o. A ținut-o în mână pentru o secundă, înainte s-o bage în buzunarul de la haină. Era de un mov tipător pe fondul puloverului albastru.

— Știai că a apărut un nou volum de Heinlein? *The Number of the Beast*. Și a împrumutat ideea acelui sistem educațional, cel în care poți frecventa cursuri cât mai diferite, după care poți absolvi atunci când ai suficiente credite la toate și poți continua să mergi la ce cursuri vrei pentru cât timp vrei, însă n-a recunoscut că s-a inspirat din Zelazny pe nicăieri.

Wim a râs.

— Asta e la ordinea zilei în America, a spus el.

— Chiar?

Aveam gura plină, dar nu-mi păsa. Mă simțeam stânjenită că fusesem atât de proastă, totuși eram încântată că era adevărat.

— Chiar așa? Chiar fac asta? Aș vrea să merg acolo la universitate!

— Nu-ți permiți. Mă rog, poate că *tu* îți permiți, dar eu nu mi-aș permite niciodată. Fiecare *semestru* costă mii de dolari. Trebuie să fii bogat. Țsta este reversul medaliei. Poți obține o bursă dacă într-adevăr ești genial, altfel, trebuie să te împrumuți. Cine mi-ar acorda mie un împrumut?

— Oricine, am zis. Sau, dacă e adevărat, poate că au acolo universități la care poți merge pe gratis.

— Nu prea cred.

— Imaginează-ți cum ar fi să poți studia din toate câte puțin.

Am rămas așa un moment, imaginându-ne.

— Cum de-l citești pe Heinlein? a întrebat Wim. N-aș fi crezut că-ți place. Este un fascist.

Mi-a sărit mâncarea din gură.

— Fascist? Heinlein? De ce spui asta?

— Cărțile lui susțin regimurile autoritare. Mă rog, cărțile pentru copii sunt în regulă, dar gândește-te la *Starship Troopers*.

— Atunci, gândește-te și tu la *The Moon is a Harsh Mistress*, am contraatacat eu. Acolo este vorba despre o revoltă împotriva autorității. Gândește-te la *Citizen of the Galaxy*. Nu este fascist! Este de partea demnității omului și a grijii pe care acesta trebuie să și-o poarte și a unor idei de modă veche, cum ar fi loialitatea și datoria, iar astea nu-l fac un fascist!

Wim a ridicat o mână.

— Gata, a spus el. N-am avut intenția să zgândăresc cuibul de viespi. Doar că nu mi-am imaginat că ai fi tipul de cititor căruia să-i placă Heinlein, nu dacă îți plac Delany, Zelazny și Le Guin.

— Îmi plac toți, am spus dezamăgită de el. Nu se exclud reciproc, din câte știu.

— Ești chiar ciudată, a zis, lăsându-și jos lingurița pentru cafea și privindu-mă cu atenție. Ție îți pasă mai mult de Heinlein decât de povestea cu Ruthie.

— Bineînțeles, am spus, apoi m-am simțit foarte prost. Ce vreau să spun este că, orice s-ar fi întâmplat între tine și Ruthie, nimeni n-a spus c-ai intenționat s-o rănești. Ați fost niște proști amândoi, iar ea a fost cea mai proastă, din câte-mi dau eu seama. Asta are o oarecare importanță, dar pentru numele cerului, Wim, sigur că per ansamblu, Robert A. Heinlein contează mult mai mult, oricum ai privi lucrurile.

— Presupun că așa e, a spus el.

Apoi a râs. O vedeam pe femeia de la teigheea privindu-ne într-un fel ciudat.

— Doar că nu astfel mi-am pus problema.

Am râs și eu. Femeia din spatele teighelei și părerea ei deja nu mai contau.

— De la o distanță comparabilă cu cea până la Alpha Centauri, din punctul de vedere al posterității?

— Ar putea merge și din cel al posterității, a spus el, ceva mai serios. Dacă Ruthie ar fi fost gravidă.

— Chiar ai părăsit-o din cauză c-ai crezut că a rămas gravidă? l-am întrebat și am băgat în gură ce rămăsese din brioșă.

— Nu! Am părăsit-o din cauză că le-a spus tuturor înainte să-mi spună mie, așa că toată lumea știa, iar eu am aflat de la alții. A intrat într-o farmacie Boots și a cumpărat un test de sarcină. l-a spus mamei

ei. Le-a spus prietenilor ei. La fel de bine ar fi putut cumpăra un megafon în care să strige în piața centrală. Și, de fapt, nici măcar nu rămăsese gravidă. Am părăsit-o pentru ceea ce a spus, pentru că a fost o proastă. *Proastă*. Ce idioată! Apoi au început șicanele. Zici că eram otravă. Parcă toți credeau că dacă mă culcasem cu ea, ar fi trebuit să mă însor cu ea și să rămân legat de ea pentru totdeauna, când nici măcar nu existase un copil.

— De ce nu le-ai spus asta?

— Să spun cui? Întregului oraș? Lui Janine? Nu prea cred. Oricum nu m-ar fi ascultat. Ei cred că știu ceva despre mine. Nu știu nimic.

Avea privirea dură.

— Dar acum ai o iubită, am spus dorind să-l încurajez.

Și-a dat ochii peste cap.

— Shirley? De fapt, am părăsit-o și pe ea. Tot o idioată, nu la fel de mare ca Ruthie, deși pe-aproape. Lucrează la spălătoria școlii și este destul de mulțumită să continue să facă asta până când se mărită. A încercat să aducă vorba de căsătorie, așa că m-am despărțit de ea.

— Chiar că le cam schimbi, am zis, fiindcă nu știam ce altceva să mai spun.

— Ar fi altceva cu cineva care nu este o idioată, a spus el, în timp ce mă privea cu atenție, și atunci am crezut că poate totuși îl interesam, dar nu, nu putea fi posibil, nu Wim, nu eu, și am simțit că rămân fără aer.

— Hai să mergem să vedem dacă pot găsi un elf pentru tine, am zis.

El s-a încruntat.

— Uite, este în regulă, mi-a spus. Știu că ai zis toate alea fiindcă – ei bine, ți-am pus o întrebare bizară, iar pe tine te durea foarte rău piciorul și...

— Nu, este adevărat, am spus. Nu știu dacă o să fii capabil să le vezi, fiindcă mai întâi trebuie să crezi în ele, însă am impresia că deja crezi oarecum. Nu ai găuri în urechi sau orice altceva care să te împiedice. Doar promite-mi că n-o să devii sarcastic cu mine și nici n-o să mă urăști dacă n-o să reușești să le vezi.

— Nu știu ce să cred, a spus el, ridicându-se. Uite, Mori, ție îți cam place de mine, nu?

— Cam da, am spus eu, precaută, rămânând unde eram.

Stătea lângă mine, în picioare, dar nu voiam să mă forțez să mă ridic.

— Și eu te cam plac, mi-a spus.

Pentru o clipă, m-am simțit extraordinar de fericită, după care mi-am adus aminte de magia pentru karass. Trișasem. Eu făcusem să se întâmple asta. Nu mă plăcea cu adevărat sau, ei bine, poate că mă plăcea, însă din cauză că magia îl făcuse să fie la fel ca mine. Asta nu însemna că el nu credea acum că mă place, firește, dar situația era mult prea complicată.

— Haide, am spus ridicându-mă cu greu de pe scaun și luându-mi haina pe mine.

Wim s-a îmbrăcat cu o haină scămoșată din bumbac, maro, după care am ieșit. L-am urmat afară, pe trotuar.

Am întâlnit o femeie indiană cu un bebeluș într-un cărucior, care tocmai ieșea din librărie în timp ce noi ne îndreptam într-acolo. Avea o basma pe cap, ceea ce m-a dus cu gândul la Nasreen și m-a făcut să mă-ntreb cum o mai duce. Am așteptat să treacă de noi, după care am traversat șoseaua către iaz, unde rațele sălbatice se alergau una pe alta.

— Nu vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat Wim.

— Nu știu ce să spun.

Nu voiam să-i spun despre magia pentru karass și mă gândeam că este imoral din partea mea să-l fi vrăjit din greșeală. Era, în același timp, oarecum amuzant, dar și un pic înspăimântător, iar eu mă simțeam de parcă gravitația nu mai era la fel de puternică sau de parcă cineva redusese cantitatea de oxigen sau ceva de genul ăsta.

— Nu te-am mai văzut niciodată rămasă fără replică.

— Puțini oameni m-au văzut, am zis.

A râs și m-a urmat printre copaci.

— Chestia asta cu magia, n-o inventezi, nu-i așa?

— De ce aș face-o?

Nu pricepeam.

— Doar că am jurat că nu voi mai face niciodată magie, decât în cazul în care sunt în pericol. Este foarte dificil să înțelegi consecințele. Oricum, este greu să-i arăți cuiva magia pur și simplu,

pentru că persoana respectivă poate spune că nu-i adevărată. Poate spune că s-ar fi întâmplat oricum. Cât despre, ăă, elfi – nu voiam să spun zâne, suna prea copilărește – nu oricine îi poate vedea și nu tot timpul, în primul rând, trebuie să crezi că există.

— Nu-mi poți da un talisman ca să-i pot vedea? Sau să mă înveți numele lor? Nu sunt ca prostul de Thomas Covenant, să știi.

— Un talisman este o idee bună, am spus.

I-am întins piatra mea pe care o țineam în buzunar și el a frecat-o gânditor între degete.

— Asta ar trebui să te ajute.

Nu l-ar fi ajutat să vadă zânele, din moment ce nu avea în ea decât o protecție generală și una mai specifică, împotriva mamei mele, dar dacă el credea că va funcționa, atunci chiar era posibil să funcționeze.

— N-am citit cărțile din seria Thomas Covenant. Le-am văzut, însă pe copertă era comparat cu Tolkien, așa că n-am vrut să le citesc.

— Nu autorul e vinovat pentru ceea ce pun editorii pe copertă, a spus el. Thomas Covenant este un lepros care se plimbă de colo-colo printr-o lume fantastică pentru care cei mai mulți dintre noi ne-am da o mână și refuză să creadă că este ceva real.

— Dacă sunt scrise din punctul de vedere al unui lepros depresiv care nu crede în propria lume, atunci mă bucur că nu le-am citit!

A râs.

— Sunt, totuși, niște uriași formidabili acolo. Și este o lume fantastică, doar dacă nu cumva e el nebun, lucru de care e convins și tu nu-ți poți da seama dacă are sau nu dreptate.

Ajunseserăm destul de departe în pădure. Era noroi peste tot, așa cum spusese Harriet că va fi. Erau câteva zâne prin copaci.

— Nu știu dacă le vei putea vedea, dar strânge tare piatra și încearcă să privești într-acolo, am spus eu indicându-i o direcție cu bărbia.

Wim și-a întors ușor capul. Zâna dispăruse.

— Am crezut că am văzut-o pentru o clipă, a zis el, foarte încet. Am speriat-o și-a fugit?

— Cele de pe-aici se sperie foarte ușor. Nu vor să vorbească cu mine. În sudul Țării Galilor, de unde vin eu, sunt câteva pe care le cunosc destul de bine.

— Care este cel mai bun loc în care le poți găsi? Locuiesc în copaci, ca în Lorien⁸⁶?

Ochii îi fulgerau în toate direcțiile, dar nu reușea să vadă zânele care îl pândeau din copaci.

— Le plac locurile care înainte le aparțineau oamenilor și care acum au rămas abandonate, am spus eu. Ruinele printre care cresc chestii verzi. Există așa ceva prin împrejurimi?

— Vino cu mine, a spus Wim.

Am coborât dealul, înaintând prin noroi amestecat cu frunze uscate. Soarele strălucea pe cer, totuși încă mai era rece și umed, iar vântul sufla înghețat.

Am ajuns la un zid de piatră înalt până la umăr, acoperit cu iederă, și am tot mers de-a lungul lui, până am ajuns într-un loc ce semăna cu o intrare, acolo unde înainte părea să fi fost o casă, iar acum, datorită faptului că stăteau la adăpost, răsăriseră ghiociei din stratul de frunze putrede. Mai era și o baltă mare, pe care am ocolit-o. Și un zid cam pe jumătate din înălțimea noastră, pe care ne-am așezat, unul lângă altul. Am găsit o zână, cea pe care o văzusem pe pajiștea din fața casei lui Janine, care arăta ca un câine cu aripi din pânză de păianjen. Am așteptat o secundă, în tăcere. Nici Wim n-a spus nimic. S-au apropiat mai multe zâne – chiar era genul de loc în care preferă să trăiască. Una dintre ele era foarte frumoasă și feminină, alta era plină de cioturi și pătrătoasă.

— Strânge piatra și uită-te la flori, apoi la reflexia lor în apă, i-am spus lui Wim, șoptit, nu că ar fi contat cât de tare vorbeam. Acum, uită-te la mine.

Când s-a uitat la mine, i-am cuprins fața în palme. Încercam să-i dau încredere. Își dorea foarte mult să creadă, să vadă una. Avea pielea caldă și doar un pic aspră, acolo unde trebuia să se bărbierească. Atingându-l, simțeam că rămân fără răsuflare mai ceva ca niciodată.

— Vrea să vă vadă, le-am spus eu zânelor în galeză. N-o să vă facă niciun rău.

Nu mi-au răspuns, dar nici n-au dispărut.

⁸⁶ Pădure din *The Lord of the Rings*.

— Acum, uită-te în dreapta ta, i-am spus lui Wim, dându-i drumul.

A întors capul lent și a reușit s-o vadă, mi-am dat seama c-a reușit. A sărit în sus. Ea l-a privit curioasă pentru o clipă. M-am întrebat, timp de o secundă, dacă zâna îl va vrăji în vreun fel și-l va purta cu ea acolo unde or dispărea ele atunci când se evaporă, precum Tam Lin. Win și-a întins mâna spre ea, iar ea a dispărut, toate au dispărut, precum luminile care se sting brusc.

— A fost un elf? m-a întrebat.

— Da.

— Dacă nu mi-ai fi spus dinainte, aș fi crezut că e o fantomă.

Părea șocat. Îmi doream să-l ating din nou.

— Nu toate au formă umană, am zis, ceea ce era un eufemism. Majoritatea sunt destul de urâte.

— Ca spiridușii? m-a întrebat.

— Păi, ceva de genul. Chestia e că tu citești despre anumite lucruri și vezi anumite lucruri, însă nu e unul și același lucru. Dacă citești despre ele, atunci capeți o perspectivă mult mai bună asupra zânelor Seelie și Unseelie Court⁸⁷, asupra spiridușilor și a elfilor, dar nu asta e realitatea. Eu le-am văzut toată viața și știu că sunt la fel, orice ar fi ele și oricum ar arăta. În realitate, nici eu nu știu ce sunt. Vorbesc, mă rog, cele pe care le cunosc eu vorbesc, totuși o fac într-un mod ciudat și doar în galeză. De Crăciun, am întâlnit un zân care vorbea în engleză. El mi-a dat bastonul ăsta, am spus și am bătut cu el în noroi. Ele nu-și spun elfi sau în vreun fel anume. Nu au o denumire. Nici nume nu prea folosesc.

Era o adevărată ușurare să pot vorbi cu cineva despre asta!

— Eu le numesc zâne deoarece așa le-am spus de când mă știu, dar, în realitate, nu știu ce sunt.

— Deci, nu știi ce sunt de fapt?

— Nu. Nu le poți încadra pur și simplu într-o categorie. Eu cred că oamenii au scornit o mulțime de povești despre ele. Unele sunt

⁸⁷ Zânele din folclorul englez și folclorul scoțian au fost clasificate în mai multe categorii. Două dintre cele mai importante categorii sunt Seelie Court și Unseelie Court. Seelie Court caută protecția oamenilor, în timp ce Unseelie Court au mai degrabă o înclinație către partea întunecată.

adevărate, în timp ce altele sunt interpretări ale altor povești, iar celelalte sunt, pur și simplu, confuze. Zânele nu spun povești despre ele însele.

— Dar dacă tu nu știi sigur ce sunt, n-ar putea fi fantome?

— Cu cei morți este altceva, am spus.

— Știi sigur? I-ai văzut?

Mă privea cu ochii mari.

Așa că i-am spus despre Halloween, despre frunzele de stejar și despre morții care au intrat sub deal, ceea ce însemna că trebuia să-i spun și despre Mor. Deja începea să-mi fie frig.

— Deci, cum a murit? m-a întrebat.

— Simt că îngheț, am zis. Nu vrei să ne întoarcem în oraș și să bem ceva cald?

— N-o să mai văd vreun elf sau altceva pe ziua de azi?

Nu înțelegeam de ce acum nu mai putea să le vadă.

— Uită-te cu atenție lângă baltă, am spus.

A întors din nou capul și a văzut, cred, unul dintre zânii ăia care seamănă cu niște gnomi plini de noduri, dintre cei urâți, atât de diferiți de oameni, având doar ochii asemănători cât de cât cu ai noștri. A clipit.

— L-ai văzut? am întrebat.

— Cred că da. I-am văzut reflexia. Dacă e acolo și tu-l poți vedea, atunci eu de ce nu pot? Te cred, chiar te cred. Pe cealaltă am văzut-o.

— Nu știu, am spus. Au rămas o mulțime de lucruri pe care nu le știu despre ele. Nici eu nu le pot vedea dacă ele nu vor.

Zânul zâmbea un pic viclean, de parcă ne putea înțelege.

— Hai să mergem, am spus. Mi-a intrat frigul în oase.

Mi-a fost greu să mă ridic în picioare după ce stătusem pe zid și îmi era și mai greu să fac primii pași. Să mă așez pe ziduri nu e la fel de rău ca statul în picioare, totuși nici cu mult mai bine. Wim s-a oferit să mă ajute, dar nu prea avea cum. Și-a pus mâna pe brațul meu stâng.

— Pot, măcar, să-ți duc geanta? m-a întrebat.

— Dacă mai ai o sacoșă, ai putea să iei cărțile, am spus. Dar geanta o duc eu.

— Vrei să spui că e magică? a întrebat.

Ne-am uitat amândoi la geantă, umflată de la atâtea cărți. N-ai fi putut găsi ceva care să arate mai puțin magic nici dacă ai fi încercat.

— Într-un fel, face parte din mine, am zis eu grăbită.

Deși n-avea o sacoșă la el, a luat o parte din cărți și le-a băgat sub braț.

— Acum, a zis pe când ieșeam din pădure, e timpul pentru o cafea adevărată, nu apa aia chioară de la Nescafe.

— Ce-nțelegi prin cafea adevărată? l-am întrebat.

— La Marios au cafea adevărată, făcută la filtru. Fac cafeaua din boabe. Poți simți aroma atunci când o râșnesc și o prăjesc.

— Aroma de cafea este minunată. Totuși, gustul nu este.

— N-ai băut niciodată cafea adevărată, a spus el, plin de încredere, și avea dreptate. Așteaptă și-o să vezi.

Marios era una dintre cafenelele acelea luminate strălucitor de neoane, aflată pe strada principală, unde fetele de la școală își petreceau timpul alături de iubiții lor din oraș. Mesele erau pline de astfel de fete. Am intrat și ne-am așezat mai în spate, unde era o masă liberă. Wim a comandat două cafele la filtru. Aveau și un tonomat, la care se auzea „Oliver’s Army” foarte tare. Era oribil, dar cel puțin, era cald. Wim mi-a pus cărțile pe masă, pentru ca eu să le pot pune înapoi în geantă.

— Cum a murit? a întrebat el din nou, când deja eram așezați.

— Nu este locul potrivit, am spus.

— N-a fost locul potrivit în pădure și nu e locul potrivit nici acum? a întrebat Wim.

Și-a așezat mâna peste a mea, cea pe care o țineam pe tăblia mesei. Am tresărit.

— Povestește-mi despre ea.

— Un accident de mașină. În realitate, mama a fost vinovată. Încerca să facă ceva magic, de mare amploare, voia să capete puteri cât mai mari, pentru a obține controlul asupra întregii lumi. Zânele cunoșteau planurile ei și ne-au spus cum o putem opri. Ea a încercat să ne împiedice, iar o modalitate a fost să se folosească de lucruri care nu erau reale, chestii care ne atacau. Noi doar trebuia să continuăm ceea ce începuserăm. Am crezut c-o să murim amândouă, însă ar fi meritat, dacă așa o puteam opri. Asta ne-au spus zânele și eram

pregătite pentru asta. Am înfruntat acele lucruri magice și iluzorii. Cel puțin așa am crezut când am văzut luminile, de fapt a fost o mașină adevărată.

— Isuse, ce oribil trebuie să fi fost pentru șofer! a exclamat Wim.

— Nu știu ce-o fi văzut sau ce-o fi crezut el. N-am fost în stare să-l întreb.

— Dar ați oprit-o? Pe mama voastră?

— Am oprit-o. Dar Mor a murit.

Chelnerița m-a întrerupt, aducându-ne două cești roșii cu cafea neagră și așezându-le pe masă. Una dintre ele stătea înclinată, fiind așezată peste pliculețele de zahăr. Wim a plătit înainte ca eu s-o pot face.

— Și-apoi ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Nu puteam, firește, să-i povestesc despre zilele îngrozitoare care urmaseră după moartea lui Mor, despre vânătaia de pe fața ei, despre zilele în care a zăcut în comă, despre momentul în care mama a oprit aparatul care o ținea în viață, apoi despre zilele următoare, când am început să-i spun pe nume și nimeni n-a îndrăznit să mă certe pentru asta, deși eram sigură că mătușica Teg știa și probabil că și bunicu'. Om fi fost noi identice, dar la urma urmei, eram două persoane diferite.

— Bunicu' a suferit un atac cerebral, am spus, fiindcă, oricât de insuportabil ar fi fost acest lucru, era singurul pe care mai eram în stare să-l spun. Eu l-am găsit. Înainte i se spunea lovitură de săgeată de elf⁸⁸. Nu știu dacă ea l-a cauzat.

Am încercat cafeaua. Era oribilă, chiar mai rea decât orice cafea solubilă. În același timp, începeam să înțeleg că m-aș putea obișnui cu gustul dacă m-aș strădui într-adevăr să-mi placă. Totuși, nu sunt sigură dacă ar merita efortul. La urma urmei, nu-i ca și cum ar fi ceva benefic pentru sănătate.

— Și, ce ai de gând să faci în legătură cu ea? a întrebat Wim.

— Nu cred că trebuie să fac ceva. Am oprit-o. Ultima ei șansă a fost Halloween-ul.

— Nu și dacă sora ta n-a intrat sub deal, așa cum ar fi trebuit. Nu și

⁸⁸ În original *elfshot*.

dacă ea încă mai rătăcește pe acolo. Mama ta s-ar putea folosi de asta. Trebuie s-o oprești definitiv. Trebuie s-o ucizi.

— Cred că ar fi greșit, am spus eu.

Celelalte fete de la școală se ridicau de la mese și mi-am dat seama că probabil se apropia ora când venea autobuzul.

— Știu că e mama ta...

— N-are nimic de-a face cu asta. Nimeni n-ar putea-o urî mai mult ca mine. Însă tot mai cred că s-o ucid ar fi un lucru greșit. Simt că ar fi greșit. Aș putea discuta cu zânele, dar dacă asta ar fi ajutat la ceva, mi-ar fi spus s-o fac până acum. Tu privești toate astea dintr-un unghi greșit, ca și cum totul ar fi fost o simplă poveste.

— Doar că totul este al dracului de ciudat, a spus el.

— Trebuie să plec. O să pierd autobuzul.

M-am ridicat de pe scaun, lăsând în ceașcă restul de cafea. El și-a dat-o pe gât pe a lui.

— Când o să te mai văd?

— Marți, ca de obicei. Pentru Zelazny.

Am zâmbit. De-abia așteptam întâlnirea aceea.

— Sigur, dar doar noi doi?

— Sâmbăta viitoare.

Mi-am luat haina pe mine.

Este singura zi în care pot ieși în oraș.

Am început să ne îndepărtăm de cafenea.

— Nu te lasă să ieși deloc?

— Nu. De obicei, nu prea ne lasă.

— E ca la închisoare.

— Într-un fel, este.

Mergeam împreună spre stația de autobuz.

— Păi, ne vedem marți, am spus eu când am ajuns. Autobuzul era acolo, iar fetele deja urcau. După care – nu, asta trebuie scrisă pe un rând separat.

După care m-a sărutat.

Marți, 5 februarie 1980

De-abia astăzi am terminat de scris tot ce s-a întâmplat sâmbătă.

Nu mă pot decide dacă îmi place *The Number of the Beast*. Ar fi

destule motive ca să-mi placă, totuși parcă povestea nu e unitară, iar locurile de desfășurare a acțiunii se înmulțesc. N-am citit Oz sau seria Lensman, așa că nu-mi dau seama ce căutau pe acolo.

Altfel, singurul lucru demn de menționat ar fi că toate fetele din autobuz m-au întrebat fără încetare despre „iubitul meu”, unde l-am cunoscut, cum este, cu ce se ocupă și așa mai departe. Câteva dintre cele care se aflaseră în cafenea îi cunoșteau reputația și m-au avertizat în privința lui – vai, un băiat de șaptesprezece ani a făcut sex cu iubita lui, șoc și groază! Ce amestec bizar de puritanism și lascivitate. Fetele care au prieteni în oraș spun că relațiile astea nu sunt serioase, iar câteva oricum au acasă ceea ce numesc iubiți stabili. Ceea ce vor ele să se înțeleagă prin stabili este ceea ce Jane Austen ar fi numit o partidă valabilă, un băiat din aceeași categorie, cu care s-ar putea căsători. Se prostesc cu băieții din oraș, iar ei cam știu cum stă treaba. Este ceva greșit, ele au o gândire greșită, întregul angrenaj este greșit și nu vreau să pun relația mea cu Wim pe același palier.

Adevărata diferență este că eu și Wim nu facem parte din categorii diferite. Eu și Wim facem parte din categoria care se așteaptă să meargă la universitate. Nu știu cu ce se ocupă tatăl lui, însă faptul că mama lui lucrează la cantina spitalului, în timp ce eu merg la școală aici este irelevant. Bine, poate nu chiar irelevant, dar nici nu contează prea mult. În orice caz, nu sunt sigură că Wim este iubitul meu și, chiar dacă este, noi nu avem deloc tipul de relație la care se referă ele prin serioasă sau neserioasă. Am doar cincisprezece ani. Nici măcar nu știu dacă voi dori vreodată să mă căsătoresc. Nici nu mă prostesc așteptând sau căutând ceva „adevărat”. Ceea ce-mi doresc eu, de fapt, este mult mai complicat. Vreau pe cineva cu care să pot vorbi despre cărți, care să-mi fie prieten și – de ce nu? – cu care să fac sex, dacă ne dorim amândoi. (Folosind metode de contracepție, desigur.) Nu sunt în căutare de romantism. Lordul Peter și Harriet ar reprezenta un model foarte potrivit pentru mine. Mă întreb, oare Wim a citit Sayers⁸⁹?

Dar și asta este cumva irelevant, căci mai este la mijloc și problema etică a magiei. Probabil c-ar trebui să-i spun, după care o să mă

⁸⁹ Dorothy L. Sayers (1893-1957), cunoscută pentru romanele ei polițiste a căror acțiune se desfășoară între Primul și Al Doilea Război Mondial.

urască, la fel ca toată lumea.

I-am cerut infirmierei să-mi facă o programare la doctor. Nu m-a întrebat pentru ce.

Miercuri, 6 februarie 1980

Întâlnirea despre Zelazny aseară. Wim e de părere că Zelazny este cel mai mare maestru al stilului din toate timpurile. Brian consideră că stilul este mai puțin important decât ideile, iar despre ideile lui Zelazny spune că sunt banale, singura excepție fiind Umbra. Este foarte interesant cum oamenii se împart în două tabere când vine vorba despre asta. Cred că dacă am fi votat dacă stilul contează în detrimentul ideilor, voturile ar fi fost altele decât în cazul calității ideilor lui Zelazny. Eu cred că are idei bune și mai cred că ambele aspecte contează, ceea ce nu înseamnă însă că volumele din seria Foundation sunt proaste din cauză că nu sunt scrise cu stil, iar același lucru este valabil și pentru romanele lui Clarke. Zelazny poate ajunge în punctul în care are doar stil, lipsit de orice substanță – la urma urmei, nu-i pot ierta *Creatures of Light and Darkness*, care aproape că m-a îndepărtat de el pentru totdeauna. Dar de cele mai multe ori, păstrează un echilibru.

Am vorbit despre seria Amber și despre ce se va întâmpla mai departe, apoi am mai vorbit despre vocea aceea cu tentă glumeață pe care o folosește în această serie, în *Isle of the Dead* și în *The Immortal*, după care am discutat dacă aceste cărți sunt de fapt science-fiction sau fantasy. Hugh crede că volumele din seria Amber sunt fantasy, la fel ca și *Isle of the Dead*, deoarece, în ciuda faptului că apar extraterestri și așa mai departe, despre construcția acelei lumi se vorbește în termeni specifici magiei.

— Asta înseamnă că-l condamnați din cauză că scrie prea poetic! a spus Wim.

— Să spui că scrie fantasy nu înseamnă că-l condamni, a zis Harriet.

Deci, o întâlnire foarte plăcută. La sfârșit, Wim i-a spus lui Greg:

— Ai un număr recent din *Ansible*?

Există o revistă, un „fanzin”, care se numește *Ansible*! Oferă informații despre ce se întâmplă în lumea fanilor SF-ului, este

amuzantă și exact așa aș fi numit-o și eu, de aceea îl iubesc tare mult pe editor, Dave Langford, deși nici măcar nu l-am întâlnit. Cuvântul „ansiblu” provine din *The Dispossessed* și reprezintă un dispozitiv de comunicare supraluminic. Genial! Toate detaliile despre Albacon-ul din Glasgow care va avea loc de Paști se găseau în exemplarul lui Greg și le-am copiat pe o foaie de hârtie, așa că tot ce mi-a mai rămas de făcut este să fac rost de bani de la Daniel când mă voi întâlni cu el, probabil la jumătatea semestrului, adică la sfârșitul săptămânii viitoare, după care să-mi cumpăr bilet.

Pe când ieșeam din bibliotecă, Wim m-a luat de mână.

— Ești sigură că nu ne mai putem vedea până sâmbătă? m-a întrebat. O să rămâi încuiată în școală până atunci?

— Păi, da, în afară de joi după-amiază, când trebuie să ajung în Shrewsbury pentru ședința de acupunctură.

— La ce oră te duci?

— Cu trenul de unu și jumătate. Dar nu trebuie să mergi la muncă?

— Lucrez de dimineată și după-amiaza merg la cursuri. Așa am reușit să vin în vizită la spital, îți amintești? Pot să trag chiulul mâine după-amiază, dacă vreau. Nu-i pasă nimănui.

„A trage chiulul” înseamnă același lucru cu „a absentă”, adică „a lipsi de la ore”. Așa se spune pe aici. Prima dată când am auzit expresia asta habar n-am avut ce înseamnă.

— O să-ți pese ție când o să dai examenele, i-am zis.

— Nici măcar n-o să se cunoască. Ne întâlnim în gara din Gobowen, e bine așa?

Greg m-a adus cu mașina înapoi la școală, ca de obicei.

— Deci, am avut dreptate, a zis el.

Am roșit. Nu cred c-a observat din cauza întunericului.

— Într-un fel, am recunoscut eu.

— Ei bine, succes.

— Și foc rapid.

Greg a râs.

— Am fost mereu de părere că Wim are nevoie de o iubită care îl poate cita pe Heinlein.

Oare așa o fi? Ori doar crede că asta a fost părerea lui

dintotdeauna din cauză că am făcut eu magia pentru karass? Greg exista și înainte să fac eu magia. Sunt sigură de asta. L-am cunoscut la bibliotecă. Dar el nu mi-a mai spus nimic altceva în afară de faptul că nu mă pot înscrie din prima zi, iar apoi mi-a dat cardurile pentru împrumutul interbiblioteci. Oare clubul de carte și fandomul SF au existat în tot acest timp ori toate au început să existe în momentul în care am făcut eu magia, cea care mi-a oferit karass-ul? Oare *Ansible* a existat înainte de asta? Știu că ei cred că da, că au existat convenții încă din 1939, că science-fictionul a existat în tot acest timp. Însă dovezile nu mai sunt la fel de solide atunci când este implicată și magia.

Va trebui să-i spun lui Wim. E ceea ce se cuvine să fac.

Joi, 7 februarie 1980

Am plecat de la școală dornică de evadare mai ceva ca săptămâna trecută, în ciuda ploii, a genului ăluia de burniță care poate pătrunde oriunde. Dacă aș fi avut haine de-ale mele aici, m-aș fi schimbat, dar n-am, așa că nu m-am îmbrăcat cu altceva. Arlinghurst dorește ca elevele sale să poată fi recunoscute tot timpul. Dacă ne-ar putea determina să purtăm uniforme și în vacanțe, ar face-o. Cel puțin sacoul este bun și gros, iar chipiul o fi el oribil, dar măcar mă apară de ploaie cât de cât.

Wim aștepta în gara din Gobowen. Nu este chiar o gară, ci mai degrabă seamănă cu o stație de autobuz așezată lângă linia de tren, cu un aparat care dă bilete și câteva ghivece de flori goale, suspendate în aer. Stătea acolo, cu picioarele sprijinite de geam, îndoite ca o agrafă. Bicicleta o lăsase afară în ploaie, legată cu un lanț de balustradă. Alături de el mai erau o femeie grasă cu un copil și un bărbat cu început de chelie, cu toții îmbrăcați cu pelerine de ploaie. Wim purta aceeași haină din bumbac pe care o avusese și data trecută. Puși unul lângă altul, ceilalți păreau alb-negru, pe când el părea o pată de culoare. Nu m-a observat din prima, apoi tipul cu început de chelie m-a văzut și a început să se foiască pentru a-mi ceda locul, așa că Wim m-a observat și mi-a zâmbit, după care s-a ridicat el lăsându-mă să mă așez. Era amuzant, parcă eram timizi unul cu celălalt. Eram pentru prima dată singuri din acea zi de

sâmbătă, bine, de fapt nu eram chiar singuri, mai erau și ceilalți lângă noi, dar ei nu prea contau. Nu știam cum să mă comport, iar dacă el știa – și-ar fi trebuit să știe, din moment ce avea mai multă experiență – n-a arătat-o.

A venit trenul, lumea a coborât, după care am urcat. Era un tren cu doar două vagoane, din nou plin cu oameni din nordul Țării Galilor, cu glasurile lor cântate și cu întrebările terminate în da/nu. Am reușit să obținem o banchetă cu două locuri datorită faptului că o doamnă amabilă s-a mutat pe locul de vizavi, pentru a ne lăsa unul lângă celălalt. N-am discutat mai deloc din cauza doamnei care stătea în fața noastră, alături de un tânăr cu chip îngrijorat care ținea în poală o pisică într-o cușcă de transport. Pisica mieuna întruna, iar el încerca s-o liniștească. Probabil că îi era foarte greu să ducă pisica la veterinar cu trenul. Sau poate că se muta. Nu mai avea mare lucru la el în afară de pisică, totuși poate că nimeni n-ar fi cărat mai multe într-o astfel de situație. Sau, cea mai rea variantă dintre toate, trebuia să dea pisica spre adopție, așa că o ducea la noua casă. Dacă era așa, totuși, probabil c-ar fi plăns și el la fel ca pisica, însă nu era cazul. Chestia amuzantă legată de tânărul ăla a fost că Wim nici măcar nu-l observase. Când am spus ceva despre el, după ce am coborât pe peronul din Shrewsbury și ne îndepărtam agale, Wim n-a avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam.

Nu cred că Wim merge în Shrewsbury prea des, deși e destul de aproape de el. Nu cunoștea orașul. Nu știa că în Owen Owens este și o librărie. A trebuit să merg la ședința de acupunctură mai întâi, așa că l-am lăsat la cafenea – un café-bar strălucitor pe dinăuntru, plin de crom și de sticlă, după ce a refuzat să rămână în localul cu separeuri comode în care stătusem eu ultima oară, din cauză că nu avea cafea adevărată. Până sâmbăta trecută nu știusem că mai există și altfel de cafea în afară de Nescafe (sau Maxwell House, deși e același gen), cafea granule, peste care torni apă fiartă. Mi se pare amuzant să dai atâta importanță chestiei ăsteia.

Ședința de acupunctură a mers din nou bine. Acupuncturistul a spus că e posibil ca terapia de la spital să fi fost cam violentă (exact ăsta e cuvântul pe care l-a folosit) și că n-a fost o idee prea bună. Eu aș folosi cuvinte mult mai grele, însă presupun că din cauză că e

vorba de piciorul meu, în timp ce pentru el e doar un picior oarecare. Am privit harta cât timp am stat întinsă pe masă, memorând unde se află punctele și ce efect au acestea. Ar putea fi folositor să le știu. Chiar și simpla apăsare a punctelor respective ar putea fi de ajutor. În timpul ședinței de acupunctură, pot simți magia, „chi”-ul, mișcându-se ușor în jurul corpului și cu un fel de descărcări electrice acolo unde e localizată durerea. Am de gând să încerc fără ace, să văd dacă aș putea elimina durerea. Cel mai ușor ar fi să o transfer în altceva, într-o piatră sau în ceva metalic, dar apoi oricine ar pune mâna pe acel obiect ar lua și durerea asupra lui. Acupunctura împrășteie durerea pretutindeni în lume, din câte-mi pot da eu seama. Un truc folositor, dacă știi cum să-l faci.

Apoi, m-am întors – am coborât scările mai repede decât le-am urcat! – unde îl lăsasem pe Wim. M-am așezat în fața lui. Cafetiera a eliberat o explozie de abur cu aromă de cafea.

— Hai să mergem în altă parte! a zis Wim. M-am săturat de locul ăsta.

Odată ieșiți afară, s-a înveselit. M-a luat de mână, ceea ce era un gest drăguț, deși ar fi fost și mai drăguț dacă mi-ar fi lăsat, totuși, o mână liberă. Am mers la raionul cu cărți, unde n-am găsit nimic, însă ne-am simțit bine acolo, căutând și arătându-ne cărți unul altuia. El este mult mai pretențios decât mine și, în plus, îi plac autori care mie nu-mi plac, cum ar fi Dick. Îl disprețuiește pe Niven (!) și nu-i place de Piper. (Cum e posibil să nu-ți placă H. Beam Piper?) N-a citit nimic de Zenna Henderson și firește că nici în librărie nu e vreo carte scrisă de ea. O să le împrumut de la Daniel, ca să i le dau să le citească.

Am insistat să-i fac cinste cu prânzul, deși era deja mijlocul după-amiezii. Muream de foame. Am găsit un fast-food, care avea și un loc amenajat cu mese, așa că ne-am așezat și am mâncat pește și cartofi prăjiți cu pâine și unt, iar eu am luat un ceai cu adevărat oribil, atât de fierț încât devenise de un portocaliu întunecat, în vreme ce Wim și-a luat un Vimto și mi-a spus că n-a mai băut așa ceva de când avea opt ani. Asta l-a făcut să surâdă. Își plimba degetul pe brațul meu, ceea ce era mai drăguț decât să mă țină de mână în timp ce ne plimbam și mult mai relaxant. M-a făcut să mă-nfior.

Localul nu era chiar plin, așa că atunci când am terminat de mâncat am mai comandat un Vimto și o limonadă – ceaiul era atât de îngrozitor încât nici nu te puteai preface că poți să-l bei. Am stat acolo, la căldură, în timp ce din hainele noastre, așezate pe spătarele scaunelor, ieșeau aburi. Am vorbit despre Tolkien. El l-a comparat cu Donaldson și cu încă ceva, *The Sword of Shannara*, pe care eu n-am citit-o, dar care pare o imitație de rahat. Apoi, deviind de la subiect, am început să vorbim despre elfi.

— Ar putea fi fantome, a spus el.

— Morții nu pot vorbi. Mor n-a putut să vorbească atunci când m-am întâlnit cu ea.

Am reușit să-i rostesc numele pe un ton normal, fără nicio ezitare.

— Poate că nu pot atunci când sunt morți de curând. M-am gândit la asta. Atunci când nu sunt morți de mult timp, nu pot vorbi și arată ca ei înșiși. Și-i poți face să vorbească folosind sânge, ca în Virgiliu, parcă așa ai spus, nu? Mai târziu, își trag energia din cei care sunt în viață, animale și plante, și devin mai asemănători cu acestea, îndepărtându-se de aspectul uman, și pot vorbi folosindu-se de energia nou căpătată.

— Modul în care vorbesc nu se aseamănă prea mult cu cel al oamenilor, nici măcar cu cel al oamenilor morți, am spus eu. Ce spui tu are sens și s-ar potrivi perfect într-o poveste, dar nu sunt sigură că așa se întâmplă.

— Ar fi o explicație pentru faptul că preferă ruinele, a spus el. M-am întors acolo, sâmbătă. I-am putut vedea, să zicem, cu coada ochiului, atunci când am atins piatra dată de tine.

A dus mâna la buzunar atunci când a amintit de ea. Îmi plăcea ideea că purta cu el ceva ce îmi aparținuse mult timp. N-ar fi reușit decât să-l protejeze de mama, dar pentru numele lui Dumnezeu, asta ar fi un lucru chiar bun.

— Ar trebui să reușești să-i vezi, i-am spus. Sunt peste tot.

— Sunt fantome. Tu doar crezi să sunt zâne.

— Nu știu ce sunt și nu prea cred că are importanță, am spus.

— N-ai vrea să te convingi? m-a întrebat cu ochii strălucind. Țsta e spiritul science-fiction.

— Ba da, am spus, deși nu vorbeam chiar serios.

Sunt ceea ce sunt și nimic altceva nu mai contează.

— Păi și ce crezi că e important pentru ei?

— Locurile, am spus eu foarte sigură pe mine. Nu prea se îndepărtează de locurile familiare. Glor, prietenul meu, a făcut un act de magie pentru ca eu să vin în sudul Țării Galilor de Halloween, n-a venit el aici ca să-mi vorbească.

— Ei, asta e ceva specific fantomelor, să bântuie prin locurile care le sunt familiare.

Am scuturat din cap.

— Ai vrea să mă înveți să fac magie? m-a întrebat apoi.

Am tresărit.

— Chiar nu cred că ar fi o idee bună.

— De ce nu?

— Pentru că este foarte periculos. Dacă nu știi ce faci, și nu mă refer neapărat la tine, mă refer la toată lumea, la toți cei care nu știu suficient de multe despre magie, este foarte dificil să nu faci lucruri care pot avea consecințe devastatoare și nici măcar nu știi care ar putea fi acestea.

Acum era ocazia perfectă pentru a-i spune despre vraja pentru karass, dar când am prins momentul, n-am mai dorit să-i spun.

— Precum George Orr în *The Lathe of Heaven*, doar că o faci cu ajutorul magiei, nu cu ajutorul viselor.

— Tu ai făcut ceva asemănător? a întrebat el.

Așa că a trebuit să-i spun.

— N-o să-ți placă. Dar mă simțeam foarte singură și foarte disperată. Făceam un act de magie pentru a mă proteja de mama, pentru că îmi trimitea continuu vise îngrozitoare. Și, în contextul ăla, am încercat să găsesc un karass prin magie.

Wim stătea pur și simplu lipsit de orice expresie.

— Ce este un karass?

— Nu l-ai citit pe Vonnegut? Cred c-o să-ți placă. Începe cu *Cat's Cradle*. În fine, un karass înseamnă un grup de persoane care sunt conectate una cu cealaltă în mod deschis. Iar opusul acestui grup se numește gargalon, un grup care are o conexiune superficială, ca în cazul colegilor de școală. Eu am făcut un act de magie pentru a-mi găsi prieteni.

Wim s-a dat înapoi, aproape dărâmându-și scaunul.

— Și tu chiar crezi că *a funcționat*?

— În ziua următoare, Greg m-a invitat la clubul de carte. Am lăsat cuvintele să se așeze, în timp ce el reflecta la ceea ce spusese.

— Dar noi ne întâlneam deja de luni de zile. Tu doar... ne-ai găsit.

— Așa sper și eu, am spus. Însă nu știusem nimic despre voi înainte. N-am avut nici cel mai mic indiciu despre întâlniri sau despre club.

M-am uitat la el. Unul ca el era mai greu de găsit decât un unicorn, un băiat extrem de frumos, îmbrăcat cu o cămașă cu pătrățele roșii, care citea, se gândea la cărți și vorbea despre ele. Oare a câta parte din viața lui fusese atinsă de magia mea, pentru a-l transforma în ceea ce era acum? Oare existase și înainte de asta? Ce fusese înainte? Nu aveam cum să aflui, chiar nu aveam cum. Era în fața mea, aici, acum, și doar asta conta.

— Dar eram și eu acolo, a spus el. Mergeam la acele întâlniri. Știam de existența lor. Am fost la Seacon, în Brighton, vara trecută.

— *Er' perrhenne*, am spus, pronunțând cum credeam eu că se pronunță.

Sunt obișnuită ca oamenii să se teamă de mine, însă nu-mi place asta. Cred că nici măcar lui Tiberiu nu-i plăcea de fapt. Totuși, după un moment îngrozitor de lung, expresia i s-a înmuiat.

— Probabil că doar a găsit acest grup pentru tine. Tu n-ai fi reușit să schimbi atâtea lucruri, a spus el, după care a ridicat sticla de Vimto și a golit-o.

— Am vrut să-ți spun pentru că există un aspect etic, mă întrebam dacă mă placi din cauza asta, am spus, pentru a mă face perfect înțeleasă.

El a râs, un pic nesigur.

— Va trebui să mă gândesc puțin, a zis.

Am făcut cale-ntoarsă pe străzile ude către gară, fără să ne mai ținem de mână. Dar în tren, care a fost mult mai gol decât la venire, am stat împreună, lipiți unul de celălalt, iar el, după o vreme, și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Sunt destule pe lumea asta, a spus el. Întotdeauna mi-am dorit ca lumea să aibă și magie în ea.

— Eu aş prefera navele spațiale. Sau, dacă trebuie să existe magie, atunci să fie una mai puțin confuză, o magie cu reguli clare, la fel ca-n cărți.

— Să vorbim atunci despre ceva normal. De exemplu, de ce te tunzi atât de scurt? Îmi place, dar e neobișnuit.

— Nu l-am purtat mereu așa. Aveam amândouă părul lung, bunica ni-l împletea, apoi, după ce ea a murit, am început să ni-l împletim una alteia. Când a murit și Mor, eu n-am mai putut să mi-l împletesc singură și, într-un acces de, să zicem, durere plină de furie, mi-am tăiat cozile cu o foarfecă. Rezultatul a fost îngrozitor, iar prietena mea, Moira, a încercat să-l aducă la o lungime egală, tăind un pic din fiecare parte, până când, practic, am rămas fără. De atunci îl am scurt. Abia acum a mai crescut și e simetric în toate părțile. Înainte era destul de țepos.

— Sărăcuța de tine, a spus el și m-a strâns ușor.

— Tu de ce ți-l lași lung? Adică, tu, ca bărbat.

— Îmi place așa, a răspuns oarecum stânjenit.

Are părul de culoarea mierii sau, în fine, de culoarea brișelor cu miere.

În Gobowen a desfăcut lanțul cu care-și legase bicicleta.

— Ne vedem sâmbătă, a zis el.

— În cafeneaua micuță de lângă librărie? am întrebat.

— La Marios, ca să-mi pot lua și eu o cafea ca lumea.

Mi se pare că pentru Wim contează mult să fie văzut în public alături de mine. Presupun că are legătură cu problema cu Ruthie și cu faptul că se simte un paria.

Ne-am sărutat încă o dată, înainte să urc în autobuz. Am simțit sărutul până în vârful degetelor de la picioare. Și asta e tot un fel de magie, la fel ca „chi”-ul.

Vineri, 8 februarie 1980

Aujourd'hui, rien.

Lumea spunea ghicitori astăzi, la masa de prânz, iar eu am întrebat dacă ceilalți ar prefera să întâlnească un elf sau un plutonian. Deirdre nu știa ce este un plutonian.

— Un extraterestru de pe planeta Pluto, i-am explicat. Cumva ca

un marțian, dar nu tocmai.

— Atunci un elf, a spus ea. Și tu, Morwenna, tu care ai prefera să fii?

Era tipic pentru Deirdre să încurce verbele „a fi” și „a întâlni”, deși, într-un fel, întrebarea ei era mult mai provocatoare. Pe care ai prefera să-l întâlnești se referă mai degrabă la o privire de ansamblu, la trecut și la prezent, la fantasy și la science-fiction. Ce anume ai prefera să fii – mă gândesc întruna la povestirea lui Tiptree, „And I Awoke and Found Me Here on the Cold Hill’s Side”, care reușește să atingă ambele aspecte.

Programare la doctor pentru luni.

Sâmbătă, 9 februarie 1980

Se pare că lui Wim îi stă în fire să ajungă mai devreme la o întâlnire, exceptând ziua aia, când a făcut o pană la bicicletă și a întârziat la întâlnirea de la bibliotecă, la clubul de lectură. Mă aștepta la Marios când am ajuns, ba chiar îmi comandase deja cafeaua.

S-a uitat la cărțile pe care le luasem de la bibliotecă, țâțâind sau dând aprobator din cap. Am început să discutăm despre *The Persian Boy*, de Mary Renault, și m-a întrebat ce anume mă atrage la ficțiunea istorică și, după ce eu i-am spus că o mai citisem o dată, iar acum o reciteam, m-a întrebat ce mă determină să recitesc anumite cărți. Erau și câteva fete de la școală în cafenea, cu băieți din oraș, inclusiv Karen, care se tot uita înspre noi și zâmbea cu superioritate.

— Am putea merge în altă parte, am spus după o vreme, când Wim și-a terminat cafeaua.

— Unde? m-a întrebat. N-avem unde să mergem. Doar dacă nu vrei să mergem iar la vânătoare de fantome?

— Nu m-ar deranja, dacă nici pe tine nu te-ar deranja.

Chiar atunci, Karen a venit la noi la masă.

— Hai cu mine la toaletă, Comunisto! a zis ea.

Wim a înălțat din sprâncene când a auzit porecla, dar eu eram ușurată că nu-mi spusese „Oloaga” sau „Țopăilă” în fața lui.

— Nu acum, am spus.

— Nu, vino acum! a insistat Karen, încruntându-se.

Și-a lăsat mâna pe brațul meu și m-a ciupit destul de tare.

— Haide!

Era mai simplu dacă mă duceam cu ea decât dacă făceam o scenă. Karen nu era chiar prietena mea, dar era prietenă cu Sharon și Deirdre. Am oftat și-am urmat-o. Toaletele erau vopsite în roșu și aveau oglinzi cu un șir de becuri fără abajururi montate deasupra. Karen și-a verificat machiajul în oglindă – deși machiajul este interzis și sâmbăta, la fel ca în orice altă zi, ea era fardată strident.

— Craig, iubitul meu, zice că l-a văzut pe iubitul tău cu o altă fată la discotecă, aseară. Cu Shirley, cea care lucrează la spălătoria școlii.

— Mulțumesc, am spus. Eu nu prea m-aș putea duce cu el la discotecă, nu?

— Nu te interesează? a întrebat de parcă nu-i venea să creadă.

Mă interesa, desigur, dar nu aveam de gând s-o las pe ea să-și dea seama de asta. Am zâmbit doar și am împins ușa, deschizând-o, după care m-am întors la masă.

Wim era tot acolo, lucru de care mă îndoisem pentru o secundă. M-am așezat pe scaun și l-am luat de mână, știind că eram priviți de Karen.

— Hai să mergem! am zis.

— Ce ți-a spus?

— Știi mai bine ca mine că în orașul ăsta toată lumea știe ce fac ceilalți.

M-am ridicat și mi-am pus sacoul.

I-a căzut fața, dar în același timp, părea că încearcă să-și aleagă cuvintele.

— Mori, eu...

— Haide! am spus.

Nu voiam să discutăm acolo, în fața unor spectatori numai ochi și urechi.

— Cum crezi c-ar putea să meargă lucrurile între noi dacă nu te văd decât la clubul de lectură, în după-amiezile de sâmbătă și pentru vreo câteva ore, marțea, când ne plimbăm de colo-colo prin Shrewsbury? a întrebat el bătaios, în timp ce urcam dealul, trecând de Smiths și de BHS. Nici măcar nu poți merge cu mine la o petrecere.

— Îmi dau seama, am spus. Nu e vina mea că trebuie să rămân închisă în școală. Poate că n-o să meargă.

— Așa că te-ai putea despărți de mine pentru că am dansat cu Shirley?

Se uita la mine întrebător.

— Mai degrabă pentru că nu vreau să mă simt umilită din cauza asta, iar nu neapărat fiindcă te-ai întâlnit cu ea. Vreau să spun, este clar că n-aș putea veni cu tine la discotecă chiar dacă n-aș sta închisă în școală.

— Nu e chiar așa, a spus el foarte repede. Nu mă interesează neapărat dansul, ci doar ocazia de a ieși undeva.

— Și nu te interesează nici Shirley, e și ea tot o ocazie? l-am întrebat cu răutate.

— Sau aș putea eu să mă despart de tine pentru că de-abia reușesc să te văd, ceea ce nu prea-mi convine, a spus el pe un ton ciudat de gânditor.

Ajunseserăm la colțul magazinului Thorntons, unde ar fi trebuit să cotim, dacă aveam de gând să mergem spre librărie și spre Codrul Braconierului. M-am oprit și s-a oprit și el.

— Ar trebui să aibă vreun sens ce spui? l-am întrebat exasperată.

Băieții sunt tare ciudați.

— Ești de acord că am putea să ne despărțim chiar acum, la colț de stradă, și să nu ne mai spunem niciodată vreo vorbă bună unul altuia? m-a întrebat.

Vântul îi sufla părul și i-l dădea pe spate, ceea ce-l făcea să arate mai frumos ca niciodată.

— Da! am spus.

Îmi puteam imagina totul mult prea bine, vorbind despre cărți la clubul de carte, fără a ne mai uita unul la altul.

— Atunci, e în ordine. Dacă ne-am putea despărți chiar acum, atunci orice magie ai fi făcut tu, n-a avut ca rezultat faptul că noi doi suntem împreună, a zis el.

— Ce?

Apoi m-am prins.

— Oh!

El a rânjit.

— Așa că, dacă nu suntem împreună din cauză că magia ne-a forțat să fim împreună, atunci e în ordine.

Era cel mai răstălmăcit mod de a privi lucrurile care mi-ar fi trecut vreodată prin minte.

— Așa că ce, tu ai făcut un *experiment științific* când te-ai dus cu Shirley la discotecă?

A avut decența de a arăta cât de cât jenat.

— Într-un fel. Urăsc ideea de a fi forțat să fac ceva anume. Urăsc ideea de iubire Adevărată și de Găsirea Persoanei Ideale și, știi și tu, de a fi legat prin căsătorie, iar gândul că magia m-a determinat să fac asta...

— Wim, *eu* am recunoscut că îmi cam place de tine. Când m-ai întrebat *tu*. N-am spus și nici n-aș spune ceva despre destin, despre iubire adevărată, despre căsătorie până la adânci bătrâneți și toate rahaturile astea. Nu asta caut, nu asta îmi doresc. Îmi doresc prieteni, nu nenorocita de Iubire Adevărată. Nu am de gând să mă căsătoresc niciodată sau, în orice caz, nu pentru mulți ani de-acum încolo.

— Tu ești cea care spune astea, a zis el, începând să meargă din nou, așa că am început și eu să merg, de data asta la vale. Nu magia. Îmi place de tine, chiar îmi place. Dar eu m-am gândit dacă ne-am putea despărți, iar tu ai fost de acord că am putea, nu că ar trebui s-o facem, așa că va fi în ordine.

— Deci, de fapt nu vrei să ne despărțim?

— Nu, dacă nici tu nu vrei.

Ceea ce știu eu despre magie, iar el nu știe, este că magia te păcălește foarte ușor și că poate foarte simplu să determine oamenii să facă lucruri pe care ei oricum aveau de gând să le facă. Ar fi dovedit într-adevăr ceva doar dacă noi chiar ne-am fi despărțit, nu doar punându-ne de acord, în mod teoretic, că ne-am putea despărți. Dar... nu-mi doream asta.

— Nici eu nu vreau, am spus.

— Ce i-ai spus?

— Cui?

— Micuței domnișoare Hitler, acolo, în cafenea.

Am pufnit în râs

— O cheamă Karen. I-am spus că este evident că eu n-aș fi putut merge la discotecă, apoi i-am zâmbit. N-am vrut să-i ofer satisfacție.

Ajunseserăm în fața librăriei, așa că el s-a oprit din nou.

— Atunci, continuă să zâmbești. N-o să mă mai întâlnesc cu Shirley.

— Nu-mi pasă dacă te întâlnești cu Shirley, atâta timp cât știi și eu despre asta, am spus... Așa cred.

Eram destul de sigură cu privire la teoria asta a lui Heinlein, nu eram la fel de sigură despre cum anume trebuie pusă în practică.

— E o idioată, a spus el, ceea ce m-a făcut să mă simt sigură pe mine.

Este plăcut să știi că ești dorită pentru ceea ce ești.

Am intrat în Codrul Braconierului și am mers până la zidurile în ruină. Ghiocii se ofiliseră. Dădeau frunzele, dar alte flori nu răsariseră încă din pământ. Locul fremăta de zâne, cele mai multe noduroase și asemănătoare cu copacii, care însă nu ne dădeau nicio atenție. Wim putea oarecum să le vadă, zicea că le vede dacă privește pieziș. Am stat pe zid o vreme, uitându-ne la ele. Apoi, pe când ne pregăteam să ne ridicăm, întâmplarea a făcut să-mi atingă ușor bastonul și atunci a scos un icnet.

— Acum chiar le pot vedea, a zis.

S-a așezat din nou lângă mine, ținând bastonul în poală.

— Omule! a exclamat el, deși nu era chiar expresia potrivită.

Mult după aceea, când deja se uitase pentru o bună bucată de vreme la zânele ce roiau pe acolo, am spus că e timpul să plecăm și am întins mâna după baston. Fără el, a reînceput să le zărească doar fugitiv.

— Aș vrea să aflu ce sunt, a spus el în timp ce ne îndreptam spre oraș. Nu vrei să-mi dai mie bastonul? Adică, mai ai unul la fel ca ăsta?

— Am, dar celălalt este din metal și e hidos, iar ăsta îmi dă putere. Zânele mi l-au dat.

— Poate că ți l-au dat pentru ca eu să le pot vedea, a sugerat el. Toate acele culori și forme!

Părea beat. Sunt niște simple zâne și nu fac nimic interesant, m-am gândit.

— Poate, am spus. Acum am nevoie de el, orice ar fi.

M-a luat de mână în timp ce mergeam prin pădure.

— Îmi pare rău pentru treaba cu dansul, a spus. Nu mă refer la Shirley, am făcut asta cu un scop, ci mă refer la dansul în sine. Nu m-

am gândit la implicații și nu mi-am dorit să te fac să te simți prost din cauză că tu nu poți dansa.

— E în regulă, am spus, deși nu era.

Piciorul începe să-și recapete puterea pe care o avusese înainte să mi-l lege și să mi-l distrugă. Am zile bune și zile proaste. Mi-au spus că așa va fi de acum încolo. Poate că acupunctura mă va ajuta, ori poate că voi ajunge să o fac eu însămi, iar asta mă va ajuta și mai mult, dar de dansat nu voi mai fi în stare să dansez mult timp de acum încolo.

Autobuzul trebuia să sosească, așa că ne-am îndreptat spre stație.

— Deci, marți seară, joi după-amiază și sâmbăta viitoare? Dacă asta este tot ce mi se oferă, atunci accept, a spus el.

— Weekendul viitor e jumătatea semestrului, am spus. Toată săptămâna viitoare, de fapt. Așa că ziua de sâmbătă iese din discuție.

— Pleci acasă?

— Rămân o noapte la Old Hall, cu Daniel, după care plec pentru câteva zile la Aberdare, ca să-i văd pe mătușica Teg și pe bunicul.

— Și să-ți omori mama? m-a întrebat. Nu, știu, dar eu aș putea. N-ar fi împotriva niciunei legi străvechi.

— Legile străvechi pe care le cunosc eu nu mi-ar da voie nici măcar să iau masa cu cel care mi-ar fi omorât mama, indiferent ce cred eu despre ea, am zis, deși mă inspiram din Mary Renault, nu din vreo lege străveche reală.

Ciudat cum nimeni nu te mai învață în zilele noastre despre legile străvechi.

— Oricum, n-ar fi nevoie.

— Aș putea veni și eu cu tine.

— Nu fi prostuț, unde ai sta? Oricum, tu trebuie să mergi la lucru. Ne vedem când mă întorc acasă.

— O să-mi fie dor de tine, a spus el, după care m-a sărutat cu blândețe, îndelung.

Ei, cel puțin nu este plictisitor.

Duminică, 10 februarie 1980

De dimineață a căzut o brumă înghețată. Când m-am trezit, m-am uitat pe fereastră și totul era acoperit de o pojghiță albă. Până am

plecat la biserică deja se topise.

Slujba a fost despre cum trebuie să ne exprimăm recunoștința și despre cum nu ar trebui să ometem binecuvântările, ci ar trebui să alegem două lucruri speciale pentru noi, pentru care să ne arătăm recunoscători. Așa că, în gând, atunci când a venit vremea rugăciunilor, mi-am exprimat recunoștința pentru Wim și pentru sistemul ce permite împrumutul interbiblioteci.

I-am scris mătușicii Teg, spunându-i că voi ajunge la ea duminica viitoare. Nici ieri n-am cumpărat o vedere pentru bunicu', și nici săptămâna trecută, deoarece Wim mi-a distras atenția în ambele dăți. O să iau una și o să i-o dau personal.

Ceea ce mă-ngrijorează mai nou este ca nu cumva Wim să-și dorească doar să facă magie și să nu mă vrea pe mine, de fapt.

Luni, 11 februarie 1980

The Persian Boy este minunată. Ar putea fi cea mai bună carte a ei. Entuziasmată nu neapărat de ea, ci, mai degrabă, de faptul că m-am tot gândit la cărțile ei, am citit dintr-o suflare *Phaedrus* și am început *The Laws*, după care m-am cam împotmolit.

Domnișoara Carroll pare mulțumită de mine atunci când citesc cărți care nu sunt SF. A început o discuție despre Grecia Antică și a menționat c-aș putea face un curs de limba greacă pentru începători, în timp ce aș urma și studiile de nivel A. Încă nu știu sigur dacă voi continua să studiez aici, dar dacă așa va fi, atunci ar fi o idee excelentă. Nu cred că mi se va permite să fac ceea ce face Wim, adică să amestec artele cu științele. De altfel, mi-ar plăcea să studiez limba engleză, istoria și limba latină, ceea ce reprezintă o combinație destul de obișnuită și de convențională. Mi-ar plăcea să studiez în continuare ori fizica, ori chimia, însă, așa cum a subliniat și domnișoara Carroll, nu voi reuși fără să studiez și matematica. Aș putea trece testul la matematică, dar ca prin urechile acului și dacă am noroc, iar asta e cel mai bun lucru pe care-l pot spera.

L-am întrebat pe doctor dacă întâlnirea noastră e confidențială, iar el a răspuns că da, cum să nu. Apoi l-am întrebat dacă îmi dă o rețetă pentru pastile contraceptive. M-a întrebat dacă sunt activă sexual, iar eu i-am spus că încă nu, dar că mă gândesc să devin. S-a uitat la data

nașterii și a țâțâit cam nemulțumit, însă mi-a dat rețeta. A zis că va trebui s-o iau timp de o lună înainte să-și facă efectul, că va trebui să încep a doua zi după ce mi-a venit ciclul și că, dacă voi uita să iau o pastilă va fi în regulă, dar nu mai mult de o singură dată, plus că ar trebui luate la aceeași oră, în fiecare zi. Am luat rețeta și am intrat la Boots pe drumul de întoarcere. Am cumpărat și un pachet de prezervative (fii pregătită) și un baton de ciocolată Cadbury Dairy Milk, mai mult ca pretext pentru celelalte cumpărături, decât pentru că mi-era poftă, deși l-am mâncat oricum.

Păstrez pastilele și prezervativele în geantă, pentru că nu există alt loc mai sigur.

Joi, 12 februarie 1980

Deirdre aproape a fost prinsă că a copiat traducerea mea din Virgiliu astăzi. Sunt două verbe, „progredior” și „proficiscor”, care sunt, în mod ciudat, tot timpul la diateza pasivă, iar amândouă încep cu „pro”, și unul înseamnă „a înainta”, iar celălalt „a pleca”, așa că le încurc mereu, ceea ce s-a întâmplat și în tema pe care a copiat-o Deirdre. Domnișoara Martin, care este foarte atentă, ne-a aruncat amândurora o privire aspră în momentul în care Deirdre a citit partea aceea cu voce tare, după care a spus că greșelile cu verbe la diateza pasivă par contagioase, apoi a chemat-o pe Deirdre în fața clasei și a pus-o să traducă paragraful următor, pe care n-ar fi trebuit să-l pregătim pentru azi. Deirdre nu s-a descurcat prea rău, așa că m-am gândit că am scăpat amândouă. Apoi m-a pus pe mine să traduc în continuare, deci tot un paragraf care nu făcea parte din temă. La sfârșitul orei, în timp ce clopoțelul suna și toată lumea se repezea să iasă pe coridor pentru a ajunge la ora de fizică, domnișoara Martin m-a oprit și m-a întrebat:

— Tu și Deirdre ați colaborat cumva la acel fragment din Virgiliu, Morwenna?

— Se împotmolise un pic, am răspuns, ceea ce era adevărat și suna mult mai bine decât dacă aș fi spus că a copiat după mine.

— N-o să învețe niciodată dacă nu va învăța să învețe pe cont propriu, a spus domnișoara Martin, ceea ce a sunat ca un aforism, probabil unul din latină, unde ar fi compus, din trei cuvinte, hai șase

sau șapte.

Scrisoare de la Daniel, care a spus că mă va lua cu mașina vineri și că este în regulă să plec la Aberdare duminică, adăugând și că s-ar putea să am o surpriză până atunci. Mă întreb ce-o fi vrut să spună? Poate că mi-a trimis cărți?

Clubul de carte diseară, unde vom vorbi despre *Pavane*.

Miercuri, 13 februarie 1980

Hussein a coordonat întâlnirea și n-am vorbit doar despre *Pavane*, ci și despre geniala *Times Without Number*, a lui Brunner, despre *The Man in the High Castle*, a lui Dick (pe care n-am citit-o), despre *Bring the Jubilee*, a lui Ward Moore, și despre ideea de existență a paraistoriei. Am mai amintit și despre *Up the Line*, despre *Guardians of Time* și despre *A Dream of Wessex*, a lui Christopher Priest (trebuie s-o comand!), o carte despre care Wim spune că este genială. S-a pus întrebarea dacă aceste cărți chiar sunt SF, ceea ce firește că sunt, sau dacă există o diferență între ideea de „paratimp” din *Lord Kalvan of Otherwhen*, și o carte precum *Pavane*, a cărei acțiune se petrece în întregime într-un univers în care istoria a urmat un alt curs.

Ne-am tot întors la discuția despre *Pavane* și despre cum reușește această carte să acopere o perioadă de timp atât de întinsă, lucru care, spune Greg, o face să fie SF, perspectiva. Apoi Brian a adus în discuție cărțile cu Lord Darcy (îl ador pe Randall Garrett!) și a întrebat dacă acestea sunt SF, ceea ce era evident o capcană, din moment ce sunt fantasy, doar că nu seamănă deloc cu cărțile fantasy, ci, seamănă cu cele SF. Harriet a spus că ea are senzația că aceste cărți fac parte din categoria în care se încadrează povestirile onirice sau cele scrise de Dunsany⁹⁰ pentru cluburile de lectură, povestiri cu idei bizare. Eu n-am fost de acord (vorbind probabil prea mult și prea vehement), deoarece consider că modul în care se aseamănă cu SF-ul se opune ideii de bizar, ele transformă magia și o tratează ca pe o altă latură a științei, mai ales în *Too Many Magicians*.

Janine nu vrea să-mi vorbească, și nici Pete. O să le treacă, spune

⁹⁰ Lord Dunsany, pseudonimul lui Edward John Moreton Drax Plunkett (1878-1957), scriitor britanic de fantasy.

Wim. Sper să fie așa.

Hugh părea un pic confuz. Greg crede – mi-a spus asta în mașină – că Hugh a considerat că noi doi vom forma o pereche, din moment ce suntem de aceeași vârstă. N-am mai auzit niciodată ceva la fel de prostesc și i-am spus-o, deoarece, deși îmi place Hugh, nu m-am gândit niciodată la el în felul ăsta. Greg a râs doar și a spus că astfel de situații se rezolvă de la sine, după care m-a întrebat dacă am citit ceva de McCaffrey. Nu știam ce legătură avea asta cu discuția noastră, dar am vorbit despre stabilirea legăturii mentale cu dragonii și despre altele asemenea pe tot drumul de întoarcere.

Mâine, mă întâlnesc iarăși cu Wim în Gobowen. I se pare că ne întâlnim cam rar, însă mie mi se pare suficient. Am nevoie de timp ca să mă gândesc între întâlniri – și ca să scriu totul în jurnal! Nu cred că el face asta.

Tocmai mi-am adus aminte că mâine este Ziua Îndrăgostiților. Nu cred că Wim îi va acorda o prea mare importanță – sau o va face? N-am nici cea mai vagă idee. Domnișoara Carroll este de părere că pentru el s-ar putea să conteze și că va trebui să pregătesc și eu ceva pentru orice eventualitate. Problema este că n-am nimic la îndemână. Ea a sugerat o carte – normal că la asta s-a gândit! – și ar fi fost o idee excelentă dacă aș fi avut timp să dau o fugă până la librărie. I-aș putea face o felicitare. Numai că nimeni n-ar vrea o felicitare făcută de mine. I-aș putea scrie un poem sau, mai simplu, aș putea să-i dau unul dintre poemele pe care deja le-am scris despre el. Și dacă n-o să-i placă? N-am mai vorbit niciodată cu el despre poezie, așa că habar n-am dacă îi place sau nu. Dacă nu l-ar urî pe Heinlein i-aș da lui *The Number of the Beast*, dar îl urăște, așa că nu i-o pot da. N-am nimic altceva nou și probabil că deja are tot ce am eu aici.

Dacă aș pleca de la școală ceva mai devreme, cred că aș putea trece pe la librărie în drum spre gară.

Joi, 14 februarie 1980

Ei bine, a fost cam ciudat.

„Surpriza” lui Daniel a fost că și-a făcut apariția la școală pentru a mă duce cu mașina la Shrewsbury. Nu-mi dau seama de ce a decis să vină tocmai astăzi, când jumătatea semestrului este mâine, dar de la

el nu mă aștept la ceva care are sens. Stătea afară, în mașină, arătând foarte mulțumit de propria persoană, precum pisica ce a mâncat toată smântâna. Am încremenit când l-am văzut, absolut îngrozită.

Urma să mă întâlnesc cu Wim în gara din Gobowen. N-aveam cum să iau legătura cu el pentru a-i spune ce s-a întâmplat. Dacă nu ne întâlneam, nu-l mai vedeam până după vacanță. Va crede că i-am dat papucii chiar de Ziua Îndrăgostiților.

Alternativa era să-i spun lui Daniel despre Wim. Mă gândeam la asta în timp ce urcam în mașină. Problema era că încă nu-i spusese nimic despre el, deoarece, ca de obicei, scrisorile mele către Daniel fuseseră exclusiv despre cărți. Eram într-o situație deosebit de dificilă. Nu-i puteam cere lui Daniel să se întoarcă pur și simplu și să plece, ca să mă lase singură, ceea ce aș fi preferat de fapt.

— Am reușit să scap, a spus Daniel. Am putea merge din nou la restaurantul chinezesc.

— Foarte drăguț, doar că... am început, după care m-am oprit.

— Doar că ce? a întrebat el, pornind motorul și conducând pe alee, printre cei doi ulmi uscați, care arată groaznic alături de ceilalți copaci care au început deja să înfrunzească. Am crezut că vei fi încântată.

Suna chiar patetic.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva în gara din Gobowen, am spus. Crezi că am putea merge până acolo ca să-l luăm și pe el cu noi?

Daniel s-a albit la față, după care a zâmbit.

— Desigur, a spus, apoi a făcut o întoarcere în U pe drumul care era, din fericire, pustiu.

După aceea n-am mai putut să-i spun că mai întâi voiam să trec pe la librărie.

— Este iubitul tău sau doar un amic? m-a întrebat.

— Un fel de iubit. Ei, de fapt, da, este iubitul meu.

Mi se împleticea limba de stânjenită ce eram.

— Deci, vorbește-mi despre el!

Glasul lui Daniel suna încurajator, dar în același timp, cumva tulburat.

Nu prea știam ce să-i spun.

— Îl cheamă Wim. L-am cunoscut la clubul de carte. Are

șaptesprezece ani. Îi plac Delany și Zelazny. Studiază engleză, istorie și chimie la nivel A la colegiu și, în același timp, lucrează part-time. Mă gândesc să fac și eu la fel la anul, dacă voi fi nevoită.

— De ce să fii nevoită? a întrebat Daniel.

— O să împlinesc șaisprezece ani în iunie. Nu mai trebuie să mă întreții tu. Aș putea continua pe cont propriu.

— O să te întrețin atâta timp cât vei vrea să-ți continui studiile la zi, a spus Daniel, fără să fi citit *Doorways in the Sand* sau *The Number of the Beast*.

— Știi că a apărut un volum nou de Heinlein? l-am întrebat când mi-am adus aminte.

— Mi-ai spus duminică. Vreau să mi-o cumpăr, chiar dacă nu e cea mai bună carte a lui.

În acel moment am ajuns în gara din Gobowen. Era pustie. Ajunsesem și eu o dată înaintea lui Wim, fiindcă el se aștepta să vin cu autobuzul, din două posibile direcții, în timp ce eu îmi făceam apariția cu mașina dintr-o a treia direcție.

— O să ajungă și el în curând, întotdeauna vine mai devreme, am spus.

Daniel a parcat perfect drept, în curtea din fața gării.

— De când timp vă întâlniți? m-a întrebat.

Am pus ceva și de la mine.

— De aproape două săptămâni, am răspuns.

Spre lauda lui, Daniel n-a zis nimic despre faptul că ar fi trebuit să-i spun și lui, sau că eram prea mică, sau ceva de genul ăsta.

— Încă un rol de îndeplinit, a spus el, deși zâmbea. Mă simt surprinzător de agitat.

— Ei, cum crezi că mă simt eu? am întrebat.

A râs și chiar atunci a apărut Wim, fără să mai pedaleze, cu părul în vânt.

— El este? a întrebat Daniel.

— Da, am spus, simțindu-mă mult mai mândră decât era cazul.

Am ieșit din mașina căreia Wim nu-i acordase nicio atenție până în acel moment. Nu prea are spirit de observație.

A ieșit și Daniel din mașină.

— Am putea pune bicicleta în portbagaj, a spus el.

— Așteaptă aici să-i explic ce și cum.

M-am îndreptat spre Wim. Daniel s-a sprijinit de mașină, fumând o țigară și uitându-se la noi. Wim m-a văzut, a văzut Bentley-ul, apoi l-a zărit pe Daniel și mi-am dat seama că înțelesese situația.

— Wim, tatăl meu a apărut pe neașteptate ca să mă ducă cu mașina la ședința de acupunctură. Nu m-a anunțat înainte. Vrei să vii cu noi în Shrewsbury?

Părea foarte surprins.

— Cu mașina? Cu tatăl tău?

— Pe el nu-l deranjează. Dacă vrei. Dar n-o să fim singuri și nici n-o să putem vorbi despre magie sau despre altceva, fiindcă el nu știe nimic despre astea.

— Totul pentru o existență bizară, a spus Wim, citându-l pe Zaphod⁹¹.

Apoi m-a sărutat, un pic reținut, totuși curajos, având în vedere că Daniel stătea chiar în fața noastră. A scos un pachet din buzunarul de la haină și mi l-a înmănat, aproape sfidător.

— La mulți de ani de Ziua Îndrăgostiților.

L-am desfăcut imediat. Erau trei cărți! *A Touch of Strange*, de Theodore Sturgeon, cu o copertă minunată înfățișând chipul unei femei și luna, *Inverted World*, de Christopher Priest și ceva de care nu mai auzisem până atunci, de o autoare necunoscută mie, *Gate of Ivrel*, de C. J. Cherryh. Am fost copleșită.

— Oh, Wim, ce drăguț din partea ta. Nu am niciun titlu dintre cele pe care mi le-ai luat. N-am avut timp să-ți cumpăr nimic, dar am compus ăsta pentru tine.

Am scos poemul din buzunar. Îl scrisesem frumos pe o coală de hârtie albastră, pe care mi-o dăduse domnișoara Carroll, cu cel mai frumos scris de mână al meu. (Era cel care începea cu: „Să te târăști singur pe stâncile aride ale deșertului minții”).

L-a citit, iar eu am așteptat privindu-l, conștientă în același timp că Daniel se afla în spatele meu. Wim a roșit și l-a băgat în buzunar. Nu știu dacă i-a plăcut sau nu.

Apoi i l-am prezentat lui Daniel, iar ei și-au dat mâinile ca niște

⁹¹ Personaj din *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*.

judecători. Lucrurile au devenit ceva mai simple atunci când au pus împreună bicicleta în portbagaj. Apoi ne-am urcat în mașină și am pornit spre Shrewsbury. Pe drum, mi-am dat seama că vor petrece o oră doar ei doi, cât timp eu voi fi la ședința de acupunctură. Oare o fi existat vreodată vreo situație mai stânjenitoare? Daniel o merita, din cauză că nu anunțase că vine, totuși săracul Wim chiar n-avea nicio vină.

În mașină am discutat despre Zelazny, un subiect profund și foarte interesant, după care am vorbit despre *Empire Star* și despre cum ar putea fi aceasta o simplă carte de aventuri, doar că nu este doar atât. Am simțit că Daniel și Wim începeau să se placă datorită acestor discuții, deși firește că Wim stătea în spate, așa că nu se puteau vedea. Am ajuns în Shrewsbury mai devreme decât eram programată pentru acupunctură. Ne-am uitat puțin la cărțile din librărie, iar Wim și Daniel s-au contrazis din pricina lui Heinlein, cam aceleași contraziceri pe care le avusesem și eu cu Wim, numai că acum a durat ceva mai mult. Eu eram de partea lui Daniel și amândoi știau asta, însă mi-am mușcat limba și n-am spus nimic, uitându-mă în schimb la cărți. Când Wim nu era atent, i-am cumpărat *Sign of the Unicorn* și *Cat's Craddle* și i le-am dat când am ieșit afară.

Apoi a trebuit să-i las singuri. Au căzut de acord să vină la clinică și să mă ia de acolo după ce termin. Nu mi-a fost atât de teamă la acupunctură nici măcar la prima ședință, când îmi era frică de ace. Am încercat să mă liniștesc când m-am întins pe masă și nu m-am mai concentrat asupra diagramei, asupra magiei sau asupra oricărui alt lucru. Nu părea să-mi facă la fel de bine ca de obicei, ori poate că deja mă simțeam mai bine când am intrat în cabinet și n-am mai reușit să-mi dau seama de diferență.

Mă așteptau când am terminat ședința, amândoi rezemați de zid. Alături de Wim, Daniel arăta bătrân și avea pielea lăsată. Ajunsă aproape de ei i-am auzit vorbind despre experiența lui Wim la Seacon-ul din Brighton și despre speranțele lui pentru Albacon-ul din Glasgow.

— Mi-aș dori să pot veni și eu, a spus Daniel.

— Și de ce nu vii? a întrebat Wim.

Daniel a ridicat din umeri cumva deznădăduit.

Am mers la restaurantul chinezesc, unde am comandat tot cam ce mâncasem data trecută, eu și Wim descurcându-ne mai greu cu bețișoarele. Am discutat mai mult despre Silverberg, deviind din când în când și amintind de subiectele dezbătute marți seara, la întâlnirea despre *Pavane*. Daniel a citit tot, mai puțin *A Dream of Wessex*. Efectiv vedeam cât de impresionați sunt unul de celălalt, ceea ce era adorabil și ciudat în același timp. Când Daniel s-a dus la baie, Wim m-a luat de mână.

— Îmi place de tatăl tău, mi-a spus.

— Asta-i bine.

— Ești atât de norocoasă.

— Presupun c-aș putea fi mult mai puțin norocoasă, am spus.

Cei mai mulți poate că nu l-ar considera pe Daniel cel mai bun tată din lume, dar există alții mult mai răi.

Apoi mi-am adus aminte de ultima ocazie când Wim spusese acest lucru și despre ce discutaserăm atunci.

— Oh, este minunat, mi-a spus că mă va susține financiar până când îmi voi termina toate studiile. Dar el n-a citit...

Wim a izbucnit în râs, chiar când Daniel se întorcea, așa că a trebuit să-i explicăm și lui. Din fericire, i s-a părut amuzant.

Răvașul lui Wim spunea „Ai primit un cadou”, al lui Daniel spunea „Norocul îi preferă pe cei îndrăzneți”, iar al meu „A venit vremea să fii fericită”.

Apoi Daniel ne-a adus înapoi cu mașina. L-a întrebat pe Wim unde vrea să-l lase, iar el i-a răspuns că-l poate lăsa oriunde, numai să nu fie prea mult de pedalat, așa că l-a lăsat aproape de intersecția cu sens giratoriu. Am ieșit și eu din mașină, în timp ce ei scoteau bicicleta din portbagaj, și, curajoasă, i-am cerut lui Wim numărul de telefon.

— Te-aș putea suna săptămâna viitoare, când voi fi plecată. Și mi-ar fi fost de ajutor și în după-amiaza asta.

— Nu ți-ar fi fost de ajutor, eu am venit de la serviciu.

Totuși mi-a spus numărul, iar Daniel l-a notat și el. Apoi Daniel i-a dat cartea lui de vizită – are cărți de vizită! Eu și Wim ne-am îmbrățișat și ne-am sărutat cuminți, apoi Daniel m-a dus înapoi la școală, exact la timp pentru teme.

Pe Sharon au luat-o prima, ca de obicei. Părerea mea e că ai o mulțime de avantaje dacă ești evreu. Totodată, ai și o mulțime de responsabilități. Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb pe Sam ce se întâmplă dacă încalci regulile.

Totuși, Daniel a fost unul dintre primii veniți.

— Îmi place tânărul tău prieten, mi-a spus el în timp ce mă urcam în mașină.

— Și el te place pe tine, am zis punându-mi centura de siguranță.

— M-am gândit să-l invităm mâine la ceai, la Old Hall. Dacă ar veni cu trenul până în Shrewsbury, ne-am putea întâlni cu el acolo. Voi doi ați putea ieși la o plimbare sau ceva, apoi am putea bea ceaiul împreună.

Daniel părea atât de nesigur și de plin de speranță, încât n-am putut să-l refuz. Și, de asemenea, știam că și lui Wim i-ar plăcea. I-ar plăcea să vadă Old Hall și i-ar plăcea să le vadă pe mătuși, pentru că i-am spus că pot face magie. Nu se teme de ele, căci el nu se teme de nimic. În plus, și eu aș vrea să-l văd pe Wim, normal c-aș vrea chiar și în împrejurări mai puțin favorabile.

— Grozav! Dar le-ai întrebat și pe surorile tale?

— Anthea a venit cu ideea, a zis el.

— Credeam că n-ar fi de acord să mă întâlnesc cu un băiat din oraș.

— Păi... a ezitat Daniel. Au zis că pe vremea lor nu se proceda așa, dar sunt sigur că-și vor schimba părerea după ce-l vor întâlni și vor vedea cât de inteligent și de curtenitor este.

Apropo, *curtenitor* este un termen pentru *clasa de mijloc*. Mi-am dat seama singură de asta, odată ce am intrat la Arlinghurst. Cineva, nu mai știu exact cine, a spus cândva că sistemul social britanic este împărțit în funcție de modul de-a vorbi. Wim are un accent de Shropshire, totuși vorbește corect gramatical. E o persoană educată. Nu e o persoană înțepată și pretențioasă, ca fetele de la școală, dar cred că mă bucur că trece drept o persoană suficient de *curtenitoare* în ochii lui Daniel. Ce aiurea că astfel de lucruri chiar au importanță!

Am luat cina cu toții și a trebuit să răspund la o mulțime de

întrebări despre școală, despre Wim și, din nou, despre școală. M-am străduit din răputeri să fiu o Nepoată Bine-Crescută. Totul a mers ca uns. Nimeni n-a mai zis nimic de găurile din urechi.

După cină, l-am sunat pe Wim. A răspuns altcineva, presupun că mama lui, însă mi l-a dat foarte repede la telefon. Am fost ușurată că era acolo. Ar fi putut fi, la fel de ușor, cu Shirley, la discotecă.

— Ce planuri ai pentru mâine? l-am întrebat.

— De ce?

— Daniel se-ntreba dacă ți-ar plăcea să treci mâine pe aici, la ceai. Ai putea veni cu trenul până în Shrewsbury, iar de acolo te luăm noi.

— Credeam c-o să pleci în sudul Țării Galilor.

Părea că vorbește de la o mare depărtare.

— De-abia duminică, am zis. Dar e în regulă dacă nu vrei să vii. Nu lucrezi sâmbăta, nu?

— Ba lucrez, dar numai de dimineață.

— Păi, cum vrei tu.

Nu voiam să-l forțez.

— O să reușesc să te văd? m-a întrebat. Adică, între patru ochi?

Bravo lui.

— Daniel a zis că am putea ieși doar noi doi la o plimbare sau ceva de genul ăsta. Am destul de mult timp liber.

— Deci, cu ce ar trebui să mă îmbrac pentru ceaiul de la ora cinci într-un conac?

Ce drăguț din partea lui că se gândea la așa ceva!

— Ce porți tu de obicei e în regulă, am spus. Nu e vorba de o cină simandicoasă, să trebuiască să porți cravată neagră.

— Vor fi și surorile?

— Categorie.

— Ce răsfăț! a zis el ironic.

— Atunci, ne vedem mâine. La trenul de la ora unu?

— Pe mâine!

După ce a închis, m-am simțit înfrigurată și însingurată, așa că m-am tot plimbat din cameră în cameră pentru o vreme. Daniel bea ceva în biroul lui, iar surorile se uitau la televizor, în salon. Aproape că pare mai dificil să trebuiască să-l văd mâine, în loc să-l văd peste o săptămână. Prin urmare, încerc să mă îmbărbătez singură.

Soarele strălucea pe cer când Wim și-a făcut apariția în gară, îmbrăcat cu o cămașă cu guler alb și cu cravată, ceea ce-l făcea să arate mai mic, aproape ca un elev de școală. Bineînțeles că nu i-am spus așa ceva. Daniel s-a gândit foarte bine când ne-a condus cu mașina la castelul Acton Burnell. Castelul e o ruină, acoperit cu iarbă proaspăt crescută și cu iederă.

— Nu mai este nimeni aici, a zis Wim când am ieșit din mașină.

— Ei, doar e februarie. Nu e tocmai sezonul turistic, a spus Daniel.

Wim a ridicat din sprâncene.

— Turiști, a continuat Daniel. Avem parte de o mulțime de turiști pe perioada verii. Acestea fiind zise, vă puteți întoarce pe jos de aici. Aveți de mers ceva mai mult de un kilometru și jumătate. Sau, dacă nu vă place mersul pe jos, sună de la telefonul fix de peste drum, Morwenna, bine?

Chiar lângă poarta castelului se afla o cabină roșie de telefon.

— În regulă, am murmurat eu.

Se referea la faptul că piciorul s-ar putea să-mi facă figuri. Chiar n-ar trebui să fiu necioplită cu oamenii care-mi vor binele. Este o mojiție.

Zidul exterior era surpat, șanțul împrejmuitoar era plin de urzici și de-abia dacă îți puteai da seama de rolul lucrurilor de acolo, asta doar în cazul în care ai mai fi văzut înainte un castel adevărat, cum ar fi Pembroke sau Caerphilly, unde totul este marcat. Erau zâne peste tot, desigur, de aceea și sugerasem acest castel.

Mi-am dat seama mai demult că există două tipuri de oameni care se duc să viziteze castele. Există cei care spun „Și aici se pune uleiul clocotit, iar aici stăteau arcașii” și cei care spun „Și aici se pune canapeaua, iar aici se atârnau tablourile”. Într-un mod care mă mulțumea s-a dovedit că Wim făcea parte din prima categorie. El mai fusese la Conwy și la Beaumaris cu școala, așa că știa câte ceva despre castele. Am rezistat amândoi unui asediu acerb (și ne-am pipăit de vreo câteva ori prin unghere ferite de vânt) înainte ca el să întrebe măcar de zâne.

— O mulțime de zâne pe aici, am spus, așezându-mă pe un pervaz

mai larg, astfel încât el să-mi țină bastonul ca să poată vedea zânele.

Am privit afară prin deschizătura îngustă în formă de cruce pe unde trăgeau arcașii, însă priveliștea atât de frumos încadrată nu dezvăluia decât stâlpi enormi de care atârnavu fire pe deasupra câmpurilor ordonate ale comitatului Shropshire și a cabinei telefonice roșii de jos.

Wim s-a așezat lângă mine, ținând bastonul în poală, și s-a uitat la ele o vreme. Nu prea ne-au băgat în seamă cât am stat acolo. Când eram copii, zânele se jucau cu noi, de-a v-ați ascunselea de cele mai multe ori, dar și alte jocuri în care ne urmăream unii pe alții. Cele din castel păreau că se joacă în același fel, intrând și ieșind din camere, ascunzându-se unele de altele, țâșnind pe lângă ușile deschise și prin intrări ascunse în zidurile prăbușite. Faptul că nu aveam bastonul nu mă împiedica să le văd, normal, așa că am stat acolo, lângă Wim, minunându-ne cu glas tare de ce pot să facă. Apoi, una dintre ele, o zână-femeie înaltă, incredibil de înaltă, cu părul lung în care erau prinse pene de lebadă, s-a năpustit prin zidul prăbușit, ne-a văzut și s-a oprit. Am dat din cap către ea. S-a încruntat și s-a apropiat de noi, după care s-a oprit în fața noastră.

— Bună! am zis eu în engleză, apoi am adăugat în galeză: Bună dimineața!

— Pleacă! mi-a spus ea în engleză. Nevoie. În... a făcut un gest cu mâna.

— În Văi? am întrebat.

Eram obișnuită să merg pe ghicite atunci când stăteam de vorbă cu zânele.

— În Aberdare? În văile cu cărbune și cu fier?

Îl simțeam pe Wim cum se uită la mine.

— Aparții, a spus ea îndreptând un deget către mine.

— Aparțin locurilor din care vin? am întrebat. Plec mâine acolo.

— Pleacă! a zis ea. Alătură-te!

Apoi s-a uitat la Wim, a surâs și și-a trecut mâna pe obrazul lui.

— Frumos.

Ei bine, chiar era. Zâna s-a întors și a trecut prin cadrul ușii, după care un alai de spiriduși cenușii au intrat printr-o gaură în perete și au urmat-o afară fără ca măcar să arunce o privire în direcția noastră.

Wim s-a uitat după ea, încă teribil de uimit.

— Uau! a exclamat după o vreme.

— Acum înțelegi de ce spun mereu că e foarte dificil să porți o discuție? am întrebat.

— E imposibil, da, a spus el. Fragmente dispartate, așa că nu-ți poți da seama dacă ai înțeles sau nu ce trebuie și trebuie să completezi tu cealaltă jumătate a enunțului.

Vorbea fără să fie în întregime atent la ce spunea, privind încă în urma zânei.

— Chiar că era foarte frumoasă! a adăugat el.

— Ea spunea despre tine că ești frumos.

A râs.

— Doar nu vorbești serios? Chiar vorbești serios? Isuse!

S-a mai uitat o dată după ea, însă dispăruse.

— Chiar ești foarte frumos.

— Am coșuri pe față, a zis el. M-am tăiat când m-am bărbierit. Port o cravată idioată. Ea...

— Ai citit „Firieli”? În *Aventurile lui Tom Bombadil*⁹²? Îți amintești sfârșitul? Așa te simți tu acum.

— Tolkien chiar știa despre ce vorbea, a spus Wim.

— Eu cred că el le-a văzut. Cred că le-a văzut și le-a transpus în elfii pe care și i-a dorit. Cred că ele sunt ecourile din ce în ce mai slabe ale acestora.

— Poate că le-a văzut pe când era copil și apoi și-a adus aminte de ele. Mi-aș dori să pot afla ce sunt de fapt. Ai dreptate, nu sunt fantome sau nu doar fantome. Nu sunt nici extraterestri. Sunt lipsite de substanță. Când m-a atins...

— Pot căpăta ceva mai multă substanță uneori, am spus eu, aducându-mi aminte de căldura dată de trupul lui Glorfindel aflat lângă mine în noaptea de Halloween.

— Ce-a vrut să spună? Pleacă, nevoie, în, apartii, pleacă, alătură-te.

Eram impresionată de faptul că își amintea cuvintele atât de exact.

— Cred că a vrut să spună că ar trebui să merg în Văi, deoarece este nevoie de mine acolo. Poate că ai dreptate în privința mamei

⁹² Cântec din *The Fellowship of the Ring*, primul volum al trilogiei *The Lord of the Rings*.

mele, ori poate că este vorba despre cu totul altceva. Oricum, mâine plec.

— Jumătate din timp nici nu-mi vine a crede. Mă refer la ce mi-ai spus despre mama ta, la magie, la toate astea. Apoi apare ceva ca ea.

S-a întors către mine și m-a cuprins în brațe, ținându-mă strâns.

— Dacă ai de gând să te duci acolo ca să salvezi lumea, vreau să merg și eu cu tine.

— O să te sun în fiecare zi, am spus.

— Ai nevoie de mine.

N-am întrebat la ce anume mi-ar fi el de ajutor, căci asta ar fi fost o cruzime din partea mea.

— Am mai făcut-o singură și înainte.

— Ai sfârșit grav rănită și aproape te-a ucis. Sora ta a murit.

— Acum ea nu mai poate face nimic de genul ăsta, am spus. Cred că nici măcar n-a intenționat să ne omoare atunci. Iar asta nu e ceva neobișnuit. Sau este neobișnuit doar din cauză că s-a exprimat în engleză, aici, în aceste locuri, unde de obicei nici nu-și bat capul cu mine. Poate o fi din cauză că suntem mai aproape.

— Auzi, nu e ceva neobișnuit!

Wim se uita la mine de parcă era cel mai ciudat lucru pe care îl auzise vreodată.

— Și mai aproape de ce?

— De Țara Galilor?

— Suntem mai aproape, în contextul în care suntem ceva mai departe de Oswestry. Granița cu Țara Galilor este la doar câțiva kilometri distanță de Oswestry.

— Bine. Dar ele vor ca eu să fac ceva, iar eu o voi face sau n-o voi face și va funcționa sau nu va funcționa, iar eu voi supraviețui sau nu voi supraviețui, am spus.

— Vin cu tine.

— Nu plec în Țara Elfilor într-o aventură, am spus. Plec în sudul Țării Galilor, unde, în afară de mersul în vizită la rudele mele un pic cam ciudate, probabil că va trebui să fac ceva pentru ele, ceva ce pentru noi pare lipsit de logică, cum ar fi să arunci o floare într-un lac sau un pieptene într-o mlaștină, ceva ce apoi va avea repercusiuni.

— Un pieptene într-o mlaștină? a venit vocea lui ca un ecou. Și ce-

a urmat?

— A făcut ca cineva să plece de acolo și să moară, am spus eu, evitându-i privirea, vinovată, regretând că adusesem asta în discuție.

— Mereu va trebui să faci astfel de lucruri? a întrebat.

— Nu știu. Întotdeauna am făcut astfel de lucruri. Doar că acum mi-am cam ieșit din mână. Și mai cred – cred că cei mici ar putea fi mai pricepuți la astfel de lucruri, din cauză că pentru ei există mai puține nuanțe de gri.

— Aș putea să te ajut, a zis el.

— Am să văd. Dacă o să cred asta, o să te anunț și atunci o să poți veni repede să-mi dai o mână de ajutor.

A părut mulțumit de propunerea mea, slavă cerului.

Am mers pe jos peste câmpuri, până la Old Hall. Există o cărare, pe care Daniel mi-a arătat-o pe hartă, așa că mi-a fost ușor s-o găsesc, numai că ne-am încurcat un pic acolo unde lipseau indicatoarele.

În jur sunt doar câmpuri plictisitoare și baloți de paie.

Mătușile au fost foarte amabile cu Wim, dar l-au privit de sus într-un mod revoltător. L-au întrebat cu ce se ocupă tatăl lui. Chiar și eu am fost un pic surprinsă să aflu că este fermier. Wim nu se apropie deloc de imaginea de fiu de fermier pe care o aveam eu în minte. Are două surori mai mici, de opt și de șase ani, Katrina și Daisy. Nu mai auzisem așa ceva înainte, în timp ce eu îi povestisem totul despre familia mea cea ciudată. Știam eu c-am vorbit prea mult!

Mâncarea a fost oribilă, prăjitură cu fructe grețoasă, biscuiți prea uscați, ceai apos și, din cauză că era vremea ceaiului cu sandvișuri, felii de șuncă uscate. Pâinea a fost bună, Daniel o cumpărase din Shrewsbury.

Nu și-au încercat magia pe Wim, sunt sigură că mi-aș fi dat seama. Au părut mulțumite de el și de relația noastră. Era ceva normal, era ceea ce-și doreau pentru mine. Nepoata Bine-Crescută trebuia să aibă un prieten și, deși ar fi putut fi altfel, mergea și Wim destul de bine. Atâta timp cât urma să cresc, să plec de acolo și să le las pe ele în pace, ar fi fost de acord cu tot ce-aș fi făcut. Nu erau malefice, la urma urmei, erau doar ceva mai ciudate, într-un mod specific englezilor.

Am mers la gară cu Daniel ca să-l conducem pe Wim.

— Ține minte, sună-mă în fiecare zi și, dacă ai nevoie de mine, vin

imediat. Aș putea ajunge acolo în trei ore și jumătate, a spus Wim.

Ce drăguț din partea lui, sincer. O să-l văd din nou peste ceva mai mult de-o săptămână.

Duminică, 17 februarie 1980

În tren.

Inverted World este bizară. Nici măcar nu sunt sigură că este science-fiction. Finalul n-are niciun sens. Imediat ce-am terminat-o aș fi spus că mi-a plăcut destul de mult, însă acum nu mai sunt chiar sigură.

Mătușica Teg vine să mă ia de la gara din Cardiff. Dar, dacă nu va veni, o să mă descurc. Am șase lire și șaptezeci și două de pence. Într-un fel, banii oferă o anumită libertate, însă nu e vorba de bani, ci de libertatea de a alege între mai multe variante. Cred că asta a vrut să spună și Heinlein.

Calea ferată merge paralel cu granița galeză tot drumul. Cândva, am să merg și eu în nordul Țării Galilor sau chiar peste granița galeză despre care Wim a spus că se află la doar câțiva kilometri de Oswestry. Este trecută pe hartă, acum știu sigur. Aș vrea ca la geografie să ne învețe despre hărți, nu doar despre prostia de glaciațiune. Deși presupun că mă ajută să înțeleg mediul înconjurător, ori, cel puțin, locurile în care au apărut ghețarii. În unele părți ale lumii, glaciațiunile au fost atât de dese, încât munții au fost reduși la niște simple movile și totul arată ca fundul plat al unui lac, cu excepția locurilor în care au rămas niște vârfuri ascuțite, acolo unde înainte fuseseră miezurile vulcanice ale munților. Ar fi grozav să văd așa ceva, dar mă bucur că aici nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Îmi plac munții așa cum sunt.

După ce treci de Abergavenny (și granița, în Țara Galilor) îți apare brusc în fața ochilor o explozie de primule de-a lungul rambleului. Trebuie să-mi aduc aminte să-i spun și lui bunicu'. Narcisele probabil au răsărit deja în Cardiff, numai bine pentru Sfântul David⁹³.

Notez toate astea în timp ce mă aflu în apartamentul mătușicii Teg, chiar înainte de culcare.

⁹³ Sfântul David este ocrotitorul Țării Galilor, celebrat pe data de 1 martie.

Am fost să-l vedem pe bunicu', în timpul programului de vizită. Spre groaza mea, când am ajuns la el am găsit-o și pe mătușica Flossie, ceea ce-ar fi fost în regulă, numai că era împreună cu mătușica Gwennie, pentru mine una dintre cele mai puțin agreabile persoane din lume. Nimic nu poate fi mai rău decât un salon plin cu bătrâni pe moarte și senili, dar iat-o și pe ea acolo. Mătușica Gwennie n-are nicio noțiune de tact și nu știe ce înseamnă bunătatea. Este nepoliticoasă, enervantă și foarte mândră de ea însăși pentru că spune ceea ce gândește. Are optzeci și doi de ani, însă toate astea nu se întâmplă din cauză că este bătrână și lipsită de răbdare. Bunica obișnuia să spună că așa era și pe când avea șase ani.

— Deci, de ce a trebuit să fugi de Liz? a fost salutul mătușicii Gwennie pentru mine.

— Pentru că e nebună și pentru că nimeni nu poate trăi alături de ea, am spus.

Trebuie să-i ții piept, altfel te calcă în picioare.

— Oare ce-o fi fost în mintea celor din familia mea de s-au gândit că acolo ar fi un cămin potrivit pentru mine?

— Aha. Și te simți bine locuind cu tatăl tău bun de nimic?

— Nu-l văd prea des, sunt plecată la școală, am spus, ceea ce recunosc că a cam fost o eschivare.

Încercasem să ținem ascuns față de bunicu' faptul că Daniel e implicat în toate astea, dar acum normal că totul ieșise la iveală. Încercând să mai calmeze un pic spiritele, mătușica Teg a adus în discuție planurile de a-l lua pe bunicu' de la Fedw Hir în vacanța de vară, atunci când va fi în concediu și se va putea ocupa de el. Mătușica Gwennie a venit imediat cu ideea că mătușica Teg ar trebui să renunțe la predatul la școală, să-și vândă apartamentul și să se mute înapoi în Aberdare, pentru a se putea ocupa tot timpul de bunicu'. Nu prea cred! În primul rând, imaginați-vă ce-o să se întâmple când el va muri! Nu-mi vine să cred că unii oameni, cei egoiști mai ales, precum mătușica Gwennie, consideră că alți oameni trebuie să se sacrifice pur și simplu. Ea spune chestii, iar tu rămâi blocat, de-abia venindu-ți a crede ce-i iese din gură. Bunicu' i-a spus să nu mai fie atât de tâmpită, singura noastră satisfacție, de altfel.

În fine, mătușica Gwennie ne-a spus o poveste haioasă despre cum

a rămas fără permisul de conducere, o poveste pe care trebuie s-o notez. Are optzeci și doi de ani, țiiți minte. Venea cu mașina de la Manchester, unde locuiește fiica ei cea îngrozitoare, și se ducea spre Swansea, unde locuiește ea. Se afla pe Drumul Principal al Văilor, care este o șosea națională, cu două benzi pe fiecare sens de mers, totuși nu este autostradă, așa că poți merge cu viteza maximă de 100 la kilometri pe oră. Ea mergea cu 140 la oră. Un polițist a oprit-o – mai exact un mucos cu caș la gură, după spusele ei.

— Știți cu ce viteză mergeați, doamnă? a întrebat-o.

— Cu 140, a răspuns.

Un răspuns corect, dar pe un ton lipsit de orice remușcare.

— Sunteți conștientă că pe drumul acesta limita de viteză este de 100?

— Tinere, a spus mătușica Gwennie, eu am mers pe acest drum cu 140 la oră dinainte ca tu să te fi născut.

— Atunci a sosit momentul să rămâneți fără permis, a spus el rapid ca fulgerul și i l-a și luat, așa că a trebuit să-și continue drumul cu trenul!

Spre deosebire de mine, ea urăște trenurile.

— Nu suport trenurile. Urăsc gara din Crewe. Nu suport că trebuie să schimb peroanele. Trebuie să străbați tot peronul 12 pentru a lua trenul spre Cardiff, trebuie să urci pe scări, după care trebuie să le cobori! Nu, Luke, este pentru ultima oară când mă vezi! N-o să mai vin niciodată în sudul Țării Galilor, decât după ce mor, așa că sicriul meu va schimba peroanele în Crewe!

Am izbucnit în râs când am auzit-o, ceea ce, spre lauda ei, n-a deranjat-o absolut deloc.

L-am sunat pe Wim și i-am spus că deocamdată n-am făcut niciun progres. Ar fi bine să-l cerc să-l găsesc pe Glorfindel mâine. I-am povestit mătușicii Teg despre Wim și ea a vrut să afle totul – nu cu ce se ocupă tatăl lui și ce studiază, ci cum este el ca persoană. I-am spus că este extraordinar de frumos și că îi cam place de mine. A zis că vrea să-l întâlnească. I-am spus că ar fi vrut și el să vină aici și a început imediat să se preocupe unde ar fi putut să doarmă. Canapelele ei maro fistichii sunt mult prea scurte pentru musafiri.

Am mers până în cwm. N-am mințit-o pe mătușica Teg, deși nici nu i-am spus adevărul în întregime. I-am spus că vreau să merg în cwm și să fac o plimbare de una singură. Am trecut pe lângă bibliotecă. Pe acolo parcă nu dă nimeni niciodată. Nu știu de ce. Râul curge pe lângă drumul cu șine și este la fel de plăcut ca întotdeauna, mai ales acum, când înfrunzesc fagii. Nu există culoare mai frumoasă decât verdele acela crud. Pe cer erau nori enormi, care pluteau deasupra văilor de parcă se grăbeau la o întâlnire în Brecon. Din când în când apărea soarele, făcând ca aproape totul să pâlpâie într-o lumină verde.

Când am ajuns la Ithilien, i-am găsit acolo pe Glorfindel, pe Mor și pe zânul care mi-a dat bastonul, alături de o mulțime de alte zâne. Pe multe dintre ele le cunoșteam destul de bine. Nu am de gând să încerc iar să interpretez conversația imposibilă pe care am purtat-o. Ceea ce a vrut Glorfindel să-mi spună a fost că trebuie să deschid cumva o poartă, pentru ca Mor să poată trăi alături de ei și să devină asemenea lor și, astfel, să le ofere posibilitatea de a folosi magia pe care ei deja o stăpânesc.

— Atunci, sunteți și voi tot fantome? am întrebat.

Știam că Wim își dorea să cunoască răspunsul și, totodată, voiam să-l știu și eu.

— Unii dintre noi, a spus el.

— Unii dintre voi? Atunci, restul ce sunt?

— Ființe, mi-a răspuns.

Da, bine, știam asta. Sunt ființe. Există. Se află acolo și știu să facă magie și viețile lor merg mai departe, vieți care, totuși, nu se aseamănă cu ale noastre. Însă de unde vin ei? Cei care vorbesc au fost cândva oameni?

Poarta pe care vrea el s-o deschid trebuie deschisă cu sânge, desigur. Și mai e ceva, ceva ce n-am înțeles. Am întrebat de mama și mi-a spus că ea nu ne poate răni sau că nu ne va mai putea răni niciodată dacă voi face asta. Atunci, bineînțeles că o voi face pentru a preveni răul. Nu mai trebuie să am de-a face cu locul din Labirint, slavă cerului, căci ar fi însemnat un drum lung și obositor. Trebuie

doar să cobor până la vechea fabrică Phurnacite. Pot merge cu autobuzul aproape tot drumul. Să folosești sânge pentru magie este cam de fiecare dată riscant, dar Glorfindel știe ce face. Mereu a știut. Ciudat este că, în ciuda acestui fapt, tot pe mine mă pune s-o fac, pentru că el nu poate mișca lucrurile din loc.

A fost ciudat să o văd pe Mor printre zâne, de parcă ar fi fost și ea una. Mă simțeam destul de aiurea. Părea atât de singură. Nu-i crescuseră frunze sau ceva de felul ăsta, însă nu m-aș fi mirat dacă i-ar fi crescut.

În seara asta i-am dat telefon lui Wim și i-am spus totul, pe cât de bine m-am priceput.

— Care sunt riscurile? m-a întrebat.

— Păi, să fiu acaparată prea mult de magie sau să n-o mai pot controla.

— Ce vrei să spui, să fii acaparată prea mult? Adică să mori?

Glasul îi suna aproape disperat la celălalt capăt al liniei.

— Presupun că da.

— Presupui! Auzi, să știi că vin acolo.

— Nu este nevoie. O să fiu în regulă. Glorfindel știe ce face.

— Ești mult mai optimistă decât mine.

Discuțiile la telefon sunt foarte nepotrivite, din cauză că lipsesc expresiile și gesturile și așa mai departe. Nu sunt sigură că am reușit să-l liniștesc pe deplin.

Cât despre partea cu mu ritul, ei bine, în ceea ce privește moartea adevărată lucrurile stau un pic diferit cu cei care știu că pot muri în orice moment și cu cei care nu știu asta. Eu știu, Wim nu știe. Așa stau lucrurile. Nu-i doresc nimănui să treacă prin clipa aceea îngrozitoare în care mi-am dat seama că luminile care se îndreptau spre noi erau *reale*. Totuși, fără o anumită înțelegere, oamenii ar crede că există lucruri care te pot ucide, iar în rest totul e sigur, nimic nu te poate răni. Nu așa merg lucrurile. Noi trecuserăm de partea periculoasă, despre care știam că ne-ar putea ucide, mai aveam doar de traversat drumul. Cred că nici măcar n-a intenționat să ne ucidă. I-am fi fost mai de folos în viață.

Trebuie s-o fac la apusul soarelui, ceea ce, conform ziarului *Western Mail*, înseamnă cinci și jumătate.

După prânz, am mers în vale cu autobuzul. Mătușica Teg a trebuit să plece la școală pentru o ședință, apoi a venit și ea la Fedw Hir, pentru vizita de la ora șapte. Am coborât din autobuz la Abercwmboi, în apropierea ruinelor fabricii Phurnacite. Am ajuns mai devreme. Îmi doream să-mi fi făcut și alte planuri pentru după-amiază, poate să mă întâlnesc cu Moira, cu Leah și cu Nasreen. M-am gândit să le sun, dar mi-am adus aminte de petrecerea de-acasă de la Leah, când le-am văzut ultima oară, și mi-am dat seama că ele nu-mi mai sunt prietene, ci doar cunoștințe. Ar vrea să afle mai multe despre Wim, iar să vorbesc despre el în felul în care și-ar dori ele să vorbesc ar face ca ceea ce simt cu adevărat să devină ceva ieftin.

La capătul drumului spre Phurnacite era un parapet din fier ruginit, de care era prinsă o pancartă. „Proiect de Recuperare a Terenurilor. Consiliul Districtual Mid-Glamorgan”. Mi-a crescut inima, căci mi-a adus aminte de marșul Stăpânilor Gondorului. Noi îi spuneam acestui loc Mordor, iar acum căzuse. Nu mai existau flăcări ale iadului. În unii copaci deja începuseră să apară primele semne de verde primăvărat. Prin împrejurimi nu se afla nicio zână. Mă durea un pic piciorul, suficient, probabil, pentru a le ține la distanță.

Furnalele erau reci și toate ferestrele erau sparte. Era jalnică, în ruină de cinci ani, încă nesurpată, nepotrivită pentru o adevărată fortăreață a zânelor. Pancarta referitoare la câini atârna strâmb. Căinii, dacă existaseră vreodată, dispăruseră odată cu muncitorii. Balta neagră încă mai arăta diabolic, deși pe marginile ei crescuseră buruieni. Am ocolit-o, îndreptându-mă către cealaltă latură a fabricii, unde am putut să-mi înalț privirea către dealuri și să mă așez într-o firidă. Voiam să mă odihnesc, pentru ca durerea din picior să scadă, astfel încât zânele să se poată apropia. Am citit *A Touch of Strange*, care este genială și minunat scrisă, deși un pic bizară. Sunt povestiri. Mă bucur că cel puțin una dintre cărțile pe care mi le-a dăruit Wim este bună.

După ce am terminat-o, în loc să mă apuc de *Gate of Ivrel*, am încercat să văd dacă pot face să-mi dispară durerea din picior așa cum o face acupunctura. Nu e magie adevărată, și totuși este. Nu magia

este cea care pătrunde în lume și schimbă lucrurile. Totul se petrece în interiorul corpului meu. M-am gândit, stând acolo, că totul este magie. Folosindu-te de lucruri, acestea stabilesc o legătură cu tine, iar tu, făcând parte din lumea reală, te conectezi cu ea, soarele revarsă magie, iar oamenii, animalele și plantele cresc cu ajutorul luminii, lumea se modifică și totul devine magic. Zânele sunt mai mult în lumea magiei decât în lumea reală, iar oamenii sunt mai mult în lumea reală decât în lumea magiei. Poate că zânele, cele care nu sunt oameni morți răătăciți, sunt întrupări, personificări ale magiei? Și Dumnezeu? Dumnezeu este omniprezent, se mișcă peste tot, este tiparul după care se modelează toate, în continuă mișcare. De aceea, dacă amesteci prea des magia cu lumea reală, își face apariția maleficul, pentru că lucrurile nu mai respectă acel tipar. Aproape că puteam vedea tiparul atunci când soarele și norii se succedau pe cerul de deasupra dealurilor și, în același timp, încercam să țin un pic durerea la distanță, acolo unde nu-mi puteam face rău.

Glorfindel a fost primul care a venit, după care au apărut și ceilalți în urma lui. N-am mai văzut niciodată un asemenea alai de zâne, nici măcar anul trecut, când a trebuit să o oprim pe Liz. Privindu-l pe Glorfindel și gândindu-mă la magie și la toate celelalte, am hotărât că e mai bine dacă nu-i mai spun așa, dacă încetez să-l mai încadrez într-un tipar pe care l-am găsit într-o poveste. Nu era numele lui, numele lui adevărat, deși numele sunt etichete foarte folositoare. Zânele roiau peste tot în jurul meu, înconjurându-mă, apropiindu-se foarte mult. Nimeni nu-mi spusese să aduc ceva special, așa că nu adusesem nimic, însă eram pregătită.

Soarele începea să coboare în spatele dealurilor. Glorfindel, fără să vorbească, ne-a condus pe toți până lângă baltă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că acolo se va întâmpla totul. M-am oprit lângă baltă. Mor a venit lângă mine. Părea atât de mică și, în același timp, atât de însingurată. De-abia mă puteam uita la ea. Expresia de pe chipul ei semăna cu a zânelor. Arăta ca ea însăși, dar începea să fie din ce în ce mai diferită de ceea ce fusese înainte, pătrunzând deja pe tărâmul magiei. Deja era mai mult zână decât ființă umană. Mi-am scos briceagul afară, pregătită să mă tai la degetul mare pentru a înfăptui actul magic, însă Glorfindel – nu mă pot gândi altfel la el – a clătinat

din cap.

— Alătură-te, a spus el. Vindecă.

— Ce?

— Neîntregită.

A făcut un gest, arătând spre mine și spre Mor.

— Fiți împreună!

Zânul care îmi dăduse bastonul a venit mai în față.

— Fă-o, rămâneți împreună! a continuat Glorfindel. Rămâi!

— Nu! am spus. Nu asta îmi doresc. Nici tu nu-ți dorești asta. La jumătatea drumului, așa ai spus de Halloween. Aș fi putut s-o fac atunci, dacă mi-aș fi dorit asta.

— Rămâi! Vindecă! Alătură-te! a spus Glorfindel.

Bătrânul zân mi-a atins bastonul, iar acesta s-a transformat într-un cuțit, un cuțit ascuțit, din lemn. A făcut un gest, arătându-mi să mi-l înfig în inimă.

— Nu! am spus și l-am aruncat la pământ.

— Viață, a spus Glorfindel. Printre. Împreună.

— Nu!

Am început să mă îndepărtez de cuțit, încet, pentru că, firește, mi-era și baston, iar fără el ăsta era singurul mod în care mă puteam deplasa. Mor l-a ridicat de jos și mi l-a întins.

— Dincolo de moarte, a spus bătrânul. Trăind printre, devenind, alăturându-te. Împreună. Vindecate. Putere, năzuință, influență, întotdeauna în siguranță, întotdeauna puternice, împreună.

— Nu, am murmurat. Uitați care-i treaba, nu asta îmi doresc. Iarna trecută, probabil mi-aș fi dorit chiar după ce s-a întâmplat, dar acum, nu. Mor știe. Glorfindel știe. Am mers mai departe. S-au întâmplat anumite lucruri. M-am schimbat. Poate că voi mă puteți vedea ca pe jumătatea unei perechi destrămate și poate că puteți privi moartea mea ca pe-o cale de-a rezolva ce-a rămas nerezolvat și, astfel, să căpătați mai multă putere în lumea reală, însă nu așa văd eu lucrurile. Nu acum. Sunt la jumătatea drumului în multe privințe.

— Ce-i făcut e bun făcut, a spus el, ceea ce n-a mai avut darul de a mă liniști, cum o făcuse înainte. Ajută! Alătură-te! Fă-o!

Mor mi-a întins cuțitul, cu lama îndreptată spre mine. Peste tot în jurul meu erau zâne, zâne care luaseră formă, tangibile, care mă

împingeau spre cuțit. Cuțitul despre care știam prea bine că era real. Mă sprijinisem în el timp de săptămâni întregi. Stabilisem o legătură magică între mine și acel obiect.

— Nu! Nu vreau! am insistat. Cu un pic de sânge și cu un act de magie, pentru a o ajuta pe Mor, pentru a vă ajuta pe voi, dacă în felul ăsta v-aș putea ajuta, da, sunt de acord, dar nu să mor.

Ce ar crede Wim? Mai rău, ce-ar crede mătușica Teg, care nu știa nimic despre zâne, care s-ar gândi că am venit până aici fără să spun nimic, ca să mă sinucid? Și cum rămâne cu Daniel?

— Nu pot!

Am încercat să mă retrag, departe de ele, însă mă tot împingeau înaintea, mă împingeau în direcția cuțitului.

— Nu! am spus din nou, ferm.

Erau peste tot în jurul meu, iar cuțitul se afla mai aproape, din ce în ce mai aproape, cuțitul care îmi voia sângele, viața, ademenindu-mă să devin o zână. Dacă aș fi o zână, aș putea vedea tiparul magiei tot timpul. N-ar mai exista durere, n-ar mai exista lacrimi. Aș înțelege magia. Aș fi alături de Mor, aș fi Mor, am fi o singură persoană, împreună. Dar noi n-am fost niciodată așa, și cu asta, basta! Am făcut un pas în spate și am început să vorbesc cât de calm eram în stare:

— Nu! Nu vreau să devin zână. Nu vreau să mă alătur vouă. Vreau să trăiesc și să fiu o ființă umană. Vreau să cresc în lumea reală.

Faptul că vorbeam calm m-a ajutat, la fel cum Litania Împotriva Fricii este mereu de ajutor, pentru că magia se hrănește cu frică. Iar îndepărtarea ei din suflet m-a ajutat și mai mult, căci de data asta magia se mai hrănise și cu altceva, cu acea parte din mine care își dorea dintotdeauna să devin o zână.

În fața mea erau Mor și cuțitul iar în spatele ei, balta. Peste tot în jurul meu erau zâne. Am întins mâna după cuțit. Orice ar fi fost, era din lemn, iar lemnului îi place să ardă, arderea îi este caracteristică lemnului, orice foc este focul solar. Soarele apunea, însă lemnul s-a aprins și eu eram o flăcără, una ce a păstrat conturul siluetei mele pentru o clipă, apoi s-a transformat într-o vâlvătaie enormă. Pământul de aici cunoștea focul. Aici au ars flăcările iadului, aici a fost procesat cărbunele din mine pentru a fi îndepărtate funinginea și otrava. Cărbunele voia să ardă, cunoștea focul chiar mai bine ca

lemnul. Zânele au zburat de lângă mine, toate, mai puțin Mor, care încă mai ținea cuțitul în flăcări și, astfel, încă mai eram conectate. Eram două siluete în flăcări, fiecare reflexia celeilalte.

N-aveam la mine o frunză de stejar și nici nu ne aflam în apropiere de poarta către moarte, însă eu eram foc și ea era foc, iar eu aveam tiparul și o iubeam. Nu era una cu mine, dar o simțeam în inima mea și o voi păstra mereu acolo.

— Ține-te bine, Mor! am spus și, deși era în flăcări, mi-a zâmbit cu adevărat, zâmbetul ei din dimineața de Crăciun, pe când bunica încă mai trăia, iar noi ne trezeam și vedeam baloanele atârinate în hol, ceea ce însemna că Moș Crăciun trecuse pe acolo și lăsase cadouri care așteptau să fie deschise. Am creat un portal între flacăra și locul în care se încadra moartea în tipar și am împins-o acolo, cu tot cu cuțit, apoi l-am închis și m-am prăbușit la pământ, unde flacăra s-a stins încet, până când am redevenit eu însămi.

Încă mai ardeam, încă mai eram o flacăra, însă acum știam s-o sting, să mă întorc la vechea formă, din carne și oase, la cea care sunt. Ar fi fost ușor să uit, să fiu mistuită în această transformare. Am întins mâna spre picior. Odată cu vechea formă a revenit și durerea. Nu eram nici măcar pârlită, însă piciorul meu protesta din cauză că îmi sprijineam greutatea pe el.

Zânele se retrăseseră, dar tot mai roiau în jurul meu. Glorfindel arăta mâhnit, iar bătrânul era furios.

— Adio! am spus și am făcut câțiva pași înapoi, încet, urcând dealul.

Soarele apusese și totul era învăluit în umbrele amurgului. Zânele se evaporau. M-am întors ușor.

Și iat-o, firește, pe drum, în amurg. Probabil că mătușica Gwennie îi spusese că eram prin împrejurimi, iar ea urmărise agitația zânelor pentru a mă găsi.

Nu s-a schimbat deloc. Arată ca o vrăjitoare. Are părul lung și uleios, brunet, piele negricioasă, nas coroiat și un neg pe obraz. Nu ți-ai putea imagina pe cineva mai asemănător unei vrăjitoare – deși firește că Surorile sunt tot vrăjitoare, dar ele sunt blonde și de la țară. Era îmbrăcată cu hainele ei obișnuite – adică fiecare al treilea articol de îmbrăcăminte ce i-a picat în mână, când a scotocit prin garderobă.

Numărând astfel, găsea hainele cel mai puternic încărcate cu magie, sau asta era ideea. Tot astfel găsea lucruri neverosimil de neasortate și nepotrivite pentru anotimp. Purta o bluză tricotată plină de petice și o fustă neagră, lungă și subțire.

— Mamă! am exclamat, aproape șoptit.

Eram îngrozită, mult mai tare decât fusesem din cauza zânelor și a cuțitului. Întotdeauna m-am temut de ea.

— Ai fost mereu cea care a semănat cu mine, a spus pe un ton firesc.

— Nu! am zis, însă vocea mi s-a frânt și a ieșit tot o șoptă.

— Împreună am putea realiza atât de multe. Te-aș putea învăța atât de multe lucruri.

Îmi amintesc cum am enervat-o noi odată, în perioada uneia dintre cele mai aprige crize de nebunie. Cred că aveam zece sau unsprezece ani. M-a împins pe scări, din cauză că mă trimisese la magazin după țigări, iar eu venisem cu mâna goală, fiindcă nu voiseră să mi le vândă. Sângeram, iar Mor m-a ridicat de jos și atunci am văzut o pasăre neagră fâlfâind încet pe deasupra porților cimitirului – era probabil o cioară, însă la vârsta aia noi le spuneam corbi. Oricum, în galeză cuvântul este același pentru ambele păsări. „Stând, cândva, la miez de noapte”⁹⁴ a început Mor și eu am acompaniat-o, iar ea, Liz, mama, s-a retras în casă și s-a dus în camera ei, în timp ce noi recitam din *Corbul* lui Poe, din ce în ce mai tare.

Am văzut tiparul lumii. Am trimis-o pe Mor acolo unde se presupune că trebuie să ajungă oamenii după ce mor. Am fost o flacăra. Mama era o vrăjitoare jalnică, asemenea unei însăilări de petice, care a folosit magia pentru a trăi o viață din care nu i-a mai rămas pic de demnitate și care acum a devenit doar o spirală de ură ce se mistuie pe sine, în zădărnice. Noi deja îi îngrădiserăm puterea cu ajutorul zânelor.

— N-am nimic să-ți spun! am zis eu cu voce tare și am făcut un pas în față.

Am mai făcut un pas, ceea ce mi-a mai trimis un puseu de durere în picior, dar am ignorat durerea, am ignorat-o pe mama. Îmi dădeam

⁹⁴ *Corbul*, trad. Miha Dragomir, în Edgar Allan Poe, *Poezii și poeme*, Editura Tineretului, București, 1964.

seama că încerca un act de magie, unul direcționat împotriva mea, însă protecțiile pe care le făcusem la școală au rezistat, iar vraja se scurgea în pământ, fără nicio putere, așa cum se întâmplă cu durerea în timpul ședințelor de acupunctură.

Am mai făcut un pas și am trecut pe lângă ea. Ea a întins mâinile și m-a înhățat, la propriu. Avea degetele ca niște gheare.

M-am întors și am privit-o. Ochii ei erau înspăimântători, la fel ca întotdeauna. Am tras adânc aer în piept.

— Dă-mi drumul! am spus, făcând-o să-și ia mâinile de pe mine.

S-a întins să mă lovească și atunci mi-am dat seama că ridicase brațul. Eram mai înaltă decât ea. Am împins-o, folosindu-mă de elanul pe care și-l luase și de mișcarea propriu-zisă. A căzut. Am pășit peste ea și-am început să urc dealul. Nu puteam fugi, de-abia șchiopătam, dar am continuat să merg așa, șontâc-șontâc.

— Cum îndrăznești? a întrebat ea căzută la pământ.

Părea chiar surprinsă. Apoi a reluat actul de magie și, așa cum făcuse și când a murit Mor, a trimis siluete iluzorii monstruoase, care mă învăluiau în timp ce mergeam. Atunci încercaserăm să le ignorăm. Acum le-am acceptat prezența și le-am confruntat. Erau siluete goale și triste, care nu găseau nicio teamă care să le hrănească.

Am auzit un zgomot ca de sfâșiere, m-am întors și am icnit de groază. Luase cu ea *The Lord of the Rings*, ediția într-un singur volum, care-i aparținea, prima pe care o citisem, și rupsesse o pagină. A aruncat-o înspre mine ca pe-o suliță arzătoare, străbătând aerul dintre noi. Era destul de întuneric încât să lumineze în jur și să arunce peste tot umbre cu forme bizare. M-am ferit. A mai rupt o pagină. Era o tortură pentru mine. Știu că, în general, cărțile sunt doar cuvinte, iar eu mai aveam două exemplare, dar îmi doream să mă întorc și să-i smulg cartea din mână. Sulițele nu erau la fel de vătămătoare precum profanarea cărții, nu mi-ar fi făcut rău nici dacă m-ar fi lovit. Cum putea să se folosească de cărți împotriva mea? Însă mi-am dat seama că nu era greu să aibă o asemenea idee.

Și eu aș fi putut face același lucru. Am preluat controlul siluetelor monstruoase și le-am trimis în direcția ei. S-au preschimbat în dragoni, broaște țestoase extraterestre enorme, oameni în costume de astronauți și un băiat și-o fată în armuri, cu săbiile scoase, formând o

barieră între noi, protejându-mă, năpustindu-se spre ea prin întuneric. Am mai făcut un pas în susul dealului, îndepărtându-mă.

Și ea putea ignora o iluzie, firește.

Sulițele continuau să vină spre mine. Nu mai erau din flăcări acum și-mi era mult mai greu să le văd. Probabil că smulsese mai multe pagini o dată și le aruncase cu violență. M-am oprit și am întins mâinile după tiparul lumii. Paginile înseamnă hârtie. Hârtia înseamnă lemn, așa că e ușor să faci o suliță, dar ce-și dorește lemnul să fie cu adevărat? Una dintre ele a trecut atât de aproape încât am simțit curentul de aer iscat și atunci am înțeles și am râs. Era ceea ce spusese și Mor cândva, cu mult, mult timp în urmă. Nici măcar nu era greu. Sulița care fusese o pagină a devenit un copac. Așa s-a întâmplat și cu celelalte, cele care deja fuseseră aruncate și care acum zăceau înfipse în pământ. Pentru o clipă au rămas acolo, înrădăcinate, cu ramurile crescând, stejari, frasini, porumbari, fagi, scoruși și brazi, copaci maturi, uriași, impunători, plini de frunze. Apoi au început să coboare dealul, Codrul Burnham o ia-n spre Dunsinane⁹⁵.

— Huornii vor fi de ajutor, am spus eu cu lacrimi în ochi.

Dacă iubești suficient de mult cărțile, te vor iubi și ele, la rândul lor.

Nu erau iluzii. Erau copaci. Copacii erau ceea ce hârtia obișnuia să fie și ceea ce-și dorea să redevină. Nici măcar n-o mai puteam zări printre ei. Spumega de furie și urla ceva. Paginile se transformau în copaci imediat ce le rupea, ba chiar mai repede. Cartea din mâinile ei a devenit o masă enormă de iederă și de rugi de mure, întinzându-se în toate direcțiile. Toată pustietatea ce luase locul fabricii Phurnacite se transformase într-o pădure, iar ruinele vechii fabrici se aflau în mijlocul ei. Erau și zâne printre copaci. Normal că erau. O bufniță a planat pe deasupra bălții întunecate.

— Câteodată durează mai mult decât îți poți închipui, am spus.

Am urcat dealul, îndepărtându-mă de Phurnacite. Ea încă mai urla acolo, printre copaci. Am continuat să mă îndepărtez, cât de rapid puteam, ceea ce nu era chiar foarte rapid. Nu mă mai putea ajunge. Am mai făcut doi pași și am ieșit pe drum.

⁹⁵ Trimite la William Shakespeare, *Macbeth*, Actul 5, Scena 3.

Odată ajunsă acolo, m-am putut agăța de zăbrelele parapetului, pentru a mă sprijini în timpul mersului. Îmi erau de ajutor, aproape la fel de folositoare ca un baston. Trebuia doar să ajung până în stația de autobuz. Vechiul meu baston era în casa bunicului. Apoi mi-am dat seama că arăt exact ca proasta de Fanny Robin⁹⁶ din cartea aia idioată a lui Hardy, târându-mă agățată de un parapet, și am început să chicotesc.

Când am ajuns la capătul parapetului, aproape de stația de autobuz, chicotind în continuare, deja mă așteptau.

Am fost mai mult decât un pic surprinsă să-l văd pe Wim, înmărmurit să-l văd pe Daniel (cum de-a scăpat de-acolo?) și am rămas perplexă când l-am văzut pe Sam. Cei trei parcă se materializaseră acolo de nicăieri, precum Sfânta Treime, deși firește că explicația era destul de simplă. Wim se hotărâse să vină după mine și-i telefonase lui Daniel, care-i telefonase lui Sam. Nu mă văzuseră preschimbându-mă într-o flacăra și transformând paginile în copaci sau, cel puțin, Daniel nu mă văzuse. Wim s-ar putea să fi văzut ceva cu coada ochiului. Nu știu ce văzuse Sam. El doar surâdea.

Nu aveam absolut deloc nevoie de ei, dar mă bucuram tare mult că erau lângă mine.

Miercuri, 20 februarie 1980

Am mers cu mașina pentru a-mi recupera bastonul, apoi am plecat cu toții la Fedw Hir, pentru a-l vizita pe bunicu'. N-o să-l ierte pe Daniel prea curând, totuși asta e situația, n-ai ce-i face. Mătușica Teg a gătit cina pentru toți, ajutată de mine, și am hotărât să petrecem noaptea în casa lui bunicu', deoarece în apartament nu aveam loc. Era la fel ca într-unul din visele alea în care toată lumea se află în locul nepotrivit. Lui bunicu' i-a plăcut de Wim. Întotdeauna și-a dorit un fiu. Iar lui Wim chiar i-a plăcut de Sam. Este tare ciudat să-i văd pe toți împreună.

Și iată-mă și pe mine, încă în viață, încă în această lume. Am de gând să trăiesc în lumea asta până când, ei bine, până când voi muri. De Paști voi merge la Glasgow și voi vedea ce înseamnă, de fapt, un

⁹⁶ Personaj din *Far From the Madding Crowd*.

fandom science-fiction. La anul, în iunie, voi lua examenele și voi obține calificările necesare. Apoi mă voi înscrie pentru studiile de nivel A și-mi voi da toată silința să învăț cât mai bine. Voi merge la universitate. Voi trăi, voi citi, voi avea prieteni, un karass, oameni cu care să vorbesc. Mă voi maturiza, mă voi schimba, voi fi eu însămi. Voi petrece timp în biblioteci oriunde m-aș duce. Poate că voi ajunge și-n bibliotecile altor planete, cine știe. Voi vorbi cu zânele atunci când le voi vedea și voi face magie atunci când voi avea nevoie de protecție – nu am de gând să dau nimic uitării. Dar n-o voi folosi pentru a trișa, sau pentru a-mi schimba viața, sau pentru a ieși din tipar. Se vor întâmpla lucruri despre care n-am nicio idee. Mă voi schimba și mă voi maturiza într-un viitor complet diferit față de trecut. Voi trăi. Voi fi eu însămi. Îmi voi citi cartea. Nu-mi voi arunca niciodată cărțile în apă și nici nu-mi voi rupe bastonul. Voi învăța trăindu-mi viața. În cele din urmă, mă voi apropia de moarte și voi muri, și voi merge mai departe, în moarte, către o nouă viață, către cer sau către cine știe ce lucruri neștiute care li se întâmplă oamenilor după ce mor. Voi muri, voi putrezi, mă voi reîntoarce la stadiul de celulă și voi fi iarăși viață, mă voi întoarce în tipar, pe indiferent ce planetă se va nimeri să fiu la vremea respectivă.

Asta este viața și așa intenționez să mi-o trăiesc.

Gate of Ivrel s-a dovedit genială.

Listă de titluri

- 2001, de Arthur C. Clarke (2001: *Odiseea spațială*, Ed. Nemira, 2010)
A Canticle for Leibowitz, de Walter M. Miller Jr. (*Cantică pentru Leibowitz*, Ed. RAO, 1997)
A Dream of Wessex, de Christopher Priest
A Gift from Earth, de Larry Niven
A Spell for Chameleon, de Piers Anthony
A Touch of Strange, de Theodore Sturgeon
A Wizard of Earthsea, de Ursula K. Le Guin (*Un vrăjitor din Pământșimare*, Ed. Art, 2016)
An Old Captivity, de Nevil Shute
„And I Awoke and Found Me Here on The Cold Hill's Side”, de James Tiptree Jr.
Babel 17, de Samuel R. Delany
Beyond the Tomorrow Mountains, de Sylvia Engdahl
Born With the Dead, de Robert Silverberg
Brat Farrar, de Josephine Tey
Brave New World, de Aldous Huxley (*Minunata lume nouă*, Ed. Polirom, 2011)
Breakfast of Champions, de Kurt Vonnegut (*Micul dejun al campionilor*, Ed. Polirom, 2008)
Bring the Jubilee, de Ward Moore
Callahan's Crosstime Saloon, de Spider Robinson
Cat's Cradle, de Kurt Vonnegut (*Leagănul pisicii*, Ed. Art, 2016)
Chaining the Lady, de Piers Anthony
Charisma, de Michael Coney
Childhood's End, de Arthur C. Clarke (*Sfârșitul copilăriei*, Ed. Nemira, 2016)
Citizen of the Galaxy, de Robert A. Heinlein
City of Illusions, de Ursula K. Le Guin (*Orașul iluziilor*, Ed. Nemira, 2015)
City, de Clifford D. Simak
Creatures of Light and Darkness, de Roger Zelazny
Crow, de Ted Hughes

Dangerous Visions, Harlan Ellison (editor) (*Viziuni periculoase*, Ed. Trei, 2013)
Destinies, de Spider Robinson
Doorways in the Sands, de Roger Zelazny
Dragonquest, de Anne McCaffrey
Dragonsinger, de Anne McCaffrey
Dragonson, de Anne McCaffrey
Dune, de Frank Herbert (*Dune*, Ed. Nemira, 2012)
Dying Inside, de Robert Silverberg
Elsie Dinsmore, serie de Martha Finley
Empire Star, de Samuel R. Delany
Ensign Flandry, de Poul Anderson
Eric, or Little by Little, de Frederic William Farrar
Far From the Madding Crowd, de Thomas Hardy (*Departa de lumea dezlănțuită*, Ed. Corint, 2015)
 „Forgotten Enemy”, de Arthur C. Clarke
Gate of Ivrel, de C. J. Cherryl
Glory Road, de Robert A. Heinlein
God Bless You, Mr. Rosewater, de Kurt Vonnegut (*Fii binecuvântat, domnule Rosewater sau Nu strica orzul pe găște*, Ed. Univers, 1980)
Greyfriars, de Frank Richards
Guardians of Time, de Poul Anderson (*Păzitorii timpului*, Ed. Nemira, 1999)
Have Spacesuit, Will Travel, de Robert A. Heinlein
 „He Who Shapes”, de Roger Zelazny („Plăsmuitorul”, Ed. Adevărul S.A., 1993)
Hello Summer, Goodbye, de Michael Coney
Heritage of the Star, de Sylvia Engdahl
 „Houston, Houston, De You Read?”, de James Tiptree Jr. („Huston, Huston, mă auzi?” în *Almanah Anticipația*, Ed. Știință și Tehnică, 1992)
I Capture the Castle, de Dodie Smith
I, Claudius, de Robert Graves (*Eu, Claudius împărat*, Ed. Humanitas, 2003)
 „If All Men Were Brothers, Would You Let One Marry Your Sister?”, de Theodore Sturgeon („Dacă toți bărbații ar fi frați, l-ai lăsa

pe unul să se însoare cu sora ta?” Ed. Trei, 2013)

Imperial Earth, de Arthur C. Clarke

Inverted World, de Christopher Priest (*Lumea inversă*, Ed. Nemira, 2007)

Isle of the Dead, de Roger Zelazny

Jane of Lantern Hill, de L. M. Montgomery

Little Women, de Louisa May Alcott (*Micuțele doamne*, Ed. Corint Junior, 2013)

Lord Foul's Bane, de Stephen Donaldson (*Blestemul nobilului Foul*, Ed. Nemira, 2009)

Lord Kalvan of Otherwhen, de H. Beam Piper

„Love Is the Plan, the Plan Is Death”, de James Tiptree Jr. („Iubire e planul, planul e moarte”, CPSF Anticipația, 1996)

Make Room! Make Room!, de Harry Harrison

Malory Towers, serie, de Enid Blyton și Pamela Cox

Mere Christianity, de C. S. Lewis (*Creștinism, pur și simplu*, Ed. Humanitas, 2004)

Mission of Gravity, de Hal Clement

Nine Princes in Amber, de Roger Zelazny (*Nouă prinți din Amber*, Ed. Tritonic, 2007)

Out of the Silent Planet, de C. S. Lewis (*Depart de planeta tăcută*, Ed. Logos, 1995)

Pavane, de Keith Roberts

Phaedrus (The Charioteer), de Mary Renault

Pollyanna, de Eleanor H. Porter (*Domnișoara Pollyanna*, Ed. Sophia, 2015)

Prince Caspian, de C. S. Lewis (*Prințul Caspian*, Ed. Arthur, 2016)

Punch, revistă satirică

Purposes of Love, de Mary Renault

Red Shift, de Alan Garner

Return to Night, de Mary Renault

Ringworld, de Larry Niven (*Lumea inelară*, Ed. Teora, 1997)

Roadmarks, de Roger Zelazny

Sign of the Unicorn, de Roger Zelazny (*Semnul unicornului*, Ed. Tritonic, 2007)

Silver of the Tree, de Susan Cooper

Space Hostages, de Nicholas Fisk
Stand on Zanzibar, de John Brunner (*Zanzibar*; Ed. Nemira, 1995)
Starship Troopers, de Robert A. Heinlein (*Infanteria stelară*, Ed. Paladin, 2017)
Stepsons of Terra, de Robert Silverberg
Telepath, de Spider Robinson
Telepathist, de John Brunner (*Telepatul*, Ed. Baricada, 1994)
The Best of Galaxy, Jim Baen (editor)
The Broken Sword, de Poul Anderson
The Bull from the Sea, de Mary Renault
The Chrysalids, de John Wyndham (*Crisalidele*, Ed. Leda, 2006)
The Crystal Cave, de Mary Steward
The Dark Is Rising, de Susan Cooper (*Tărâmul întunericului. Potirul de sub stâncă*, Ed. Corint, 2012)
The Daughter of Time, de Josephine Tey
The Dispossessed, de Ursula K. Le Guin (*Deposedații*, Ed. Nemira, 1995)
The Dream Master, de Roger Zelazny
The Einstein Intersection, de Samuel Delany (*Intersecția Einstein*, Ed. Pygmalion, 1995)
The End of Eternity, de Isaac Asimov (*Sfârșitul eternității*, Ed. Teora, 1994)
The Eye of the Huron, de Ursula K. Le Guin (*Ochiul bătlanului*, Ed. Infotronic, 1996)
The Farthest Shore, de Ursula K. Le Guin (*Cel mai îndepărtat țărm*, Ed. Alexandria, 2010)
The Flight of the Horse, de Larry Niven
„The Girl Who Was Plugged In”, de James Tiptree Jr.
The Greeks, de H. D. F. Kitto
The Grey King, de Susan Cooper
The Guns of Avalon, de Roger Zelazny (*Armele din Avalon*, Ed. Tritonic, 2007)
The Hobbit, de J. R. R. Tolkien (*Hobbitul*, Ed. RAO, 2012)
The Last Battle, de C. S. Lewis (*Ultima bătălie*, Ed. Arthur, 2017)
The Last of the Wine, de Mary Renault
The Last Starship from Earth, de John Boyd

The Lathe of Heaven, de Ursula K. Le Guin (*Sfâșierea cerului*, Ed. Trei, 2013)
The Laws, de Mary Renault
The Left Hand of Darkness, de Ursula K. Le Guin (*Mâna stângă a întinericului*, Ed. Nemira, 2014)
The Left Hand of the Electron, de Isaac Asimov
The Lord of the Rings, de J. R. R. Tolkien (*Stăpânul inelelor*, Ed. RAO, 2012)
The Magus, de John Fowles: (*Magicianul*, Ed. Polirom, 2013)
The Man in the High Castle, de Philip K. Dick (*Omul din castelul înalt*, Ed. Nemira, 2013)
The Moon is a Harsh Mistress, de Robert A. Heinlein (*Luna e o doamnă rea*, Ed. Paladin, 2017)
The Mote in God's Eye, de Larry Niven și Jerry Pournelle (*Lumea Pay*, Ed. Teora. 1999)
The Number of the Beast, de Robert A. Heinlein
The Persian Boy, de Mary Renault
The Shockwave Rider, de John Brunner (*Călător pe unda de șoc*, Ed. Domino, 1997)
The Silmarillion, de J. R. R. Tolkien (*Silmarillion*, Ed. RAO, 2006)
The Sirens of Titan, de Kurt Vonnegut (*Sirenele de pe Titan*, Ed. Art, 2015)
The Spell Sword, de Marion Zimmer Bradley
The Starlight Barking, de Dodie Smith (*Noapte de vară*, Ed. RAO, 2004)
The Sword of Shannara, de Terry Brooks (*Sabia Shannara*, Ed. Minerva, 2008)
The Wind's Twelve Quarters, de Ursula K. Le Guin
The Word For World is Forest, de Ursula K. Le Guin (*Lumii îi spuneau pădure*, Ed. Mondial, 1993)
The World Inside, de Robert Silverberg
This Immortal, de Roger Zelazny (*Nemuritorul*, Ed. Nemira, 2010)
Time Enough for Love, de Robert A. Heinlein
Times Without Number, de John Brunner (*Timpuri nenumărate*, Ed. Vremea, 1996)
Too Many Magicians, de Randall Garrett

Triton, de Samuel R. Delany
Up the Line, de Robert Silverberg
Vicinity Cluster, de Piers Anthony
Voyage to Alpha Centauri, de Robert Silverberg
Waldo and Magic, Inc., de Robert A. Heinlein
Warm Worlds and Otherwise, de James Tiptree Jr.
Welcome to the Monkey House, de Kurt Vonnegut (*Bun venit printre maimuțe*, Ed. Humanitas, 2008)
„Weyr Search”, de Anne McCaffrey
What Katy Did, de Susan Coolidge
When Hitler Stole Pink Rabbit, de Judith Kerr
World of Ptavvs, de Larry Niven

Premiile HUGO, NEBULA și BRITISH FANTASY pentru cel mai bun roman

Aceasta nu este o poveste simpatică și nu este nici o poveste ușor de spus.

Dar este o poveste despre zâne,

asa că simțiți-vă liberi să vă gândiți la ea ca la o poveste cu zâne.

Oricum, nu e ca și cum o să-i dați crezare.

Rămasă infirmă în urma unui accident, Mori fuge de la mama ei și ajunge să locuiască cu tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată. Citește enorm, ține un jurnal și tot ce-și dorește este să întâlnească pe cineva cu aceleași pasiuni. Între timp, se mulțumește să discute cu zănela despre minunata, și totuși periculoasă, lume a magiei. Trimisă la un internat unde prietenii adevărați sunt greu de găsit, Mori încearcă să se desprindă de copilăria nefericită și să trăiască în lumea reală, în ciuda suferințelor pe care le are de înfruntat.

În lume sunt o mulțime de lucruri îngrozitoare, e adevărat, dar sunt și câteva cărți minunate.

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606- 8673-51- 6

9 786068 673516